

Raftul
Denisei

Melanie
Benjamin

BESTSELLER
NEW YORK TIMES

Lebedele de pe Fifth Avenue

roman

book
HUMANITAS
fiction

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Melanie Benjamin
Lebedele
de pe
Fifth Avenue

Traducere din engleză și note de
Florica Sincu

MELANIE BENJAMIN

THE SWANS OF FIFTH AVENUE

Copyright © 2016 by Melanie Hauser

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Delacorte Press, an imprint of Radom House, a division of Penguin Radom House LLC.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-342-0 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Tatălui meu,
Norman Miller

Cel mai bun moment să pleci
de la o petrecere e atunci când începe.

Diana Vreeland

Suave, seducătoare, singuratice, lebedele și-au arcuit gâturile grațioase și și-au întors privirile spre mal, unde el stătea împotmolit, de parcă ar fi prins rădăcini. Au fluturat din gene, și-au foșnit penele și s-au apropiat de călăuza lor, cea mai frumoasă dintre ele. Nu se auzea nimic în afară de șopotul alunecării lor grațioase pe apă.

Pe măsură ce se uita la ele de pe mal, frecându-și mâinile, hotărât să stea măcar de astă dată locului, cu toate că-i venea să ȝopăie copilărește de pe un picior pe altul, îl cuprindeau vechile temeri, cum că n-ar fi destul de priceput, destul de curajos, destul de arătos, destul de înalt... destul de... Totuși spera, visa, aștepta; cu sufletul la gură, își ținea privirea ațintită asupra celei mai fascinante – lebăda-călăuză. De parcă și-ar fi pus o dorință de ziua lui de naștere, a suflat spre ea și numai spre ea o rugă și a implorat vântul să o prindă și să o poarte în zbor până la ea.

Cu fruntea înclinată spre celelalte lebede, călăuza părea că ascultă cu gravitate, ca în cel mai solemn ritual, ca și cum nimic pe lume nu merita mai mult atenția ei, nici războaie, nici morți, nici tratate, nici dileme. Numai atât, fericirea lui.

Celelalte sușoteau, sușoteau; una chiar a sâsâit, însă el nu și-a dat seama care anume. Au rupt apoi rândurile și-au intrat înotând într-o formație prestabilită, un arc perfect în jurul călăuzei, care rămăsese nemișcată, cu capul plecat, parcă pe gânduri.

După care și-a ridicat capul și s-a întors cu fața spre mal, să-l privească. Toate s-au întors să-l privească. Ca într-o coregrafie, l-au salutat cu aripile lor orbitor de albe, care, de fapt, erau brațe, a observat el atunci pentru prima oară. Brațe albe ca leoparzii zăpezii, încă și mai albe decât perlele de la gâtul lor gingaș.

Doar călăuza lebedelor nu i-a făcut nici un semn. Însă ochii ei, lacuri întunecate și scânteietoare, de o singurătate de nepătruns, nu s-au desprins de-ai lui câtă vreme picioarele lui s-au transformat în aripi; câtă vreme a mângâiat oglinda apei, nu ca lebădă, nu, niciodată n-avea să fie una de-a lor, știa asta încă de pe atunci. El era nimfă, libelulă planând, elf care-a aterizat în mijlocul lor râzând în hohote, de fericire. Și ele au râs, toate,

numai călăuza nu. Ea s-a mulțumit să-l privească în timp ce era trecut de la una la alta, ca un nou-născut.

După ce lebedele s-au potolit și l-au așezat iarăși pe apă, refăcând formația, el s-a trezit prins între ele și lebăda-călăuză. Șovăitor, dar năuc de bucurie și de sentimentul trezit de primirea în grup, a făcut un pas spre ea, minunându-se că nici apa nu era apă, ci marmură admirabil lustruită, și că nici penele lebedelor nu erau pene, ci blănuri, și cașmir, și mătase, și satin, potrivite laolaltă și cusute de mână pentru trupurile lor ascultătoare, concepute numai și numai să fie împodobite.

Lebăda lui, a lui, pentru că așa avea să îi rămână în gând și să spună până la sfârșitul sfârșitului că a lui este, să pretindă că lui îi aparține, să uite cu desăvârșire că nu el, ci ea a avut privilegiul alegerii, i-a întins brațul, iar el i-a luat mâna încrezător ca un copil. Un drac de copil.

Apoi lebedele l-au primit printre ele.

Iar el s-a simțit ca acasă.

La Côte Basque
17 octombrie 1975

— El a omorât-o. Uite-așa, pur și simplu! Lui Slim îi tremurau mâinile atât de tare, încât toate țigările mentolate din pachet i s-au împrăștiat în farfurie. Truman a omorât-o. Și-apoi, mi-aș dori să știu cine mama naibii s-a împrietenit întâi și-ntâi cu stârpitura aia.

— Eu sigur nu, a zis Pamela cu hotărâre. Fătălăul ăla nu mi-a fost niciodată simpatic.

— Ah, nu, eu în nici un caz! Doar v-am avertizat în privința lui, mai țineți minte? a întrebat retoric Gloria. Ochii ei negri scânteiau primejdios, dar, din fericire, pe masă nu se găseau decât cuțite de întins unt pe pâine.

— Nu prea-mi vine să cred c-am fost eu, a murmurat Marella. Nu, nu, n-am fost eu!

— Nici naiba n-ar fi-n stare să pretindă c-aș fi fost eu, a șuierat Slim. Iar dacă el scapă fără o condamnare la moarte, îl dau eu în judecată, dacă nu pentru altceva, măcar pentru defăimare.

În jurul mesei s-a făcut liniște; vorbele ei au avut efectul unei bombe, la fel ca motivul care le făcuse să se adune în grabă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor cu lentile negre, de parcă așa nu le-ar fi fost recunoscute chipurile faimoase. Ciudat, se gândea Slim, cum toate au avut aceeași idee: să se ascundă, ca și când ele ar fi comis vreo eroare, și nu Truman, cel care trebuia, de fapt, să își ascundă fața. Acum și-n vecii vecilor!

Sfidând împrejurarea, ele se înțelesesă să se întâlnească tocmai la locul crimei, adică acolo unde luase naștere scandalul literar al secolului, după cum și începuse să fie numit. Prin urmare, Slim Hawks Hayward Keith, Marella Agnelli, Gloria Guinness și Pamela Churchill Hayward Harriman, niște femei care nu se sperie de propria lor umbră, au descins la restaurantul *La Côte Basque*, un loc unde te duci ca să vezi și să fii văzut, îndeosebi într-o asemenea zi.

— Unde-i C.Z.? a întrebat Gloria pe neașteptate. Onorabila doamnă Guest ar trebui să fie și ea aici cu noi, cum s-ar cuveni. La urma urmei, a

participat de la început la toată tărăşenia asta. Ne place, nu ne place, e de-a noastră.

— Probabil că C.Z. sapă o groapă cine ştie pe unde! Aveţi idee care-a fost reacţia ei când i-am telefonat şi am întrebat-o dacă a citit chestia aia? Ei bine, a râs. A râs! Şi mi-a zis: „Vai, Slim, dacă tu n-ai băgat de seamă până acum că Truman Capote nu e-n stare să păstreze un secret, atunci eşti şi mai naivă decât mine!“ Însă, bineînţeles, despre *ea* n-a scos nici măcar un cuvânt.

— Dar ce ziceţi de...? a sărit Pamela să se intereseze, moment în care toate şi-au întors privirile spre scaunul gol din capul mesei. C.Z. n-a fost nici măcar scandalizată în numele *ei*?

Slim şi-a aprins în sfârşit o minunată şi binecuvântată ţigară şi a tras din ea îndelung. S-a rezemat de spătar şi a suflat fumul uitându-se cu ochi mijiţi la Pamela. Ciudat cum le apropiase Truman, cum izbutise, graţie scrisului, să transforme două duşmance în aliate.

— N-a fost, din câte mi-am dat eu seama.

— Şi Dillon, tipul ăla dezgustător din povestea lui Truman, e chiar Bill, nu-i aşa? Se presupune c-ar fi Bill Paley?

Slim a tras adânc aer în piept, fără să fie totuşi în stare să înfrunte privirile iscoditoare ale grupului.

— Da, el e, sunt sigură. Nu mă întrebaţi cum se face că ştiu; pur şi simplu ştiu.

Pamela, Gloria şi Marella au rămas cu gurile căscate. La fel şi cei de la mesele învecinate; când cele patru femei au intrat în restaurant, toate capetele s-au întors să le privească. Unii cu uimire, alţii de-a dreptul bucuroşi. Câţiva cu admiraţie. Însă toţi, roşi de curiozitate.

Marcel, chelnerul lor preferat, s-a apropiat prudent de masă, cu obişnuita sticlă de şampanie *Cristal*. Le-a prezentat-o, iar Gloria a fluturat o mână în semn de acceptare. El a destupat sticla, dar fără obişnuitele lui gesturi pompoase. Era şi el la curent.

Toată lumea era la curent.

Ultimul număr al revistei *Esquire*, apărut dis-de-dimineaţă în chioşcuri, afişa pe copertă o poză cu un Truman Capote puhav şi gălbejit, iar titlul principal trâmbiţa apariţia unei nuvele îndelung aşteptate, *La Côte Basque*

1965, aparținând celebrului autor al romanului *Cu sânge rece*. Se făcuse unu după-amiază. Liz Smith, autoarea unor articole de scandal, se afla probabil încă de pe acum la telefon, întrebând alarmată cameristele dacă doamna era acasă ori ieșise în oraș.

„Ei bine, în ce mă privește, doamna nu e acasă“, își zicea Slim. La fel de bine ar putea lipsi de acasă tot restul zilei. Și-apoi, de ce nu și restul nopții, ce mama naibii?! Unde era Papa acum, când avea nevoie de el? Ar fi sărit în primul avion spre Cuba, dacă ar mai fi fost cu puțință. Și dacă Hemingway ar mai fi fost în viață, cu sticla de daiquiri într-o mână, cu carabina ori cu undița în cealaltă, ca să-i arunce zâmbetul acela viril al lui, senzual, cu gura până la urechi și să se întrebe când naiba avea să reușească să scrie o carte despre ea, femeia cea mai fascinantă pe care o cunoscuse vreodată.

Din păcate asta era o altă poveste, din alte vremuri. Dintr-o altă viață.

Azi, povestea se schimbase. Și nu mai era ea personajul principal, își dădu seama Slim; da, fusese folosită, dar, la urma urmei, secretele ei rămăseseră în mare parte neatinse. Totuși, asta nu îi îndulcise amărăciunea resimțită când aflase că fusese trădată de cel pe care îl numea True Heart. Fie și numai amintirea acelui nume de alint îi provoca greață.

Era limpede ca lumina zilei că Truman Capote comisese o crimă povestind ce povestise. Istorisiri pe care nu era îndreptățit să le spună mai departe. Istorisiri pe care ele însele n-ar fi trebuit să i le spună.

— Nimeni n-o să-i mai răspundă la telefon acum. Nimeni n-o să-l mai invite nicăieri. E terminat pentru societate. Mort, mort ca... Pam își ștergea în chip demonstrativ ochii albaștri, cu toate că se încăpățănaseră să-i rămână uscați, după cum băgase de seamă Slim.

Conversația se mai domolise, umbrită parcă de-un nor ce căzuse peste masa lor, estompând strălucitoarea lumină și aruncând umbre pe deasupra tacâmurilor și a paharelor de cristal scânteietoare.

— Își mai amintește careva cum l-a cunoscut? Ori a apărut așa, din senin, ca o molimă? Slim căzu pe gânduri, stare pe care nu și-o îngăduia prea des și care, în general, nu dădea bine în fața celorlalte. Prânzul la *Côte Basque* era departe de a fi momentul prielnic pentru introspecții.

Ziua de azi era însă altceva. Azi, când au deschis revista *Esquire*, au descoperit că erau jupuite de vii, cu măruntaiele la vedere și cu sufletele

golite, cu toată hidoșenia lor scoasă la lumina zilei. Nu doar a lor, ci a tuturor celor ca ele, din tribul lor, din cercul lor exclusivist, privilegiat, de invidiat. Secrete trădate și vieți distruse de vipera strecurată în cuibul lor, de tâlcuitorul primit printre ele.

Însă Truman Capote nu era singurul pe lume în stare să spună povești, au hotărât ele după încă un pahar de șampanie *Cristal*.

— Așa că spuneți-mi voi, a gângurit Slim, cu limba bine dezlegată și cu gâtlejul plăcut amortit de băutură, cum mama naibii a fost posibil ca progenitura asta de târfă sudistă să se aciueze pe la noi?

Cele patru și-au înclinat gâturile încă superbe și și-au unit capetele impecabil coafate ca să se sfătuiască. Perle și pene tremurau la fiecare mișcare. Aur și nestemate sclipeau pe mâinile care gesticulau în încercarea de a pune laolaltă piesele de puzzle. Și asta de la bun început. De la începutul reconstituirii felului în care Truman Capote ajunsese să își trădeze toate lebedele; pe una, mai ales. Pe cea pe care o îndrăgeau toate cel mai mult. Până și Truman.

Îndeosebi Truman.

Totuși, ciudat la povestea asta era faptul că însuși Truman le-o spusese.

LEBEDELE
DE PE
FIFTH
AVENUE

Capitolul 1

„A fost odată ca niciodată...”

„Niciodată n-a fost atât de bine, niciodată n-a fost atât de rău...”¹

„A fost odată unul din Nantucket...”²

Truman râdea de se prăpădea. Își ținea mâna la gură ca un băiețel și umerii sfrijiți i se cutremurau de râs, iar ochii albaștri îi sclipeau de o veselie răutăcioasă, încât ai fi zis că e nici mai mult, nici mai puțin decât o întrupare a unei statui de-a lui Pan.

— Of, Big Mama! Sunt așa un drăcușor răutăcios!

— True Heart, ești neprețuit! Slim își amintea că și ea râdea până o dureau fălcile. Truman avea efectul ăsta asupra ei, în vremurile acelea glorioase de început – o făcea să râdă. Asta era tot, pe cuvânt. Nimic mai simplu și mai adevărat.

Pe când era tânăr, prin 1955, când și ele erau tinere – sau, oricum, ceva mai tinere –, când faima era călduță și prietenia căpăta aripi, alimentată de șampanie, de caviar și de cadouri de la Tiffany, Truman Capote era o sursă nemaipomenită de haz.

— „A fost odată ca niciodată...” a rostit Slim în cele din urmă.

— Da. În fine... a repetat Truman cu vorbirea lui tărăgănată, teatrală, și a adăugat câteva vorbe: „A fost odată ca niciodată un oraș pe nume New York”.

„New York.”

Familiile Stuyvesant, și Vanderbilt, și Roosevelt, și respectabila, tihnită Washington Square. Trinity Church. Vestita sală de bal a doamnei Astor³, Cei Patru Sute, elita secolului al nouăsprezecelea, snobul de Ward McAllister. Edith Wharton, trădătoarea. Restaurantul Delmonico. Zany Zelda și Scott⁴ în fântâna din Grand Army Plaza. Grupul de scriitori și de actori strânși în jurul mesei rotunde de la hotelul Algonquin; Dottie Parker⁵, cu pana și cu limba ei, amândouă ascuțite ca briciul. Spectacolele de revistă *The Follies*. Grupul de editorialiști de scandal care semnavă cu numele Cholly Knickerbocker. Clubul 21. Seratele dansante organizate de Lucky

Strike la clubul Stork. Clubul de noapte El Morocco. Recitalul incomparabilei Hildegarde⁶ în Salonul persan de la Plaza Hotel, cu Cary Grant, îngenuncheat la picioarele ei, în adorație. Fifth Avenue: magazinele Henri Bendel, Bergdorf, Tiffany.

Exista și un New York subteran, plasat mai jos, din toate punctele de vedere. Ellis Island, Bowery Lane și Lower East Side. Metroul. Schrafft's și alte localuri cu autoservire, tonete cu hotdog și cu pizza vândută la felie. Pui atârnați la ferestre în Chinatown, murături la puțină pe Delancey Street. Beatnicii din Village, cu ciorapi găuriți, cu helânci jengoase și cu un desăvârșit dispreț față de orice.

Numai că nu spre acest New York tindeau ambițioșii, visătorii, nesățioșii. Ei erau atrași de impunătorul New York, orașul clădirilor impozante și al apartamentele luxoase de la St. Regis, de la Plaza ori de la Waldorf, acel New York pentru care *Trenul de la linia A*⁷ e un cântec, nu o opțiune. Acel New York unde găsești la cel mai mic semn un taxi galben încăpător, dacă limuzina e ocupată. Acel New York cu premiere strălucite la Metropolitan, cu nenumărate baluri și banchete de caritate, cu trotuare largi și curate, unde nu se îmbulzesc cărucioare cu umerase pentru haine și copii care se joacă. Cu panoramă spre parc, spre râu, spre pod, nu spre străduțe dosnice, întunecate și spre ziduri de cărămidă afumată. Acel New York al teatrelor, al cinematografelor, al cărților, al revistelor *The New Yorker*, *Vanity Fair* și *Vogue*.

Un far călăuzitor, un pisc, un far așezat pe un pisc. O lumină strălucind neconținut în depărtare, vizibilă până și din lanurile de porumb din Iowa, de pe dealurile din cele două state Dakota, din deșerturile Californiei ori din mlaștinile Louisiane. Trimițând fără întrerupere semnale. Chemându-i pe cei nemulțumiți, seducându-i pe visători. Îndemnându-i pe cei cu sânge fierbinte și iute să își privească familiile placide, vecinii blazați, mormintele strămoșilor adormiți și să-și spună: „Eu sunt deosebit. Sunt altfel. Sunt mai mult“.

Veneau toți la New York. Nancy Gross, din California, poreclită de prietenul ei, actorul William Powell, „Slim“. Gloria Guinness, „La Guinness“, născută într-o familie de țărani dintr-un sat mexican. Barbara

Cushing, căreia i s-a zis „Babe“ încă de la naștere, mezina unui triplet senzațional de surori din Boston.

Și Truman. Truman Streckfus Persons Capote, care și-a făcut într-o bună zi apariția în avionul privat al soților William S. și Babe Paley. Se ținuse ca scaiul după Jennifer Jones și David O. Selznick, buni prieteni ai familiei Paley. Bill Paley, președinte fondator al companiei de radio și televiziune CBS, a rămas cu gura căscată la vederea acelui faun tânăr, subțirel, cu ochi mari albaștri și cu o voce caraghioasă.

— Mi-am închipuit că vorbeai despre *președintele* Truman, i-a șoptit el ironic lui David. N-am mai auzit până acum de... individul ăsta mărunțel. O să trebuiască să ne petrecem tot weekendul cu el?

— Vai, Bill, firește c-ai auzit de el, a murmurat gingaș Babe Paley, soția lui, și a ieșit să-l întâmpine pe musafirul nepoftit cu legendara ei căldură și grație.

Sigur că auzise și Bill Paley de Truman Capote. Mai era cineva în Manhattan care să nu fi auzit de el în 1955? „Truman, Truman, Truman“, șușotit, fluierat, invidiat, disprețuit. Abia împlinise treizeci de ani Băiatul-Minune, acest *Wunderkind*, dacă nu chiar Mica Teroare, cum i se spunea doar printre scriitori. Truman Capote, subțirel, cu părul căzut nostalgic pe frunte, cu ochii expresivi și cu buzele țuguiate, în așteptare, întins leneș pe canapea, arunca o privire senzuală de pe coperta primului său roman, *Alte glasuri, alte încăperi*. Un roman pe care, ce-i drept, nici Babe, nici vreuna dintre prietenele ei, cum ar fi Slim sau Gloria, nu-și dăduse osteneala să-l citească. Îi șușoteau totuși numele la petreceri, la vreo gală de binefacere și la masa de prânz.

— Trebuie neapărat să-l cunoști pe...

— Eu sunt pur și simplu *înnebunită* după...

— Nu se poate să nu-l cunoști pe...

„Truman.“

— Eu ți l-am prezentat mai întâi, i-a amintit Slim lui Babe după acel weekend nefast petrecut în locuința din Jamaica a soților Paley; acel weekend uimitor, amețitor, când Babe și Truman s-au trezit orbiți de cel dintâi răsărit al soarelui prieteniei, încă atât de nou pentru ei, încât nu își dăduseră bine seama că fuseseră prinși amândoi în mrejele unui lucru de

care muritorul de rând nu avea parte. Tu chiar nu-ți mai amintești, dar a fost al meu, a fost Inima mea Credincioasă. Nu-i cinstit că mi l-ai furat! Și Slim și-a ținut buzele și și-a scuturat părul blond, care îi intra mereu în ochi și o făcea să semene cu Lauren Bacall mai mult decât semăna Lauren Bacall cu ea însăși, ceea ce era perfect justificabil, din moment ce Lauren Bacall o copiasse întâi pe Slim. A fost cam pe-atunci când Truman lucra la scenariul filmului *Mai tare ca diavolul* și Leland l-a invitat într-o seară la masă. Nu ții minte?

— Nici vorbă, eu l-am descoperit prima, a insistat Gloria, aruncând scânteii din ochii aceia exotici, ca de cărbune, care amenințau întruna să-i demaște originea bine ascunsă de rochiile Balenciaga, de coafurile concepute de Kenneth și de accentul ei britanic studiat. Mă mir, Slim, c-ai uitat, a continuat ea. S-a întâmplat la scurt timp după ce Truman a adaptat pentru teatru *Harfa de iarbă*, ca să fie jucată pe Broadway. Normal că nu mă dau în vânt după Broadway, a zis, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Slim, care s-a zbârlit toată. Dar mă bucur nespun c-am fost la premieră în seara aceea. Imediat ce ne-am văzut ți-am povestit totul despre el, dragă Babe.

— Te-nșeli, draga mea! Eu l-am chemat într-un weekend la Paris, nu v-adeceți aminte? a intervenit Pamela cu un accent britanic atât de pronunțat și un glas atât de reținut, încât toate s-au aplecat instinctiv spre ea să o audă (și toate i-au recunoscut instinctiv șiretlicul care îi făcea pe soții lor să se aplece la fel și să dea cu nasul de magnificul ei decolteu, scos în evidență de croiala Dior). Asta a fost cu mult înainte să-l cunoașteți voi, a continuat Pamela, pe vremea când lui Truman tocmai i se publicase *Alte glasuri, alte încăperi*. Bennett Cerf – îl știți, *editorul* – m-a întrebat dacă nu vreau să-i țin companiei tânărului său romancier, care era foarte agitat la gândul criticilor pe care avea să le primească. Pamela și-a reținut cu greu un tremur al umerilor; doar nu era convenabil să recunoști că ai avut de-a face cu tipi de felul ăsta. Erai și tu acolo, Babe, a mai zis ea. Sunt sigură!

— Doamnelor, doamnelor! le-a pus la punct C.Z., neclintită și inaccesibilă, ca de obicei, nici chiar „înăuntru“, dar nici total „în afara“ lumii lor. Simplă, deloc complicată, o blondină hitchcockiană cu un surâs luminos (și un accent bostonian excesiv de apăsător și de curat). Tot grupul

știa că C.Z. era mai fericită să lucreze prin grădină cu o săpăligă în mână sau să își vadă de cai decât să ia masa la Le Pavillon. De obicei, a spus ea, lucrurile astea mă lasă rece, dar cred că eu i l-am prezentat pe Truman lui Babe. Când făceam cumpărături la Bergdorf. Truman se pricepe de minune să aleagă exact geanta potrivită. În după-amiaza aia erai și tu acolo, Babe.

— Nu, eu aș zice c-a fost pe iahtul nostru, a spus Marella, nesigură pe engleza ei, mereu timidă și reținută în tovărășia prietenelor, dat fiind că era mult mai tânără decât ele și niciodată sigură de statutul ei, în ciuda imensei bogății și a unei frumuseți remarcabile. Un chip despre care Truman spunea că ar fi putut să fie opera lui Botticelli, dacă artistul ar fi avut mai mult talent. Alec Corda l-a adus, într-o vară. Cred că tu și Bill erați atunci cu noi, așa-i Babe?

Într-un costum Chanel de in, dintre cele care nu se șifonau oricât ar fi fost de cald în New York, Babe Paley n-a răspuns. Abia dacă le-a aruncat amuzată câte o privire în timp ce își scotea mănușile, le plia și le băga în geanta ei Hermès din piele de aligator. Așezată la cea mai bună masă în mijlocul restaurantului Le Pavillon, era atentă la cei din jur.

Se afla în lumea ei, o lume de o eleganță calmă, artificială; un univers al aparențelor, în care prânzul era cel mai însemnat moment al zilei, un motiv să te dai jos din pat dimineața, să mergi la coafor, să cumperi ultima noutate de la Givenchy ori de la Balenciaga, drept recompensă pentru grija de a avea o casă perfectă, niște copii perfecți, un soț perfect. Și pentru păstrarea unui trup perfect. La urma urmei, de cinat, cinezi acasă ori la vreo petrecere, altfel la ce bun să mai angajezi un bucătar-șef, dacă nu chiar doi?! Însă la prânz mergi la The Colony ori la Quo Vadis. Și, cu precădere, la Le Pavillon, unde Henri Soulé tratează doamnele din înalta societate ca pe niște *obiecte* de artă, cum de altfel și sunt, le plasează cu mândrie în salon pe banchete de pluș roșu, la mese acoperite cu pânzeturi fine, unde vaza de cristal cu flori proaspăt culese e înconjurată de pahare Baccarat, de porțelanuri și de tacâmuri de argint. Ele își beau vinul preferat și fac mofturi la cele mai fine preparate franțuzești (pentru că, de bună seamă, când ai ținuta și prestigiul care îți asigură intrarea în Le Pavillon, nu vii acolo să mănânci), bârfesc și sunt văzute.

Pe trotuarul din fața restaurantului se înghesuiau întruna fotografi gata să immortalizeze lumea încântătoare dinăuntru, iar Babe, înaltă, cu ținuta ei regală și cu zâmbetul grațios, era cea mai căutată, spre permanenta frustrare a prietenelor ei și în ciuda disprețului manifestat de ea. Cu toate astea, o persoană înzestrată cu spirit de observație, așa cum era Slim, ar fi putut să constate că Babe își încetineea imperceptibil pasul dacă se întâmpla să nu fie prin preajmă nici un fotograf, ca și cum ar fi căutat cu privirea sau și-ar fi dorit să apară vreunul ca prin minune.

Oare de ce era preferată Babe Paley? De ce tocmai ea era în centrul atenției? De ce căutau cu încăpățânare un prilej să o salute reverențios mulți dintre cei care nu se bucurau de privilegiul de a fi așezați la aceeași masă cu ea? Nu era cea mai frumoasă. Gloria Guinness se bucura de această onoare grație gâtului ei lung, elegant, a unui păr ca pana corbului și a ochilor ei scânteietori. Nu era nici cea mai amuzantă, ci Slim Hayward, ale cărei zeflemele ori vorbe de spirit fuseseră șlefuite la picioarele unor bărbați precum Ernest Hemingway, Howard Hawks ori Gary Cooper. Nici cea mai nobilă nu era, fără îndoială. Noblețea și-o împărțeau între ele Pamela, Honorable Pamela Digby Churchill, fiică a unui baron, fostă noră a unui prim-ministru, și Marella Agnelli, o prințesă *bona fide*, căsătorită cu Gianni Agnelli, moștenitorul regatului Fiat.

Babe Paley își căpătase rangul datorită aceluia har care e stilul. Se spunea și despre celelalte că au stil, însă Babe era însăși întruchiparea stilului. Nimeni, de pildă, nu băga de seamă ce purta, cel puțin nu la prima vedere, deși era întotdeauna îmbrăcată cu cele mai alese creații originale de modă. Remarcată era ea însăși, silueta ei înaltă, zveltă, ochii ei gravi și întunecați, felul în care își ținea geanta la încheietura brațului, grația nesofisticată cu care își împingea ochelarii de soare pe creștet ori își descheia mantoul cu o singură mână și îl lăsa să-i cadă de pe umeri în brațele unui *maître d'hôtel* care aștepta în spatele ei.

Ce nu observa lesne lumea era singurătatea care o însoțea pretutindeni, asemenea parfumului ei preferat, suav, cu miros de iarbă, *Vent Vert*, de la Balmain. În ciuda bogăției fabuloase, a nenumăratelor case, a copiilor, a unui soț mai dinamic și mai influent decât toți bărbații prietenelor ei,

tovărășia ei permanentă era singurătatea. Mai bine spus „fusesse“. Până acum.

— Chiar nu contează, a rostit Babe într-un târziu, pecetluind definitiv discuția. Sunt pur și simplu bucuroasă că l-am cunoscut. Pentru Truman! a mai adăugat și a ridicat cupa cu șampanie *Cristal*.

— Pentru Truman! au răspuns ca un ecou cele patru prietene și au ciocnit paharele în cinstea ultimei lor descoperiri, stârnite și anticipând cu mare poftă o mulțime de ocazii de distracție, nimic mai mult.

— Pentru Truman, a mai șoptit o dată Babe, însă doar pentru sine, și a surâs așa cum prietenele ei nu o mai văzuseră făcând până atunci. Însă tocmai în clipa aceea a intrat în restaurant ducea de Windsor, care și-a întors cu un gest suveran fața mică și dură la stânga și la dreapta, de parcă ar fi fost cu adevărat de spiță regală. Pe loc s-a stârnit în jur focul bârfelor.

— Ai mai cunoscut vreodată pe cineva mai plictisitor decât ducele?

— Totuși, bijuteriile...

— Singurul lucru pe care l-a făcut și el vreodată ca lumea!

Și, în toiul agitației, nici una dintre prietenele ei nu i-a mai aruncat măcar o privire lui Babe. În afară de Slim, care a mijit ochii și și-a mușcat buza. Și s-a minunat.

Note

1. Începutul romanului *Poveste despre două orașe* de Charles Dickens.

2. Primul vers dintr-o serie de limerickuri.

3. Caroline Webster Lina Schermerhorn Astor (1830–1908), proeminent membru al Celor Patru Sute de familii reprezentând protipendada newyorkeză din secolul al XIX-lea. Numărul acesta fusese stabilit în funcție de capacitatea sălii de bal a doamnei Astor, de către Samuel Ward McAllister (1827–1895), autoproclamat arbitru al eleganței.

4. Francis Scott Key Fitzgerald (1896–1940) și soția lui, poreclită Zany Zelda (Zelda cea Nebună).

5. Dorothy Parker (1893–1967), poetă, nuvelistă, critic literar și satiristă. A făcut parte dintre fondatorii grupului de critici și scriitori The Algonquin Round Table.

6. Hildegard Loretta Sell (1906–2005), cântăreață americană de cabaret.

7. Compoziție a pianistului și aranjorului Billy Strayhorn, scrisă pentru Duke Ellington. Linia de metrou A, deschisă în 1930, care traversa tot New Yorkul, lega cartierele sărace de cele bogate, trecând din Brooklyn spre Harlem prin centrul orașului.

Capitolul 2

Mai fusese cândva o tânără care visa să ajungă la New York; încă o tânără încredințată că ar fi fost destul să găsească fie și numai drumul până acolo, ca să aibă până la sfârșitul zilelor o viață fericită, cu sau fără băiatul ei. Numele ei era Lillie Mae Faulk și locuia în Monroeville, o mică localitate din Alabama. În cele din urmă, a ajuns și ea la New York.

„A fost odată ca niciodată.“

— Pe mama o chema Nina.

Așa îi spusese Truman Gloriei, așa îi spusese lui C.Z., tot așa i-a spus și lui Slim.

Ochii lui aveau o sclipire blândă, reverențioasă.

— Nina era frumoasă, o adevărată doamnă. Monroeville, orășelul ăla din Alabama, nu era locul potrivit pentru ea. Mereu mi-a zis: „Micuțul meu Truman, într-o bună zi o să te iau cu mine la New York“. Și s-a ținut de cuvânt după ce am împlinit unsprezece ani. Viața mea începe abia atunci cu adevărat, pentru că eram la New York! La New York, nu în Monroeville, în locul ăla adormit unde nu se întâmplă niciodată nimic. Cu toate că acolo m-a mușcat odată o viperă de apă și era cât pe ce să mor. Aproape că, of, Doamne, am fost c-un picior în groapă. Însă m-au salvat. Nimic nu poate să mă omoare pe mine, nici măcar un șarpe!

— Vai, vai, vai! a exclamat Slim. Apoi a zâmbit. Hai, arată-mi cicatricea!

— Big Mama! Truman a scuturat degetul arătător în semn de mustrare, dar s-a supus. Și-a suflecat o mânecă și i-a arătat brațul subțire, cu mușchi supli, cu pielea mai palidă decât luna și acoperită de un puf mătăsos, la fel de spălăcit ca părul lui blond care îi tot cădea în ochi și peste față ca o perdea ori ca un voal. Vezi? a întrebat-o.

Slim a văzut că pe antebraț erau două puncte vagi, abia vizibile.

— Astea sunt cicatricile mele, singurele mele cicatrice, a zis el triumfător. Altele nu mai am.

Numele maică-mii era de fapt Lillie Mae, avea să-i mărturisească Truman lui Babe. Asta se petrecea pe la începutul prieteniei lor, în zilele în care își povesteau unul altuia tot ce-au pățit înainte să se cunoască, astfel încât să își poată împărți viața în două. Înainte. Și După.

— Lillie Mae Faulk, o putoare egoistă, a mai zis cu glas lipsit de intonație, ceva neobișnuit la el. De data asta nu încerca să captiveze ori să vrăjească; știa că Babe îi aparține, în adâncul inimii era încredințat de asta. O știa ca pe un vis împlinit, pentru că, de fapt, așa și era.

O femeie frumoasă, superbă. Și care îl iubea pe el, pe Truman. Care avea nevoie de el la fel cum el avea nevoie de ea. Pentru ce anume, nici ei nu puteau încă spune cu exactitate. Sigur era că se regăseau unul într-altul, nu ca o imagine din oglindă, ci ca pe o reflexie a aceleiași suferințe, ori absențe, ori a unei prăpăstii lăuntrice, însă una mai mohorâtă, mai întunecată, mai adâncă, dar mereu tăinuită, *mereu*. Până în momentul în care li s-au încrucișat privirile în avionul companiei CBS, când măștile le-au căzut și i-a cuprins frica. Preț de o clipă, Truman n-a mai fost același copil-minune, uimitor de sigur pe el, ci un biet băiețel rătăcit și uitat de lume, iar Babe a redevenit, în spatele machiajului și creațiilor vestimentare de renume, o făptură sfioasă de-a pădurii, șovăitoare, alinându-și spaimile. Două suflete expuse ca două răni sângerânde, pe care credeau cu tărie că numai ei le puteau vedea.

— Maică-mea mă ura. *Mă ura!* Mă disprețuia, nu putea să mă sufere. Povestind, Truman își sfărâma vorbele între dinți. M-a părăsit, m-a lăsat la Monroeville în seama unor verișoare oribile. Am crezut că n-aveam s-o mai văd vreodată. Alteori obișnuia să mă închidă în câte o cameră de hotel, îți dai tu seama? Mă înclua și pleca la plimbare cu vreun așa-zis gentleman vizitator⁸; mulțumescu-ți ție, Tennessee, pentru expresie! Eu plângeam, hohoteam, însă ea, înțelege tu, ea lăsa instrucțiuni. Adică le cerea celor de la hotel să nu mă lase să ies, oricât aș fi urlat. Și, drept e că urlam! Până la urmă cădeam zdrobit de oboseală și adormeam fără să am habar când și dacă se mai întoarce.

Babe era tulburată. Ar fi vrut să-l ia în brațe pe noul ei prieten, să-l strângă la piept, lângă inima ei frântă de înduioșare. Dar se stăpânea. Știa cât de greu era să pari senin, neclintit, când pe dinăuntru totul era sfărâmat

și fără putință de a mai fi reparat. O singură atingere, o mână fierbinte, compătimitoare ar fi fost îndeajuns să facă țandări imaginea perfectă, făurită cu greu și afișată celor din jur. Pentru ca apoi să fie nevoie de ani și ani de zile pentru a o reface.

Așa că Babe nu l-a luat în brațe pe Truman. În acel moment al confesiunii, el arăta aiddoma băiețelului de șase ani părăsit de maică-sa la Monroeville, Alabama. Uitat și de tată.

— Arch Persons! Ce parodie de om mai era! Și încă e. Într-o zi o să-ți vorbesc și despre el, însă nu azi, Babe, dragă. Sunt prea obosit, a zis și s-a frecat la ochi cu pumnii lui de copil.

— Totuși, ea te-a adus aici, Truman! Asta-i partea bună, binecuvântată.

— Da, până la urmă, Lillie Mae a ajuns aici. S-a recăsătorit cu Joe Capote, taică-miu vitreg. S-au instalat într-un fabulos apartament de pe Park Avenue, așa cum visase ea, iar numele și l-a schimbat în Nina. Într-un sfârșit a trimis după mine și m-a zvârlit apoi într-o școală militară, ca să mă facă să arăt a bărbat adevărat. Ura tot ce eram și felul în care mă purtam. Odată mi-a zis „poponar“, pe urmă mi-a cerut să-i spun când am de gând să mă însor și eu cu o fată de treabă. N-a fost niciodată mândră de mine, niciodată! Și dac-aș fi scris Cartea Cărților, tot mi-ar fi reproșat că sunt cea mai mare dezamăgire din viața ei.

— Niciodată! Tu nu dezamăgești pe nimeni, Truman. Ești un om minunat, un mare artist. Să știi asta!

— În fine, a zis Truman afișând un zâmbet șiret și satisfăcut de băiețel, trebuie să recunosc c-am reușit cel puțin să scap de copilărie. Să scap de iadul ăla.

*

— Am avut parte de o copilărie miraculoasă, le spunea Truman Gloriei, lui Slim ori lui C.Z. pe la petreceri, unde toate aceste fascinante soții ale unor bărbați fascinanți erau adunate în jurul noii lor descoperiri, în timp ce soții lor îl priveau uluiți, pentru că până atunci nu mai văzuseră vreodată un Truman Capote, ba chiar, la început, sperau să nici nu mai vadă niciodată unul. O asemenea făptură minusculă, efeminată, îmbrăcată în costume de

catifea, cu șosete roșii, cu un șal ridicol de lung fluturând în jurul lui ca o hlamidă purtată la încoronare, care declama, la sfârșitul unui dineu:

— Acum am să ne așezăm aici, ca fetele, și-o să tragem o bârfă!

Un adevărat michiduță, căruia îi venea pe neașteptate să sară în sus, să dea din picioare, și apoi să strige:

— Vai, ce hazliu e să fiu eu însumi! Nu mai pot de bucurie!

Bărbații din jur, titani ai industriei, oameni de bani gata, moștenitori ai unor averi considerabile, rămâneau cu gura căscată. Și își spuneau între ei:

— Mă rog, cel puțin n-avem motiv să stăm cu ochii-n patru din pricina lui!

În tot acest timp, soțiile lor dădeau din aripi, gângureau, își dichiseau penele și se înfruntau ca să prindă loc lângă el.

Truman trăgea cu ochiul, recunoștea rânjetele disprețuitoare și temerea greu disimulată din privirile acelor bărbați și zâmbea în sinea lui, flecărind cu soțiile lor.

— Bătrânele verișoare excentrice care m-au crescut... Ce material extraordinar pentru literatură! Ați citit, fără îndoială, *Harfa de iarbă*. Sook era o bătrânică minunată și cam într-o ureche, dar mă adora. Mă adorau cu toții; eram mândria celor din Monroeville! Vedeta lor! Ah, trebuie neapărat s-o cunoașteți într-o zi pe prietena mea bună din copilărie, Nelle. Nelle Harper Lee. E și ea în New York acum. Lucrează, din câte-am auzit, la un roman despre copilăria noastră, cu toate că, pentru asta, o să aibă cu siguranță nevoie de ajutorul meu, biata de ea. O fi ea inteligentă, nu zic, dar nu e la fel de *talentată* ca *moi*... Vedeți că pe-asta n-ați aflat-o de la mine!

*

— Nelle era singura mea prietenă din Monroeville, i-a spus cu amărăciune Truman lui Babe. Erau amândoi în budoarul ei, sanctuarul ei de la Kiluna Farm. Acolo se simțea ea acasă. Firește, soții Paley aveau multe locuințe: un apartament permanent în hotelul St. Regis, o casă de vară în New Hampshire, casa de pe plajă din Jamaica... Adevărata lor stea polară era însă proprietatea asta enormă din Long Island.

— Aproape jumătate de hectar! a exclamat Truman când i-a povestit despre ea lui Jack Dunphy, iubitul lui. Acesta însă a mârâit doar:

— Ei, și?

După acea călătorie crucială cu avionul companiei CBS, când purtaseră o conversație despre care nu-și aminteau decât că părea să-i fi legat unul de altul cu un fir nevăzut de aur, un fir pe care nici unul dintre cei din jur n-ar fi fost în stare să-l dezlege, Babe l-a poftit pe Truman să-și petreacă la ei un weekend. L-a instalat într-o cameră de oaspeți plină de flori proaspete, cu lenjerie franțuzească de lux de la Porthault, cu o vedere spectaculoasă spre grădina ei și cu un valet la dispoziția lui. După ce și-a îngăduit să se dea ca un cățeluș de-a rostogolul pe covorul plușat, să țopăie pe pat de parcă ar fi avut zece ani și să își îngroape fața lui de elf într-un buchet de flori, Truman a bătut la ușa dormitorului ei și a intrat fără măcar să aștepte un răspuns, de parcă ar mai fi fost acolo de o mie de ori.

Iar Babe, care îngăduia rareori cuiva să pătrundă acolo, a zâmbit, i-a făcut semn să se așeze și s-a trezit dintr-odată că stătea turcește alături de Truman Capote, care o studia îngrijorat cu ochii lui mari, albaștri și inocenți. Uneori se purta ca un copil, și-a spus ea, la fel ca aceia care îl cunoscuseră. Un copil care are nevoie să fie încurajat și ocrotit împotriva capriciilor și cruzimii lumii. Așa s-a pomenit ea că a început să i se destăinuie, lucru pe care nu îl mai făcuse până atunci, nici măcar față de surorile ei, mai demult, când erau la Boston.

— Nelle era o băiețoaică zdravănă și nu prea avea nici ea mulți prieteni, ca să nu mai spun că maică-sa era cam țicnită. Dar ce aveam în comun, eu și Nelle, era că visam amândoi să devenim scriitori. Nimeni altcineva în locul ăla prăfuit din Alabama nu știa ce-i un scriitor. Am dat peste o mașină veche de scris în biroul tatălui ei, am uns-o, am făcut rost de panglică și ne-am apucat, pe rând, să scriem povestiri, dialoguri și ce ne mai trecea prin cap. Noi ziceam că „mergem la serviciu“. Când scriam, eu și Nelle evadam din Monroeville, de unde n-am fi avut cum să plecăm de capul nostru. Lillie Mae se dusesse la New York, divorțase de tata, se căsătorise cu Joe Capote, dar n-a trimis după mine. Până când am împlinit unsprezece ani. Așa că am fost lăsat în grija verișoarelor ăstora bătrâne și aiurite, care râdeau de mine pentru că aveam o purtare aleasă și hainele frumoase trimise de Nina. Își băteau joc de mine pentru că eram eu însumi, pentru că eram mai scund decât toți ceilalți băieți și, pe deasupra, mai arătos.

Lui Truman nu-i mai rămăsese urmă de amărăciune în glas. S-a tot legănat, apoi și-a cuprins genunchii cu brațele și și-a lăsat capul în poala ei.

*

— Mama a murit din pricina unei pneumonii, le-a șoptit Truman lui Slim, Gloriei, lui C.Z. Și soților lor, care veniseră lângă foc și se așezaseră lângă soțiile lor, formând un grup simpatic, tăcut, plin de bijuterii, în jurul acestei fermecătoare Șeherezade masculine, care vorbea cu un ușor accent sudist, încântător de peltic, având ochi visători și o minune de păr! Blond, de aur tors ai fi zis, căzut în șuvițe pe frunte. Bărbații adevărați nu-și purtau părul în vânt, ci și-l dădeau pe spate și îl ungeau cu pomadă Brylecreem.

Însă Truman nu era bărbat. Și nici femeie. Era o creatură nepământească, un geniu; cel puțin așa le spusese amatorii de lectură celor care nu citeau. Un geniu ai cărui ochi erau acum umezi de lacrimi. Și care îi făcuse să se înduioșeze toți odată, ca la un semn.

— Mama era foarte tânără și încă frumoasă, să știți! Asta se întâmpla doar cu câțiva ani în urmă. Eu eram în Europa și n-am putut să ajung la timp. A murit și n-a avut pe nimeni lângă ea. Așa că acum sunt orfan.

Nevestele își ștergeau lacrimile. Bărbații își ziceau:

— La urma urmei, prichindelul e chiar simpatic. Și-apoi, la naiba, ce dacă ești prieten cu un homosexual?

*

— Maică-mea s-a sinucis, avea să-i spună el lui Babe. Ochii lui erau uscați și avea o privire înfricoșător de limpede. Băutura și pastilele au terminat-o. Mai încercase ea să-și ia viața, dar îi lipsise curajul. Nu și atunci. Vezi tu, bătrânul Capote pierduse toți banii. Ei nu-i rămăsese nimic, era din nou Lillie Mae Faulk, și nu încântătoarea Nina Capote. A fost prea mult pentru ea. Și eu eram prea mult pentru ea! Când a murit, eram în Europa; scriam scenariul filmului *Mai tare ca diavolul*. Am cerut să fie incinerată tocmai pentru că era înspăimântată de gândul ăsta. E josnic, e degradant. Însă acum știi.

S-a încruntat, a oftat și, cu ochii închiși, părea rătăcit printre amintiri. Babe și-a spus că tăcerea îl prindea mai bine, când nu își mai dădea

osteneala să farmece cu trăsăturile lui delicate – gura mică, cu buze roșii seducătoare, obraji roz, pistruiați și o gropiță surprinzătoare în bărbie, de om hotărât.

Pe neașteptate, și-a deschis larg ochii și, cum stătea în poala ei, a privit în sus. A zâmbit ștregărește, a bătut-o ușor pe genunchi și i-a spus mai mult în șoaptă:

— Așa că acum știi totul despre mine. Absolut totul! Vorbește-mi despre tine!

Iar Babe a simțit că nu avea încotro, că, de fapt, nici nu își dorea altceva. Era o adevărată comuniune, ceva atât de profund, încât nu știa ce nume să-i dea, doar că o răscolea pe interior și îi făcea inima să bată nebunește în piept. Toată viața ei fusese aparență, aparență și iar aparență, încă din copilărie. Acum se afla în sfârșit lângă cineva care își pusese sufletul pe tavă. Care își arătase rănilor, cicatricile; pe cele adevărate, care n-au vindecare. Cele care n-au cum să fie văzute cu ochiul liber.

Așa că dorința de a i le arăta pe ale ei a venit firesc. Ochi pentru ochi, cicatrice pentru cicatrice.

Povestire pentru povestire.

Notă

[8](#). *Gentlemen callers*, expresie folosită de Tennessee Williams în piesa *Menajeria de sticlă* pentru a-i denumi pe clienții unei prostituate.

Capitolul 3

— A fost odată ca niciodată... Pentru că de data asta era vorba despre Babe, orice îndoială ar fi fost cu totul de prisos. Ea era o adevărată prințesă dintr-o poveste cu zâne devenită realitate. Nu s-ar fi convenit să înceapă altfel povestea ei.

— A fost odată ca niciodată o preafrumoasă Babe, i-a suflat Truman.

Iar Babe, înclinând capul și zâmbind timid, a repetat:

— A fost odată ca niciodată... presupun.

Ăsta trebuie să-i fie secretul – atitudinea reținută, și-a spus Truman. Asta o ridică de la femeie la rangul de zeiță, de la simpla eleganță la perfecțiune. Ținuta calmă, zâmbetul sobru, vocea domoală, ochii negri care sclipesc înțelegător sau ascund vreo rană tăinuită. Niciodată orgoliul ori cochetăria. Și nici o minte prea strălucită, și-a zis el cu tristețe. Pentru că Barbara Cushing Mortimer Paley nu strălucea prin cultură. Nici nu fusese crescută pentru asta.

— Am fost crescută să mă mărit bine, a spus Babe în cele din urmă și a ridicat simplu din umeri. Mama era o forță a naturii, deși nu se compara cu a ta. Ea nu ne-ar fi abandonat niciodată. Eram opera vieții ei.

— Ce poți să-mi spui despre ea?

— Gogs, așa-i ziceam, chiar și după ce am avut și noi copii. Gogs Cushing. O iubeam. Asta-i tot.

— Dar despre ea ce poți să-mi spui?

— Își iubea familia. Făurise un cămin minunat pentru tata, care lucra tot timpul. El era chirurg, făcea operații pe creier. A fost printre primii care au izbutit să facă așa ceva. Mama ne-a spus, mie și surorilor mele, că nimic n-ar putea să ne stea în drum, dacă rămânem unite. Și că nimic n-ar mai avea cum să ne facă vreun rău.

— Bine, Babe, dar despre ea, ce poți să-mi spui despre ea? Înghițea pilule una după alta, ca Nina? Era curvă, ca mama Gloriei?

— Truman, l-a muștră ea încruntată. Însă apoi a zâmbit curioasă. Cine, Gloria? Gloria Guinness?

— Hai, nu te face că nu știi! Scumpo, La Guinness nu e născută chiar legitim, așa zice eu. Maică-sa făcea trotuarul în Mexic. Bineînțeles că pe-asta o știi și tu!

— Truman, Gloria e prietena mea. O prietenă dragă, a protestat Babe cu o mișcare ușoară a capului.

— Bobolink⁹, draga mea, păsăruica mea scumpă... Nu te superi că îți zic așa, nu? Fiecare dintre prietenele mele dragi are un nume de alint. Ascultă, eu nu mă simt în stare de politețuri când e vorba de ce simte inima mea. Tu poți?

Iar Babe, căreia nimeni nu-i mai spunea Barbara de ani și ani, dar îi displăcea și numele cu care era bine-cunoscută, a clătinat din cap emoționată. Ba chiar încântată.

— Și-acum, spune, dragă Bobolink, cum putem să fim noi doi prieteni dacă nu bârfim? Fie și câtuși de puțin. Firește că ținem la Gloria... La Guinness! E divină! Dar nu ți se pare măcar c-un strop mai interesantă după ce-ai aflat că maică-sa a fost târfă? Nu o admiri ceva mai mult când bagi de seamă ce drum lung a trebuit să străbată ca să ajungă aici?

— Truman, eu am admirat-o mereu pe Gloria. Dar e așa de... cum să spun...

Detectând cea mai vagă ezitare în privirea nu tocmai compătimitoare a lui Babe, Truman a sărit la atac. Ca un pisoi cu gheruțele scoase la vederea unei omizi.

— Cum? Cum e? Ia spune-mi tu, Babelicioasa mea! Ah, asta chiar că-i o găselniță bună! Hai spune! Ce ți-a făcut ție Gloria? Ce-a zis?

— Nimic. Gloria mi-e dragă, cum am spus. Dar... Are ea un obicei. E chiar simpatic, dacă stai să te gândești. Tot o dovadă că se simte oarecum nesigură pe ea. Pentru că... Vara, când ne invită pe iahtul lor, ea se amuză cu jocul ăsta.

— Pe iaht! Ah, ia-mă și pe mine! Ia-mă! Truman a sărit în genunchi bătând din palme și a deranjat cuvertura de satin bine întinsă, așa încât Babe și-a mușcat buzele și și-a băgat mâinile sub fund ca să nu se apuce imediat să o aranjeze.

— Sigur! Te luăm în vara asta! Vii cu mine și cu Bill. O să ne distrăm de minune.

— Și care-i jocul ei? Ce face Gloria? Truman s-a așezat iar ca înainte și a devenit serios.

— Mai nimica. Ceva nostim. Cu o săptămână înainte de plecare îmi propune să ne îmbrăcăm fără pretenții. Fără ținută specială la masa de seară. Și așa, în general. Să ne bată vântul și să ne simțim libere! Așadar îmi fac bagajele cum ne-am înțeles. Îmbrăcăminte de toată ziua, și cele mai multe bijuterii le las acasă. Așa că în prima seară îmi pun pantaloni de in și o bluză de mătase, în vreme ce Gloria apare cu ultimul model de ținută de seară de la Balenciaga și încărcată cu bijuterii din cap în picioare. Impresionant, fără îndoială! Și mă anunță că suntem poftiți pe uscat la un dineu cu pretenții de ținută. Iar eu mă simt ca o cerșetoare. Atunci, anul următor e rândul meu s-o păcălesc. Îmi iau cu mine numai îmbrăcăminte de lux și vin la masă într-o ținută atent aleasă, să moară de ciudă. Iar Gloria apare în pantaloni și bluză, cu coadă de cal legată cu șal și se miră în gura mare că m-am pus la patru ace, deși suntem pe un iaht, nu la Maxim's! Și mă mai și întreabă unde am de gând să mă duc.

În timp ce povestea, Babe râdea din toată inima, imagine ce nu se potrivea deloc cu perfecțiunea chipului ei ca de porțelan. Însă Truman i-a deslușit exasperarea din privire. Iar ochii lui au strălucit de o încântare răutăcioasă.

— E nemaipomenit ce-mi spui! Și plin de cruzime! Da, da, asta arată ce nesigură poate fi, în ciuda averii fabuloase a lui Loel.

— Gloria e prietena mea, i-a reamintit Babe.

Iar el a tresărit la auzul glasului ei atât de reținut, de blând, de mângâietor. „Nimic nu i-l tulbură“, și-a zis. „Nimic nu o tulbură.“

Orologiul de pe placa șemineului a bătut chiar atunci, dulce și discret, de șapte ori. Dintr-odată, Babe s-a pierdut cu firea. Și-a întors privirea înspăimântată spre orologiu și a întins involuntar brațele. Era prima oară când Truman o vedea într-o asemenea stare.

— Vai, nu se poate să fie șapte! Pur și simplu nu se poate!

— Și ce-i cu asta?

— Bill poate ajunge acasă în orice clipă, iar eu nu sunt pregătită să-l întâmpin. Babe s-a lăsat să alunece ușor de pe marginea patului și s-a îndreptat spre dressing grațios, cu umerii ridicați și cu spatele drept, o ținută

de balerină cu picioare lungi, puternice și cu un mers suplu. Truman a sărit din pat și a zbughit-o după ea.

— O, Babe, asta e de-a dreptul peștera lui Aladin! Și s-a uitat de jur împrejur cu sfială. Încăperea folosită ca să se dichisească, aproape la fel de spațioasă ca dormitorul, era tapisată de sus până jos cu creton imprimat. Masa de machiaj era enormă, drapată într-o pânză roz de toată frumusețea și asortată cu tapetul, încărcată cu parfumuri în flacoane de cristal, cu pufuri pentru pudră, cu tăvițe de oglindă și sticlute cu farduri fără vreo urmă de degete ori de pete, cu perii cu mânere de argint, unele pentru pieptănat, altele pentru machiaj, alături de câteva oglinzi de mărimi felurite, unele cu mâner, altele drepte, cu becuri electrice în jur. Babe s-a așezat pe taburet la masa de machiaj și se privea în oglinda cea mare cu atenția unui artist care se uită la tabloul abia terminat.

— Arăți cum nu se poate mai bine, a calmat-o Truman, simțind că trebuie să o liniștească.

Babe l-a contrazis printr-o mișcare a capului.

— În așteptarea lui îmi șterg de fiecare dată machiajul, apoi îl refac. Dar acum nu-mi ajunge timpul.

— Nici nu e nevoie, a insistat Truman. Cu mâinile pe umerii ei, contempla imaginea din oglindă. „Trebuie să aibă patruzeci de ani“, și-a zis. Însă chipul ei nu îngăduia dezvăluirea unor astfel de secrete degradante.

Frumusețea lui Babe nu era un dar al naturii, cu toate că zestrea dintâi se făcea oarecum simțită. Era ceva însă, o anume nesiguranță care o împiedica să iasă la lumină, după cum simțise Truman, hotărât de îndată să afle cauza. Stilul, frumusețea, rafinamentul ei legendar, toate astea erau artificiale, fuseseră cultivate de-a lungul unei vieți de disciplină și de discernământ, iar Barbara Paley nu se străduia nicidecum să ascundă acest adevăr. Avea un machiaj complex, sprâncene perfect pensate, periate, încondeiate, ochi adânci, scânteietori, înconjurați de umbre subtile, complementare, de trăsături de creion și de rimel. Pomeții obrazilor, înalți, parcă modelați de un sculptor, erau puși în valoare de felurite nuanțe de fard amestecate cu precizie de profesionist. Iar pielea feței își găsea limpezime și prospețime în fondul de ten pus din belșug, deși, în mod ciudat, era imperceptibil, în întregime estompat.

La urma urmei, totul se datora machiajului. Aplicat cu strădanie și cu un rezultat admirabil. Măiestria execuției uimea și era cu neputință să nu fi fost apreciat atât talentul, cât și timpul sacrificat pentru asemenea realizare. Babe nu era doar pânza care așteaptă un pictor; chipul ei era într-adevăr o operă de artă, artistul fiind ea însăși, nu Dumnezeu. De asemenea părul, des, șaten, cu câteva şuvițe argintii care unduiau și aruncau reflexe delicate, deși impecabil modelat și ondulat, atât de șic, dădea în mod surprinzător impresia de naturalețe. Iar dacă cineva putea să bănuiască efortul depus, rezultatul era de-a dreptul miraculos.

Ce să mai vorbim de haine și accesorii! O natură moartă, aranjată cu măiestrie. Luate separat, obiectele nu reprezentau nimic neobișnuit: mocasini negri italienești, pantaloni kaki bine croiți, o bluză apretată, albă, de in. Și strălucirea unui colier de diamante. Toată arta se găsea în felul în care erau purtate: bluza băgată în pantaloni, dar nu și la spate; colierul înfășurat ca din întâmplare la încheieturii mâinii stângi, nu la gât. O posibilitate, surprinzătoare totuși. Simplu, dar inimitabil.

Și iată aici femeia, idolul care a înfrumusețat paginile din *Vogue*, din *Harper's Bazaar* ori din *Life* și care privea cu îngrijorare într-o oglindă, își puna sub ochi cu periuța un amestec de fard și își pudra nasul, în vreme ce, din pricina încordării, pe frunte îi palpita o venă albăstruie.

— Sper că n-a sosit încă! Ah, dacă nu sunt în hol să-l întâmpin, să arăt minunat pentru el...

Deodată s-au auzit două bătăi la ușa dormitorului, zgomotul clantei și pașii lui Bill prin încăpere în vreme ce striga:

— Babe! Babe!

Babe a sărit de pe taburet, s-a rujat în grabă fără să se murdărească, și-a netezit bluza și s-a întors spre Truman cu o privire pierdută, dureros de neajutorată.

— Cum arăt? l-a întrebat ea în șoaptă.

— Perfect, i-a răspuns el. Țasta era și adevărul.

Ca să capete curaj, ea l-a luat de mână, iar gestul l-a emoționat profund pe Truman. Apoi și-a îndreptat ținuta și a inspirat adânc.

— Bill, dragule! a murmurat ea cu glas mângâietor. A intrat fără grabă în dormitor să își salute bărbatul, arătând de parcă ar fi răsfoit leneș ore întregi

o revistă într-un salon de cosmetică. Mă bucur că ești acasă! M-am plictisit toată ziua fără tine. N-ai vrea să bei ceva, dragule? Știu că da. Mă-ntorc într-o clipă. Între timp... Îți amintești de Truman, nu-i așa? Coborâți amândoi și așteptați-mă în salon. Mă schimb în grabă pentru cină și vin și cu paharele.

— Bill, sper să nu te superi că ți-am împrumutat superba soție în după-amiaza asta. Acum însă ți-o înapoiez pe loc așa cum am primit-o! Truman a zâmbit și i-a întins mâna.

William S. Paley, fondator și director al consiliului administrativ al companiei CBS, consilier al președintelui Eisenhower și, pe deasupra, cel care i-a descoperit pe Bing Crosby, pe Edward R. Murrow¹⁰ și pe roșcata aia zănatică de Lucille Ball¹¹ împreună cu bărbatul ei cubanez, idolii momentului la televiziunea pe atunci nou-înființată, s-a uitat chiorâș la mânuța grațioasă și albă ca laptele care i se întindea. Și-a privit apoi încruntat soția, care rămăsese în fața lui cu o privire adoratoare, de parcă s-ar fi uitat la însuși Zeus coborât din Olimp. Și-a îndreptat statura impozantă de un metru optzeci și opt și a mârâit:

— Sunt mort de foame. Ce-avem de mâncare?

— Costițe de miel așa de fragede, încât poți să le mănânci și cu lingura! Niște puișori de legume abia scoși din pământ, găsiți azi în oraș și aduși într-un coșuleț de trestie. În plus, cartofi noi, o bunătate, pregătiți cu unt și cu rozmarin cules abia acum o oră. Babe a prezentat meniul cu concizia profesională, dar și oarecum poetică, a unui stilist culinar ori a unui critic de la *The New York Times*.

Bill Paley s-a mulțumit să mormăie :

— E-n regulă. Apoi, pe neașteptate, i-a adresat lui Truman un zâmbet drept bună ziua, mai degrabă un rânjet enorm și îngâmfat, iar acestuia i s-a părut că are în față o creatură care tocmai înfulecase un om pe nemestecate. Ah, iată ceva prețios, și-a zis, ceva demn de ținut minte: „o creatură care tocmai a înfulecat un om pe nemestecate“, a repetat el ca să-și întipărească în memorie cuvintele și să le folosească la nevoie. Dar rânjetul care îi schimbase lui Bill Paley fizionomia era contagios. Lui Truman nu i-a rămas altceva de făcut decât să-i răspundă tot cu un rânjet.

— Hei, Truman, ce plăcere să te revăd! Hai să-ți arăt casa! Babe, nu întârzia mult.

— Sigur că nu, dragul meu! Babe i-a pus o mână pe braț și s-a ridicat în vârful picioarelor să-i dea o sărutare pe obraz. Era doar cu câțiva centimetri mai scundă decât el, iar Truman a observat cu acea ocazie că purta pantofi fără toc. Mereu purta pantofi fără toc.

Bill Paley a continuat să zâmbească, și-a frecat mâinile în așteptarea mesei anunțate, s-a întors pe călcâie și a ieșit cu pas grăbit. Nu s-a uitat în urmă după Truman, dar siguranța pașilor și felul în care își legăna brațele în mers, ca un general, arătau că n-avea nici o îndoială că venea în urma lui. Era, desigur, un bărbat obișnuit să latre ordine și să se facă ascultat.

Truman s-a supus, nu înainte de a-i arunca o privire de simpatie lui Babe, care l-a și răsplătit cu o strâmbătură mică, involuntară, un alt indiciu ce răzbătea de sub masca ei perfectă.

Iar când, după mai puțin de zece minute, a reapărut în acel salon perfect ornamentat, cu mobilă de epocă și cu tablouri rare, unde confortul era la el acasă și unde a te cufunda într-un fotoliu tapizat era similar cu a te cufunda în somn, Babe arăta, la fel ca întotdeauna, senină. Drapată de sus până jos în mătase, cu o togă superb croită pe trupul ei înalt, ca o coloană, doar cu o simplă tăietură adâncă între sâni, având prinsă în jurul taliei de viespe o curelușă neagră. Machiajul perfect, coafura fără un fir rebel. Parcă se pregătea să intre plutind în sala de bal de la Plaza. Doar că era în picioarele goale: plăcut arcuite, elegante, cu unghii rubinii lucioase. În jurul gleznelor ei surprinzător de albe, tivul rochiei împrăștia clinchete de clopoței la fiecare pas.

— Clopoței, clopoței! a strigat Truman atât de încântat, încât a aplaudat. Făptura asta de basm a cusut clopoței în tivul rochiei ei neprețuite!

— Ssst! Babe a dus un deget la gură și i-a zâmbit conspirativ, semn că secretul trebuia păstrat. Așa clopoțea, blând, molatic, această Zână Clopoțel în rochia ei Givenchy, lunecând spre bar și înapoi, să-i dea paharul lui Bill, să-i aducă un altul lui Truman, să le ofere aperitive pe o farfurie care apăruse ca prin magie, să controleze dacă focul din cămin nu era nici prea moale, nici prea iute, să aprindă lămpi care împrăștiau lumina cea mai surprinzătoare, cea mai plăcută, roz pal, nu albă. În cele din urmă s-a așezat

la picioarele bărbatului ei ca să-i scoată pantofii și să-i frece tălpile, în vreme ce poalele rochiei foșneau și clopoțeau într-un crescendo muzical.

— Acum spune-mi cum ți-ai petrecut ziua, dragul meu. Aș dori să cunosc până și cel mai neînsemnat detaliu. Parcă ai trecut prin storcătorul mașinii de spălat, bietul de tine.

Fără cravată, cu gulerul cămășii italiene deschis, cu un cocteil Manhattan într-o mână și cu o smochină înfășurată în șuncă în cealaltă, Bill Paley nu i-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat în jos la magnifica creatură de la picioarele lui. În schimb îl cerceta pe Truman cu o privire de reptilă printre pleoapele umflate.

Spectator al scenei, Truman s-a încruntat. Zeița lui, metamorfozată într-o casnică oarecare!

Dacă pentru așa ceva o pregătise maică-sa, atunci să o pedepsescă Dumnezeu!

Note

[9.](#) Bobolink este o specie de pasăre cântătoare din genul *Dolichonyx oryzivorus*.

[10.](#) Jurnalist și reporter radiofonic american, pionier al jurnalului de televiziune (1908–1965).

[11.](#) Lucille Ball (1911–1989), actriță, manechin și producătoare americană, idol al radioului și al televiziunii. A creat „Lucy’s Show” și a primit Medalia Prezidențială pentru Libertate.

Capitolul 4

— Dragule, habar n-ai! Tu pur și simplu n-ai cum să-ți dai seama cât de fermecătoare erau fetele alea! Și încă *sunt*! N-ai cum să apreciezi ce *senzație* au făcut când au apărut toate trei prima oară: Betsey, Minnie și Babe.

— Atunci, hai, scumpete, zeița mea, povestește-mi, a gângurit Truman. Stătea cu picioarele strânse sub fund pe un scaun oriental aparent șubred, și totuși solid.

— Truman, știi bine că am de lucru! Cu toate că, Dumnezeu mi-e martor, Hearst mă plătește cu nimica toată.

Diana Vreeland, redactor de modă, și-a împins bărbia înainte și a zâmbit larg, un rânjel stacojiu de maimuță, care îi scotea în evidență urechile clăpăuge. Înconjurați de roșul agresiv al buzelor, dinții ei gălbejiți mușcau vorbele cu lăcomie. Părul negru, într-atât de lăcuit, încât firele nu se mai distingeau unele de altele, era dat sobru pe spate, strâns într-un fileu de un albastru închis și încercuit până deasupra frunții de o panglică de satin cu o fundă caraghioasă în creștet. Când vorbea, își flutura degetele lungi și subțiri pentru a sublinia înțelesul cuvintelor și a le puncta cu unghiile ei asemenea unor gheare însângerate.

Truman se găsea în biroul ei de la Harper's Bazaar. Pe masa de lucru și pe un mic bufet pâlpâiau lumânări Rigaud intens parfumate, lumânări preferate de toate femeile bogate pe care le cunoștea. Pereții erau acoperiți cu fotografii, cu desene, cu mostre de felurite țesături multicolore, cu pălării, cu mănuși... De pe scaunul pe care ședea, lui Truman i se părea că era împresurat de o armată de manechine slăbănoage, drapate după ultimul răcnet al modei, care așteptau să li se spună: „Într-adevăr, e divin!“ sau „Doamne, ce oroare!“ O întreagă lume de șifon, de blană, de satin, de cașmir, de mătase, de răvășitoare rochii mai lungi sau mai scurte, de pantofi minunați imposibil de purtat, de creatori nervoși și de manechine apatice așteptând verdictul doamnei Vreeland, care avea să vină negreșit. Ochii ei migdalați, cu colțuri căzute, miopi și vioi, priveau lumea din jur, o

controlau, o revizuiiau, dădeau sentințe, eliminau și corectau, corectau întruna – până și viața.

— Știi, pe vremea aia încă nu prea eram la curent cu toate astea, a precizat Truman. Nu eram în întregime format. Un embrion, asta eram! Așa că trebuie să-mi povestești. Înțelege, m-am îndrăgostit. M-am îndrăgostit de cea mai uimitoare ființă și trebuie să aflu mai multe despre ea.

— Îndrăgostit?! a exclamat Diana ridicând o sprânceană perfect arcuită.

— Și încă cum! Din toată inima! Nu-i vorba, firește, de amor fizic, însă dacă era cumva cazul, ea ar fi fost aleasa mea. Deși ideea în sine îmi provoacă silă, fiind vorba de Babe, mi se pare mai puțin dezgustător.

— Nu știi ce spui, a pufnit Diana.

De obicei larg deschiși și sclipitori la ideea vreunei ghidușii, ochii lui Truman s-au întunecat. Și-a încleștat fălcile așa cum puțini mai văzuseră; oricum, puțini dintre amicii lui din înalta societate. Altora, privirea aceea tăioasă și hotărâtă le era familiară. De pildă lui Jack Dunphy, iubitul lui, prietenei din Monroeville, Nelle Harper Lee, ori mamei lui, Lillie Mae, zisă Nina. Desigur, în timpul vieții, ea fusese cel mai des privită astfel. La fel ca unii colegi de școală care îl hărțuiau și îl ațâțau, până când depășeau măsura. La fel ca Humphrey în perioada când se turnase filmul *Mai tare ca diavolul* și îl provocase la o partidă de skanderbeg. După ce brațul i-a fost aproape smuls din umăr, Humphrey Bogart nu l-a mai provocat pe Truman Capote.

— Ba da, știu foarte bine ce spun, a răspuns Truman fără să clipească.

Diana Vreeland a ridicat din umeri. Și-a pus în portțigaret o nouă țigară dintr-o cutie de argint de pe masă, a scăpărat un chibrit, a aprins-o, a tras un fum și s-a aplecat spre el.

— Drăguțule, uite cum a fost, a început Diana cu vocea ei aspră ca șmirghelul. Iar Truman a surâs, a închis ochii ca să își poată imagina totul cât mai bine și a ascultat

*Istoria
celor trei frumoase surori Cushing*

Întâi și-ntâi, aș zice c-ar trebui să-ncep cu mama. Gogs, așa cum îi spuneau fetele, era femeia cea mai banală cu putință. La prima vedere

nimic nu părea deosebit la ea; o oarecare matroană plinuță din Ohio. Corectă în toate cele, cu purtarea cea mai aleasă, cea pe care o regăsești la fiicele ei și în ziua de azi. Dar gospodină, o mamă dedicată și o adevărată gheişă pentru Harvey Cushing, bărbatul ei. El, un geniu, fără îndoială! O făptură divină! Destul de arătos și, pe deasupra, chirurg. Neurochirurg! De fapt, el a făcut primele operații pe creier! Iar mama, Gogs, l-a așteptat o eternitate să se hotărăscă, ceea ce a și făcut, când a simțit că are o situație solidă. Odată căsătoriți, ea i-a dăruit cel mai senin cămin cu puțință, cea mai senină viață. Totul mergea de minune, ea primea lumea bună, avea un salon în toată puterea cuvântului la Boston, unde lucra el. Vai, ce loc oribil e Bostonul, nu-i așa, dragule? Cenușiu, fără pic de imaginație. Cât despre haine... mă rog, mai bine să nu vorbim.

Gogs era perspicace. Ea și-a dat seama că cei doi băieți ai lor aveau să se descurce, dar că fetele n-o să fie niciodată primite cu adevărat în sânul înaltei societăți bostoniene, pur și simplu pentru că nici ea și nici Harvey nu erau originari de acolo. Și îi știi pe aristocrații ăia bostonieni, niște adevărați brahmani¹²! Ca să pătrunzi în casta lor trebuia să aștepti mai multe generații. Iar mama Gogsie hotărâse că cele trei fete frumoase ale ei aveau să se mărite cum nu se poate mai bine. Tot ce-i mai bun: prinți, șahi, iar dacă nu, cel puțin munți de bani, grămezi peste grămezi de bani. Betsey semăna cel mai bine cu maică-sa; o mititică ștearsă și sfioasă, așa-mi pare uneori, până când nu se uită de sus la tine, cu aroganță. În felul ei, Betsey e cea mai manierată dintre surori. Ai zice că-i regina Angliei, nici mai mult, nici mai puțin. Ea s-a măritat prima. Și nu cu oricine, cu James Roosevelt, fiul lui FDR! Nora președintelui, ce mai! O partidă splendidă, nici vorbă! Doar că James nu era în stare să își țină cocoșelul în pantaloni și aproape că le-a dat uitării pe Betsey și pe cele două fiice ale lor. În schimb, FDR o adora, o adora pur și simplu! De bună seamă, Eleanor nu putea s-o sufere. Nu i-a căzut bine să vadă că Betsey îi ia locul alături de FDR, cu toate că ea nu se afla mai niciodată prin preajmă. Ah, ce ființă plictisitoare!

— Și puțin cam lesbi, a adăugat Truman.

— Vai, dragule, asta-i o noutate veche! i-a tăiat-o Diana. Eu mă-ntreb însă de ce sunt lesbienele îmbrăcate cu atâta prost gust. Tare-aș mai vrea să

aflu! Chestia asta e pur și simplu absurdă! Doar femeile se îmbracă pentru a fi văzute de alte femei! Toată lumea știe asta!

— *Eu, unul, nu știu, i-a întors-o la rîndul lui Truman și a strâmbat din nas. Doar nu facem toți parte dintr-un club, ca să știm!*

Mă rog, căsătoria lui Betsey cu tânărul Roosevelt a fost, de bună seamă, o lovitură magistrală în favoarea familiei Cushings. Au sărit ca broaștele peste bătrînul și țeapănul Boston până în vechiul New York, printre Roosevelti și Knickerbockeri, și au nimerit în vechea și prăfuita societate fabuloasă, care, cum știi, încă mai joacă un rol important! Ei, nu chiar ca pe vremuri, dar totuși, Doamne sfinte, contează mereu! Ieșirea în lume a lui Babe s-a făcut la Casa Albă, unde s-a încheiat căsătoria lui Betsey. Ai fi zis că mama Gogs avea toate motivele să fie mulțumită. Numai că mai avea de cîpătit două fete, iar căsătoria lui Betsey era pe ducă. Dar n-am cum să nu-i recunosc lui Gogs o mare calitate: Întotdeauna le-a cerut celor trei fiice ale ei să rămână unite, fie ce-o fi. Și chiar asta au făcut; au format un triumvirat! Trei fete zvelte, cu pomeți proeminenți, ca figurile de la prora corăbiilor. Chiar dacă Minnie, după gustul meu, e mai degrabă o sperietoare de ciori. Unei fete îi trebuie și ceva carne pe oase, ca să cadă îmbrăcăminte cum se cuvine! Cea mai frumoasă dintre ele era totuși Babe, fără doar și poate. Frumoasa Babe, așa cum i-au zis încă de la naștere. Iar celelalte două n-au fost niciodată geloase, asta cel puțin dacă stai să le asculți, însă eu cred că, în secret, Betsey este. Minnie nu, ea n-are nici cea mai mică fărîmă de gelozie în toată ființa ei ciolănoasă. Numai că Betsey a fost regină, și acum nu mai e.

Dar Babe a avut un accident teribil la nouăsprezece ani. Tu știai?

Cu ochii holbați, Truman a clătinat din cap de parcă nu-i venea să creadă.

Ei, da! Legenda spune că era în mașină cu un băiat atît de vrăjit de frumusețea ei, încât a întors capul să o privească și a intrat direct într-un copac. Se pare că Babe a fost desfigurată. Tatăl ei s-a adresat celor mai buni chirurghi cu putință, care au reparat totul fără urmă. Nici n-ai zice că a avut ceva! E la fel de frumoasă ca înainte. Poate și mai și!

Apoi, Betsey a divorțat de Roosevelt, iar Minnie s-a încurcat cu Vincent Astor. Fetele Cushing erau de-acum bine instalate la New York, apăreau în mai toate cluburile de noapte, participau la operele de caritate... La

început, Gogsie n-a fost prea încântată; mama Cushing avea principii din epoca victoriană, vezi bine, când o doamnă n-ar fi ieșit în lume, așa, de capul ei, nu s-ar fi lăsat fotografiată și n-ar fi acceptat să-și vadă numele în vreun ziar. Prin anii '40, era însă de bon ton ca lumea bună să se întâlnească la marile cafenele. Foiletoanele iscălite „Cholly Knickerbocker“ dictau că, în căutarea unui soț, a unei prăzi adevărate, așa cum așteptau felele astea și cum le impunea educația primită, era necesar să fii văzută la locul potrivit și să îți apară numele în ziare. Așa că fetele erau întruna împreună, și, frățioare, cum își mai organizau ele intrarea! Când își făceau apariția la Stork Club toate trei, o, Doamne, ce spectacol! Betsey, regală, o fostă Roosevelt. Minnie, înaltă, amabilă, despre care toată lumea știa că se culcă cu Vincent Astor pe teancuri peste teancuri de bancnote. Și Babe. Frumoasa, dulcea Babe, de la care n-am auzit nicicând o vorbă răutăcioasă. Și toate astea se petreceau în New York! Babe purta mereu ultimele creații în materie de modă – nu pentru că și-ar fi îngăduit, frățioare, nici gând de așa ceva; papa Cushing pierduse în timpul Marii Crize tot ce agonisise. Însă ei i se ofereau ținute sublime de la aproape orice casă de modă, pentru că, pe ea, orice piesă vestimentară devenea divină, iar creatorii lor țineau să fie purtate doar de ea, știind că astfel aveau să fie fotografiate și publicate în ziare. Babe chiar a lucrat o vreme aici, la Bazaar, apoi la Vogue, scriind editoriale de modă. Fata își construia o carieră. Cred că a avut și una sau două relații amoroase. Îmi spun adesea că la vremea aia a fost cu adevărat fericită. Își lua slujba foarte în serios, spre deosebire de fetele din lumea mare care erau angajate doar datorită numelui și al relațiilor. Nici Babe nu ducea lipsă de astea, dar muncea din greu. Era de față la ședințele foto; uneori apărea ca manechin. Însă cu Gogs care trăgea sforile, n-a fost decât o chestiune de timp până la măritișul ei. Și într-adevăr s-a măritat cu tânărul Stanley Mortimer, moștenitor al firmei Standard Oil, cu vilă în Tuxedo Park, știi, în mediul acela protestant, cu averi enorme făcute pe vremuri, ce să mai vorbim!

Așa că Babe și-a părăsit slujba și a făcut doi copii. În cele din urmă, Gogs l-a tras zdravăn de mânecă pe Vincent Astor și așa s-a măritat și Minnie, iar Betsey a dat lovitura cea mare cu Jock Whitney! Așadar, Gogs colecționase pentru familie un Mortimer, un Astor și un Vanderbilt-Whitney.

Apoi Babe a divorțat de Stanley Mortimer. Nici n-avea ce altceva să facă! Stanley devenise o epavă după întoarcerea din război. Nu fusese nici înainte cine știe ce de capul lui. Se zvonea că o bătea și că, pe deasupra, toată averea îi fusese blocată într-un trust, amănunt despre care Babe nu știuse nimic înainte de căsătorie. Dar, după cum fusese învățată de maică-sa, Babe n-a spus nimănui nimic despre toate astea. Vezi tu, fetele alea sunt animale de rasă. De rasă! Cum sunt cail crescători doar să fie expuși! Numai aparențele au importanță. Familii care își îndeplinesc onorabil toate sarcinile asumate. Familii fără neînțelegeri, în care toți sunt uniți și prezintă lumii o față fericită, un machiaj impecabil! Rufele murdare se spală în familie. Așa că Babe se prezenta impecabil îmbrăcată, frumoasă și se purta ca de obicei, doar că-i apăruse o umbră de tristețe în priviri...

— Încă i-o mai văd, a șoptit Truman.

— Numai că acum are bani cu nemiluita și nici n-am auzit să-i fi dat Bill vreoa palmă, așa că eu una nu prea înțeleg de ce, l-a luat Diana pe sus.

Oricum, a divorțat. Eu sunt încredințată că Gogs era împotriva divorțului, numai că toate cele trei fiice ale ei au trecut printr-un divorț. Își zicea probabil că, dacă ea fusese nevoită să se mulțumească cu un neica nimeni care nu se sinchisea de ea mai mult decât să se asigure că se ocupă de gospodărie și că îi oferă tot confortul, la fel puteau să facă și ele! Numai că surorile astea sunt femei moderne, de bună seamă. Așa că, în cele din urmă, cu excepția lui Minnie, ele n-au stat pe loc, au trecut de la Cadillac la Rolls Royce! Betsey a trecut de la un Roosevelt la un Whitney împreună cu banii lui divini, iar Babe, Dumnezeu mare, la William S. Paley, cel care conduce totul, care conduce lumea! Bineînțeles, el e evreu. Aici treaba se-ncurcă. Babe să se mărite cu un evreu! Pe maică-sa a distrus-o cu asta. Biata Gogs a și murit doi ani mai târziu. Dar eu cred că între timp se împăcase cu ideea, grație banilor. Doamne sfinte, cine n-ar fi făcut-o? Paley e bogat ca un Cresus! Totuși, evreu... mă rog! Însă lui Babe nu-i pasă. Cred că o ia ca pe o provocare. Nu ne vreți? Foarte bine, atunci o să ne facem propria societate, chiar mai înaltă decât a voastră. Și așa a și făcut. În pofida faptului că a fost, bineînțeles, ștearsă tout de suite¹³ din Registrul înaltei societăți. Și că în unele cluburi pur și simplu nu sunt primiți. Însă Babe își menține hotărârea. Să-i ia naiba dacă nu ne vor! Doar

că Babe n-ar rosti niciodată asemenea vorbe. E prea bine-crescută. Prea politicoasă, la naiba.

După moartea lui Gogs, Minnie a divorțat de Astor. Ei bine, cine n-ar face-o, zău, deși erau atâția bani în joc. Vincent Astor e un nesuferit și nu-l interesează decât trenurile lui de jucărie, dacă poți să-ți închipui una ca asta! După cum era și de așteptat, Minnie i-a găsit nevastă chiar înainte să-l părăsească. Femeile astea știu cum să se îngrijească de soții lor! În momentul de față, Minnie e măritată cu Jim Fosburgh, pictorul. Se pare însă că și el e homo, nu-i așa? Tu trebuie să știi.

— Draguță doamnă Vreeland, a găngurit Truman, cu o pojghiță de gheață peste vorba lui peltică. Așa cum ți-am spus, nu suntem toți membri ai unui mare club. Mă crezi sau nu, dar chiar nu cunosc nici numele, nici rangul și nici codul numeric personal al fiecărui homosexual din Manhattan.

— Dar despre Jim Fosburgh știi, nu-i așa? a întrebat calm Diana.

— Da, știu. Este, a oftat Truman.

— Sigur că da. Cred că și Minnie e oarecum lesbi, dacă vrei să știi părerea mea. Oricum, ea a fost bine-crescută, are clasă. N-ar recunoaște una ca asta în ruptul capului, nici măcar în sinea ei.

— Nu pot să suport asemenea ființe, a i-a trântit-o Truman.

Diana l-a privit admirativ.

— Nu, nu, eu te înțeleg! Credincios ție însuți, așa ești tu, Truman. Domnul să te aibă în pază! Tu ești un *campion*! Dar ia spune, când ne mai dai o povestire pentru *Bazaar*? Știi că asta nu-i domeniul meu. Doamne, aproape că nu mai citesc! Însă de câte ori publicăm vreo povestire de-a ta, sporește numărul de exemplare vândute!

— Drăguța mea, tu ai să fii prima care află. Într-adevăr, pregătesc ceva. O povestire delicioasă. Dar, pentru moment, n-am de gând să divulg nici un cuvânt. E prea devreme.

S-a ridicat și, înălțat pe vârfurile picioarelor, s-a întins până când i s-au văzut șosetele roșii dincolo de manșetele pantalonilor de stofă cadrilată. Cu un gest teatral, și-a înfășurat în jurul gâtului un fular roșu. Apoi s-a repezit pe după birou și a luat-o în brațe pe doamna Vreeland, care de obicei nu accepta să fie îmbrățișată, dar când era vorba de Truman făcea, de bună seamă, o excepție.

— Tu ești dragonița mea dragă. Cea mai dragă! Și-o spun cu *admirație*. Întâmplător, îmi plac la nebunie dragonițele. Ele îi apără cu ardoare pe cei pe care îi iubesc.

— Truman, tu ai fi în stare să vrăjești până și clopoțeiii din coada unui crotal, a spus Diana Vreeland. Mă duc să iau prânzul la Le *Pavillon*, a adăugat. Vrei să mă-nsoțești?

— Nu, dragoniță dragă, poate altă dată. Mă duc să lucrez la povestirea aia. Și tu să nu cumva să stai fără mine la vreo bârfă, auzi? Și să nu intri în vreun bar deocheat ori să agăți cine știe ce marinar! Nu cumva să faci vreo năzbâtie fără mine, doamnă Vreeland!

Diana a izbucnit într-un hohot de râs la fel de sacadat ca fiecare silabă pe care o rostea. Truman s-a răsucit și a plecat cu mâinile vârâte în buzunare, cu capul lui blond aplecat. Atât de cufundat era în gândurile lui, încât nu și-a dat seama că la ieșirea din birou se înghesuiau hoarde de manechine uscățive îmbrăcate după ultimul răcnet al modei, care așteptau cu îngrijorare aprecierile doamnei Vreeland.

El a luat un taxi și i-a indicat șoferului direcția: Brooklyn Heights. Iar taxiul l-a purtat peste pod, apoi în sus, în sus, în sus, apoi în jos, în jos, în jos, departe de Țara de Nicăieri a lui Peter Pan, departe de poveștile spuse de Mama Gâscă, departe de Vrăjitorul din Oz.

Taxiul a intrat pe o alee liniștită și s-a oprit în fața unei clădiri galbene ca un canar. Truman a plătit, a intrat în casă și a coborât într-un apartament de la demisol.

Apoi s-a așezat la lucru.

Note

[12.](#) Prin analogie cu brahmanii, care nu intrau niciodată în contact cu „paria“, în cultura indiană, bostonienii îi tratau cu superioritate pe toți ceilalți membri ai societății.

[13.](#) „Imediat“, în lb. fr. în orig.

Capitolul 5

TRUMAN LA LUCRU

Erau foarte mulți cei care voiau să tragă cu ochiul, să surprindă geniul în focul creației. Nu ceilalți scriitori, de bună seamă. Aceia erau prea blazați și sleiți de lucrul lor ca să le fi păsat de așa ceva. Cu deosebire lebedele lui ardeau de nerăbdare să-l vadă pe Truman scriind. Și se dădeau peste cap să-i ofere ajutor, pentru că, dacă nu erau niște mecena ai artelor, atunci cine erau?

Ele nu erau niște mecena.

Totuși, Gloria îi pusese la dispoziție vila ei din Palm Beach. Ca să fie hrănit cum se cuvine, Slim îi trimitea de la Clubul 21 de-ale gurii în cufărașe de nuiele împletite. Pamela se oferise chiar să i se așeze la picioare și să îi fie muză. Marella îl invitase pe iahtul ei să scrie plutind de-a lungul și de-a latul Mediteranei.

Truman n-a acceptat. Pe cât îi plăcea și prețuia felul lor de viață, încurajările lor, bogăția și mărinimia lor, pe atât, când era vorba de lucrul lui, dădea dovadă de o disciplină monastică pe care nu aveau de unde să o bănuiască noile lui prietene. Lucrul era lucru și joaca era joacă. Niciodată n-aveau cum să se întâlnească. Decât poate...

Ei bine, poate or veni și vremurile alea, și-a spus el. În jurul lui mișunau povești minunate, numai bine date-n pârg, gata de cules. Iar dacă Truman n-ar fi fost un culegător de povești, oare ce s-ar mai fi ales de el?

Truman era culegător de povești.

Însă în istorisirea pe care o așternea acum pe hârtie nu se găsea povestea lor, deși el era încredințat că lumea așa va crede, când va citi cartea. Era o poveste în întregime născocită de el. Îl întristau aluziile răutăcioase cum că n-ar scrie decât din experiența personală, și nu erau puțini cei care credeau asta. Dar *Alte glasuri, alte încăperi* nu conținea nimic autobiografic! Era tot o istorie născocită. Istoria unui băiat fără familie, fără cămin, ispitit de

întuneric, născut în lumină, dar atras de întunericul care nu înceta să îl ademenească.

Nu, prima lui carte nu era nicidecum autobiografică. Iar pentru noua povestire avea încă de pe acum o idee de titlu. În timpul războiului, auzise un marinar în permisie care îi spunea unui alt marinar că ar vrea să-l ducă să ia micul dejun într-un loc unde sunt prețurile cele mai mari din oraș. Prin urmare, unde să meargă? Celălalt marinar i-a răspuns cu naivitate că prețurile cele mai mari din New York sunt la magazinul de bijuterii Tiffany.

Mic dejun la Tiffany. Un titlu grozav, doar atât știa Truman până acum. Mai departe...

A luat un caiet, un caiet simplu, liniat. Și-a ascuțit creioanele și s-a așezat pe o canapea îmbrăcată în velur, aflată sub fereastră. Încruntat, cu caietul pe genunchi, a citit ce scrisese cu o zi înainte. Scrisul era îngrijit, cu litere mărunte, separate unele de altele și ușor aplecate, ca și cum s-ar fi pregătit de atac.

„Ascultă, Fred, când promiți, trebuie să duci mâna la inimă și să-ți pupi cotul...”

Astfel, Truman rătăcea printre cuvinte. Era cufundat în fraze, se lupta pe viață și pe moarte cu semnele de punctuație, se îngrijea de punerea în pagină a textului, reorganiza paragrafele ca să fie pagina aerisită. Se ducea de la un cuvânt la altul și înapoi, ca să aleagă între cuvântul „aproximativ” și cuvântul „exact”. Până la urmă a ales „aproximativ”: „Poate că doar contorsioniștii pot să-și pupa cotul, așa că ea s-a văzut nevoită să accepte un gest aproximativ”.

Nu s-a oprit decât după ce a lucrat toată după-amiaza. Un semnal lăuntric de alarmă, tot atât de firesc pe cât e trecerea de la iarnă la primăvară, anunța momentul încheierii timpului de lucru. „Destul”, îi spunea. „Destul pentru azi. Dacă adaugi un singur cuvânt, ai să începi să te îndoiești de tot ce-ai scris.” Așa că a pus pe masă caietul și creionul, s-a scărpinat prin locurile răbdătoare rămase nescărpinate cât a fost ziua de lungă, apoi s-a dus la bucătărie, unde Jack se învârtea printre oale și cratițe, pregătind masa de seară. Morocănos. Așa înfrunta Jack viața. Mereu morocănos.

— Ai avut spor? a mormăit Jack în vreme ce râșnea furios niște piper peste friptură.

— Așa și-așa! Truman a întins o mână după shacker și pe cealaltă după votcă. O să-ți citesc un fragment mai târziu, dacă vrei.

— Normal.

— Dar tu?

— Tâmpenii de azvârlit la gunoi. Așa-i mereu.

— Nu-i adevărat. De fapt, asta și vrei s-auzi de la mine, așa că nu mai umbla după complimente. Apropo, soții Paley ne-au invitat la Kiluna în weekend.

— N-am nici un chef să merg.

— Jack!

— Nu pot să-i sufăr pe oamenii ăștia!

— Jack, nici măcar nu i-ai cunoscut!

— Ba da. În fel și chip, de-a lungul anilor. Sunt toți o apă și-un pământ. Niște ipocriți.

— N-ai dreptate, dragul meu Holden Caulfield! Soții Paley sunt altfel. Cel puțin Babe. În ce-l privește pe Bill, mă rog, s-ar putea să aibă și el ceva aparte. Se poartă altfel decât ceilalți.

— Te abat de la drumul tău, a bombănit Jack. Nu sunt demni de tine. Nu pricep ce te fascinează pe tine la oamenii ăștia bogați, celebri și plini de pretenții.

— Sunt frumoși, Jack! Viața lor e-atât de frumoasă... Stă sub semnul grației, al gustului rafinat, al bunelor maniere. Eu admir toate astea și cred că idealul e să faci din propria viață o operă de artă. Ceea ce facem și noi, într-un fel, nu-i așa? Prin scris.

— Oarecum, a mârâit Jack și a aruncat cât colo râșnița cu piper. Deșirat, uscățiv, pistruiat, c-un păr blond-roșcat cu început de chelie, Jack i-a aruncat o privire aspră mititelului Truman, palid, slăbuț și el și c-un păr rar. Nu suport să te compari cu ăștia, când ai așa un talent, a continuat. E caraghios. Și-apoi credeam că-l disprețuiești pe Paley ăsta, după ce-ai petrecut un weekend întreg cu toți paraziții lui.

— Dar de-abia l-am cunoscut... Trebuie să fiu corect față de el...

— De oameni ca ăștia nu merită să-ți pese, Truman. Oamenii în general nu merită.

— Of, mizantropul meu drag, a oftat Truman. Ce te-ai face tu fără mine, care aduc lumină în lumea ta posomorâtă și întunecată? L-a luat de după talie, i-a strecurat o mână pe sub centura pantalonilor și i-a mângâiat pielea fierbinte și fină.

— M-am descurcat perfect și fără tine, înainte să te cunosc, a mârâit Jack, dar nu i-a respins îmbrățișarea.

Au stat rezemați o vreme unul de altul, bucurându-se de acea apropiere familiară. Untdelemnul sfârâia în tigaie, ghiveciul cu rozmarin plăcut mirositor era la locul lui, pe pervazul ferestrei, cei doi câini ai lor le încălzeau gleznele cu suflarea lor greoaie. Urma o cină calmă, un martini ori două, ceva lectură în vârful patului înainte de stingerea luminii. Dorințe cunoscute, satisfăcute de trupuri cunoscute. Jack fusese dansator, iar corpul lui bine antrenat își păstrase forma sculpturală care nu înceta să-l stârnească pe Truman când îi mângâia mușchii încă puternici și tălpile tăbăcite, însă incredibil de arcuite. Deși lipsit de un antrenament asemănător cu al lui Jack, corpul lui Truman era vânos, abdomenul și bicepșii, surprinzător de tari, și era atât de subțire, încât ciolănosul și deșiratul Jack îi cuprindea aproape în întregime în mâini talia iubitului. „Eu sunt ca Scarlett O’Hara“, îi plăcea lui Truman să se laude. Apoi somn, în apartamentul lor banal din la fel de banalul Brooklyn Heights, în vreme ce tentațiile sclipitoare ale Manhattanului erau pentru moment departe, dincolo de pod.

Truman știa prea bine că ar fi trebuit să fie mulțumit cu ce avea. Mulțumit că era în brațele lui Jack, sătul și somnoros, după o zi satisfăcătoare de lucru și cu o nouă zi la orizont. Avea o mulțime de proiecte; doar era Truman Capote, scriitorul preferat al tuturor! Urma să plece în Uniunea Sovietică împreună cu o companie care juca *Porgy și Bess*, iar articolul pe care avea să-l scrie după turneu urma să apară în revista *The New Yorker*, unde lucrase înainte și unde avusese prima lui dezamăgire publicistică. Asta fusese cu mult timp în urmă, dar era cu neputință de uitat. Piesa *Casa florilor*, dramatizată după o nuvelă de-a lui, continua să fie jucată pe Broadway, deși nu mai era mult până la ultimul spectacol. *Mic dejun la Tiffany* fierbea la foc mic, se distila, progresa chinuitor, cuvânt după cuvânt.

Era în vârful piramidei, știa asta. Nu se îndoise niciodată că o să ajungă acolo, nici măcar când fusese dat afară de la *The New Yorker*. Mai mult, iubea un bărbat care îl iubea la rândul lui, chit că acesta era întruna posomorât.

Dar nu-i era destul, iar noaptea târziu, când se întorcea cu spatele la Jack, care sforăia încetișor, rămânea în el o flăcăruie jucăușă, cu neputință să fie stinsă, oricâte somnifere ar fi înghițit. Oricât de des și-ar fi zis că, dacă s-ar fi stins, răsăritul soarelui va putea din nou să o aprindă. Mereu avea nevoie de mai mult. Mai multe frumuseți de văzut, mai multe locuri de cunoscut, mai multe elogiuri de primit. Mai multă dragoste de luat și de dat, de schimbat ori de refuzat. Și mereu, mereu de tânjit după ea.

Privea înăuntru de pe margine. Oare de ce se simțea întotdeauna așa, în orice moment al zilei?

Până și când se afla în centrul atenției, când făcea o lectură în public, când tăia un tort ornamentat cu imaginea de pe coperta cărții lui, clipa nu-i aparținea niciodată în întregime. Se petreceau întruna o mulțime de scene – două capete aplecate unul spre celălalt în plină conversație, într-un colț întunecat al încăperii, un surâs fugar între doi îndrăgostiți, un hohot de râs după o glumă pe care el n-o auzise... Oamenii schimbau între ei numere de telefon fără să-l ceară și pe-al lui. Cineva șoptea: „Chem un taxi pentru toată lumea“ și, pe loc, patru inși dispăreau după ce-i făceau cu mâna sau îi trimiteau de la depărtare, printre efluviile parfumate, o bezea care nu-i ajungea niciodată pe obraz.

Și îl părăseau. Întruna era părăsit.

Așa că trebuia să își dea silința. Să se depășească. Să fie mai bun, mai răsunător, mai sclipitor, un far care să lumineze beznele, iar sclipirea lui să devină călăuza tuturor. Cel puțin să se îmbrace mai extravagant! De ce n-ar purta oare o capă de catifea potrivită cu costumul lui de velur? Și dacă ar dansa ceva mai energic, un Charlestone de pildă, în vreme ce toți ceilalți dansează doar step? Dar dacă n-ar mai intra pe ușă ca toată lumea, ci sărind cu brațele în aer și cu picioarele aruncate în spate?

Dacă ar spune cele mai minunate povești, dacă ar împrăști zvonurile cele mai picante numai și numai despre persoane cunoscute de toată lumea?

Atunci, poate. Atunci... Ar fi oare atunci cu adevărat primit printre ei?

Ar veni atunci, în sfârșit, mama după el, ca să fie împreună numai ei doi? Să fie iubit, strâns în brațe, să vadă numai mândrie și înțelegere în ochii ei strălucitori, ochi căprui, aproape negri, ochii unui chip sculptat în marmură, cu pomeți înalți, cu nas acvilin, cu gât zvelt, un gât de lebădă, ochi negri de lebădă, cu pene foșnitoare, cu brațele întinse spre el.

Ochii lui Babe. În cele din urmă, s-a mai potolit gândindu-se la Babe, la ochii ei, la privirea adresată numai lui, ca să-i împărtășească o durere poate și mai adâncă decât a lui.

Și cât de intens pot ochii ei să strălucească de iubire! Iubire credincioasă. True Heart.

Truman.

Alinat în cele din urmă, a adormit.

*

Babe, în impozantul *pied-à-terre*¹⁴ din hotelul St. Regis, situat la întretăierea dintre Fifty-fifth și Fifth Avenue, în epicentrul sclipitorului Manhattan, nu adormise. Bill, alături de ea, ocupa aproape tot patul cu corpul lui masiv, aflat într-o neconținută mișcare. Dur, inflexibil, iar acum străin pentru ea. Aveau doi copii împreună, era destul. Nu o deranja lucrul ăsta. Doi cu el, doi cu Stanley, era mama a patru copii. Da, era destul.

Dar Babe, idealizată și idolatrizată, nelipsită din lista celor mai bine îmbrăcate femei, menționată fără greș în articolele despre cele mai frumoase femei din New York, nu era dorită de bărbatul ei. Ah, desigur, se mândrea cu ea. O prețuia. O expunea, ca pe unul din tablourile semnate de Picasso pe care le deținea. „Domnul și doamna William S. Paley“ străluceau la banchetele organizate în sprijinul societăților de caritate, la baluri, și erau invitați cu insistență la dineuri.

Dar nu o *dorea*. Nemișcată, de-a dreptul țeapănă, și atât de ușoară, încât se întreba dacă o să lase fie și o cută pe așternut, Babe nu avusese parte decât de respingere, o respingere mai rece decât aerul greoi din Manhattan suflat de climatizor peste corpul ei. Bill nu se atinsese de ea în acea seară, tot așa cum n-o făcuse nici cu o zi înainte și în nici una dintre nopțile de care să își poată aduce aminte cu adevărat. Dar asta nu însemna că ar fi fost roasă de dorințe trupești. La drept vorbind, relația sexuală cu Bill servise

numai unuia dintre ei. Ei nu i se întipărise în minte vreun amănunt, vreun moment de extaz, vreo senzație de împlinire trupească. Respingerea e respingere e respingere e respingere, așa cum ar fi spus Gertrude Stein. Adevărul e că Bill Paley respingea trupul soției lui, dacă nu chiar nevoile ei. Babe! Frumoasa Babe! Nebăgată în seamă, ca o floare de pe tapet, de propriul ei bărbat, bine cunoscut drept un crai fără pereche.

Ea se gândea cu amărăciune la cei care o doriseră. Condé Nast, pe vremea când era angajată la revista *Vogue*. De câte ori n-o fugărise el în jurul biroului? Acum își dădea seama că era destul de arătos pentru vârsta lui, avea trăsături regulate, bine cizelate. Dar pe atunci socotise că ar fi fost o idee stupidă, doar era suficient de vârstnic ca să-i fie bunic.

Și-apoi Serge! Serge Obolensky! Îl adorase pe Serge, o cucerise pasiunea lui, exotismul, un autentic prinț rus, dar neînchipuit de curtenitor. Oarecum de modă veche, însă de o frumusețe impetuoasă, cu mustăcioara ca o periută care o gădila. Dintr-odată Babe n-a mai fost în stare să stea nemișcată, ca până atunci. S-a tot sucit, și-a mișcat degetele de la picioare, s-a întins și s-a așezat pe burtă, cu bazinul înfundat în saltea, frământată de amintirea unui sărut, când ea și Serge erau înlănțuiți pe o superbă canapea de catifea în apartamentul lui. Un sărut atât de lung, care îi stârnise atâtea pofte. Și s-ar fi lăsat în voia lor, dacă ar fi putut să treacă peste cuvintele mamei, care îi răsunau în minte.

Dar nu reușea niciodată să și le șteargă din memorie. „Stai dreaptă.“ „Nu te agita.“ „Trimite mulțumiri în scris de îndată ce primești un cadou sau te întorci de la petrecere.“ „Să ai mereu în casă flori proaspete, oricât te-ar costa.“ „Pantofii curați și mănușile sunt semnele distinctive ale unei lady.“ „Nu lăsa servitorii să ți se suie-n cap.“ „Fii discretă. Nu te înjosi să bârfești.“

„Poartă-te perfect, ca un mic îngeraș, cu tatăl tău, care vine rar pe-acasă, și atunci vrea să-i arăți tot ce ai mai bun din tine.“ „Poartă-te impecabil la balul de inaugurare a ieșirii tale în lume, pentru că acum sora ta, Betsey, e căsătorită cu fiul președintelui.“

„Fii nevasta perfectă pentru Stanley, soțul tău, fiindcă face parte dintr-o veche și bogată familie din Tuxedo Park.“

„Fii nevasta perfectă pentru Bill, soțul tău, chiar dacă e evreu. Pentru asta te plătește el, iar dacă nu te porți impecabil, o să te înlocuiască atât de repede, încât o să te-apuce amețala, și-apoi cu ce rămâi? Divorțată de două ori, cu patru copii și fără avere...”

„Fii perfectă. Pentru că asta așteaptă acum lumea de la tine. Iar dacă nu ești perfectă, ce-ți mai rămâne? Cine mai ești?”

Perfectă. Babe trebuia să fie perfectă în toate cele. S-a născut ca să devină soția unui om bogat, să fie proprietatea lui decorativă. Nu ținea minte să i se fi îngăduit să viseze la orice altceva. Când era mică, Betsey și Minnie, Minnie mai mare cu nouă ani, Betsey cu șapte, o lăsau să joace rolul fetei care scutură petale de flori în calea miresei din nunțile de basm puse de ele în scenă. Era singurul joc fantezist îngăduit de mama lor.

— Acum o lăsați și pe Babe să prindă buchetul miresei, le cerea mama celor două fiice mai mari, cu mustrare în glas. Babe trebuie să prindă buchetul ca să aibă noroc să se mărite și ea.

Numai că Babe n-avea chef să prindă buchetul. Tot ce dorea era să pretindă că e altă persoană. Le cerea fraților și surorilor ei să o numească Odeal, care ar fi fost o spălătoreasă de vase cu mâinile murdare și care le spunea tuturor „conașule” și „coniță” cu un accent de mahala de toată frumusețea. Odeal ar fi fost orfană și admirată pentru curaj și pentru inteligență.

Maică-sa a făcut o criză de furie și a interzis oricui să mai vorbească cu Babe dacă ea continua să pretindă că e Odeal.

— N-o încurajați, sâsâise ea. Asemenea purtare e intolerabilă. Ce-o să zică lumea?

După o vreme, Babe avea să renunțe să mai fie Odeal. Nu-și amintea când o părăsise imaginația, când își luase zborul ca o pasăre. Ce mai ținea minte era doar că, o vreme, se simțise foarte bine singură, în lumea ei de vis. Apoi nu se mai simțise bine, îi lipseau surorile care să-i spună lui Odeal ce avea de făcut, îi lipseau frații care o îngăduiseră în jocurile lor. Simțea că moare de rușine la masă când nu-i mai vorbea nimeni și nici măcar solnița nu i-o dădeau. Așa că renunțase și acceptase să fie Babe, doar Babe. Nici când n-avea să mai fie altcineva, ci numai ce dorea mama ei, nimic altceva. Se silise să nu-și mai imagineze nimic, să nu mai viseze, pentru că

așa ceva nu i-ar fi adus vreun câștig. Singurul câștig ar fi fost să devină cea mai bună fetiță din lume, fetița perfectă, apoi cea mai bună debutantă în societate, debutanta perfectă, apoi cea mai bună soție din lume, soția perfectă. Pentru că, dacă n-ar fi fost perfectă, dacă n-ar fi fost persoana cu care ceilalți se așteptau să aibă de-a face, nimeni nu avea să-i mai adreseze o vorbă, ori măcar să-i recunoască existența într-un fel oarecare. Pur și simplu ar fi dispărut într-o clipită, s-ar fi destrămat ca un norișor.

Câtă energie, câtă poftă de viață avusese pe vremea când fusese Odeal! Ținea minte că alerga doar ca să simtă vântul care îi flutura prin plete. Își amintea cum se dăduse odată de-a dura pe un povârniș acoperit cu iarbă și, ca prin miracol, rochia nu i se pătase. Fusese atât de mulțumită, încât nu mai făcuse niciodată așa ceva, dar, vai, ce amețală! Ce minune să te dai de-a rostogolul, să simți frunzele care îți mângâie obrazul, să ai senzația că cerul e dedesubt și pământul deasupra, numai că, datorită unei forțe misterioase căreia i se zice gravitație, rămâi unde ești. Toată energia ei de atunci, din copilărie, învățase să și-o canalizeze în singura direcție care avea vreo importanță, după cum o instruisese fără încetare maică-sa. Chipul, ținuta, valorile decorative. Maică-sa nu era zgârcită cu laudele când venea vorba de felul în care arăta, dacă îmbrăcămintea era proaspăt spălată, bine călcată, corpul curat, obrații îmbujorați și părul lucios. Pe scurt, dacă atrăgea privirile tinerilor avuți de la petrecerile surorilor ei.

Chiar și acum, când Gogs nu mai era, Babe, la patruzeci de ani, tot mai resimțea greutatea apăsătoare a muștrărilor materne, dojana ei înțepătoare, felul de-a dreptul religios în care aprecia frumusețea, și grația, și bunele maniere. Încă nu scăpase de temerile care îi accelerau bătăile inimii, spaima că avea să fie respinsă, părăsită, dacă n-ar fi fost la înălțimea așteptărilor celor din jur. Motiv pentru care simțea nevoia să se scoale din vreme, cu mult înaintea soțului ei, să se machieze și să își scoată agrafele din păr, astfel încât Bill să fie întâmpinat de înfățișarea ei impecabilă, când se trezește. Așa a fost mereu, așa avea să fie.

Adevărul e că Babe depindea de cosmetice așa cum alții depind de alcool. Pentru ea machiajul era o delectare. Savura mireasma de flori a fardului ei preferat, o încânta argintul greu al periilor și senzația mătăsoasă pe care i-o dădeau, adora să își pună fondul de ten, o combinație specială

produsă pentru ea de Elizabeth Arden în persoană. Fiecare atingere a pielii cu buretele o resimțea ca și cum ar fi fost o plăcuță cu care își alcătuia armura, sursa ei de putere. Nu se mai sătura să vadă cum pomeții obrazilor îi deveneau treptat, cu fiecare atingere a periutei, o minune de sculptură. Privirea îi era ațintită în oglindă în timp ce își tot amesteca pudrele și le așternea pe obraz ca pe niște mângâieri, puțin câte puțin, folosind parcă o tehnică pointilistă, iar chipul ei, chipul pe care îl cunoștea și de care depindea, apărea ca un portret desăvârșit. Perfecțiunea întruchipată.

Nimeni n-o văzuse fără machiaj. Nici măcar Bill, în noaptea nunții. Doar gândul de a prezenta lumii o față goală a făcut-o să se răsucească iarăși cu spatele la Bill, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile și să se trezească, în ciuda faptului că sforăia liniștit. Era singurul motiv pentru care ei nu-i plăcea micul apartament din St. Regis, unde era obligată să împartă patul cu Bill pentru că nu aveau decât trei camere. La Kiluna sau în casa de vară din nord, în New Hampshire sau la Round Hill, proprietatea lor din Jamaica, aveau dormitoare separate. Așa că nu exista vreo posibilitate ca el să se trezească în miezul nopții și să o vadă goală, expusă, imperfectă.

Îl iubise ea vreodată suficient pe Bill, încât să-i dezvăluie adevărata ei ființă? Oare iubise vreodată pe cineva? Sau era un alt defect de-al ei, ceva care trebuia să fie ascuns de lume sub ultimul model de taior Chanel? Nu știa dacă își iubea bărbatul, deși îl respecta, îi plăcea să fie în compania lui, tânjea ca el să o atingă, să o bage în seamă, dar își dorea să fie altceva decât o superbă *concierge*¹⁵.

Pentru că asta era, de fapt, Babe.

Așadar, în fiecare dimineață, cu machiajul și coafura impecabile, într-un neglijeu și pe deasupra cu un senzațional capot matlasat, se așeza la birou și își alcătuia listele. Întâi făcea planul meselor pe toată ziua, resemnându-se că avea să caute ore în șir prin cele mai mărunte prăvălii vreo legumă sau ceva fructe exotice care să-l tenteze pe Bill. Lui nu îi lipsea niciodată pofta, avea o foame de lup și mânca de mai multe ori pe zi. Ea trebuia să se asigure că fiecare masă, fără excepție, era o desfătare culinară. Seara, așezată la masă, își nota în carnețelul ei nu mai mare decât palma, făcut pe comandă la Tiffany, fiecare observație a lui Bill privitoare la mâncare, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea, în așa fel încât să nu repete cumva vreo greșeală.

Erau și liste referitoare la haine. Trebuia să fie întărită cusătura nasturilor costumului albastru al lui Bill. Trebuiau să-i fie lustruiți pantofii. Trebuiau să fie puse la păstrare mantourile ei. Trebuia să fie reparată dantela neglijerilor.

Cu toate că știa bine cât de devreme trebuia să se scoale, mintea îi devenise o listă încă de când se întorsese din nou pe spate, ușurel, să nu își deranjeze bărbatul. A doua zi avea loc un dineu la Quo Vadis împreună cu familia Guinness. Bill îi ceruse lui Babe să vină să-l ia de la birou. Trebuia trimis șoferul să cumpere tot ce era de dus la Kiluna pentru weekend: lucruri banale, indispensabile, cum ar fi hârtie de toaletă, produse de menaj și prosoape noi de mâini pentru camerele de baie ale musafirilor. Lui Bill nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să fie nevoie de asemenea lucruri. El doar întindea mâna după un săpun, după un trombon, după hârtia cu care să se șteargă la fund. Și toate erau la îndemână. Iar asta devenea posibil mulțumită ei, o excepțională *concierge*! Și niciodată nu-i mulțumea pentru toate astea.

Mintea îi mergea înainte, când a început să scrâșnească din dinți. A doua zi, înainte de plecarea în weekend, trebuia să meargă la Kenneth să își aranjeze coafura. Soții Agnelli își contramandasera vizita la Kiluna, așa că trebuia să găsească un cuplu care să-i înlocuiască, pentru că Bill nu putea să sufere să nu aibă o casă arhiplină și un weekend fără o mie de activități. Dacă exista ceva pe lume care să-i displacă mai mult decât ziariștii care dau lecții tuturor și decât agenții de publicitate nesatisfăcuți, atunci aceasta era plictiseala. Astfel, și-a adus aminte că trebuia să-și cumpere o pereche de teniși, pentru că pe cei vechi îi rupsesese jucând softball în ultimul weekend. În fiecare sâmbătă, cuplul Paley ori cuplul Whitney, adică sora ei, Betsey, împreună cu Jock, soțul ei, a căror casă era lipită de a lor la Manhasset, în Long Island, organiza o partidă de softball pentru musafiri.

Softball. Babe a strâmbat din nas. Detesta sportul ăsta, însă Bill habar n-avea. Și nici nu o să afle vreodată, pentru că ea participa cu dârzenie la joc, zâmbind cu seninătate, atentă să nu își murdărească jeanșii bine călcați ori să își strice machiajul pe care, de altfel, trebuia să-l fixeze cu vaporizatorul de apă ca să reziste în aer liber. Nu știa cum de i se rupseseră tenișii și nici nu își dăduse seama decât după terminarea partidei, când erau toți pe

verandă cu niște pahare mari de *Pimm* rece în mână. Ea găsisese grabnic o scuză și plecase să se schimbe înainte să observe Bill sau oricine altcineva.

Truman o urmăse de îndată. Jucase surprinzător de bine, prindea și arunca mingea cu o grație de faun, iar când a reușit să facă un *home run*¹⁶, Bill i-a adresat un bravo, extrem de rar în vocabularul lui. Babe știa însă că nici lui Truman nu-i plăcea jocul. Își aruncaseră o privire în cursul partidei. El se strâmbase atât de caraghios, încât Babe izbucnise în râs.

Truman.

Avea să fie din nou cu ei în weekendul ăsta; îi promisese cu mâna pe inimă, solemn ca un copil. Gândul la el i-a îngăduit în sfârșit să se destindă. Fusese atât de încordată, încât o dureau toate încheieturile. I s-a relaxat maxilarul și a încetat să își mai frece unii de alții dinții falși, cu care se alesese după accidentul din tinerețe. La amintirea lui încă se mai simțea tulburată. De fiecare dată. Cu un deget și-a urmărit o linie de-a lungul maxilarului, unde pielea era ușor întărită și ieșită în relief. Gâtul îi zvâcnea când își amintea cât timp petrecuse neclintită pe patul de spital, fără să miște vreun mușchi, altfel... „Tu nu vrei să fii la fel de frumoasă ca înainte? Nu te mișca, altfel, ai să rămâi cu cicatrice. Iar noi nu vrem una ca asta, nu-i așa, draguț? Fața e singura ta avere.“

Cine îi spusese asta? Tatăl ei sau maică-sa? Trecuse atât de mult timp. Totuși, cicatricele erau la locul lor. Babe era singura care le văzuse. Iar dinții... cât poate să fie de neplăcut să ai proteză dentară! Ce cruzime să îți se amintească de bătrânețe, cu dinții într-un pahar, când nu ai decât nouăsprezece ani, atât cât avea ea pe atunci. Oricât cheltuisese, oricâți stomatologi consultase, dinții erau la fel. Îi produceau întruna dureri, se frecau de gingii, o forțau să mănânce doar bucățele minuscule. Nu mai mușcase un măr dinaintea accidentului. Și era nevoită să doarmă cu proteza în gură de câte ori se culca cu Bill în același pat cu ea.

Doar că, desigur, el nu se culca cu ea. În sensul intim, cel mai dorit, cel mai îndrăgit, ei nu împărțeau patul. Nimeni nu știa. Nimeni. Era singură în casa ei, în patul ei, în pielea ei. Și nu putea să împartă suferința asta cu nimeni. „Rufele murdare se spală în familie“, îi spusese maică-sa de un milion de ori.

Oare Truman bănuia? După felul în care o privea, cu adorație. Poate chiar mai mult. Sau mai puțin? Cu simpatie. Cu înțelegere. În acel prim weekend, la Kiluna, el petrecuse un moment ca să întocmească o listă de cărți pentru ea, bănuind adevărul. Și anume că, dincolo de aparențe, Babe era departe de a fi desăvârșită, ca orice obiect decorativ; zgârii pojghița și nu dai decât de porțelan sau de pânză. Și că, în adâncul sufletului, ea se rușina.

— Sunt doar pentru tine, Bobolink. Cărțile astea o să-ți placă, așa cred. Nici mintea și nici inima nu trebuie date uitării.

Cum de știa? Nu stătuseră de vorbă decât despre copilăria lui. După ce Bill sosise, iar ea nu fusese pregătită să îl întâmpine, totul se petrecuse ca prin ceață, cu aranjamente și invitați, cu mese, și jocuri, și băuturi, și mici crize, ca de pildă dispariția de neînțeles a unei mici cupe pentru aruncat zarurile la jocul Parcheesi¹⁷, sau rochia lui Slim cu breteluța ruptă, care a trebuit să fie cusută în grabă înaintea dineului de sâmbătă. Altă ocazie să discute cu Truman nu mai avusese, deși tocmai asta își dorea în acel weekend. Totuși, înainte de plecare, el i-a oferit lista. Titlul *Madame Bovary* fusese subliniat de două ori. În vreme ce o citea la repezeală, Truman o privea cu un aer solemn și nefiresc de înțelegător prin ochelarii cu rame negre și groase pe care îi purta la citit. În ochii lui, ea era transparentă, în ciuda machiajului și a îmbrăcăminții alese cu grijă. Detaliile din urmă nu le observa, nu-l interesau decât în măsura în care îi subliniau măiestria. Însă aparența nu era importantă, oricum, nu pentru Truman. Sau era?

Ea ar fi dorit să fie așa. Cu ochii închiși, era hotărâtă să viseze că era așa. Pentru că Babe tânjea să își deschidă inima, să dezvăluie adevărata ei făptură, speranțele, temerile și, desigur, chiar imperfecțiunile. Era Odeal ajunsă la jumătatea vieții. Își dorea cu ardoare să aibă încredere în cineva, îi era inima atât de plină de frustrări și de spaime strânse de-a lungul anilor, încât ajunsese să se întrebe dacă nu cumva prin bluzele și rochiile ei elegante se vedea sacul dezgustător care pulsa umflat de atâtea dorințe. Dacă ar fi știut lumea! Babe cea perfectă! Plină de urâtenie lăuntrică, foarte aproape de marginea patului, incapabilă să doarmă, neiubită, nedorită.

Dar nu și de Truman. Pricepuse asta din primul moment când se cunoscuseră în avion. Sosise cineva. Cineva important pentru ea. De unde să știi că e așa, când nici n-ai spus „bună ziua”? Aerul e apăsător și pasul,

ușor. Trecutul încetinește, viitorul se grăbește. Îți vine să râzi prostește și totodată să plângi. O masă pentru doi, nu doar pentru unul singur. Însă plasată în fundul restaurantului, în colțul cel mai întunecat, cu perdele trase în jur și vin din belșug, să dezlege atât inima, cât și limba.

„Rufele murdare se spală în familie“, i-a mai șoptit maică-sa la ureche pentru o ultimă oară, iar gândurile începuseră să i se potolească și să o lase în voia somnului primitiv, cuprinzător, toropitor.

Însă cu Truman era altfel, a protestat ea fără glas, pentru că nici adormită pe jumătate nu și-ar fi îngăduit să tulbure somnul lui Bill.

„Truman... Mi-ar putea fi prieten, cred. Și-apoi, de mult n-am mai avut un prieten.“

În cele din urmă, Babe a adormit.

Note

[14.](#) Locuință temporară, de mici dimensiuni, folosită în afara proprietății principale.

[15.](#) Funcție bine-cunoscută în hoteluri, persoana căreia clienții i se adresează pentru rezolvarea tuturor problemelor sau dorințelor lor.

[16.](#) O lovitură sigură la baseball, care îi permite bătaului să treacă în fugă prin toate etapele circuitului fără să fie împiedicat de adversari.

[17.](#) Joc de societate adaptat după cel indian, „Pachesi“. Se joacă pe o tablă pătrată, cu 68 de căsuțe aranjate în brațele egale ale unei cruci, cu două zaruri.

Capitolul 6

Spune-mi ceva despre... primul tău sărut!

— Un băiat, într-a doua, a râs Babe timidă. Mi-a spus că sunt prea frumoasă ca să nu mă sărute, așa că l-am lăsat, firește! După aceea, mama m-a trimis la o școală particulară pentru fete.

— Un băiat dintr-a doua, a repetat Truman și a pufnit în râs. Cu mine-a fost la fel. Numai că mie nu mi-a spus c-aș fi prea frumos. Nici nu pricepea ce-i fac. Și nici eu. Dar i-am văzut buzele, niște buze roz, și am vrut pur și simplu să le ating ca să-mi dau seama dacă au gust de trandafiri ori de cireșe, ca o bomboană. Ceva dulce. Mi-a fost foame de dulceața aia. Toată viața.

— Și... așa erau? Dulci?

— Nu, n-aveau pic de viață, parcă erau de piatră. Și fără gust, ca șampania răsuflată. A fost cea mai mare dezamăgire a copilăriei mele.

Spune-mi ceva despre... animalul tău preferat din copilărie.

— A fost câinele meu, Bobo. Ce mult am ținut la câinele ăla! Era un pudel negru. Nici vorbă să fie lăsat să doarmă cu mine, însă îl luam în pat pe furiș, când nu se uita nimeni. Betsey știa și, odată, pentru că îi luasem un pulover și i-l făcusem praf, m-a pârât mamei. După asta Bobo a fost ținut numai afară. Cred că până la urmă a fugit. Așa cum fac cei mai mulți câini. Privirea lui Babe era gravă, îngândurată. Brusc, a zâmbit. De ani de zile nu m-am mai gândit la Bobo, a zis. Acum avem buldogi englezi. Bill îi consideră prezentabili. Rasă pură, de bună seamă, ținute în coteț încălzit și cu aer condiționat. Nici nu le cunosc toate numele. Se ocupă cineva de ei și îi aduce o dată pe zi să îi mângâi ori să-i plimb dacă vreau să fac mișcare. Însă nu-i deloc același lucru. A rămas o clipă cu privirea pierdută, de parcă își dădea seama de asta pentru prima oară. Avem câini, a spus. Dar nu avem animale de companie.

— Noi aveam așa de multe animale la Monroeville! Sook ținea o pasăre bătrână și grasă într-o colivie din bucătărie. Eu am avut întotdeauna o șopârlă, două, care stăteau într-o cutie de pantofi. O mulțime de pisici

leneveau prin toată casa – pe verandă, pe pervazele ferestrelor, pe streșini și pe butoaiile pentru apă de ploaie. Mai toți aveau câte un câine bătrân, așa, ca să fie! Așa e în Sud. Dar nu-mi aduc aminte să fi avut vreo preferință. C-un an în urmă l-am convins pe Jack să mă lase să iau un câine, iar acum câinele îl iubește pe Jack mai mult decât pe mine; o chestie tipică!

Truman a râs, dar râsul lui nu era convingător, ceea ce a făcut-o pe Babe să-l ia spontan de mână, empatizând cu el.

— De ce țin câinii la oamenii care nu-i suportă?

Truman a dat din umeri.

— Cățele. În definitiv, asta suntem toți.

Spune-mi ceva despre... plăcerea ta cea mai vinovată.

— Sexul, a răspuns pe loc Truman, iar privirea a început să-i sclipească. Limba lui roz a țâșnit printre dinți și i-a lins buzele, de parcă gusta ceva dulce.

— Asta nu intră la socoteală, a replicat Babe, agitându-se oarecum, cu toate că izbutise să pară excesiv de pedantă. Asemenea unei puritane într-o ținută incredibilă, cu nasul ei roman înălțat, rujată cu grijă excesivă și cu buzele țuguiate. Truman a remarcat că era oarecum jenată, dar pe moment n-a zis nimic.

— Bine, atunci, milk shake cu ciocolată, a zis el trăgănat. Îl ador, cu frișcă și presărat cu așchii maronii.

Babe a rămas cu ochii cășcați.

— Și eu la fel! Ca și înghețata, de orice fel. Ah, trebuie să mergem într-o zi la Paris, la Berthillon¹⁸!

— Parisul ar fi *magnific* în compania ta! Am putea să mergem în Cartierul Latin să privim spectacolele acelea divin de decadente, să intrăm apoi în culise și să vorbim cu fetele și cu băieții. Eu ador să le vorbesc! Știi, fiecare are o poveste fascinantă.

— Eu, una ... s-a încruntat Babe. Bineînțeles că ea nu și-ar fi îngăduit niciodată așa ceva. Bill ar putea să facă o criză... Dacă ar fi recunoscută și i s-ar face o fotografie? Doamne sfinte, ce-ar zice lumea? O, dar s-ar distra nemaipomenit, asta-i sigur. Însă era cu neputință.

Spune-mi ceva despre... realizarea ta cea mai măreață.

— Nu am încă așa ceva. Truman își înălțase bărbia de om încăpățânat, iar ochii lui albaștri aveau scânteieri metalice. Încă nu am, dar o să vină și asta. Premiul Pulitzer. Desigur.

— Desigur! a încuviințat Babe, stârnită de faptul că prietenul ei, noul ei prieten, avea să capete Premiul Pulitzer! Că ea cunoaște pe cineva, că stă pe marginea piscinei ei de la Round Hill lângă acel cineva, bălăcindu-se cu picioarele goale în apa mătăsoasă, că acel cineva este un om cultivat, un scriitor de o asemenea însemnătate! Oare cum de i se întâmplase ei una ca asta? Nimeni dintre cei pe care îi cunoscuse vreodată, cu excepția tatălui ei, nu fusese ceea ce se poate numi un om cultivat. Nici măcar Bill, chiar dacă realizase o mulțime de lucruri. Bill înainta prin viață ca un rechin, împins de instinct. Instinctele lui erau sănătoase, de-a dreptul miraculoase, și totuși... Una dintre cele mai agreabile trăsături ale lui a ieșit la iveală atunci când a recunoscut că nu are mintea, să zicem, a lui Ed Murrow¹⁹. Era și motivul pentru care Bill îl admira enorm pe Murrow. După ce se împrieteniseră în timpul războiului, încercase chiar să rivalizeze cu el, mergând până la imitarea ținutei lui. Astfel, purta același gen de pardesiu și același fel de pălărie, și una, și alta făcute la Londra.

Spre deosebire de el, Truman, cu privirea lui șireată, curios să afle orice întâlnește în cale, priceput să ajungă la ținta dorită și să dea la iveală aspectele cele mai interesante, cele mai neobișnuite ale întâmplărilor, în stare să-i înțeleagă pe cei din jur și să le afle motivațiile, cu vaste cunoștințe asupra literaturii și stăpân pe meșteșugul scrisului, posesor al unui vocabular precis și nu mai puțin bogat, Truman era desigur un om cultivat; Babe n-avea nici o îndoială în privința asta. Un om de cultură, amator de bârfe și dornic să frecventeze înalta societate, dar și pătura de jos. Una peste alta, un intelectual. Și prietenul ei.

Al ei, nu al lui Bill. Ea îl văzuse prima.

— Realizarea mea cea mai importantă? a repetat Babe întrebarea. Copiii, de bună seamă.

— Ăsta-i răspuns burghez. Femeile n-ar trebui să confunde ce-i firesc cu realizarea. E dezgustător, atâta tam-tam pe tema reproducerii. E biologic, nimic mai mult. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu mi i-ai prezentat pe copiii tăi. Prin urmare, cum poți să pretinzi că ești mândră de ei?

Babe a roșit.

— Dar sunt. Toate mamele sunt.

— Cu toate astea, îi lași pe alții să se ocupe de ei. Îi lași singuri toată săptămâna, fie că ești în oraș, fie că ești în călătorie; îi lași să stea la Kiluna cu personalul.

— E mai bine așa, Truman. Au mai multă stabilitate. Și, oricum, știi că nu au loc în apartament.

— Dar cine a avut ideea asta? Să stați într-o casă atât de strâmtă, încât să nu mai aibă nimeni loc!?

— Bill, a recunoscut Babe cu glasul brusc sugrumat, de parcă gura refuza să rostească vorbe neloiale. Bill a vrut așa. E aproape de biroul lui.

— Și tu?

— Tu nu înțelegi! Bill are nevoie de mine, iar femeia trebuie să fie mereu acolo unde e nevoie de ea. Trebuie să mă ocup de el. Trebuie să mă asigur că mănâncă bine, că se amuză bine, că e bine îngrijit.

— Copiii tăi au nevoie de tine. De ei e nevoie să te ocupi, chiar dacă au toate doicile și toate îngrijitoarele cu putință. Copiii au nevoie de mamele lor, Babe. Ah, draga mea, ăsta e un lucru pe care eu îl știu foarte bine!

— Oprește-te! a zis Babe ridicând o mână, cu suflarea greoaie, pregătindu-se de luptă. Eu nu... Cum îndrăznești să spui așa ceva?

— Spun așa ceva pentru că sunt prietenul tău, a replicat Truman zâmbind și ridicând din umeri.

Zâmbetul lui a topit blocul de gheață în care se simțise prinsă, iar gestul i-a alungat consternarea și furia. Atunci a înțeles. I-a revenit cu limpezime în minte înțelesul elementar, de mult uitat, al justiției, așa cum îl cunoscuse în copilărie, deosebirea binelui de rău. Atunci a înțeles că el avea dreptate, pentru că era cât se poate de simplu, pentru că era adevărat. Și pentru că avea dreptul să i-o spună.

„Pentru că Truman e prietenul tău. Truman e un adevărat prieten, e singurul care ți-a vorbit așa vreodată. Singurul căruia îi pasă de tine într-atât încât să-ți spună adevărul. Singurul care vrea să vadă dincolo de suprafață. Momentul ăsta e important. E definitiv pentru tot restul vieții tale. Nu-i întoarce spatele.“

— Eu nu am prieteni, a mărturisit într-un sfârșit Babe, ridicând un picior care a despicat ca un delfin oglinda apei. Eu am cunoștințe.

— Nu mai are rost să spui asta, a zis solemn Truman. A îndoit degetul cel mic și l-a întins spre ea. Suntem cei mai buni prieteni. Jură frățeste!

Babe a zâmbit și și-a agățat degetul îndoit de al lui.

— Jur! Și, dintr-odată, inima, sacul ăla plin de regrete, i s-a rupt și a simțit că îi alunecă ceva pe obraz. Și-a șters iute o lacrimă, la fel de uimită cum ar fi fost dacă vedea o șopârlă plutind pe apa albastră a piscinei, la fel de albastră ca întregul golf Montego de dincolo de dealul acoperit de iarbă. Simțea adierea mătăsoasă, caldă pe pielea abia ieșită din iarnă. Truman avea pielea lăptoasă, dar Babe era bronzată. De câțiva ani buni își petrecea iarna, ca toți ceilalți din lumea ei, migrând în Marea Caraibilor, iar vara, în țară, dacă nu punea la socoteală croaziera cu iahtul pe Mediterană. Tot anul pe urmele soarelui, în calești aurite.

— N-am făcut niciodată legăminte copilărești așa, cu degetele mici îndoite. Nici măcar cu surorile mele. Și nici cu copiii mei.

— Sunt multe lucruri pe care tu nu le-ai făcut niciodată, dar pe care ai să le faci împreună cu mine. Și nu mă-ntreba cum de sunt așa de sigur pe ce spun. Pur și simplu sunt! Noi ne împăcăm bine unul cu altul, Bobolink. La drept vorbind, ne împăcăm admirabil. Semănăm așa de mult!

Babe scruta expresia de pe chipul noului ei prieten, obraznic și atât de sigur pe el, fără să fie întru totul convinsă de ce auzea, și asta tocmai din pricina încrederii lui fără temei. Apoi, brusc, și-a schimbat părerea. Deoarece tot așa îl cunoscuse de la bun început, când îl văzuse la intrarea în avion, scund, puțin peste un metru șaizeci, cu gâtul înfășurat într-un fular enorm de stofă cadrilată, cu mâinile vârâte nepăsător în buzunare, clipind ca să i se obișnuiască ochii cu lumina, după întunericul de-afară.

Era asemenea ei. Aparte, exotic și în același timp șleampăt și banal. Dezgustător de banal. Atât de banal, încât era nevoie de multă muncă ca să nu se vadă, ca să protejeze sentimentele celor care puneau un atât de mare preț pe exotism și perfecțiune.

Cum ar fi putut cineva, în afară de ei doi, să cunoască prețul care trebuia plătit?

— Hai s-o ștergem, a zis Truman. S-a ridicat, și-a scuturat picioarele și a ajutat-o să se ridice. Vreau să-ți cumpăr ceva. Un cadou, așa s-ar cuveni. Ospitalitatea ta, precum se știe, e legendară, iar eu trebuie să mă revanșez cumva.

— Nu, Truman, nu e nevoie. Mi-ai dat deja mai mult decât ai fi în stare să-ți închipui.

Truman a îmbrățișat-o.

— Firește că asta aveai să spui! Totuși, n-avem prin apropiere vreo piață divin de pitorească? Am auzit atâtea despre jamaicanii ăștia plini de culoare, încât aș vrea să-i văd. E formidabil aici, pe deal, doar că-i nițel cam... mă rog, știi tu.

— Nițel cam izolat și exclusivist? a râs Babe. Ceva mai jos de ei era casa lui Noël Coward²⁰, iar mai sus, pe deal, venea din când în când în vacanță Oscar Hammerstein²¹. Da, a răspuns ea, există o piață adorabilă jos în vale, la Montego Bay. Conduc eu, o să fie amuzant. Atât de rar am parte de așa ceva!

Ca să își îmbroscăteze machiajul, Babe a intrat în luxoasa lor vilă cu perdele albe diafane, ascunsă printre palmieri și împletituri de răchită, încărcată în interior cu o mobilă veche englezească, în semn de recunoaștere a trecutului colonial. După câteva minute a reapărut într-o superbă rochie roz de in fără volane. Purta sandale albe de piele, o geantă din pai, iar machiajul, îndeosebi buzele, se asorta cu rozul rochiei. Își pusese pe pomeți o pudră fluorescentă care sclipa în lumina soarelui. Truman a aplaudat-o, iar Bill Paley a ridicat capul din hamacul de pe verandă și a mormăit ceva nedeslușit.

— Bill, iubittle, noi coborâm puțin până la piață. Ai dori să-ți aduc ceva?

— Eventual niște concii. S-or găsi scoici de-astea pe-acolo? Îmi plac grozav făcute pane.

— O să am grijă să ai la cină așa ceva. Ne întoarcem până atunci.

Babe s-a aplecat să-și sărute bărbatul, care i-a zis doar:

— Să nu cumva să faci praf mașina! Apoi a închis ochii și și-a reluat siesta.

N-a trecut mult până să se dovedească faptul că avertismentul avusese temei. Babe era ceva de speriat la volan. Truman închisese ochii și se ținea

cu mâinile de bord în timp ce mașina lua curbele strânse pe drumul ce serpuia în jos spre golf. Treceau în mare viteză pe lângă palmierii care păreau niște umbre enorme cu pălării verzi. În asfalt erau și o mulțime de hârtoape și, la o hurducăială, Truman și-a mușcat serios limba.

Babe însă jubila. Pe tot traseul zâmbise feroce, iar când goana a încetat și au oprit în dreptul unei mici curți din centrul orașului Montego Bay – un complex de străduțe pietruite și de clădiri văruiți în culori vii –, și-a dat părul din ochi, și-a aranjat șalul Gucci, a dat capul pe spate și a râs.

— Zău c-a fost amuzant!

— Mă bucur că măcar unul din noi a apucat să se distreze, s-a strâmbat Truman și și-a mișcat cu grijă limba ca să-și dea seama în ce hal era, iar Babe a devenit brusc serioasă. Și-a scos ochelarii de soare și i-a pus o mână pe braț. Se încruntase, iar privirea îi era gravă.

— Chiar așa de prost am condus? Presupun că da. Nu mi se întâmplă prea des să conduc. Bill e de părere că nu se cade. N-ai idee cât de rău îmi pare, Truman! Bill are dreptate. Of, n-ar fi trebuit să conduc, pentru că era de așteptat c-o să te bag în sperieți, și ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream!

— Nu, nu, a fost în regulă. Zău! Chiar în regulă.

Babe însă părea în continuare necăjită și așa a rămas cât timp s-au plimbat. Era o piață mică, numai câteva teighele alcătuite din lădițe de lemn și din foi de palmier, pe care se îngrămădeau felurite fructe apetisante, banane și papaia, kumquat și piersici, lămâi verzi ori galbene, portocale, grepfruturi roșietice și ananași mari cât capul lui Truman. Copii jamaicani de toată frumusețea, cu haine de un alb intens în contrast cu pielea brună, dansau în jurul lor pentru bani. Femei cu rochii și turbane în culori țipătoare își prezentau marfa așezată pe tarabe: șaluri, pălării și genți din pai, rochii subțiri de bumbac în culori aprinse, tropicale, sandale de piele...

Buna dispoziție nu i-a revenit lui Babe, în ciuda vorbăriei neîncetate a lui Truman.

— Vai, Doamne, asemenea fructe n-am văzut nici măcar în Village! Copiii ăștia sunt absolut minunați! Uite ce grație au fetițele, ce ținută, cât sunt de înalte și de mândre. Madam Vreeland le-ar aduna pe toate! Nu auzi muzica? E un calipso, așa-i? Mă face să mă gândesc la Harry Belafonte,

care e divin! Un adevărat gentleman și un artist desăvâșit. O să ți-l prezint într-o zi!

Apoi, Truman s-a oprit brusc din mers. Dăduseră peste o tarabă încărcată cu flori colorate de hârtie. Unele țâșneau din coșuri, altele erau așternute pe o măsuță de trestie ori fixate pe rochia vânzătoarei zâmbitoare, acoperind-o din cap până-n picioare, de parcă era un car alegoric de la Parada trandafirilor de Anul Nou, din Pasadena.

— Hei, Babe, privește! Ea a zâmbit, însă părerea de rău i se citea încă în privire. Nu așa! a insistat el. Vreau să zic, uită-te cu atenție! S-a apropiat de ea, a luat-o pe după umeri și au înaintat împreună până când s-au trezit înconjurați de florile vopsite în culori vii. Spune tu dacă poți să stai aici fără să te copleșească fericirea! Încearcă acum să te încrunți, să văd dacă mai ești în stare. Hai, încearcă!

În sfârșit, Babe a zâmbit cu gura până la urechi. S-a apucat să atingă floare după floare, să le culeagă una câte una. Truman a urmat-o până când a făcut o mulțime de buchete pe care le-a pus grămadă în brațele ei, acoperind-o cu flori delicate, cu trandafiri de hârtie, și orhidee, și lalele, și balsamine, și begonii, și maci, flori vii colorate în toate nuanțele de roșu, de vinețiu, de portocaliu, de galben, de verde și de albastru. Babe s-a pus pe chicotit și, într-o clipă, strălucea de fericire, cu obrazii colorați ca florile care îi cădeau din brațe, i se agățaseră de rochie, și chiar de pantofi.

— *Voilà!* Ești o operă de artă, draga mea!

— Vai, Truman! a exclamat Babe și a rămas cu sufletul la gură, cu ochii mari, cu chipul luminat de un zâmbet extatic.

— Uite, privește-l! i-a atras atenția Truman culegând din brațele ei un trandafir alb ca neaua. Știi de ce-mi amintește? De vremurile când eram doar un băiețel. Când stăteam în Monroeville. Odată, de Crăciun, s-a organizat o procesiune cu toți copiii. Ne-au făcut tot felul de costume. Eu și Nelle eram stele, mici stele scânteietoare. Verișoara Sook îmi croise un fel de trening alb și decupase niște triunghiuri de carton pe care mi le-a fixat pe cap, pe brațe și pe picioare – cele cinci colțuri ale unei stele. Le vopsise și erau la fel de albe ca floarea asta, iar eu eram grozav de emoționat, pentru că Sook îmi șoptise că părinții mei urmau să asiste la procesiune. Of, Babe, nici nu-ți închipui ce însemna asta pentru mine, mai ales că nu-i văzusem de

luni întregi, pricepi? Însă mulți dintre derbedeii de la școală nu credeau că am părinți, așa că mi-am petrecut toată săptămâna dinaintea procesiunii spunând tuturor că părinții mei o să fie acolo, ba chiar că veneau însoțiți de un vânător de talente de la Hollywood! Și asta numai ca să mă vadă pe mine! Cam așa le-am spus tuturor.

Truman rămăsese cu ochii la floarea din mână și o tot învârtea. Lui Babe îi era teamă să se miște. Nu voia să-i scape vreo floare. Și nici să rupă vraja creată de Truman.

— Ei bine, a continuat el, în ziua procesiunii, Sook ne-a dus la școală pe mine și pe Nelle. De-acolo trebuia să pornim în formație. „Când vin? Când?” mă tot întrebam. Iar Sook clătina din cap și zicea: „Truman, nu știu. Curând, așa sper. Curând“. M-a lăsat cu profesoara, care ne-a așezat în rând, apoi am început să mergem pe Strada Principală, spre vechiul tribunal. Fanfara școlii interpreta colinde. Era și un Moș Crăciun și rânduri întregi de îngeri, și abia apoi urmam noi, stelele. Eu nu eram deloc atent la ce aveam de făcut. Pur și simplu, înaintam căutându-i cu privirea prin mulțime pe părinții mei. În cele de urmă le-am văzut pe Sook și pe Jennie, cealaltă verișoară care avea grijă de mine. Jennie era încruntată, ca de obicei. Niciodată n-am văzut-o pe femeia aia zâmbind! Sook avea o față posomorâtă, iar când mi-a întâlnit privirea, a clătinat din cap. Așa am aflat că, de fapt, părinții mei nu mai veneau.

— Vai, Truman! Cu brațele pline de flori, Babe și-a dat seama că nu era în stare să aline durerea tânărului ei prieten atât de sensibil, o fărâma de om cu păr auriu, cu ochii albaștri înnegurați de amintirea tristă, în mână cu o floare pe care o tot învârtea.

El a scuturat din cap, a privit-o și i-a zâmbit, un zâmbet luminos ca floarea din mâna lui. Apoi s-a pus pe învârtit ca o morișcă, din ce în ce mai repede.

— Așa că, ghicești ce-am făcut? a strigat el, tot zâmbitor, cu capul și cu brațele înălțate spre soare. M-am *învârtit*, uite-așa, ca acum. Eram cea mai minunată, cea mai mare, cea mai frumoasă stea din toată procesiunea! N-aș fi vrut să le dau ocazia răsfățaților ălor să mă vadă plângând. N-aș fi vrut să-și dea Sook seama cât eram de trist. Nu voiam să mă las distrus de părinți, nici în ruptul capului. Aveam, pur și simplu, să fiu cel mai *grozav*. A

încetat să se învârtască și s-a împiedicat, amețit, gâfâind. Și știi ce s-a întâmplat? a continuat el. Așa am și fost. Am fost cea mai grozavă stea. M-am distrat mai bine decât toți. Apoi m-am întors acasă cu Sook, iar ea mi-a făcut prăjitura mea preferată, prăjitura de lămâie, și am mâncat-o toată împreună, până la ultima firimitură, în bucătărie, cât încă era fierbinte, abia scoasă din cuptor, cu câțiva stropi de burbon pe deasupra. Și nu m-am mai gândit deloc la părinții mei. Nici un pic. Cu floarea în mână, s-a apropiat de Babe, s-a înălțat în vârful picioarelor și i-a prins-o în păr. Apoi a sărutat-o pe obraz. Uite-așa! Acum o știi și pe asta. Ești prima căreia i-am povestit. Și nu vreau să ajungă la urechile altcuiva. E darul meu pentru tine.

— Truman, îmi... îmi pare foarte rău. Vreau să spun, pentru ce-am făcut mai devreme, pe drum, a zis Babe cu ochii plecați spre florile din brațe. Pe vremuri îmi plăcea mult să conduc, înțelegi tu? Când l-am cunoscut pe Bill, aveam cea mai minunată mașină sport decapotabilă. Apoi, mă rog... am avut o mașină cu șofer, și cu asta basta! Așa cum se cade, ținând seamă, firește, de poziția noastră. Prin urmare, am cam ruginit... Îmi cer iertare dacă te-am speriat. O să fiu mai atentă la întoarcere.

— Babe, draga mea Babe, nu-ți dai seama? Puțin îmi pasă! Mi-a făcut plăcere să te văd așa, amețită, liberă, amuzându-te așa cum nu te-am mai văzut vreodată. Cu totul diferită față de cum ești de obicei, diferită de imaginea pe care o afișezi în societate. M-am simțit un privilegiat să descopăr partea asta din tine. Glumisem atunci. A fost o nimica toată, fata mea dragă! Te rog să uiți, să te amuzi, să conduci ca o nebună spre casă. Uită-l pe Bill! Uită ce așteaptă lumea de la tine! Pur și simplu *bucură-te, învârtește-te!*

— Deja mă simt foarte bine, l-a încredințat Babe, emoționant de timidă. Cu fața îngropată în mormanul de flori, încerca să-și ascundă roșeața subită a obrazilor. Știu că e o copilărie să fii întruna timorat, dar ... Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni, pricepi?

— Pe mine n-ai să reușești niciodată să mă dezamăgești. Iar acum o să cumpăr toate florile astea. Tot ce se vede în jur. S-a întors spre vânzătoarea cu poalele pline de flori, care îi privise în tot acest timp cu gura căscată. Madam! Toată marfa, te rog. Împachetează totul, până la ultima floare, și lasă-mă să plătesc.

— Vai, Truman, mulțumesc! Babe a așezat florile din brațe într-un coș pe care femeia îl adusese în mare grabă. Apoi l-a luat pe Truman de mână. Îți mulțumesc pentru toate. Pentru tot.

Au cărat împreună până la mașină coș după coș, fiecare plin cu flori de hârtie lucioasă. Când au luat-o în sus pe deal, în drum spre casă, Babe a condus cu grijă, ca nu cumva să răstoarne florile. Seara, la masă, peste tot erau flori care cădeau din coșulețe, se răsturnau în cascadă din vase ori decorau fiecare farfurie de pe masă.

Truman și-a potrivit la reverul hainei floarea lui, un mac portocaliu ca soarele, iar Babe și-a prins la umăr un buchețel cu cinci flori. Însă trandafirul alb și-l prinsese în păr.

Bill n-a dat impresia c-ar fi băgat de seamă florile. I-a făcut însă un compliment lui Babe pentru scoicile pane și s-a mirat că ea și Truman au izbucnit în râs, ca niște copii.

*

Spune-mi ceva despre... care e cea mai mare spaimă a ta?

A urmat o tăcere lungă. Se auzea doar zumzetul filtrului de apă al piscinei, zgomotul surd, îndepărtat al motorului mașinii de tăiat iarbă și al foarfecii grădinarului țâcănind ritmic din spatele unor boscheți înalți de azalee.

— Că cineva o să-și dea seama, a șoptit Babe în același timp cu Truman, care a murmurat:

— Că cineva o să mă descopere așa cum sunt. Că nu mă iubește nimeni, a adăugat el odată cu Babe, care a spus:

— Că n-o să fiu niciodată iubită cu adevărat.

Nu s-au uitat unul la altul. Au rămas liniștiți, lovind apa cu picioarele. Două perechi de picioare goale, delicate, care se atingeau din întâmplare, se loveau, se împingeau.

Două flori de hârtie care se reflectau în apă. Mângâietor.

Note

[18](#). Magazin care vinde înghețată preparată în laboratorul propriu, înființat în 1954 la Paris, pe insula St. Louis, clasat între primii zece fabricanți de înghețată din lume.

[19.](#) Edward R. Murrow (1908–1965), jurnalist american foarte popular în timpul celui de al Doilea Război Mondial. (N. red.)

[20.](#) Sir Noël Pierce Coward (1899–1973), scenarist, compozitor, regizor, actor și cântăreț britanic, cunoscut pentru umorul și extravaganța sa. (N. red.)

[21.](#) Oscar Greeley Clendenning Hammerstein II (1895–1960), libretist american, producător de piese de teatru și regizor de musicaluri timp de patruzeci de ani, câștigător a numeroase premii. (N. red.)

Capitolul 7

— Acum o să fiu cât se poate de serios. Așa că vă rog să ascultați! Truman a ciocănit paharul de șampanie cu cuțitașul de unt.

Lebedele s-au foit, au oftat și s-au întors spre el. Slim și-a căutat ochelarii în geantă. Pamela și-a potrivit decolteul și s-a aplecat spre Truman pe deasupra farfuriei. C.Z. a chicotit. Marella s-a încruntat, în speranța că va fi în stare să urmărească firul conversației. Accentul lui Truman suna ciudat pentru urechile ei. Gloria a afișat unul dintre surâsurile ei de Mona Lisa, o vagă mișcare a buzelor, pregătită și perfecționată în fața oglinzii de nenumărate ori. Babe și-a aranjat șervetul în poală și s-a sprijinit de spătarul scaunului, cu capul întors spre dreapta. Truman i-a prins mâna pe sub masă și a strâns-o delicat, iar ea a deslușit în privirea lui un licăr intim, adresat doar ei.

— E toată lumea atentă? Bun. Aș dori să vă anunț că o să jucăm un mic joc. De asta v-am invitat aici. Nu doar fiindcă doream să vă întâlnesc pe toate la un loc după trecerea mea prin Gulag, ci și pentru că avem nevoie de o distracție adevărată.

— Am auzit că în Gulag ai avut parte de niște zile divine, cu votcă și caviar, a spus Slim de pe cealaltă parte a mesei.

— Așa a și fost, am mâncat și am băut, dar deviem de la subiect. De altfel, o să aveți prilejul să citiți totul când va fi publicată cartea... A, nu v-am spus? Truman dădea impresia că era intimidat, cum stătea așa, cu bărbia îngropată în piept, ca și cum toată lumea ar fi zis: „Vai, vechiturile alea!”, iar el ar fi fost obișnuit să primească reacții de felul ăsta când aducea vorba despre munca lui. Bennett mi-a zis că, de îndată ce termin articolul – și scrisul merge foarte bine, slavă Domnului –, o să-l publice și sub formă de carte. Am de pe acum un titlu: *Muzele se fac auzite*.

Babe a fost prima care a aplaudat, iar Truman, mărinimos, le-a lăsat pe toate să o urmeze. Ea era emoționată pentru că doar ei îi povestise totul. Cât de mult îl distrase întreaga aventură a călătoriei în Rusia cu prilejul turneului operei *Porgy și Bess*, încât se simțise dator să urmeze trupa și să

scrie despre spectacol. Cât de dezamăgită fusese întreaga trupă, pentru că, de fapt, nu li se servise în fiecare zi caviar și votcă. Cât de absurd se purtasera producătorii, dându-se drept mari ambasadori ai artelor, când, în realitate, nu erau altceva decât niște diletanți bogați, în căutarea gloriei. Cât de interesat fusese publicul rus să afle amănunte despre actorii și despre cântăreții negri, despre linșaje și despre alte lucruri, pe care nimeni n-avea chef să le aducă în discuție. Și cum descoperise Truman un bar plin de bărbați travestiți într-un subsol al unui subsol, al unui alt subsol, bine ascuns de ochii poliției. Și cât de respingător arătau, cu rochiile lor zdrențuite și obscene, de care erau în mod evident mândri. Și totuși, cât de mult îl emoționase curajul lor.

Fiecare dintre femeile așezate în jurul acelei mese din restaurantul Le Pavillon era prietenă cu Truman. Fiecare avea dreptul să afirme că el îi șoptise cândva că era cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată. Dar numai Babe știa cu certitudine lucrul ăsa. Prietenia lor făcea parte din viața ei, iar ea știa că era la fel de adevărat și pentru el. Partea cea mai bună din viața ei, cum îi spusese recent psihanalistului, care aprobase și notase totul fără să facă vreun comentariu, cu excepția câtorva cuvinte, la sfârșitul ședinței, când o întrebase dacă ar putea să-i obțină un autograf de la Truman.

— Gata, doamnelor, zise Truman ridicând brațele ca un dirijor, iar ele se întoarseră spre el cu respirația tăiată, de parcă făceau parte dintr-o orchestră cu care repetase îndelung. Vă mulțumesc! Dar nu pentru asta v-am invitat să luăm astăzi masa împreună. Ridicați farfuriile și uitați-vă dedesubt!

Nedumerită, Babe s-a supus, la fel ca toate celelalte. Era o surpriză! Până și pentru ea! Preț de o clipă, s-a simțit trădată. De ce oare nu-i spusese dinainte care era poanta?

— Ce-i cu asta? a întrebat C.Z. fluturând un pliculeț elegant. Fiecare mână bine manichiurată ținea un plic asemănător.

— Deschideți plicul, le-a strigat Truman, cu o sclipire răutăcioasă în ochi, pe care cel puțin Slim a surprins-o. Ceea ce a făcut-o să-și țină respirația când a deschis plicul.

Înăuntru erau patru cartonașe. Pe unul scria „Lifting facial“, pe altul, „Mamoplastie“. „Abdominoplastie“ și „Rinoplastie“ pe celelalte două.

Toate au început să râdă nervos la vederea cartonașelor. Din spatele ochelarilor, Slim l-a privit dezaprobat.

— Dragul meu True Heart, ce drăcovenie ne mai propui?

— Ei bine, a zis Truman lungind vocalele și cu ochii sclipind. Fiecare a trecut printr-una dintre ele, așa-i? Măcar o dată. Un fel de operație estetică...

Pamela și-a acoperit pieptul. Gloria a întins o mână spre geantă, gata să inventeze o scuză și să plece. Pe C.Z. a apucat-o râsul.

Babe pălise, deși îl privea pe Truman și continua să zâmbească. Slim a urmărit-o și a priceput că Babe avea încredere, era ferm convinsă că el n-ar fi capabil să o umilească, nici pe ea și nici pe vreuna dintre prietenele adunate în jurul mesei. Slim însă nu era chiar atât de sigură. Truman era amuzant, teribil de amuzant. Doamne sfinte, oare, în afară de el, i-ar fi trecut vreodată cuiva prin cap să-și facă apariția în salonul de coafură al lui Kenneth cu manuscrisul memoriilor unui gigolo parizian și să i-l citească în gura mare în vreme ce ea era prinsă în capcana căștii de uscat părul?! Totuși, Slim simțea că în spatele aparențelor gălgâia un vârtej întunecat, care amenința să-i tragă în adâncuri pe cei care se apropiau prea mult de el.

— Eu am să anunț acum un nume și aș dori să ridice fiecare cartonașul cu inscripția potrivită. Hai să începem cu ceva simplu. Marilyn Monroe, o fată dulce la care țin foarte mult, dar care, din păcate, e acum într-un hal fără de hal! Voi știți, a continuat el coborându-și glasul până la o șoaptă, că pe vremea când era căsătorită cu DiMaggio îi era teribil de frică de mama lui? Cea mai frumoasă femeie din lume, după cum zic unii, totuși nu și după părerea mea, își petrecea vremea în bucătărie încercând să facă sosul pentru spaghetti exact așa cum îl făcea Mamma DiMaggio?! Aici, Truman i-a strâns din nou lui Babe mâna pe sub masă.

— Nu, a pufnit în râs C.Z. Nu! Vorbești serios? După care a ridicat cartonașul pe care scria „Rinoplastie“, Truman și-a dus un deget la nas și s-au pus amândoi pe râs.

S-au înghesuit apoi unele în altele să mai asculte ceva zvonuri despre steaua de la Hollywood pe care nici una dintre ele n-ar fi primit-o în casă, dar care, oricum, le trezea interesul.

— Și e într-adevăr distrusă, a continuat cu voce tărăgănată Truman, încântat să se afle în centrul atenției frumoaselor lui lebede, ale căror chipuri faimoase erau acum întoarse spre el. Biata fată nu mai are pic de siguranță de sine și, n-o să credeți, drăguțele mele, în ce hal poate să stea cu igiena! Așa ceva nici măcar nu există pentru ea. Zău așa! Miroase urât. Ei, da, Marilyn Monroe pute! De-aia n-o suportă nici un partener.

— Vai! Toată adunarea a rămas cu gura căscată, cu paharele de șampanie în aer, cu bijuteriile expuse.

Jocul a continuat.

— Mamie Eisenhower! Aprins la față de răs, deoarece fiecare ridicase cartonul pe care scria „Mamoplastie“, în afară de Slim, care strigase „Ike“²², Truman a dus paharul de șampanie la gură, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului și a oftat, mulțumit de sine. Sunteți cu adevărat superbe! Aș sta cu voi o veșnicie doar ca să vă contemplu!

Iar ele s-au lămurit că jocul n-avea cum să le facă rău, că nu riscau să fie date de gol, că nici gând să fie vorba despre ele. Totul era despre *altele*. Așadar puteau să-l joace fără rețineri. Așa au și făcut, până și Babe, care de obicei nu se cobora la un asemenea nivel. Nimeni n-o auzise vreodată spunând răutăți despre cineva, iar acum ridica mâna cu cartonașul pe care scria „Lifting facial“ și chicotea ca o fetiță de doisprezece ani.

„Îi face bine“, s-a gândit Slim observând-o. „Are nevoie de așa ceva, după ce-a trecut prin tot ce-a trecut.“ Iar atunci Slim s-a hotărât că, la urma urmei, n-avea de ce să fie gelooasă din pricina legăturii dintre Truman și Babe. Dar fusese gelooasă. Toate fuseseră. Toată lumea bârfea: „Ce sen-tâmplă cu familia Paley și cu Truman?“ Pentru că, de azi pe mâine, Truman nu era de găsit numai în lumea lui Babe, o lume invidiată de toți, dar și într-un buzunar de la vreuna dintre vestele ei Givenchy, în poșeta ei de la Hermès, în serviciul ei de ceai Wedgwood. Iar Bill Paley, a cărui rețineră privitoare la invitații soției lui era bine cunoscută, deși puțin îi păsa lui de asta, părea că nu e deranjat în nici un fel. La drept vorbind, era încântat de apariția lui Truman în viața soției lui, ba chiar și într-a lui. Formau un trio, un trio aparte – cel mai puternic om din lumea televiziunii, cea mai arătoasă femeie din New York și cel mai îndrăgit, cel mai efeminat și cel mai răutăcios dintre răsfățații lumii literare. Truman avea rezervată o

cameră în toate casele lor și era invitat permanent în avionul companiei CBS. Se știa că Bill îi dăduse până și sfaturi privitoare la bani și la investiții. Se șoptea că nu doar într-o singură ocazie Truman reușise chiar să-l facă pe Bill Paley să cânte *Danny Boy* în fața șemineului, după cină, ba chiar că îl dusesse într-o seară în Village la un spectacol cu travestiți.

Ce rol juca fiecare în relația asta? Era Truman copilul, iar Bill și Babe părinții? Ori Truman și Babe erau frații nebunatici? Sau poate chiar ceva mai mult? Dar dacă ar fi fost Bill și Truman? Vai, vai, vai, ce de posibilități! Lui Slim îi bâzâiau toate astea prin cap. A hotărât deocamdată să se bucure pentru prietena ei, pe care nu o mai văzuse niciodată, de ani de zile de când erau prietene, să bată din picioare și să râdă ca un copil, amețită de atâta veselie, ca în ziua aceea. Iar Babe Paley merita din plin. Slim știa asta mai bine decât oricine.

— Ia priviți! le-a cerut Truman în gura mare, iar Gloria s-a încruntat dezaprobat.

Slim a privit, bătaile inimii i s-au întetit, iar colțurile gurii i-au tresărit. Vai, era perfect. Era, într-adevăr, mai mult decât perfect! Oare cine să intre pe ușa restaurantului, dacă nu Elsie Woodward și Ann, nora ei, ucigașa?!

— Vouă vă vine să credeți? a întrebat Truman cu vocea potolită. Vai, fetelor, să-mi spuneți tot ce știți! Eu nu eram în țară când s-a întâmplat totul, dar voi erați aici! Mie nu mi-au ajuns la ureche decât lucruri dintre cele fără miez, seci și plicticoase. E chiar adevărat? Ann l-a împușcat pe Billy Woodward cu sânge rece?

— Da! a sâsâit Gloria, clătinând din cap aprobator. Mai mult ca sigur că ea a făcut-o!

— Și a pretins că a văzut o umbră care se furișă! a adăugat C.Z.

— A zis că s-a apărat! a șuiert Slim.

— A susținut că era prea beznă ca să fi văzut ceva deslușit, a adăugat Pam cu voce guturală.

Babe n-a rostit nici măcar o vorbă, doar a ridicat o sprânceană.

— Ah, să-mi povestească și mie cineva! Vreau să știu tot! le-a implorat Truman.

Și-a aruncat șervetul, s-a așezat în genunchi pe scaun și a început să sară ca un copil. S-au pus toate pe râs; cine i-ar fi putut rezista?

Astfel, după ce Babe a înclinat capul pe nesimțite în semn de aprobare, lebedele lui Truman și-au fâlfâit mâinile încărcate de bijuterii, s-au adunat în jurul lui și s-au apucat să sâsâie:

*Istoria
ucigașei și a martirei*

Ne aducem toate aminte de vremea când a început Ann să iasă în lume.

— Eu nu, a spus Gloria, eram încă în străinătate.

— Cu ce treburi? a întrebat-o Slim cu un zâmbet a cărui maliție nu i-a scăpat lui Truman, care stătea ca un cotoi la pândă, cu urechile ciulite.

— Nimic important, a răspuns Gloria și a fluturat o mână cu un gest suveran.

Oricum, asta se petrecea în timpul războiului. Ann, Ann și mai cum îi zicea pe atunci? Cryer? Crower? Cam așa ceva. Nu contează. Venea din Kansas, așadar, fără importanță.

Era actriță la teatrul radiofonic; talentată, culmea. Apărea și în spectacole de revistă, vă dați voi seama!? Cu toate astea, a început să iasă în lume cu Bill Woodward, tatăl. Unde era el, hop și ea! Elsie, drăguța de ea...

— Of, biata Elsie, a șoptit Marella.

... s-a făcut că nu vede, așa cum era de așteptat! Noi ținem toate la Elsie.

— Of, biata Elsie, a murmurat și Gloria.

Cine n-ar ține la ea? Și încă din toată inima! Ea chiar pune la suflet operele de caritate și poziția ei socială.

Bine, se știe că averea familiei Woodward nu e de ieri, de azi. Mă rog, nici chiar de pe vremea doamnei Astor, nu. Pe atunci nu erau chiar la înălțime. Ward McAllister i-ar fi dat pe ușă afară din sala de bal.

— La naiba, s-a stropșit Slim. A strivit o țigară și a aprins alta. Snobul ăla bătrân ne-ar fi dat și pe noi afară de nu ne-am fi văzut, numai gândiți-vă!

— Zău așa, Slim, a muștrat-o Gloria, n-ai de ce să fii vulgară!

Dar acum, cu averea obținută din afacerea lor bancară și de pe urma senzaționalei lor herghelii de armăsari de prăsilă, clanul Woodward e acceptat în rândul familiilor înstărite și cu tradiție.

— Vai, herghelia e senzațională! și-a manifestat C.Z. entuziasmul, încrețindu-și nasul pistruiat. Ați fost vreodată acolo? Ai zice că e splendidul spa Red Door de-alături, doar că pentru cai! Grădinile și peluzele sunt perfect îngrijite, iar grajdurile strălucesc de curățenie!

Mai departe! Bill și Elsie Woodward aveau un singur fiu, Billy. Mă rog, Billy era femecător, nu-i vorbă, dar, înțelegeți, umbla zvonul cum c-ar fi fost...

— Homosexual, i-a șoptit Pamela lui Truman drept scuză.

— Nu-i nimic rău în asta, a replicat Truman cu o urmă de răceală în glas.

— Nu, nu, n-am vrut să zic asta... Of, în sfârșit...

Să trecem peste! Billy s-a căsătorit cu Ann. Uite-așa, din senin, din iarbă verde. Mai întâi amanta tatălui, apoi mireasa fiului. Ei bine, chiar dacă presupunem că Bill ar fi fost persoana căreia să i se fi aprins călcâiele după bruma de farmece pe care le-ar fi avut ea...

— Hai, n-o lua așa! Ann e atrăgătoare, a protestat Babe și a înclinat capul spre masa unde Ann, în negru, palidă, foarte blondă și foarte zveltă, stătea cu ochii plecați, în vreme ce soacra ei își scotea mânușile și le aranja lângă farfurie. Nici una dintre ele nu părea să fie în stare să o privească pe cealaltă.

Mă rog, atrăgătoare, dacă-ți plac femeile ieftine și dolofane, cum era ea pe vremea aia...

— Cam cât credeți voi c-o fi slăbit? a întrebat Slim, căzută pe gânduri. Pentru că ar cam trebui să încerc și eu. Deși nu mă gândesc să-l omor pe Leland. Nu încă.

A urmat o tăcere penibilă. Pamela a scăpat pe jos un cuțit și s-a aplecat să-l ia. Lui Truman i se ridicase părul pe ceafă de parcă ar fi avut niște antene bine reglate.

Să zicem. Poate că Ann era atrăgătoare, dar totuși... O actriță de teatru radiofonic să se mărite cu un Woodward?! Bill și Elsie...

— Of, biata Elsie, șopti Pamela.

...n-au fost deloc încântați. Însă, de dragul lui Billy, au încercat să salveze aparențele și să pună capăt bârfelor.

Numai că Ann, în goana ei după aur, n-a fost prea fericită când a intrat în familie. Între ea și Billy începuseră să se poarte concursuri de țipete

demne de un spectacol de operă. Și asta pentru că nimeni, dar absolut nimeni, nu voia să fie văzut alături de ei. Nici măcar de dragul bieteii Elsie. Ann era foarte vulgară, de-a dreptul necioplită. Imposibil să fie educată, sau, pur și simplu, neinteresată să învețe. La o petrecere, când a văzut-o pe Ann cu pantofi roșii și cu o rochie albastră de seară, lui Elsie i s-a făcut rău și a fost nevoită să se retragă.

Babe a rămas cu gura căscată. Truman a oftat și a zis:

— Kitsch, kitsch.

Dar Ann îi picase cu tronc ducesei de Windsor dintr-un motiv greu de aflat. De bună seamă, vulgar la vulgar trage. Ducea o plăcuse și îi invita adesea la ea pe Ann și pe Billy. Până la urmă, în timpul unei petreceri, Billy și Ann se îmbătaseră, din câte se părea, și se certaseră atât de urât, încât chiar Wallis le-a cerut să plece.

Bun, asta fusese în Oyster Bay, nu-i așa? Și se auzise că dădeau târcoale pe-acolo niște derbedei, unii care spărgeau casele indiferent dacă proprietarii erau acasă. Și nici măcar nu furau mare lucru, doar intrau, dădeau totul peste cap și plecau. Oamenii își ieșiseră din fire.

— Mi-aduc foarte bine aminte, a șoptit Gloria. Nu doar Billy și Ann aveau o armă la îndemână noaptea, când se duceau la culcare.

— Așa-i, Gloria, dar, spune cinstit, tu dormeai cu arma încărcată? a întrebat Slim.

— Nu, dar îmi puneam bijuteriile în fața de pernă. Nici măcar nu puteam să adorm pe perna aia plină de gălme!

— Ca prințesa și bobul de mazăre, a exclamat Truman bătând din palme.

Ei bine, chiar dacă știam toți de derbedeii ăia, Ann a ținut cu tot dinadinsul să turuie în seara aia despre ei și despre cât devenise ea de nervoasă din pricina lor. De parcă își pregătea un alibi. Așa că, noaptea, după ce au ajuns acasă mai devreme decât fusese prevăzut, dați afară de Wallis...

— Bang! a șoptit Pamela.

Cu ochi rotunzi ca de bufniță în spatele ochelarilor, Truman a sărit de pe scaun și a țipat, ducând mâna lui Babe la inimă.

... Ann l-a împușcat. L-a împușcat pe întuneric, a aprins lumina, a chemat o ambulanță și, totodată, avocatul. Și a stat acolo, pregătindu-se să

simuleze o criză de isterie cât mai convingătoare pentru momentul când avea să sosească ambulanța. „Vai, bietul meu Billy! Vai, sărmanul meu iubit! Am auzit un zgomot și mi-am închipuit că e derbedeul, spărgătorul acela groaznic de care tot auzisem că dădea târcoale! Vai, ce-am putut să fac!“

Aparent, performanța ei actoricească a fost eficientă. Mai târziu, polițistii au zis chiar că ar fi trebuit să joace în filme.

— Până la sosirea avocatului se potolise, a adăugat Slim în vreme ce își aprindea o țigară. Avea privirea senină și se întreba cât mai dura până să-i fie plătită polița de asigurare pe viață a lui Billy.

Cât despre Elsie...

— Biata Elsie, a zis și Truman.

... marea doamnă – bătrânul Bill murise de câțiva ani, ți-ne-ți minte? – a fost zdrobită. Nu doar cu gândul la suferința ei, ci și la cea a nepoților ei, cei doi băieți ai lui Ann și Billy. Așa că a făcut ce-ar face orice mare doamnă. Nu e de închipuit că doamna Astor se putea descurca mai bine. Elsie a deschis casa de bani și i-a plătit pe toți, până la unul! Poliția, judecătorul, jurații, reporterii... Ann a făcut o depozitie în fața marelui juriu. Și, minunea minunilor, marele juriu a declarat că nu exista nici un motiv întemeiat pentru deschiderea unui proces. Că fusese, pur și simplu, un accident. Că soțul ei se culcase într-un dormitor aflat pe același palier cu al ei, doar că ceva mai departe, fapt care pica bine în situația dată. Și că, în întuneric, Ann îl luase drept spărgător.

Astfel încât, în momentul de față, Ann și Elsie sunt în ochii lumii cele două văduve Woodward, iar Elsie menajează aparențele invitând-o pe Ann la cină, la prânz...

Tot grupul s-a întors să privească cele două femei în negru așezate la masă față-n față, abia atingând mâncarea și fără să scoată o vorbă. S-ar fi zis că nu făceau altceva decât să aștepte alarma unui orologiu invizibil care urma să anunțe încheierea calvarului pe care îl trăiau împreună.

Elsie o ia cu ea peste tot, o expune ca la paradă, iar Ann e nefericită până peste poate, ba chiar o urăște pe Elsie...

— Draga de Elsie, a încuviințat Babe.

... de bună seamă. Dar ce poate să facă? Îi e pe veci datoare soacrei, asta doar dacă nu vrea să înfunde pușcăria.

— Mă întreb despre ce pot să vorbească, a murmurat Slim mijindu-și ochii de felină. Voi nu? Despre ce să discute ele două, pentru Dumnezeu, cum stau acolo, așezate la cea mai simandicoasă masă, ca să fie văzute de toți cum își afișează fețele fericite sau, mă rog, cel puțin de nepătruns?

Nu i-a răspuns nimeni.

Elsie o s-o trimită totuși în curând pe Ann în Europa, departe de cei doi băieți ai ei, care rămân cu Elsie. O fi scăpat Ann de procesul cu jurați, dar sentința procesului cu soacra nu-i deloc blândă. Iată-le, între timp, așezate aici, așa cum suntem și noi. Iau masa în Le Pavillon și îi înfruntă curajoase pe fotografi. Fac front comun. Ca să nu bârfească nimeni.

— Eu o înțeleg, a zis Babe și a oftat ușor. O înțeleg pe de-a-ntregul. Nu știu dacă Ann e vinovată sau nu. Apropiate n-am fost niciodată. Dar cred că biata, draga de Elsie a făcut ce trebuia.

— Eu cred că Ann trebuie să putrezească-n pușcărie, a declarat Slim. Elsie ar face mai bine să se gândească la ce i s-a întâmplat băiatului ei, în loc să se preocupe de designul cartonașului de familie cu felicitările de Crăciun.

— Nu, dar gândește-te cât de dureros ar fi pentru Elsie să admită că fiul ei a făcut o greșală. Că ea a făcut o greșală teribilă. Să știe că lumea vorbește în felul ăsta...

— Numai că, oricum, exact asta facem, Babe! Elsie poate s-o târască după ea pe Ann la masă și să o tot ducă la dineuri și la întrunirile de familie, însă noi știm ce s-a întâmplat și continuăm să vorbim despre asta. Așa că, pentru ce să se mai ostenească? La ce bun se împotrivește oare ca Ann să capete pedeapsa pe care o merită?

— Asta nu știu. Babe s-a încruntat, iar privirea îi era mai întunecată decât de obicei. Cu mână șovăielnică, a pus o țigară în portțigaretul lung de mahon și l-a lăsat pe Truman să i-o aprindă. Înțelegeți bine, a explicat ea, că nu-i vine ușor să își dea silința, să se poarte de parcă totul ar merge ca pe roate. Să facă front comun în fața tuturor bârfelor. E simplu, eu o admir pe Elsie pentru că se străduiește să potolească spiritele, să fie, în felul ei,

alături de nora care, la urma urmei, face parte din familie. Doar e mama nepoților ei!

— Chiar dacă nora i-a omorât fiul?

— Firește, e teribil, e tragic, nu sunt sigură, nu știu... E ceva personal. Asta e tot. E între ele. Nici una dintre noi n-ar avea de ce să considere nepotrivită atitudinea lui Elsie. Nimeni n-ar avea de ce să pună sub semnul îndoielii adevărul dintre ele, pentru că doar despre asta e vorba: e o chestiune între ele două.

Truman i-a pus o mână caldă pe braț să o liniștească.

— Bobolink, draga mea, tu ești o dulceață! O scumpă dulce și naivă, iar eu te iubesc. I-a sărutat obrazul, iar Babe i-a atins o clipă fața cu o mână care mângâia ceva ce îi aparținea. Vorbim ceva mai târziu, i-a promis el în șoaptă.

Slim a auzit și și-a mușcat buzele când a remarcat cu câtă recunoștință îl privea Babe, câtă ardoare i se citea în ochi când l-a aprobat cu o mișcare a capului și i-a luat mâna de parcă se agăța de un colac de salvare.

Apoi, Truman a surâs malițios și a ridicat un cartonaș.

— Mamoplastie, a șoptit el cu ochii la Ann, și, pe loc, masa a izbucnit iarăși în râs. Până și Babe a zâmbit ușor.

Totuși, după ce au terminat masa, în drum spre toalete, s-au oprit toate în dreptul mesei lui Ann și Elsie Woodward, ca să îi adreseze un cuvânt de simpatie lui Elsie, însă nimic lui Ann. Cu excepția lui Babe. Ea i-a pus o mână pe umăr în semn de salut.

Și Truman a salutat-o pe Ann, după cum a observat Slim, care rămăsese în urmă să caute ceva mărunțiș prin geantă. După ce Babe și toate celelalte au trecut, Truman s-a întors. El și Ann și-au susținut îndelung privirile. Buzele lui Ann au schițat un zâmbet sardonice. Truman a întins degetele spre ea și a șoptit:

— Bang! Bang!

Slim a icnit de uimire, iar Truman a auzit-o. A ridicat nepăsător din umeri și și-au continuat drumul împreună până la toalete, unde Slim a tras-o deoparte pe Babe, pretextând că are nevoie de un dolar pentru îngrijitoare.

— Babe, draga mea, fii atentă!

— Pentru ce? Oare ce vrei să spui? Și, cu o privire muștrătoare, i-a dat cinci dolari. Mereu cinci dolari, dragă Slim. O nimica toată pentru tine, dar mult pentru ele.

— Îți mulțumesc. Ascultă, știu foarte bine câtă distanță pui tu între tine și restul lumii. Știu și cât de discretă ești întotdeauna. Nu-ți stă în fire să bârfești, și te iubim pentru asta. De aceea tu ești Babe, pe când noi, ceilalți, suntem doar niște indivizi oarecare. Însă cu Truman să ai grijă! Asta-i tot. Fii atentă ce vorbești cu el. Toate ar trebui să fim.

— Slim, ești tare drăguță. Babe a zâmbit și i-a dat un sărut. Îți apreciez îngrijorarea, numai că Truman, ei bine, e de-al casei. Mă bizui pe el chiar mai mult decât pe Betsey sau pe Minnie. E un adevărat prieten. La drept vorbind, e unul dintre cei mai dragi prieteni pe care i-am avut vreodată.

— Da, bine, așa sper și eu, Babe. De dragul tău, așa sper.

— Slim, Slim, Slim! Babe a clătinat din cap, a luat-o pe prietena ei de braț și au înaintat spre toalete continuând să vorbească. Tu ești atât de bună, de grijulie și de precaută! Vino cu Leland la Kiluna weekendul următor. Sper din toată inima să-ți văd rochia aia splendidă pe care o încerci la Bergdorf. Arătai uimitor. Ca un pahar înalt de șampanie.

Slim a zâmbit.

— Babe, după ce ai fost tu creată, au distrus matrița!

— Păi, în adâncul inimii, așa speram și eu!

Și s-au pus amândouă pe râs. Încă mai râdeau când s-au apropiat de celelalte, pe hol.

C.Z., Marella, Pam și Gloria îl înconjurau pe Truman, care le spunea una din istorioarele lui. Când și-a zărit cele două preferate râzând cu capetele aplecate una spre cealaltă, s-a oprit brusc în mijlocul unei propoziții. S-a pus pe țopăit, și-a frecat palmele și a strigat cu o voce care se putea auzi și din stratosferă:

— Hei! Ce-i atât de amuzant? Despre ce vorbiți voi două acolo fără mine? Spuneți-mi, spuneți-mi!

— Despre nimic, True Heart. Nu te mai agita. Nu-i nimic.

— Chiar așa? Le-a privit, întâi pe Slim, apoi pe Babe, cu ochi mijiți și cu bărbia scoasă în afară. Chiar așa, draga mea? Pentru că tu mă cunoști. Tu

știi că eu nu pot să sufăr secretele, decât dacă eu sunt acela care le trâmbițează!

Lui Slim nu i-a mai venit să râdă cu celelalte prietene. A privit-o îngrijorată pe Babe, care însă nu s-a uitat la ea. Nici nu avea cum. Babe Paley se uita la Truman cu privirea indulgentă, dar avidă, a unei mame mândre de fiul ei.

Sau de iubitul ei?

Notă

[22](#). Dwight David Eisenhower, cunoscut și sub numele de „Ike“, președinte al Americii între anii 1953–1961. (N. red.)

La Côte Basque,
17 octombrie 1975

— Să știți că eu am încercat s-o previn. Slim a strivit altă țigară. Scrumierele de cristal dădeau pe dinafară de atâtea chiștoace cu urme de ruj, iar scrumul se răspândise pe fața de masă fină din restaurantul lui Monsieur Soulé. Apăruse chiar și o mică arsură pe care Gloria o acoperise cu un pahar. Soarele coborâse binișor, la fel și nivelul șampaniei din sticlă, a treia mai precis.

— Ce spui tu, dragă? Ce vrei să zici? Gloria a încercat să își ascundă un căscat. Nu ținea minte să mai fi rămas așezată atât de multă vreme nici chiar aici, la *Côte Basque*. La drept vorbind, fundul îi cam amortise. Și avea nevoie să facă pipi. Însă a mai ridicat o dată paharul, care, ca prin miracol, i-a fost umplut. Ah, ce minunat e să fii bogat, dacă stai să te gândești! Doar ce ridici un pahar și e gata plin. Întinzi un braț și ți se ține haina de blană căptușită cu satin. Ridici un deget și nu vezi decât bijuterii.

Totuși, amintirile din copilărie și din prima tinerețe nu erau departe nici măcar când zâmbea în sinea ei, cu ochii pe jumătate închiși. Clipoceau întruna la marginea conștiinței valuri neîncetate de frică, de silă și de umilință. *Solo el que carga el cajón sabe lo que pesa el muerto*²³. Abia cu câteva zile în urmă, la Bergdorf, proba niște pantofi Ferragamo, strecurându-și piciorul îngust în pielea moale, luxoasă, cu talpa așezată pe o pernuță. Deodată a simțit o arsură, de parcă i se înfipsese un cuțit în mijlocul tălpii, o durere cruntă care a făcut-o să țipe atât de tare, încât vânzătorul se speriasse. Era fantoma durerii pe care o resimțise pe vremuri, când mergea pe drumurile cu pietriș arzător din satul mexican unde se născuse cu șaiszeci și trei de ani înainte, mai precis în Veracruz, desculță în zilele rele, sau cu niște *huaraches*²⁴ în zilele bune. Dar de zeci de ani nu mai rostise numele locului ei de baștină, îl ștersese din minte cu ajutorul hipnozei, de frică să nu-l bolborosească într-un moment nepotrivit. De altfel, din cauza asta nu bea niciodată prea mult; *del plato a la boca se cae la sopa*²⁵, îi amintea adesea tatăl ei când era mică. Îi rămăseseră însă alte

amănunte și alte istorioare din tinerețe. Ca de pildă, durerea aceea intensă care îi trezea amintirea picioarelor pe care nu mai reușea să le curețe. Pietrișul devenea un praf granulos, care intra în piele și învelea picioarele într-o crustă urâtă, cornoasă. Nici nu mai arătau a picioare.

Își amintea de primul lucru pe care îl făcuse după ce a strâns ceva bani într-un local de dans unde bărbații puneau mâna pe prima fată la îndemână, de parcă ar fi prins o găină în ogradă. Cu banii ăia cumpăraseră o cremă cu care își freca picioarele în fiecare seară. Se pregătea pentru vremea când avea să se culce cu un bărbat căruia să nu îi fie indiferent dacă avea picioare netede, moi, catifelte, picioare aristocratice.

Își amintea când s-a culcat prima oară cu un astfel de bărbat, numai că acela nu s-a uitat la picioarele ei. În schimb i-a văzut mâinile și unghiile, lucru care a făcut-o să se ocupe și de ele. Așa că mai ciupise câțiva pesos ca să își cumpere mai multe feluri de creme și o piatră ponce.

Își amintea de felul în care învăța să își vadă trupul așa cum l-ar vedea un bărbat, și făcea asta culcându-se cu mulți bărbați, cu bărbați foarte diferiți unii de alții. Celelalte fete se îmbrăcau și se îngrijeau ca să își atragă atenția una alteia. Gloria și-a dat seama de timpuriu că așa ceva nu era rentabil. Trebuia să iasă în evidență, să fie ea femeia pe care să o vrea bărbații, pentru că, în momentele cele mai penibile, în pat, cu părțile lor moi expuse, consumate, înroșite și sensibile, cu secreții scurse pe perii cârlionțați de pe pulpe, aveau să *plătească*.

Femeile nu se lasă niciodată privite într-o situație atât de jenantă. Și, oricum, n-au niciodată destui bani. Ea cunoștea femeii care se culcau cu femeii pretinzând că ar fi mai simplu. Ea nu făcuse niciodată așa ceva. Putea să fie mai simplu, dar nu merita. Gloria se concentrase asupra bărbaților. Și învăța de la fiecare câte ceva. Era unul căruia îi plăcea să-i lingă dinții și să facă haz pentru că erau strâmbi. Altul îi puneă mâinile în jurul taliei, îi prindea între degete stratul de grăsime de deasupra șoldurilor și își manifesta dezgustul. Astfel încât a început să pună bani deoparte ca o veveriță, să aibă cu ce să plătească un dentist. Totodată a renunțat să mai cumpere dulciuri.

Erau cu toții vrăjiți de gâtul ei, tulpina aceea lungă, mândră, care îi ține floarea capului. Câțiva voiseră chiar să-l țină în mâini în timpul amorului,

până aproape de sufocare, dar ea nu îngăduise asta decât o singură dată. Fusesse destul. Leșinase, iar nemernicul își luase tălpășița cu toți banii ei și îi stricase socotelile pentru mai multe luni.

Până la urmă a găsit un bărbat, unul diferit de ceilalți. Unul care venise într-o seară la dans și care s-a arătat vrăjit de lampioanele colorate, de jalnica orchestră de mariachi, cu costume desperecheate, de câinii lungiți în jurul platformei de dans, tot atât de flămânzi pe cât erau și fetele. Numai că ei mai puteau spera să capete ceva resturi de mâncare. Bărbatul acela nu s-a grăbit să ia prima fată care i-a ieșit în cale și, în cele din urmă, a ales-o pe ea, Gloria Rubio y Alatorre, fata unui ziarist cu idei nobile, dar fără un ban în buzunar, și a unei cusătorese, care îi dăduse un singur sfat util fiicei sale, și anume că trebuie să învețe să coasă o linie dreaptă cu împunsături mici de ac și să fie drăguță cu bărbații.

Bărbatul acela, oare cum îl chema? Pe drept cuvânt, Gloria nu își mai aducea aminte. El a luat-o de nevastă și a dus-o de acolo, așa că altceva nu mai conta. A dus-o în Europa, unde ea l-a părăsit fără întârziere într-una dintre gările Parisului, hotărând să trăiască acolo, și nu într-un oarecare sat pierdut din Alpi. Abia a apucat să privească în jur, abia a mirosit o clipă Parisul, cu parfumul lui de flori proaspete și de pâine caldă, abia a văzut culorile lui saturate, printre care până și cenușiul era frumos, că și-a și lipit tălpile de peronul gării și i-a zis neamțului ei nefericit: *Buenas noches*. Pentru că Parisul era locul căruia, de fapt, îi aparținea. Instinctul îi spusese că bogătașii se găsesc la Paris. Însă neamțul ei nu era bogat; descoperise asta pe vaporul care îi adusese, încă de când se instalaseră cu o singură valiză pentru amândoi la clasa a patra. Ticălosul! Gloria detesta bărbații mincinoși mai mult decât femeile care mint întruna. La urma urmei, încă de la naștere femeile nu știu să facă altceva! Mințim despre suferință, mințim despre fericire, mințim când spunem câtă satisfacție ne oferă bărbații, cât de bine ne fac să ne simțim, în timp ce noi nu ne dorim decât să tragem un pui ca lumea de somn într-un pat curat și calduț. Singure.

Gloriei i s-a făcut dintr-odată teamă aducându-și aminte de cuvintele pe care i le spusese de curând lui Truman, cu mintea tulburată de o iluzie de intimitate după prea multă șampanie și prea puțină mâncare.

— Loel trage pârțuri, i-a zis ea printre chicote de bețiv. Toată noaptea face pârț! pârț! pârț! ca un animal în grajd. De-aia nu suport să dorm cu el. Cine-ar fi în stare? Și, de fapt, de ce trag oare bărbații pârțuri?

Atunci, compătimitor, Truman i-a răspuns că, dacă ar ști, n-ar mai avea nevoie de Seconal²⁶.

Vai, Doamne! Dar dacă se apucă într-o zi să pună chestia asta într-o povestire sau în vreun roman? „La Guinness mi-a mărturisit că nu suportă să doarmă cu Loel pentru că el suferă de flatulențe incontrolabile...”

Dar dacă ceva și mai grav ar fi fost făcut cunoscut lumii întregi odată cu otrava care se scurge din pana lui Truman Capote? I s-a încheștat maxilarul și mușchii gâtului ei superb de lebădă s-au încordat. Până și acum, după scurgerea atâtor ani, încă mai resimțea spaima cruntă la gândul pierderii produse de darea în vileag a cuvintelor ei de atunci.

A simțit o mână așezată pe braț, a ridicat capul și a văzut-o pe Slim, cu ochelarii ei ochi-de-pisică strâmbi, cu privirea oarecum tulbure și cu obrajii mânjiți de ruj.

— Și eu i-am dat o mână de ajutor ticălosului ăstuia mititel să câștige un purcoi de parale, a zis Slim cu limba împleticită în timp ce-i făcea semn chelnerului. Votcă, *baby*! Sinceră să fiu, șampania îmi dă pântecăraie, dar de obicei nu facem din astea, așa-i? Ei bine, la naiba! Uite că azi facem! S-a întors iarăși spre Gloria, care, fără pauză și fără vorbe, golise un pahar de șampanie cu privirea ațintită asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că ține mai bine decât ea la băutură. Eu i-am aranjat contractul pentru ecranizarea cărții *Cu sânge rece*, a continuat Slim. Eu! Nu Swifty, nici altcineva. Iar el ce face? Mă pune *pe mine* în rolul de scârbă, în povestirea lui. Aia care-o ține întruna cu bla-bla-bla. Lady Ina Coolbirth. Și, la urma urmei, ce mama dracului de nume mai e și ăsta?

— Eu cred, a șoptit Pamela, că a existat cu multă vreme în urmă o persoană care purta într-adevăr numele ăsta...

— Ține-ți gura, Pam! Nici n-a apucat chelnerul să pună pe masă paharul înalt de cristal plin vârf cu votcă, că Slim i l-a și luat din mână. A sorbit din el și alcoolul rece a ars-o pe gât și i-a umplut ochii de lacrimi. Lacrimi și amintiri. Și unele, și altele. Pentru că trecuse multă vreme de când era doar Slim. Sau Nancy, tot aia! Trecuse mult de pe vremea când fusese ea însăși,

mai mare râsul! Al naibii râs! „Vai, Slim, câtă originalitate ai! Nu-i nimeni ca tine! Tu ești autentică, nimeni nu-i ca tine!”

Doamne sfinte! Truman spusese asta, nu-i așa? Scârba aia mititică. Sufletul ăla bătrân și plin de înțelepciune! Prietenul care îi zdrobise inima... Cei care își trădează prietenii sunt doar niște, niște... Pam, de exemplu. Slim era zdrobită cu mult înaintea ticăloșiei lui Truman. Fusese călcată în picioare, înjunghiată cu tocurele stiletto ale uneia, Pamela Churchill Hayward. S-a uitat la Pam și i-a venit să-i verse în decolteu apă rece ca gheața. Dumnezeuule, Pamela era prea bătrână ca să mai pună pe ea o rochie ca asta, rochie de târfă ce este! Pielea decolteului îi era scorțoșită și cam ridată. Dar Slim n-a stropit-o cu apă rece pe rivala ei. Leland era mort, oricum. Mort, mort, mort, ca toți bărbații care o iubiseră.

Mă rog, aproape toți.

Dar ea fusese originală pe atunci, nu-i așa, odată ca niciodată? Se scăldase în originalitatea aia, se bucurase de ea, se amuzase de una singură noaptea, gândindu-se la ce făcea. Toți bărbații ăia de la Hollywood, legende, ce să mai vorbim, îi căzuseră la picioare, pe rând, unul după altul, iar ea pretindea că e încurcată, sau timidă, sau nelămurită, sau surprinsă. Nici vorbă! Îi stârnise pe toți și rămăsese ea însăși, până când totul devenise un fel de costum pe care îl puneă dimineața, o mască. Americanca tipică, zeița blondă californiană, femeia obișnuită să trăiască în aer liber, care călărește, se duce la vânătoare și la pescuit fără să se vadă în vreun fel că s-ar sinchisi de felul în care arată, dar care, în secret, petrece o grămadă de timp să își perie părul auriu, să își pilească unghiile, să își penseze sprâncenele în așa fel încât să pară naturale, să își aleagă haine exotice, bine croite și curate, la vremea când lumea bună purta fileuri de păr, gulerașe de dantelă, enorme pălării cu pene și rochii de jersey cu bijuterii în loc de nasturi.

Nu ea. Nu Slim.

Cine-i zisese primul așa, în definitiv? Bill Powell? Probabil. El a fost primul star de cinema pe care l-a cunoscut la vremea când ea abia împlinea cincisprezece ani și fugise de acasă, își luase lumea-n cap și lăsase-n urmă o mamă tristă și sfârșită, o soră răutăcioasă și fantoma unui frate mort care obseda întregul oraș Salina din California. Dar, mai cu seamă, să scape de

tirania unui tată care ținea să o ghidoneze cu orice preț, până și după ce acesta își părăsise familia. Așa încât, de îndată ce se ivise ocazia, *vamos*, sărise într-o mașină decapotabilă și o luase spre o stațiune din deșert unde a început să joace rolul principal din filmul vieții ei. Acolo, ea, făptura aceea tânără, aurie, zveltă, se aflase înconjurată de adevărate stele ale cinematografului, cum era, de pildă, Bill Powell. Bărbați care o luau sub aripa lor, așteptând să mai crească. Măcar un pic. Iar când a crescut, l-a cunoscut pe Howard Hawks, alt tătic. Doamne, ce tare îi plăceau toți cei care ar fi putut să-i fie tată! Nu avea de ce să plătească un psihanalist cu cincizeci de dolari ora ca să își dea seama din ce pricină avea nevoie de tată. Povestea clasică: tatăl pleacă, iar fetița își petrece toată viața căutând pe cineva care să îl înlocuiască.

Howard a adus-o până la urmă, hotărât, la Hollywood, unde ea urma să descopere, surprinsă, că n-avea nici un chef să devină actriță de cinema. I se părea mult mai amuzant să se implice în turnarea filmelor, la braț cu Howard Hawks, unul dintre cei mai buni regizori de cinema. Ca să spunem lucrurilor pe nume, Howard o fetișiza. Era fascinat de felul ei de a vorbi, cu bărbia ușor aplecată, cu privirea ațintită în sus, cu o voce gravă și gata să răspundă unor întrebări nerostite. Howard o pusese să citească scenariile, să rescrie replicile femeilor ținând seamă de felul ei de a vorbi, să se îngrijească de costumele actrițelor ca să fie croite pe măsura lor și asemănătoare cu cele din garderoba ei, iar uneori o trimitea să cumpere haine pentru vreo actriță. Iată câtă încredere avea în gustul ei.

Tot el o prezentase mai multor bărbați; oare ce naiba îi trecea prin cap de făcea așa ceva? Ea era atât de tânără, nouăsprezece, douăzeci de ani. Îl iubea, dar fără pasiune, iar asta o știau foarte bine amândoi. Iar el i-l adusese în preajmă pe Gary Cooper, cam tâmpit, e drept, dar ce frumusețe de bărbat, un munte, și ce gropițe, și ce zâmbet! I-l adusese pe Clark Gable, deloc tâmpit, dar care îți cam lăsa impresia asta. Cu umeri și șolduri zdravene; un dulap. Clark nu arăta aproape niciodată bine în frac, dar în tricou și pantaloni era visul oricărei femei.

Și Papa. În sfârșit, Papa pentru totdeauna. Fusese ea cu adevărat atrasă sexual de el? Nu în sensul strict al cuvântului, pentru că el era o ruină. Încă se mai vedea ce fusese în tinerețe. Oasele erau la locul lor, ca vestigiile

arheologice adăpostite într-un cort bătut de vânturi. Dar când îl cunoscuse ea, prin anii '40, lui Ernest Hemingway nu-i mai păsa de aparențe ori de toaletă. Își alcătuisese o imagine – cămașă de safari, pantaloni uzați, fără formă, scurți sau lungi, barbă neîngrijită. Așa o ținea, fără să-i pese de vreme ori de ocazie. Arareori își dădea osteneala să se spele sau să își îngrijească îmbrăcămintea, să aibă mâinile curate ori să își taie unghiile de la picioare.

Totuși, mirosea grozav a bărbat. Mai mult decât oricare dintre cei cunoscuți de Slim până atunci, și asta era ceva, după ce-l avusese la degetul mic pe Clark Gable. Așa se face că toate astea, la care se adăugau mintea lui, inima lui plină de poezie, tristă, copilăroasă, furioasă, o atrăseseră. Iar el o dorea. Slim văzuse asta în ochii lui flămânzi, lacomi, oricât de des ar fi întâlnit-o într-o zi. Fiecare revedere era ca o primă întâlnire după o despărțire dureroasă. Și nici nu se ascundea în vreun fel, nici măcar în prezența lui Howard.

Iar Howard își lungea degetele de plăcere. Zis mai pe șleau, asta îl stârnea. Noaptea, smulgea hainele de pe ea când Papa era în camera ori în cortul de alături, visând-o și perpelindu-se cu gândul la ea. Și, tot pe șleau, asta o stârnea și pe ea.

Și de ce nu? Sexul e uluitor. Sexul e totul. În sfârșit, era.

La naiba! Când a dispărut sexul? Când și-a făcut bagajul, când și-a luat tălpășița și a căutat un alt culcuș, după ce-a lăsat în urmă un bilețel amabil cu mulțumiri pentru generoasa ospitalitate?

— Mai vreau, a șoptit ea scuturând paharul, apoi înclinându-l ca să soarbă un ultim strop. Gheața a alunecat și i-a lovit sonor dinții.

— Ți s-a șters rujul, i-a spus somnoroasă Marella.

— Și ție.

— O să-l mai pun o dată. Marella a deschis geanta și a scos într-adevăr tubul de ruj, înainte ca celelalte patru să își dea seama ce face și să rămână cu gura căscată de uimire. Gloria a lovit-o peste mână.

— Babe n-ar face una ca asta, a muștrat-o Slim. Babe Paley nu s-ar da niciodată cu ruj la masă!

— N-a avut niciodată de ce s-o facă, a ripostat Pam. Cum o fi cu puțință așa ceva?

Niciodată n-am văzut-o pe Babe mânjită de ruj sau cu el șters. În vreme ce Slim, și-a spus ea, parcă se folosisese de o mistrie ca să își facă machiajul care acum i se scurgea de pe față ca o glazură topită. Biata Slim. Arată într-adevăr ca o epavă. O epavă amară, plină de resentimente, care tot se mai poartă de parcă ea ar fi văduva legitimă a lui Leland.

Pamela însă nu avea nici o vină. Bărbații, drăguții de ei, au nevoie de cineva care să se ocupe de ei, iar în America mai cu seamă, femeile sunt mai degrabă preocupate să se distreze. Printre cunoștințe, Babe era singura care știa ce e de făcut ca să își păstreze bărbatul. Pe când englezoaicele, ei bine, ele sunt înzestrate încă din naștere cu talentul îngrijirii bărbaților. Atât pe ai lor, cât și pe ai altora.

Pamela avea darul ăsta. Știa cum să-i consoleze, să-i flateze, să-i mângâie și să le toarcă la ureche, dar și cum să nu-i bage în seamă dacă merseseră prea departe cu flatările și cu mângâierile. Ea se pricepea să arunce o plasă și să păstreze sentimente de prietenie, oricât de neplăcut s-ar fi întâmplat să sfârșească lucrurile, în așa fel încât să se folosească de un iubit ca să-l ajute pe altul, fie în politică, fie în afaceri. Ei erau recunoscători și o răsplătiseră cu mărinimie, o instalaseră foarte bine, vreme îndelungată după dezastrul primei ei căsătorii, cea cu Randolph Churchill. „Vai, Randy, singurul lucru de valoare pe care mi l-ai oferit vreodată a fost numele tău.“ Iar asta îi fusese de ajuns. Pentru ca, într-o bună zi, să își dea seama că trecuse binișor de treizeci de ani și că era cunoscută doar ca o curtezană, și nu ca soție. Iar în secolul al douăzecilea, acest secol prozaic, lipsit de romantism, soțiile erau mai prețioase decât amantele. Astfel încât se uitase în jur, descoperise un soț neglijat și se hotărâse să repare situația. Da, mă rog, *era într-un fel păcat* că soțul acela se întâmplase să fie al unei prietene. Numai că, de atunci, se scursese multă apă pe sub pod, după părerea ei.

Of, americanii ăștia! În cazuri de-astea erau porniți să o țină una și bună. Totuși, nu era nici o îndoială că ei aveau banii cei mai mulți, locuințele cele mai acătării, mâncărurile cele mai alese, restaurantele cele mai reușite. Nu regreta că își unise soarta cu a lor. Nici măcar acum, când nenorocitul ăla de Truman stârnise un asemenea scandal. Era, oricum, preferabil, față de un apartament bântuit de curenți de aer la Londra ori la Paris, îndeosebi acum, când ea avea mâinile pline de vene ieșite în relief, sânii căzuți și se întreba

cum să plătească facturile, agățându-se de numele Churchill ca de o diademă, o veche diademă prăfuită, care nu mai era de mult la modă.

— Babe își dă cu ruj, a zis Gloria, cu limba cam împleticită. Apoi își pudrează buzele și le dă din nou cu ruj. Dar înainte de ruj își dă pe buze cu altceva. Am uitat cu ce.

— Și chiar dacă i s-ar șterge oarecum, a bolborosit Slim, ea nu și-ar reface niciodată rujul la masă. absolut niciodată. Babe Paley ar trebui să *moară* mai întâi.

Marella a răsuflat din greu. Multă vreme și-au ținut toate gura. Gloria s-a uitat lung la Slim, ai cărei ochi, în spatele ochelarilor de pisică, se umpluseră de lacrimi.

— Fir-ar să fie, a zis Slim. Fir-ar să fie! N-am vrut să zic asta, n-am vrut...

— Îl urăsc pe Truman, a mârâit Gloria. Îl disprețuiesc. Dar nici nu vreau să-l pierd. Nu vreau să-i pierd pe amândoi! Vai, ce iad, Slim! Ce iad e să îmbătrânești! Bărbații nu îmbătrânesc, ei devin tot mai distinși, chiar mai atrăgători. Uitați-vă la unii dintre bășinoșii ăștia bătrâni, soții noștri, care tot mai dau târcoale femeilor! Babe are noroc! Da, chiar așa am spus! N-o să îmbătrânească niciodată. Bătrână și nedorită. Ca mine. Ca noi toate. Vocea Gloriei tremura așa cum îi tremura mâna când a dus paharul de șampanie la buze. Nu mai pomenise niciodată de spaimele astea, de diavolii care o atacau cu pumnale de foc.

— Mă întreb, a șoptit Slim, de parcă nici n-ar fi auzit ce spusese Gloria, ba poate că ar fi fost chiar mai bine. Vorbind despre bărbați, mă întreb... I-a tremurat mâna când și-a potrivit rama ochelarilor ca să vadă mai bine. Ce-o să-i facă Bill Paley mititelului criminal maniac? Ce credeți c-o să-i facă lui Truman, după toată povestea asta?

Pam a tresărit atât de violent, încât i s-au clătinat sânii. Marella s-a strâmbat.

— Orice ar fi să se întâmple, a mârâit furios Gloria, cu fulgere în privire, sper să fiu pe-aproape, să văd totul.

Note

[23.](#) „Numai cel care cară sicriul știe cât de greu e mortul“, proverb spaniol.

- [24.](#) Sandale mexicane cu șireturi de piele sau pânză care se leagă pe picior.
- [25.](#) „Între farfurie și gură se răcește supa“, proverb spaniol.
- [26.](#) Somnifer. (N. red.)

Capitolul 8

Lui William S. Paley îi era foame.

Lui William S. Paley îi era întruna foame, iar maică-sa nu scăpa nici cel mai mărunț prilej să-i repete cât de mult se obosise cu el pe vremea când era nevoită să îl alăpteze din oră-n oră, până când n-a mai suportat și a trebuit să-l înțarce înainte de vreme. Și nu scăpa nici prilejul să-i repete că nu avusese nevoie să facă același lucru cu soră-sa, care fusese cu mult mai liniștită decât el în toate privințele.

Bill nu ținea minte să se fi dat vreodată jos din pat și, înainte să fi pus un picior pe podea, să nu se gândească la ce avea să i se dea seara de mâncare. Firește, înaintea cinei erau micul dejun, masa de prânz, gustare după gustare, ba chiar și altă cină. Fără greș, pe la miezul nopții, murea de foame, astfel încât Babe instalase în toate locuințele lor câte o chichinetă alături de camera lui, unde se găseau de toate în frigider: și ouă, și brânzeturi, și salamuri, și pâine, și prăjiturile, și legume gata tăiate, și pui fripți.

Ce-i drept, avea o ținută impunătoare; nu neapărat corpulent, mai degrabă înalt și ciolănos. Pur și simplu, partea corpului care îi stârnea majoritatea gândurilor era stomacul. Nu dădea prea mare atenție mâinilor, sau picioarelor, sau umerilor lui lați, sau părului care începuse să-i încărunțească. Se asigura doar că întreaga mașinărie e învelită în tot ce era mai bun – pantofi făcuți la comandă, costume de pe Saville Row și cravate de mătase. Dar se gândea întruna la stomac. Totul îi stârnea pofta. Îi era groază de stomacul gol.

Așadar, președintele comitetului de acționari ai companiei CBS și-a îndepărtat scaunul cu roțile de masa de lucru și s-a îndreptat spre chichineta de lângă birou. Era și acolo cineva care se ocupa să fie de toate de-ale gurii. Poate că Babe, nu știa sigur. A căutat, așadar, prin rafturi, a deschis frigiderul și, grijuliu, și-a întrebat stomacul ce i-ar plăcea? Voia un sendviș? Foie gras? Ouă jumări? Era nevoie de ceva care să-l umple din nou, să-i ofere combustibilul necesar peste zi, deși luase masa de prânz cu doar două

ore înainte, la Clubul 21, împreună cu directorul întreprinderii Frigidaire, pentru care se făceau cele mai valoroase reclame la televiziunea CBS.

Nu putea să sufere Clubul 21. Detesta atmosfera convențională și caracterul exclusivist al clubului, camerele mari și întunecate, cu lambriuri, cu tavane joase, cu jokeii de bronz aliniați la intrare. Era însă de presupus că locul trebuia să-i placă, știa asta foarte bine. Un loc unde era mereu așteptat, iar agenții de publicitate ardeau de nerăbdare să fie invitați acolo, prin urmare așa și făcea. Știa care erau regulile jocului, când trebuia să-l joace.

Bill s-a hotărât să își facă un sendviș. A deschis cutia cu pâine și i-a sărit în ochi una de secară, de la Carnegie Dell. Lângă ea era o baghetă, nici aceea tăiată. A ales bagheta, a pus-o pe fundul de tăiat pâine și a despiciat-o în două pe lung.

Adevărul adevărat e că nu putea să-i sufere pe cei din înalta societate. Deși jinduia să fie unul dintre ei, deși îi colecționa și îi purta ca pe un colan atârnat de gât. Murea de poftă să fie acceptat, murea de poftă să fie el centrul universului, de fapt, el și Babe. Soții Paley. Domnul și doamna. Cel mai bogat, cel mai frumos, cel mai seducător cuplu din New York. Asta își dorea. Dar nu avea chef să fie silit să respecte istovitoare exerciții necesare împlinirii dorinței lui, atâta tot. Ele erau lăsate în cea mai mare parte în seama lui Babe; aștepta de la ea pur și simplu să afle ce așteptări aveau ceilalți de la el. Ca în seara aceea, de pildă. După o lungă zi de muncă, era silit să se schimbe și să se ducă la Plaza, să treacă de la unul la altul și să-i adreseze fiecăruia măcar o vorbuliță.

Pentru ce altceva se căsătorise oare cu Babe dacă nu pentru că ea cunoștea obiceiurile celor din înalta societate, pentru că știa cum să navigheze cu ușurință printre ei, fără să se împiedice. Babe știa unde să se ducă și cu cine să fie văzuți. Nu pentru că el, la vremea când o cunoscuse, ar fi fost vreun țăranoi coborât dintr-un camion cu napi. El era încă de pe atunci William S. Paley, președintele rețelei de radio și de televiziune CBS. Prima lui soție, Dorothy, îi rotunjise asperitățile, îl învățase să se îmbrace elegant și să își aleagă o zonă demnă de locuit, îi făcuse cunoștință cu arta, cu cântăreții, cu politicienii, cu artiștii. Doar pentru asta o alesese, la fel cum, mai târziu, o alesese pe Babe, nu altfel decât pe Fred Friendly de la

direcția secției de știri ori pe alți nenumărați subalterni, așa cum alesese până și chipurile cele mai admirate din țară. Erau toți angajații lui, cu soții cu tot, celebritățile de la CBS, pe care le chema oriunde și oricând, și nu i se întâmpla să aștepte. Pe Bing Crosby el îl descoperise, beat și cântând ca un înger, pentru ca în scurt timp să devină unul dintre cei mai ascultați interpreți de cântece sentimentale la radio. La fel pe Jack și pe Mary Benny, preferații lui. Jack îl făcea să se tăvălească de râs doar sprijinindu-și bărbia în palmă și afișând expresia uluită a unuia care are nevoie de timp ca să se înfurie. Apoi pe George Burns și pe Gracie Allen. Gracie era o adevărată păpușă, mică de statură, cu o voce pițigăiată, foarte nostimă. George însă nu-i plăcea în mod deosebit. Era perfid, condescendent. Dar nu avea cum să nu-i fie recunoscător pentru impulsul pe care-l dăduse industriei țigărilor de foi.

Țigările de foi. Nu le mai fuma de mult, dar făceau încă parte din ființa lui, cu aroma grea de tutun impregnată în haine, cu amintirea frunzelor lipicioase pe mâini, cu inelușele de hârtie ale mărcii țigărilor *La Palina*, afacerea pusă pe picioare de tatăl lui și de unchiul Jake și devenită grabnic înfloritoare. Afacere pe care ar fi trebuit să o preia el, Bill, încă de tânăr. Asta și făcuse, pornind de jos, lucrând alături de muncitori la rulatul țigărilor, după cum începuse și tatăl lui. Bill auzise însă de ceva nou, numit radio. Asta se întâmpla în Philadelphia, prin anii '20. Într-o vară, când fusese lăsat responsabil al firmei câtă vreme tatăl și unchiul lui erau în Cuba după foi de tutun, el a intrat în legătură cu stațiile locale de radio ca să finanțeze o emisiune, „Ora La Palina“. Din câte își amintea, steaua emisiunii era un cântăreț mizerabil, dar asta n-avea importanță. Oamenii au ascultat emisiunea; de fapt, orice s-ar fi transmis la radio în zilele alea era ascultat. Vânzările au crescut enorm, iar el și-a dat seama că radioul avea posibilități mult mai mari decât și-ar fi putut închipui.

Ce l-a făcut să priceapă? Instinctul. Instinct visceral, ivit în stomacul de care se ocupa atât de atent. N-ar fi fost capabil să dea o explicație, nici măcar dacă încerca, și doar fusese rugat să încerce, și nu de puține ori de-a lungul deceniilor. A știut, pur și simplu! Nu era unica persoană înfometată. Erau mulți cărora le era foame de ceva. De mâncare, în mod sigur. Dar și de râs uneori, alteleori de plâns. Uneori doreau să se recunoască, alteleori să

rămână cu gura căscată la ceva nou, chiar dacă înspăimântător. Foame de alții, mai cu seamă, iar radioul le oferea asta; prin intermediul radioului oamenii se adunau laolaltă, nu mai erau atât de singuri. Așa s-a făcut că, după ce a priceput el cum stă treaba cu radioul, a cumpărat o rețea falimentară de câteva stații de radio în jurul Philadelphiei, Columbia Phonographic Broadcasting System. S-a descotorosit pe loc de cuvântul „fonografic“.

Ce a priceput el, Bill Paley, la repezeală, a fost că banii curgeau din reclame, nu din taxele impuse stațiilor afiliate pentru obținerea drepturilor de retransmitere, așa cum se făcuse până atunci. El oferea programele în schimbul unor minute de publicitate, privilegiu pentru care plăteau cei care țineau să-și facă reclamă. Tot așa și în televiziune. De îndată ce a priceput sistemul, s-a grăbit să mai facă un pas și să-i pună pe alții la treabă. Și-a păstrat poziția în programare. Știa ce așteaptă oamenii și își dăduse de mult seama ce privilegiu era să știi. Pe deasupra a avut norocul să priceapă că știrile difuzate la radio puteau să fie o forță deosebită în timpul războiului. O altă șansă a fost faptul că Ed Murrow se afla în Europa când a izbucnit războiul, gata să-și asume rolul suprem, cel al omului potrivit, la locul potrivit.

Conducerea afacerilor companiei, a nevoilor de zi cu zi, Bill a lăsat-o altora. Firește, era prezent toată ziua, semna hârtii, participa la luarea celor mai importante decizii, vizita prin surprindere diverse sectoare, astfel încât să-și vadă fiecare de treabă. El rămânea Mr. CBS, imaginea însăși a companiei. Și știa al naibii de bine cum să ducă felul ăsta de viață.

Cu Babe la braț, fără îndoială.

Babe.

Nici acum, după atâția ani – ei se căsătoriseră în '47, era '58, prin urmare unsprezece, unsprezece ani bătuți pe muchie –, și tot nu se gândea la ea fără să clatine mirat din cap, conștient de norocul ce dăduse peste el. Nu era nevoie să i se spună, așa cum se întâmpla zilnic, uneori chiar de către persoane complet străine, ce norocos era că se căsătorise cu ea.

Ce noroc avusese că Barbara Cushing Mortimer, supremul model de bostoniană, i-a spus lui „da“. Lui, un evreu din Chicago.

Bill a deschis micul frigider, desigur marca Frigidaire, și a scos câteva pachete înfășurate în hârtie groasă, albă, luate de la măcelarie. Le-a deschis să vadă ce era înăuntru. Pastramă? Felii subțiri de salam genovez? Felii de friptură de vită Angus, cu miezul încă în sânge?

A ales salamul genovez și a pus în frigider restul, după ce a înfășurat totul cu mare grijă. Apoi a deschis un borcan de muștar maroniu.

Conștiința originii lui evreiești era nemijlocit legată de conștiința poftelor stomacului. Era ceva nelipsit din gânduri, din planuri, din schemele lui. Nu în vreun sens extremist și, oricum, nu într-unul religios. Nici măcar nu-și amintea când fusese ultima oară la Templu. Dar de câte ori se închidea o ușă, pocnetul pe care-l auzea era o vorbă, iar vorba aceea era „evreu“. Că așa stăteau lucrurile în realitate sau era numai imaginația lui, nu putea spune. Cluburi în care nu îi era îngăduit să intre. Școli la care copiii lui nu puteau să meargă. Femei pe care nu le putea poseda vreodată.

Totuși, una dintre acele femei spusese „da“. Fusese un act de dragoste care o împinsese pe Babe să facă acest gest curajos? Sau era vorba de bani, de toate grămezile alea de bani?

Da. Nu. Poate.

Bill Paley era o persoană practică în toată puterea cuvântului; la fel și soția lui. Acest spirit practic îi apropiase unul de altul de la bun început. Of, Doamne, fără îndoială, Babe era frumoasă, uimitoare, extraordinară și tot ce s-ar mai fi putut adăuga. Era la înălțimea propriei reclame, nici vorbă de asta! Dar când se cunoscuseră, abia divorțase, și nici el nu era prea departe. Desigur, asta conta, nu-i așa? El avea oricum intenția să divorțeze. Doar că nu apucase încă să-i comunice și primei lui soții.

Tot ce-ar fi putut trece drept atracție fizică între Bill și Babe fusese cu totul depășit de pragmatismul fiecăruia. Cu statutul ei social, putea să-l introducă în locuri unde singur n-ar fi avut cum să pună piciorul. El putea să-i asigure o stabilitate financiară pentru copiii ei, precum și pătrunderea într-o lume mult mai interesantă decât cea convențională, pentru care fusese educată. Radioul și televiziunea, industria spectacolului. Acestea erau noi, excitante, iar Babe era curioasă.

Remarcase la ea foarte repede această curiozitate. O apreciasse, însă nu în întregime. Nu avea deloc intenția ca a doua căsătorie să semene cu prima, o

căsătorie în care soția era profesoara soțului, și puțin îi păsa dacă se afla. Ba chiar făcea eforturi ca ceilalți să afle cât de multe îl învăța ea pe el, cât de multe știa ea față de el despre artă, despre politică și despre tot restul. Asta fusese greșeala fatală a lui Dorothy Hearst Paley. O recunoscuse și ea, dar prea târziu.

Babe fusese mai abilă. Îl consola, câtă vreme Dorothy îl bătuse la cap. Știa să aștepte, pe când Dorothy ar fi luat-o din loc nerăbdătoare, de capul ei. Babe anticipa. Cu privire la mâncare, la stările lui de spirit, chiar și la o mâncărime în gât care îl îngrijora și de care ea n-ar fi avut cum să știe, ea știa totuși. Îi anticipa până și starea de plictiseală și își dădea toată silința să-l distreze. Truman, de pildă. Îl adusese pe Truman în viața lor și-al naibii să fie dacă, la urma urmei, nu-i plăcea micuțul poponar.

Prezența lui făcea ca viața să fie mai interesantă, asta era sigur.

Bill a deschis din nou frigiderul, a apucat o ceapă, a curățat-o și a tăiat-o în felii foarte subțiri, însă atât de repede, încât ochii nici n-au apucat să-i lăcrimeze. Și-a amintit de acea primă seară la Kiluna, când sosise acasă, uluit că Babe nu-l aștepta în hol ținând un pahar de băutură în mână, pentru el. Întâi se înfuriase, apoi se bosumflase ca un copil. Truman rămăsese un weekend întreg, împreună cu obișnuiții casei, Slim și Leland, Gloria și Loel, Minnie și Jim Fosburgh. În timpul cinei, Truman fusese amuzant, răutăcios, bârfitor, dar nu prea mult. Spusese povești amuzante despre John Huston și despre Humphrey Bogart și o făcuse pe Babe să râdă. Fusese însă un râs deosebit de cel politicos, cu care reacționa la vreo istorisire mai hazlie de-a lui Bill. Atunci râsese din toată inima, încât și umerii i se scuturaseră, iar ochii i se umeziseră. N-o mai văzuse râzând așa niciodată.

După cină, când de obicei se retrăgeau în salon să joace în liniște un joc oarecare, Truman insistase să se danseze. Adusese cu el niște discuri, toate scoase de CBS, lucru pe care Bill îl observase, de bună seamă, și îi acordase o notă bună pentru asta. Le ascultaseră pe terasă. Truman era un excelent dansator; grațios, cu pas elastic, la curent cu ultimele mișcări...

La un moment dat o apucase de un braț pe Babe.

— Hai să dansăm, Bobolink, fredonase Truman.

Iar Babe, care nu dansa pentru că el, Bill, avea oroare de așa ceva, se îmbujorase ca o școlăriță. Dar cu o repeziciune care îl luase prin surprindere

pe Bill, a sărit în picioare, iar clopoțeli ăia stupizi de pe tivul rochiei au zornăit. Și Bill Paley și-a privit soția, grațioasă, reticentă zeiță, rafinată doamnă Paley, dansând un jitterbug cu Truman Capote într-o desăvârșită uitare de sine. Își răsucea șoldurile, își umezea sugestiv buzele, cu ochii la Truman, îi răsplătea pe privitorii uimiți cu priviri provocatoare, înainte să închidă ochii și să se abandoneze pe de-a-ntregul muzicii. Apoi îl secondase pe Truman într-o rumbă sexy, cu trupurile topite unul într-altul, în ciuda ridicolei diferențe de înălțime. Capul lui Truman ajungea la clavicula lui Babe, dar ea se lăsa totuși în brațele lui, astfel încât trupurile lor suple, zvelte, arcuite la porunca muzicii și a unui ritm aparte, resimțit doar de ei, treziseră în Bill o dorință nedeslușită, o sfâșietoare tristețe și îl făcuseră să își strivească o lacrimă sub pleoape.

Când se terminase dansul, toți, cu excepția lui Bill, izbucniseră în aplauze. Slim sărise în picioare și strigase „Bravo!“, iar Babe, cu un zâmbet enorm pe fața roșie, cu părul ciufulit ca niciodată, arătând și mai frumoasă, se înclinase adânc, grațios, apoi îl lăsase pe Truman să o conducă la scaunul ei, cu o grație firească, demnă de Fred Astaire.

Bill n-o mai văzuse atât de fericită pe soția lui.

— Ce spectacol! Asta-i tot ce putuse Bill să zică. Babe îi adresase un zâmbet timid, îi pusese o mână pe braț și făcuse semn unui valet să-i umple paharul cu vin. El uitase de pahar.

Când se duseseră la culcare, Bill rămăsese câteva momente pe terasă, uimit de întâmplare, încercând să înțeleagă de ce îl impresionase atât de mult dansul soției lui cu un poponar, unul micuț și grațios, dar tot poponar. Și de ce soția lui fusese atât de radioasă. Atât de copilăroasă! Babe, care era reținută, calmă, la locul ei. Întotdeauna. Când îi ceruse el mâna, de pildă: „Sigur că mă căsătoresc cu tine, Bill. Nimic pe lume nu mi-ar face mai multă plăcere“, după care urmase un sărut pe obraz și o privire rapidă de recunoștință, din ochii aceia de căprioară. Sau când îi făcuse un băiat: „Bill, dragule, ți-l prezint pe tizul tău, William S. Paley Junior“. Și în acele puține ocazii în care făcuseră amor: „Ah, iubitele. A fost minunat. Ești fenomenal. Știi exact cum să faci o femeie să se simtă... ah!“ Acest ultim „ah!“ fusese identic cu o exclamație de surpriză. Și nu transpira niciodată. Nu i se strica

machiajul. Se uita la el cu adorație, cu recunoștință, și, după un timp, se înfășura în cearceaf și pleca să-și aranjeze părul.

Dar Truman, micuțul poponar, *el* o făcuse să strălucească, să transpire, să roșească, și o mai și ciufulise. Și toate astea cu un simplu dans?

Foarte tulburat, fără să își dea prea bine seama care putea să fie pricina, urcase scara și se îndrepta spre dormitor, când a auzit o șoaptă peltică, ieșită parcă din gura unui copil:

— Ah, Bill! Vino să stai cu mine. Nu pot să dorm.

Surprins, și-a dat seama că vocea venea dintr-o cameră de oaspeți. A băgat capul pe după ușă și a întrezărit în fundul patului o apariție blondă în pijama de mătase, care îi arăta unde să se așeze, bătând cu mâna în cuvertura cu care era acoperit.

A încremenit. I se făcea o propunere? Era sigur că micul poponar știa că el n-avea asemenea înclinații? Doamne sfinte, primul lucru pe care trebuia să-l facă a doua zi era să dea scârboșenia afară din casă.

— Hei, nu fi atât de speriat. Nu ești genul meu, te asigur. M-am gândit doar că ți-ar face plăcere să stăm de vorbă. Știu că mie unul mi-ar plăcea. Mai ales că nu pot niciodată să adorm imediat după o petrecere. Sunt prea surescitat.

Așa încât Bill Paley a intrat, s-a așezat pe pat și au stat de vorbă trei ore, timp în care au făcut un tur și pe la bucătărie să-și prepare o omletă și să destupe o sticlă de șampanie. Bill a fost impresionat de vastele cunoștințe ale lui Truman, care îi pusese întrebări foarte pertinente despre radio, despre televiziune și despre artă. I-a cerut chiar sfatul cu privire la transformarea uneia dintre nuvelele lui într-o piesă de televiziune. Nu făcuse vreo propunere, vreun gest sau vreo observație necuviincioasă ori indecentă, iar când, în fine, au recunoscut amândoi că nu-și mai puteau ține ochii deschiși nici măcar o clipă, Bill ajunsese să-l privescă pe Truman ca pe un seamăn și, în același timp, ca pe copilul nimănui. Pentru inocența lui, pentru certitudinea privitoare la viitorul lui, la locul lui în lumea literară, în posteritate chiar. Bill n-avea altceva de făcut decât să-l aprobe. Oare el, Bill Paley, pe vremea tinereții lui pline de speranțe, când tot ce atinge se transforma în aur, fusese atât de sigur pe sine?

Avea îndoieli.

Când sendvișul a fost gata, Bill a închis ochii, aproape cu venerație. A mușcat cu dinții lui mari din pâinea proaspătă, cu coajă crocantă, a savurat iuțeala înviorătoare a cepei, salamul condimentat din belșug, aroma stratului gros de muștar maroniu. A mestecat și a tot mestecat, a împrăștiat firimituri peste tot, ba chiar s-a mai și oprit să le adune și, între îmbucături, să le bage în gură și să-și lingă degetele unsuroase.

Când a terminat, avea mâinile pline de grăsime și de muștar amestecat cu firimituri, dar stomacul i se potolise pentru o vreme. Brusc, și-a amintit că la petrecerea din seara aceea urma să fie și de mâncare. Babe îi promisese asta de dimineață și îi adusese aminte când plecase la treburile.

— Să nu-ți faci griji, dragul meu, o să mă ocup de tine. O să ai parte de ceva mai substanțial decât de gustările de la petreceri!

Iar acum nici măcar nu-i mai era foame!

Bill și-a privit ceasul, a ridicat receptorul telefonului de pe birou și și-a chemat șoferul. Apoi a intrat în dressing. Nu era doar una dintre acele săli de baie ale unui director executiv, ci un adevărat dressing, unde erau înșirate costume, cămăși și cravate. Și-a lepădat cămașa boțită și a aruncat-o pe jos fără să-i pese de cel care avea să o ia și să o ducă la spălat. A îmbrăcat una curată, și-a pus alt costum și altă cravată. Și-a stropit fața cu apă, și-a pieptănat părul, tuns ceva mai scurt ca să ascundă începutul de chelie, și a ieșit din birou îndreptându-se spre liftul de la capătul culoarului. Secretara personală i-a urât din adâncul sufletului : „O seară plăcută, domnule Paley“, și o mulțime de alte secretare, și subalterni, și vicepreședinți, și directori s-au grăbit să-l salute cu plecăciuni, să-și scoată pălăria și să-i dorească care mai de care „noapte bună“.

Bill nu le-a dat nici cea mai mică atenție. Cu mintea la seara care urma, scrâșnea din dinți, până când, în ciuda exercițiului neplăcut care urma, a tresărit la gândul că aștepta cu nerăbdare să-l întâlnească pe Truman. Cu toate că în urmă cu câteva zile fuseseră împreună un întreg weekend și că avea să-l revadă și în următorul.

De mult nu mai avusese un astfel de prieten. Dar avusese vreodată unul? Cineva cu care să se simtă bine și care să nu-i dea vreo durere de cap iscată de fapte trecute sau prezente, ca Murrow în ziua aceea. Ed fusese un om agreabil, un *bon vivant* care-i amintea de anii formidabili din timpul

războiului, când el și CBS erau *vocea* războiului, a curajoșilor corespondenți din străinătate, a dreptății, a curajului. Acum prezența lui Ed nu-i amintea decât de furia unora dintre cei care subvenționau programele și de președintele Eisenhower, care îl sunase ca să-l întrebe cum se face că unul dintre angajații companiei, nici mai mult și nici mai puțin decât însăși imaginea buletinului de informații de la CBS, avea înclinații politice de stânga!

Așa încât, în vreme ce, cândva, el și Ed Murrow cinaseră la Claridge, la Londra, sub amenințarea bombelor, și ciocniseră paharul pentru triumful binelui asupra răului, culcându-se cu englezoaicele recunoscătoare, printre care și Pam Churchill, o îmbietoare gustărică britanică, acum el și Truman Capote ciocneau paharul prieteniei în Manhattan. Împreună cu Babe, desigur. Bill a făcut un efort ca să își aducă aminte de prezența soției lui la petrecerea din seara aceea. Avea să arate superb, ca de obicei. Înaltă și elegantă, de o perfecțiune bine controlată. O comoară, la fel de prețioasă ca ultimul Picasso atârnat în holul apartamentului de la St. Regis. La fel de valoroasă. La fel de esențială pentru conștiința lui de sine.

Brusc, Bill și-a adus aminte de sendviș. Oare nu-i rămăsese vreo fărâmă de salam printre dinți? S-a privit în oglinda din lift, dezvelindu-și dinții, în vreme ce liftierul în uniformă, cu tact, își examina pantofii negri lustruiți oglindă. Totul în regulă. Arăta bine, și nu doar pentru vârsta lui – cincizeci și șapte, anul ăsta. Nu se cocârjase, nu-i căzuseră umerii, avea stomacul plat, chit că nimeni dintre cei care vedeau cu ce poftă mănâncă nu pricepea cum de era cu puțință. Avea în continuare zâmbetul lui larg, de animal de pradă, totuși copilăresc și contagios. Arăta bine. Al naibii de bine.

Hm ! Poate că amica aia a lui Truman pe care o întâlnise la altă petrecere de genul ăsta, frumușica aia de Carol Marcus, o să fie și ea pe-acolo astă-seară. O prăjitură cu cremă blondă, o sosie de-a lui Marilyn, cum nu se poate mai pe gustul lui. Bill a zâmbit iarăși, de astă dată cu gândul la sfârculețe roz și țepene sub o mătase crem fină și la șolduri ondulându-se între mâinile lui, la abandon, la suplețe, la sâni veseli care să-i mângâie pieptul.

Și, dintr-odată, lui Bill Paley i s-a făcut iarăși foame.

— Bill, tu ai mai văzut vreodată una ca asta? Truman s-a apropiat de el cu un pahar de Martini într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Era roșu la față, surescitat, iar sudoarea îi lipise părul pe frunte. Dar privea sala cu o satisfacție suverană. Ah, ce mult îmi *place* Plaza! Ție nu? E locul meu preferat, din toate câte sunt pe lumea asta. Ador felul în care personalul de serviciu se uită de sus la tine, de parcă te-ai pregăti să te ușurezi în ghivecele lor cu palmieri. Ce drăguț din partea lui Babe să organizeze acest mic bairam pentru mine!

— Fiindcă meriți, chiar dacă nu vreau să mă gândesc cât mă costă pe mine acest mic bairam. Mai spune-mi o dată cum se cheamă cartea asta nouă a ta.

Bill a sorbit ultimele picături încălzite din burbonul lui cu apă și a făcut semn să i se aducă alt pahar. Ca prin magie, a și apărut unul.

— E o *novella*. Titlul e *Mic dejun la Tiffany*. Random House a publicat-o când eram în Europa, dar ce plăcut e să vii acasă și să ai parte de o asemenea tratație. Și Babe, desigur, a insistat de-a dreptul să organizeze această mică petrecere, deși am rugat-o să renunțe.

În ciuda tonului, Truman nu părea să fie prea nemulțumit.

Această mică petrecere avea loc la hotelul Plaza în încăperea numită Salonul de Stejar. Pentru doamna William S. Paley și pentru prietenul ei, Truman Capote, autor al unui bestseller. Așa cum era firesc, nimeni nu avea ce să caute acolo neinvitat. Tavanele boltite ale salonului, pereții îmbrăcați în panouri strălucitoare de stejar, barul pătrat, greoi, din capătul încăperii, întreaga atmosferă aristocratică a locului era oarecum moderată de mesele mici, rotunde, împodobite cu flori și cu exemplare din cartea lui Truman. Cartea, cu coperta ei roșie pe care apărea ca un blazon numele *Mic Dejun la Tiffany, un scurt roman și alte trei povestiri de Truman Capote*, îi sărea în ochi lui Bill Paley oriunde s-ar fi uitat. Babe cumpărase toate exemplarele existente în librăria Brentano. De partea cealaltă a salonului, Bennett și Phyllis Cerf, înconjurați de curtea lor, calculau probabil profitul adus de carte, chiar dacă nu vorbeau decât despre lucruri fără importanță.

Bennett era numai editor. Scriitorul era Truman. Iar Bill îi respecta pe artiști, pe creatori. El era în aceeași poziție cu Bennett, arbitru și descoperitor de talente, așa că nu îl admira prea mult pe fondatorul editurii

Random House. Pe deasupra, cărțile oricum nu aduceau prea mulți bani. Numai televiziunea era în stare de așa ceva. Dar, mai cu seamă în seara aceea, Bill se simțea într-o câțva stingher în preajma unei persoane ca Truman, lucru nefiresc pentru el. Deoarece Bill Paley îi admira pe artiști și trebuia să admită că Truman, deși efeminat și extravagant, era un profesionist de mână întâi în arta lui. Și o lua cu adevărat în serios. Ca să lucreze, se ascundea timp îndelungat până și de Babe. Și era bun. Talentat. Respectat de cei care se pricepeau, de cei de o seamă cu el și de critici. Așa că și Bill se simțea nevoit să-l respecte. Iar uneori, la fel ca în momentele în care Jack Benny și George Burns se aplecau unul spre altul și făceau disecția unei glume cu precizia unor chirurgi, lui Bill îi cam pierdea glasul.

Firește, cartea n-o citise! Iar Truman nu arăta că s-ar fi așteptat la așa ceva, ceea ce Bill aprecia. Truman era bucuros să-și întâlnească prietenul, să-l facă părtaș la acea petrecere omagială. Până să i se alătore lui Bill lângă bar, Truman lunecase de jur împrejur ca o lebădă pe apă, se strecurase printre invitați și acceptase cu modestie îmbrățișările lor. Lansa totuși întrebări provocatoare.

— Și cum ți s-a părut Holly? E cel mai onest personaj pe care l-am creat vreodată, jur!

Sau flutura un deget spre Slim, spre Gloria, spre C.Z. ori spre Marella, sau în direcția tulburătoarei Carol și a prietenei ei, Gloria Vanderbilt, și ea tot atât de tulburătoare, și spunea:

— Doar nu-ți închipui cumva că m-am luat după tine ca s-o modelez pe Holly? E propria mea creație!

Dar acum, alături de Bill, părea că se destinde, că renunță la hlamida autorului celebru și că e satisfăcut să vorbească despre orice altceva în afară de el însuși.

— Babe mi-a spus că ești gata să cumperi alt Degas. Mi-ar face mare plăcere să-l văd.

— Da, da, agentul meu întrevede o posibilitate. Deși nu știu încă unde l-aș atârna. Asta-i mereu problema, nu-i așa?

— Probleme, probleme, a zis Truman cu un zâmbet impertinent, iar lui Bill nu i-a mai rămas decât să facă haz de el însuși și să soarbă o gură de burbon cu gheață.

— Doamne, știu că sună pretențios! Pe vremuri aş fi renunțat bucuros la coiful stâng ca să am asemenea probleme!

— Parcă eu n-aş ști! Cu ochii mijiți, Truman i-a studiat pe cei prezenți. Ei doi se sprijineau cu spatele de marele bar de stejar. De partea cealaltă a salonului, Babe, înaltă și imposibil de frumoasă în taionul ei roșu de lână Charles James cu guler în V, ieșea în evidență până și în grupul acela restrâns de milionari, de manechine, de actori și de scriitori. Vezi, a continuat el, acum trebuie să mă gândesc la ce-o să scriu pe viitor. Ce carte ar putea să o întreacă pe asta? Mereu mă gândesc așa. Să scriu tot nuvele? Să fac jurnalism? Poate un alt roman? Deși parcă n-am suficientă energie pentru un roman. Dar s-ar părea că asta se așteaptă de la mine. Am idei, firește, le înregistrez pe toate. Dar nu știu, scumpule, nu știu și pace! Și presiunea e cam mare, nici nu-ți închipui! O zâmbi Bennett și o pretinde că nu ne fugărește nimeni de la spate, dar el e în fruntea unei întreprinderi, iar eu aduc bani întreprinderii ăleia, așa că mă simt ca un dijmaș. Am o datorie la prăvălia întreprinderii.

— Dar tu ești un talent. Bill se simțea mai la largul lui, se afla pe un teren cunoscut. Talentului trebuie să i se facă unele concesii. Eu nu puteam să-l las pe Jack Benny să muncească cincizeci și două de săptămâni pe an. Are nevoie de o întrerupere. Iar când el nu e pe scenă, sau când retransmitem unele emisiuni, eu pierd bani, poți să mă crezi. Numai că are și el nevoie să-și reîncarce bateriile. Altfel, spectacolul ar avea de suferit.

— Dar cu *Lucy Show* cum e? l-a întrebat Truman. Își înălțase o sprânceană și își freca fruntea cu degetul mic. Eu n-aş zice că e ceva de calitate, Bill!

— Nu, nu e, ai dreptate. Și, pe deasupra, își arată vârsta; emisiunea vreau să zic.

— Și Lucy. Truman și-a lăsat paharul pe tejghea, și-a luat fața între mâini și a tras de piele s-o întindă bine.

Bill a râs din nou.

— Dar publicul, scuză-mă că repet chiar numele serialului, o iubește pe Lucy. Astfel de spectacole aduc bani. Îmi îngăduie să transmit și alte lucruri, mai serioase, cum ar fi concertele lui Leonard Bernstein. Sau *Playhouse 90*.

— Care e emisiunea ta preferată, Bill? Sunt curios să aflu. Știu că șeful cel mare nu are preferințe, dar tu trebuie că ai. Și să nu-mi zici mie că tocmai emisiunea care îți aduce cei mai mulți bani.

— *Gunsmoke*, a răspuns Bill fără ezitare.

— Vai, Doamne sfinte! a exclamat Truman. Și-a dat capul pe spate și a râs în hohote. Apoi a bătut din palme, încântat ca un copil la circ.

Bill nu s-a simțit în nici un fel deranjat de reacția lui; era obișnuit.

— *Gunsmoke* e America. E binele contra răului. E așa cum era, așa cum era în timpul războiului.

Până și pe el l-a surprins comparația. Niciodată nu se gândise la serial în termenii ăștia. Dar poate că avea dreptate. Așa se face că îi plăcea atât de mult. Eroismul neforțat al șerifului Dillon pe de-o parte, pe de alta cel de care dăduse dovadă Ed Murrow în timpul războiului, doar că șeriful poartă o pălărie de cowboy, iar Ed purta un treni. Erau și momentele comice cu Chester, înțelepciunea încruntatului Doc ori prostituata cu inimă de aur, mult prea bună ca să fie și adevărată, Miss Kitty.

Și-apoi, în fiecare episod, răul materializat în oameni certați cu legea, bandiți, speculatori, indieni. Fără complicații. Indivizi netrebnici care trebuie să fie pedepsiți și care capătă ce merită, grație lui Bill Paley, prin intermediul lui Matt Dillon, personaj jucat de James Arness, cel mai drăguț și mai idiot dintre toți idioții pe care îi cunoscuse vreodată. Un glonț în inimă, scalpul luat de un indian sau alungarea pe veci din oraș. Pentru că asta merită.

Același lucru cu Hitler, cu naziștii, cu japonezii.

Azi, dușmanul nu mai era atât de bine definit. Uneori lui Bill i se făcea scârbă de tot ce era obligat să facă, de pildă să respecte aplicarea jurământului de credință de acum câțiva ani în sânul companiei. Și câte nu auzise el de la Ed Murrow cu ocazia aia! Dar apăruseră comuniștii și cei care îi sprijineau, și cuplul Rosenberg, care-i dăduse un motiv în plus să uite că e evreu. Tot timpul avea dificultăți cu stațiile afiliate în luptele pentru programare, tot timpul erau sponsori care amenințau să se retragă, cum a fost Alcoa, care renunțase să finanțeze emisiunea „Se petrece chiar acum“. Pe deasupra, pierduse bătălia pentru televiziunea în culori. O câștigaseră

David Sarnoff și grupul RCA²⁷. Ei aveau tehnologia pe care guvernul o declarase etalon al industriei, nu CBS-ul.

— Mie îmi place serialul ăsta, Truman, asta-i tot. Mă emoționează, și sunt sigur că tu n-ai să înțelegi niciodată motivele mele.

Truman l-a surprins. Truman reușea de fiecare dată să-l surprindă.

— Bill, sunt ultima persoană de pe pământ care să-ți critice gustul. Eu cred că marii creatori, vizionarii, sunt cei care amestecă o doză bună de gust necultivat cu gustul dobândit. ăsta e geniul tău. Și al meu. Nu sunt atât de modest ca să nu recunosc. Modestia mă plictisește. Nu pot să-i sufăr pe cei care fac pe timizii. Ideea e să spui pe șleau ce ai de spus : „Eu sunt cel mai bun“, dacă așa gândești. Sunt așa de bun că stă mîța-n coadă! Sunt un *as*! La fel ești și tu, Bill Paley. Ești cel mai tare. Amândoi suntem *ași*. Doi titani, călare pe lumea lor.

Și Truman a ciocnit paharul cu Martini cu paharul lui Bill. Bill a zâmbit cu gura până la urechi și s-a destins. Trebuia să-i recunoască lui Truman meritele – era singura fetiță din New York care știa cum să le vorbească bărbaților, bărbaților adevărați.

— Ah, Truman, răutate, răutate ce ești!

O blondă senzuală, nu Carol, alta, una care îi semăna grozav, se ondula spre ei. Purta o rochie roșie de satin lipită de corp și cu un decolteu adânc. Bill s-a și gândit că, dacă ar vedea-o, Babe ar strâmba din nas și ar hotărî că materialul e prea lucios, decolteul exagerat și efectul global nul. Lui i se întâmpla uneori să se uite la femeii involuntar cu privirea superioară a soției lui, ceea ce nu-i închețoșa însă nicidecum impresia generală.

— Ce-i, Mona? Truman s-a uitat la fată cu o expresie de uimire calmă.

— Știi bine ce e, ea sunt eu! Vreau să zic, eu sunt ea! Holly Golightly! Eu sunt ea! Știu că ți-ai croit personajul pe măsurile mele!

— Mona, cea mai dragă și mai ștearsă dintre amicele mele, te asigur că nu am făcut așa ceva. Holly Golightly e în întregime creația mea.

— Ah, nu, dragă! Fata s-a apropiat și mai mult și s-a uitat la Bill. Ochii i s-au mărit și s-a cutremurat din cap până-n picioare de parcă i se strecurase un cub de gheață pe șira spinării. Știi ce, aș vrea să-i spui bărbatului fermecător de lângă tine...

— Bill Paley, Mona Cartwright. Mona Cartwright, Bill Paley.

— Ooo, încântată să vă cunosc, domnule Paley! Oricum, Tru-Tru, vreau să-i spui domnului Paley că modelul lui Holly Golightly sunt eu! Dacă n-ar fi decât lucrurile pe care ți le-am povestit la prea multele aperitive pe care le-am luat împreună și pe care le-am regăsit în nuvela ta! Sud-americanul de pildă, brazilianul ăla! Doar n-ai uitat că pe asta eu ți-am povestit-o cât mai amănunțit cu putință!

— Mona, poți să crezi ce vrei tu. Dacă asta te ajută să dormi noaptea, te rog chiar să te duci la culcare convinsă că tu ești Holly Golightly. Acum fii o mică și drăguță Marilyn și du-te să te fâțâi în altă parte.

— Truman! Mona s-a aplecat, l-a pupat pe obraz și cu aceeași mișcare a pus sub ochii lui Bill șanțulețul dintre sânii ei albi ca laptele și bine puși în evidență. Apoi a plecat legănându-se, doar cu o privire somnoroasă aruncată în urmă.

— Pe cinstea mea!

Truman s-a întors spre Bill râzând. Până și un observator al condiției umane mai puțin atent decât Truman Capote ar fi remarcat privirea flămândă, plină de nesaț, cu care Bill urmărea manevrele blondei. Truman a tăcut. A pus la păstrare. Pentru altă dată.

— Oricine vrea să apară într-o carte, a zis el aproape silabisind. Am fost asaltat de femei care își închipuie că ar fi modelul lui Holly, printre ele Carol Marcus, Gloria Vanderbilt, Gloria Guinness, Marella, până și Slim. Fiecare crede că ceva e luat de la ea.

— Eu nu vreau să fiu într-o carte, a protestat Bill. Nu doresc așa ceva. Ba chiar cred că ar fi groaznic. Să citească lumea și să creadă că e vorba despre tine.

— Atunci tu ești o excepție.

— Excepție de la ce? Babe tocmai se strecurase între soț și prieten. Îl luase de braț pe Truman, pe Bill pe după spate și privea adunarea cu un zâmbet de adâncă mulțumire.

— O excepție de la noțiunea de muritor de rând. ăsta e Bill. Pretinde că nu i-ar plăcea să fie personaj într-o carte!

— Vai, Bill! Babe și-a înclinat spre el capul impecabil coafat și a râs. În seara aceea era nespus de frumoasă. S-ar fi zis că e urmărită neîncetat de un reflector care îi luminează trăsăturile, îi fac ochii să pară mai negri, pomeții

mai pronunțați, părul mai mătăsos. Cu ochii la ea, Bill a zâmbit, cu zâmbetul satisfăcut al proprietarului, iar Truman, cu zâmbetul celui care nu-și crede ochilor. Privirile lor s-au întâlnit în spatele lui Babe. Atât Bill, cât și Truman au făcut ochii mari. Iată că mai aveau încă ceva în comun. Dar cred că are dreptate, a continuat Babe, fără să remarce înfruntarea din spatele ei; brațul lui Bill îi înconjura mijlocul, Truman îi strângea mai puternic mâna. Nici mie nu mi-ar face plăcere să apar într-o carte. Promiți, Truman? Promite-mi că n-ai să faci asta niciodată! Știu că fiecare din femeile prezente aici astă-seară își imaginează că e Holly Golightly. Dar eu... Și s-a cutremurat.

— Nici măcar nu-mi închipui cum aș putea să fac una ca asta, a răspuns Truman, care în clipa aia, la fel ca Holly Golightly, chiar credea ce spunea. Cuvintele mele n-ar izbuti niciodată să te descrie așa cum ești, dragă Babe.

Babe a roșit, lucru rar. Bill putea să numere pe degetele unei singure mâini de câte ori o văzuse pe soția lui roșind, și de fiecare dată cauza era Truman. Cu Bill era foarte reținută. Reținută și demnă, inatacabilă. Nu era supusă nici unei uitări de sine și nici unei emoții.

Dar blonda aia mititică... Aia era o femeie pe care un bărbat, unul adevărat, nu ca mititelul poponar de Truman Capote, unul așa ca Bill Paley, putea să o facă să roșească. Un roz superb, de la obraji până la rotunjorul ei...

— Bill, dragule, cred că ți s-a făcut o foame de lup. Am avut eu grijă ca în câteva clipe să fie servite multe din felurile tale preferate. Am rezervat o masă pentru tine, în compania lui Jock și Betsey, ca să nu fii obligat să stai de vorbă cu cine n-ai chef...

— Nu e grabă. Nu mi-e foame. Ba chiar o să mă retrag acum, Babe. Am avut o zi grea. Cu ochii după micuța blondă care se ondula de colo-colo prin salon, n-a apucat să se uite la soția lui. Truman, ești tu drăguț să o conduci pe Babe acasă? Ți-o las în grijă. Pentru moment! Și te felicit din nou. Sunt convins că e o carte formidabilă și n-am nici o îndoială că Babe o să mă facă s-o citesc într-o bună zi.

Truman a râs, i-a luat mâna și a strâns-o neașteptat de puternic. După ce a tras adânc aer în piept, însă fără să atragă atenția, Babe a depus un sărut pe

obrazul soțului ei și i-a șoptit cu o expresie de sinceră îngrijorare în ochii ei căprui:

— Du-te acasă și bagă-te imediat în pat, bietul meu iubit! Eu o să mă culc în salon când sosesc, să nu te deranjez cumva.

Apoi l-a urmărit cum străbate salonul legănându-și brațele în ritmul măsurat al unui om obișnuit să comande, cu un zâmbet larg pe față, salutat de toți cei întâlniți în drum, atât de radios, încât ar fi putut să lumineze încăperea de unul singur.

Truman a întors-o pe Babe spre barman la momentul potrivit. Potrivit să nu-l vadă pe Bill Paley ieșind din Salonul de Stejar de la Plaza în spatele unui funduleț strâns în satin roșu.

— Acum o să înceapă cu adevărat distracția, i-a șoptit Truman la ureche, încântat să constate că privirea ei se luminase de îndată ce a auzit promisiunea lui. O să ne facem de cap mai mult ca niciodată, doar noi doi! Iar Babe, cu fruntea în sfârșit senină, l-a luat cu toată încrederea pe Truman de mână.

După o clipă, Bill uitase de ei. Era prea ocupat să o convingă pe micuța blondă să intre într-un hotel, după ce o lăsase o vreme să protesteze cu inocență feciorelnică, așa cum cere jocul pe care îl juca la fel de bine ca orice alt bărbat cu poziția, cu bogăția, cu poftele și cu puterea lui. N-a durat prea mult.

Așa era de fiecare dată.

Notă

[27](#). Radio Corporation of America.

Capitolul 9

Babe s-a sculat în zorii zilei următoare înaintea lui Bill, ca de obicei. După ce dormise pe canapeaua din salon, un somn scurt, dar excelent, pentru că, mulțumescu-ți ție, Doamne, fusese și un bun prilej să-și scoată dantura pe timpul nopții, se trezise odată cu răsăritul soarelui, cu gândul să sune floristul la telefonul lui personal ca să aranjeze o livrare în dimineața aceea, și cât mai urgent. Se repezise apoi la baie, se machiase și sunase la recepția hotelului ca să i se trimită cafeaua, care i-a fost adusă, desigur, de room-service-ul de la St Regis. Un tânăr a și apărut cu un cărucior de mahon pe care se afla propriul ei set Wedgwood – cafetieră, farfurioară și ceașcă – alături de o vază de argint din care se înălța un bujor, nu un trandafir.

După ce redecoraseră micul apartament de la St. Regis, unde își stabiliseră reședința urbană, ea coborâse la bucătăria hotelului, se prezentase și mulțumise anticipat personalului pentru grija și atenția lor. Rugase totodată, dacă ar fi fost cu putință, să nu i se așeze trandafiri pe tavă. Spera să se înțeleagă faptul că atât soțul ei, cât și ea, doreau să se simtă ca la ei acasă, nu ca într-un hotel. Drept urmare, ea, cu ajutorul lor binevoitor, nu aștepta altceva.

I se păruse firesc să ceară secretarei ei să noteze zilele de aniversare ale personalului hotelier, astfel încât nu i se întâmpla să rateze vreuna, având grijă să trimită fiecăruia o carte de vizită și o sumă de bani. În afară de asta, ofereau în fiecare săptămână un plic cu bani celor care le făceau viața mai ușoară. Iar când ea se ducea la târguieli, nu se întorcea niciodată cu mâna goală; un ruj măgulitor, o agrafă cu o floricică de mătase sau o tabacheră pentru vreuna dintre servante sau pentru vreun bagajist mai curtenitor.

Toate astea explicau, iată, bujorul și serviciul ei personal de porțelan în locul celui ordinar, pe care era înscris numele hotelului. Până și ziarele care i se aduceau erau bine netezite cu fierul de călcat, cu toate că ea nu ceruse așa ceva.

— Mulțumesc din suflet, i-a spus băiatului. Era unul nou, cu o față de culoarea homarului și într-atât de slab, încât avea mărul lui Adam la fel de proeminent ca nasul. Te numești Andrew, nu-i așa? Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faci!

Andrew – Andy pentru prieteni și pentru familie, însă nu și aici, nu la St. Regis, unde nu se îngăduiau asemenea familiarități – a roșit, iar fața i-a devenit și mai plină de pete și mai stacojie decât era. La ieșire s-a mai și împiedicat în picioarele lui lungi ca niște prăjini. Aflat în ascensorul cu care se întorcea la bucătărie, își zicea că nu i s-a mai întâmplat să vadă încă din zorii zilei vreo fată așa de frumoasă ca doamna Paley. Se gândea la maicăsa, care, probabil că abia se dăduse jos din pat în locuința lor din Queens și, înfășurată în halatul ei de casă matlasat, vechi și jegos, cu părul pus pe moațe, fără nici un machiaj, cu ochi cârpiți de somn, cu dungi pe față de parcă dormise pe un grilaj de sârmă, și nu într-un pat cu o saltea plină de gâlme, își bea cafeaua dintr-o cană grea, cu ochii la micul televizor din bucătărie, zgândărind crăpăturile melaminei de pe masa Formica.

În schimb, doamna Paley...! Pleoapele nu-i erau umflate și nici ochii roșii! Nici fața boțită după atâta stat pe pernă! Arăta de parcă n-avea niciodată nevoie să se odihnească! Era îmbrăcată într-un fel de rochie de mătase cu cordon și niște papuci care păreau să fie pantofi de-a binelea, atâta doar că fiecare avea un mic pompon de blană. Părul îi era aranjat și, pe deasupra, își zise cu oarece îndoială, poate că avea buzele rujate. Nu prea se pricepea el la asemenea lucruri, martor îi era Sue, prietena lui.

Babe a zâmbit după ieșirea lui Andrew. Îi remarcase expresia de uimire respectuoasă și de profundă considerație. Cu toate că era un tinerel oarecare, un băiat de serviciu, îi făcuse, desigur, plăcere. Ce femeie nu e încântată de asemenea aprecieri? Iar dacă asta se întâmplă dimineața, înainte de orice altceva, cu atât mai bine. Și-a aprins o țigară și a savurat momentul inhalând fumul prin portțigaretul de abanos și trăgând cu ochiul spre ușă printr-un norișor de fum, cu gândul fugar că Andrew ar putea să se înapoieze sub un pretext oarecare și să-i mai arunce o privire. Apoi a scuturat sever din cap. „Vai, Babe, încetează să te porți ca o fetișcană oarecare.” Și-a turnat cafeaua și a ridicat receptorul.

Trei ore mai târziu, după ce Bill se sculase, făcuse duș, se bărbierise, își înghițise pe nerăsuflăte micul dejun, o pupase pe obraz și plecase la birou mârâind, cineva a bătut la ușă. Cu sufletul la gură, Babe a alergat să deschidă. Oare ce se întâmpla cu ea? Se purta ca o adolescentă, nici mai mult, nici mai puțin!

— Cum de-ai știut? Cum ai făcut să afli?

Când a întins brațul, Truman avea lacrimi în ochii roșii, sub pleoapele umflate. Ținea în mână o mică vază cu mărgăritărel, niște clopoței albi ca laptele pe fondul frunzelor de un verde întunecat.

— Uite-așa, am știut.

După ce Babe i-a luat din mână vaza, Truman i s-a prăbușit în brațe. Când au intrat în salon, avea capul pe umărul ei și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— Sunt așa de necăjit, i-a spus printre suspine după ce s-au așezat pe o canapea. Tare necăjit. Iar tu ai știut. Ai știut!

— Așa e. Am știut că aveai să fii așa a doua zi după petrecere. Am simțit.

— E teribil de greu. De ce e totdeauna așa de greu? Lui Truman i se cutremurau umerii încercând să-și potolească plânsul. Iar Jack nu înțelege nimic. E-un adevărat tiran! N-are pic de înțelegere. Pur și simplu nu pricepe cât de golit mă simt după petrecerea de aseară! Și mai cu seamă de alaltăieri seară, și după alte seri asemănătoare. Mă cuprinde o senzație de gol. De singurătate. Acea singurătate resimțită într-un salon plin de oameni, care sunt acolo pentru tine. Doamne, lui nici nu-i trece prin cap ce înseamnă asta!

— Eu știu, i-a șoptit Babe prietenului ei. Eu știu, dragul meu Truman. Pentru că Bill... of, am fost așa furioasă pe el aseară! Nici măcar nu m-a văzut, așa-i? Nu mi-a adresat măcar o vorbă de mulțumire. Special pentru el îmi făcusem taiorul, fiindcă mi-a spus odată că-i plăcuse culoarea. Și nu s-a atins de nimic din tot ce comandasem de mâncare, ca să-i fac pe plac! Lui Betsey și lui Jock nu le-a spus o vorbă! Habar n-are cât mă zbat ca totul să fie exact cum îi place, să-i ofer doar ceea ce vrea, să arăt așa cum îi place lui... Iar el crede că totul vine de la sine. Cum să-ți spun, până și băiatul de serviciu care mi-a adus azi-dimineață cafeaua mi-a dat mai multă atenție.

— Tocmai de aceea ți-am adus câteva din florile mele. Truman a întins mâna spre vaza pe care Babe o pusese pe comoda de lângă canapea; desigur, nu orice fel de scrin, ci o neprețuită comodă stil Ludovic al XIV-lea. Tu mi-ai trimis florile astea pentru că știai că o să fiu trist. Eu ți-am adus ție câteva pentru că știam același lucru. N-avem nici măcar nevoie de vorbe, nu-i așa, Babe? Pur și simplu știm. E lucru rar ce avem noi doi. Vino încoace, fata mea dulce. Și a întins brațele spre ea.

Babe s-a întins pe canapea cu capul în poala lui. Firește, nici canapeaua nu era o mobilă oarecare, ci o veritabilă canapea Ludovic al XIV-lea, retapisată în întregime cu mătase specifică stilului, recreată și țesută special pentru familia Paley. El i-a mângâiat vena albastruie care i se zbătea pe albeața frunții. Chiar dacă închisese ochii, tot a mai lăcrimat.

— Uneori simt că-l urăsc, înțelegi? Cu adevărat! Nici nu știu la ce oră s-a întors azi-noapte. Când am ajuns acasă n-am verificat dacă era în pat. Nu mai fac de mult așa ceva. Pentru că nu mai vreau să știu.

— Dar îl iubești, a șoptit Truman mângâietor. Așa cum eu îl iubesc pe Jack. Îi urâm, dar nu putem trăi fără ei.

— Jack te iubește și el. Bill nu mă iubește. Jack e țepos și pornit pe toată lumea pentru că vrea să te protejeze, pentru că te prețuiește. Bill nu mi-ar arunca un colac de salvare dacă ar vedea că mă înec.

— E ridicol ce spui, Babe. Te iubește. Dar nu știe s-o arate. Nu e ca mine. Și trebuie să recunoști că și tu îl iubești.

— Aș vrea să mă iubească. E oare același lucru?

Babe își ținea în continuare ochii închiși. Se gândea la momentul când îl cunoscuse pe Bill, după ce i se spusese, prin intermediul unor prieteni comuni, că el o admiră. Ea tocmai divorțase de un bărbat cu sânge albastru dintr-o familie din Tuxedo Park. Acesta o și bătuse de câteva ori, dar când s-a dus la mama ei s-o consoleze, Gogs i-a spus cu asprime că tocmai ăla era rostul machiajului, pentru ca apoi să se răzgândească și să pledeze vehement în favoarea divorțului, după ce purtătorul de sânge albastru recunoscuse că toată averea îi era înghețată într-un trust. Nu uitase cât de lovită și de rănită sufletește fusese, de parcă se dăduse pe față că tocmai ea n-ar fi avut nici minte și nici gust să se mărite cu un asemenea om. Cu toate că nu-și amintea să-l fi ales ea pe Stanley Mortimer, ci doar că fusese

împinsă să se așeze lângă el la tot felul de petreceri pentru debutantele în societate, la dineuri peste dineuri, până ce se pomenise lângă el în rochie de mireasă, la masa de nuntă.

În ciuda fragilității ei emoționale, Barbara Cushing Mortimer era la vremea aceea mai dezirabilă ca niciodată. Frumoasă, mai sigură de gustul ei și de simțul modei decât fusese vreodată, o femeie coaptă, dar fără o avere demnă de menționat, iar stilul ei de viață ieșit din comun trebuia să fie finanțat. Ce altceva ar fi putut să facă o femeie ca ea, de origine bună, educată într-o școală pentru domnișoare și cu o frumusețe de invidiat, decât să trăiască bine și să fie decorativă?! Iar pentru asta era, desigur, nevoie de bani, nu glumă.

Cât despre Bill, nu era încă divorțat, deși mai târziu, de comun acord, aranjaseră calendarul astfel încât să reiasă că el se debarasase pe atunci de prima nevastă. Iar Bill, în seara în care îl văzuse prima oară la una dintre petrecerile lui Condé Nast, unde se aduna caraghios de multă lume, era fără îndoială bărbatul cel mai captivant, grație unui surâs irezistibil. Stanley, primul ei soț, zâmbea arareori. Tânăr, surâzător și provocator, șeful companiei CBS era de departe cel mai important dintre bărbații de față, chiar mai important decât gazda. Era evident lucrul ăsta, după felul în care roiau în jurul lui toți oaspeții, interesați și lingușitori, în vreme ce Condé stătea singur într-un colț și înfuleca diverse gustări.

Când Bill și-a ridicat privirea peste capetele adulților și a văzut-o sub un candelabru, înaltă, cu o capă de vulpe argintie pe umeri, a ales-o. Ea a înțeles totul din privirea lui uimită, din felul în care înălțase capul și își îndreptase ținuta. Cu încrederea reînnoită că este valoroasă într-o lume pentru care frumusețea feminină și rafinamentul erau de neprețuit, nu și-a dorit nimic mai mult decât să fie posedată de el. Cineva i-a șoptit că e evreu, dar, în acel moment îmbătător, când i se ivise posibilitatea să fie achiziționată de un bărbat atât de puternic, de bine făcut și de bogat, asta nu mai avea importanță. Poate că totuși avea. Pe Stanley Mortimer i-l alesese maică-sa. Gogs nu l-ar fi ales în ruptul capului pe Bill Paley. De data asta a fost numai hotărârea ei, poate că prima hotărâre luată de Babe vreodată.

Dar era asta dragoste?

Se simțea rănită când era el rănit, e adevărat. S-a dus odată la un nou club de înot construit peste drum de Kiluna North, în New Hampshire-ul cel alb ca un crin²⁸. Și-a zis că n-ar fi fost rău să-și înscrie copiii acolo, că le-ar prinde bine să-și facă prieteni. S-a prezentat drept doamna William S. Paley, a completat formularele, politicos și cu sinceritate, sperând că familia Paley putea să se bucure de acel club. Nu a primit nici un răspuns. Doar ceva mai târziu, un vecin i-a spus că pricina fusese faptul că Bill și copiii lui erau evrei. Dar că ea putea să fie primită, dacă dorea.

Nu i-a spus niciodată lui Bill. Văzuse cât de necăjit fusese, de-a dreptul rănit, când i se mai întâmplase așa ceva. Ochii lui albaștri se umpleau de lacrimi și bărbia îi tremura de parcă ar fi fost un băiețel, și nu omul care domina emisiunile de radio și de televiziune. Rana se vindeca, se preschimba în furie, în hotărârea fermă să arate cine era, cumpărând alt Picasso, altă locuință, altă stație de televiziune, altă creație vestimentară la care Babe nu ținea cu tot dinadinsul, el însă insista, insista ca ea să arate imposibil de egalat, astfel încât cei care nu-l acceptau în lumea lor să strângă din dinți doar privind ce posedea. Pe cine posedea.

Pe cine luase de soție, de fapt.

Dar iubirea?

Ea nu-și simțise nicicând inima galopând în așteptarea lui Bill. Însă de câte ori urma să-l vadă pe Truman se simțea atât de surescitată, atât de sigură de farmecul care o aștepta, încât avea frisoane și se trezea râzând de una singură. Pentru Bill arăta mereu admirabil, pentru Truman se străduia să găsească ceva nou, ceva care să-l încânte: clopoței țesuți pe tivul fustei, o broșă stranie la o bluză de un gust rafinat și scumpă ca ochii din cap. Pentru că nimic n-o bucura mai mult decât să-l lase pe Truman cu gura căscată de uimire, să-l facă să bată din palme, să țopăie de bucurie ori să rămână mut de admirație.

Plăcerea, își dădea seama, bucuria, anticipările, n-aveau nimic de-a face cu ce simțea pentru soțul ei, ba chiar și pentru copiii ei. Aveau întru totul de-a face cu ce simțea pentru Truman.

— Știi ceva? Și-a ridicat capul din poala lui, a scos din buzunar o batistă brodată cu care și-a șters ochii, cu grijă să nu întindă rimelul. S-a uitat la Truman, care o ținea tandru de mână, i-o mângâia, o iubea. O revendica.

Pe ea însăși o revendica.

Astfel încât Babe și-a luat inima-n dinți și s-a hotărât să plonjeze. Nu se mai așteptase să fie iarăși iubită. Dar să iubească... o, da! Doamne sfinte, da! Nimeni n-avea cum să-i răpească asta.

— Doar cu câteva zile în urmă, psihanalistul mi-a spus un lucru de-a dreptul ridicol. N-a fost capabilă să își rețină un râs nervos, n-a putut să-l privească pe Truman în ochi. Mi-a spus – nici măcar nu-mi vine să cred că e adevărat –, mi-a spus că ar fi cazul să am o relație intimă cu tine. Că e limpede că sunt obsedată de tine și că o astfel de relație ar fi bine-venită, sănătoasă. Se înțelege, pentru mine.

A simțit că își pierde echilibrul, cu toate că era așezată pe canapea. Camera, pereții tapisați cu mătase roșie, perdelele de mătase, cele mai minunate piese de epocă disponibile, totul o sufoca, mai mult decât o lenjerie intimă nepotrivită sau decât o fabuloasă rochie de bal prea strâmtă. Nimic nu mai era așa cum trebuia să fie. Camera nu mai era o panoramă de bogăție și de gust, aranjată de Billy Baldwin și de Sister Parish, cei mai buni decoratori din oraș, ci mai degrabă cortul unui circ. Oare de ce nu văzuse asta până acum, de ce era totul cârpăcit, până și tavanul?! Un hidos cort de circ! Ea însăși era pocitania expusă într-o panoramă de bâlci, iar nevoile și dorințele curgeau din ea și i se adunau la picioare într-o grămadă de rumeguș.

Se sufoca. Așezat alături, Truman respira și el din greu. Brusc, ea și-a smuls mâna dintr-a lui și și-a îngropat fața într-o pernă. Nu se simțea în stare să audă ce știa că avea să i se spună.

— Of, Babe. Glasul îi era blând, plin de tristețe. Draga mea Babe, bănuiești tu cumva, îți trece oare ție prin minte cât de drag mi-ar fi mie să fie așa ceva cu puțință?

Babe a scuturat din cap și ciucurii de mătase ai pernei i-au iritat obrazul. Dacă ar fi putut să rămână ascunsă, dacă ar fi avut cum să nu-l mai privească niciodată pe Truman în ochi...

Nu era însă posibil. I-a simțit mâinile, puternice și masculine, și moi, și feminine, care au ridicat-o, au întors-o spre el, i-au dat la o parte părul din ochi, încât a fost nevoită să-l privească. Avea fața goală de orice expresie, chipul unui om lipsit de apărare. Își scosese ochelarii, un act de intimitate

care îi făcuse inima să galopeze plină de speranță. Cu grijă și cu respirația tăiată, s-a aplecat spre ea asemenea celui mai tandru, dar și a celui mai nesigur pe el dintre îndrăgostiți, și și-a așezat o clipă buzele peste buzele ei. Și s-a retras, cu toate că și-a păstrat mâinile pe umerii ei. Ochii lui frumoși erau înlăcrimați.

— Doar că nu e cu putință. Eu sunt așa cum sunt și nu mi-e rușine. Mă atrag bărbații. Dintotdeauna. Niciodată n-am fost ispitit de vreo femeie, nici măcar cu gândul. Dar acum e prima oară în viața mea când mi-aș fi dorit din toată inima să fiu, chiar și doar pentru o clipă. Trebuie să știi asta și să nu uiți. Trebuie să ne amintim amândoi de momentul ăsta viața întreagă, pentru că ce simțim acum unul pentru altul e iubire. Și avem mare noroc să fie așa.

Babe a tras adânc aer în piept, umplându-și plămânii până a simțit că o ardeau, apoi și-a ținut respirația ca un copil dornic să i se împlinească o dorință. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Truman, ar fi luat-o la fugă să se ascundă. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Truman, nu i-ar fi spus ce îi spusese lui, nu s-ar fi arătat așa cum o făcuse, nu ar fi îngăduit nimănui altcuiva să îi vadă adevărata ființă, cu nevoile și cu dorințele ei. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Truman, pe care îl iubea, așa cum spusese și el. Și, în sfârșit, a răsuflat. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Truman...

Dar era Truman, nu-i așa? Acum și pururea. Era tot acel suflet care o privea, care o prețuia, oricum și-ar fi îngăduit ea să fie: vulnerabilă ori impenetrabilă, într-o ținută desăvârșită și coafată ori cu părul ciufulit, cu ochii înroșiți și cu nasul curgând.

Era Truman.

— E ridicol, știi. Asta i-am și spus doctorului Cameron. Numai că... Și Babe a simțit că îl are iarăși lângă ea pe prietenul ei, care nu numai că n-o respingea, ci, dimpotrivă, mai mult decât orice, mai surprinzător decât orice, o iubea, chiar dacă nu într-un fel în care și-ar fi dorit ea. Uneori trebuie să te mulțumești cu ce ți se oferă. N-o învățase mereu maică-sa așa? Poate că Bill n-o vedea, poate că n-o iubea. Dar Truman o iubea. În felul lui. Astfel încât Babe și-a îngăduit să își deșerte sacul plin de

singurătate și de regrete, lăsându-le să se scurgă în poala lui, încredințată că, la urma urmei, el n-avea să fie stânjenit de toată porcăria aia.

— Numai că uneori mă simt tare singură, lipsită de dragoste de felul ăsta, înțelegi tu? Bill n-are să mi-o mai ofere niciodată, dacă a făcut asta vreodată cu adevărat. Of, și cât îmi lipsește! Mi-e dor să fiu iubită. Mi-e dor să fiu dorită și mângâiată. Nu știu cum aş putea trăi o viață întreagă știind că bărbatul meu nu mă dorește. Pe asta n-am mai spus-o nimănui. Nici doctorului Cameron. Și nici măcar surorilor mele. De fapt, mă întreb de ce ți-am spus ție. Dar sunt bucuroasă. Sunt tare bucuroasă c-am putut s-o fac.

Babe a închis ochii, și-a pus din nou capul în poala lui Truman, și multă vreme el n-a scos o vorbă. A continuat doar să o mângâie pe păr, să se aplece și să o sărute pe buze, fără pasiune, dar cu drag. Ar fi putut să adoarmă în clipa aceea. Ar fi putut să alunece într-un somn mai dulce ca oricând, fără Miltown, sedativul ei obișnuit. Se simțea satisfăcută fizic. Ca și cum ar fi împlinit într-adevăr un act pasional. Poate că tocmai asta fusese.

După câteva minute a deschis din nou ochii. Truman o privea cu nespusă iubire, cu profund devotament. Ea a zâmbit și s-a ridicat.

— Doamne, cred că arăt oribil! Dă-mi o clipă de răgaz să-mi aranjez părul, apoi să ieșim. Ce ți-ar plăcea să facem?

— Arăți absolut superb, dar du-te să faci ce ai de făcut, iubita mea. Mi-ar face plăcere să văd un film. Hai să mergem!

— Vrei să sun la CBS să ne rezerve sala de vizionare? Sau să ne trimită ceva la Kiluna și să mergem acolo să vedem filmul în mica sală de proiecție?

— Babe, of, draga mea Babe! a râs Truman, dar fără pic de răutate. Oare tu nu vezi niciodată filmele ca toată lumea? Vreau să zic, într-o sală obișnuită de cinema?

— Ei bine, nu! De mult n-am mai fost, ce-i drept. Babe s-a îmbujorat. Uneori uita cât de searbădă îi devenise viața. Norocul ei că Truman nu o făcea să se simtă complet ridicolă!

— Eu mă gândisem să mergem să vedem un film cum face toată lumea, într-o sală de cinema. Cu floricele de porumb și toate cele. Fără caviar. Hai, fac eu cinste!

— Sigur, sună minunat! Babe s-a ridicat în picioare. Se simțea din nou ea însăși. I se îndreptase spinarea, respirația agitată i se potolise, încăperea era iarăși o minunăție de privit, o mărturie a bunului-gust și a bogăției. A bogăției lui Bill. Ea era Barbara Cushing Mortimer Paley. Și chiar acum, în clipa aceea, poate că era și iubită. Posibil. Probabil.

Babe și-a pus la repezeală o rochie Dior strânsă pe talie, cu un nod pe un sold și cu un decolteu cuminte, din mătase albă cu buline albastre, discrete. Și-a zis că asta s-ar potrivi cu o sală de cinema. Și-a refăcut machiajul și a ales o geantă albastră Hermès. Și-a pus mânușile, s-a privit în oglinda cea mare, s-a învârtit și a întors capul să se poată vedea peste umăr. Și-a aranjat un ciorap și, în sfârșit, s-a simțit gata să iasă în lume și să înfrunte pe oricine s-ar fi uitat la ea: femei de serviciu, chelneri, vânzători, fotografi, Gloria, ori Slim, ori Marella, ori C.Z. Lumea, prietenii, familia, necunoscuții, toți se uitau la *ea*, ba chiar o căutau pe *ea*. Asta i se întâmpla mereu. Era o realitate a vieții ei de zi cu zi. Așadar trebuia să fie pregătită. Să nu dezamăgească.

— Înainte de film am o surpriză pentru tine, a zis Babe după ce-a revenit în salon. El părea să fie iarăși oarecum melancolic. Nu se mișcase de pe canapea nici să își toarne un pahar, nici să scoată un „oh!“ sau un „ah!“ în fața tablourilor ori a mobilierului de epocă, nici nu se dusesse după ea să sporovăiască în vreme ce ea se aranja, lucru nepotrivit cu firea lui. Nu, rămăsese pe canapea, fără ochelari, cu fața în palme. Când a ridicat capul, s-a văzut că se frecase la ochi. Păreau obosiți, cu pleoapele căzute.

— O surpriză? De îndată ce și-a pus ochelarii, o luminiță de curiozitate i-a sclipit în privire. Ea a văzut-o și s-a emoționat. Pentru că apariția ei o aprinsese.

— O surpriză.

— Unde mergem?

— Ai să vezi!

Și, în clipa următoare, pluteau prin marele salon de marmură al hotelului St. Regis, sub un tavan plin de cherubini printre norișori deasupra pardoselei cu incrustații, pe lângă impresionante aranjamente florale, apoi traversau Fifty-fifth Street, o luau la dreapta pe Fifth Avenue și intrau la

Tiffany. Surprins, portarul cu joben a făcut ochii mari și le-a ținut ușa cu un reverențios „Bună dimineața, doamnă Paley! Domnul Capote! Ce onoare!”

Truman părea să fi crescut cu o duzină de centimetri și radia de fericire.

— Ah, ce bine mă simt la Tiffany, a oftat el și a urmat-o pe Babe.

Ea înainta cu pași siguri pe aleea centrală, fără să se oprească în fața vreuneia dintre vitrinele cu bijuterii, deoarece, de bună seamă, doamna William S. Paley nu face cumpărături ca toți muritorii. Pentru una ca ea sunt prevăzute coridoare aparte, încăperi și angajați pe care cumpărătorii obișnuiți nu le văd niciodată. Uși tainice, scaune capitonate, ceșcuțe de ceai și bijuterii aduse pe tăvi de catifea, doar pentru ea. Până când n-o cunoscuse, Truman nu știuse nimic despre o astfel de lume.

— Of, Truman, bijuteriile nu se cumpără în văzul lumii. E totuși drăguț din partea ta că te-ai gândit, îi spusese o dată, când lui îi trecuse prin cap să dea buzna împreună la Van Cleef și să-i cumpere un flecușeț. Iar el, departe de a se simți ofensat, îi fusese recunoscător pentru sfat. Și îi spusese chiar că ea era cea mai bună școală de perfecționare din lume, ceea ce pe Babe o încântase.

— Tiffany e ca un club pentru zei, a spus Truman oftând. Doar asta îmi trece prin cap de câte ori intru aici.

Babe a zâmbit. Lambriurile o făceau și pe ea să se gândească la un club. Un club foarte select.

— Etajul trei, i-a spus liftierului, care s-a înclinat și a apăsător butonul. Oare ți-am spus, Truman, că am fost rugată să concep un mic aranjament care acum e expus la etaj?

— Nu, pe-asta nu mi-ai spus-o, dragă Bobolink. Ce palpitant!

— Nu chiar, a zis Babe și a zâmbit cam forțat. Le-au mai cerut asta și altor doamne „din lumea bună”, cum bănuiesc că ni se spune. Gloria a făcut unul, și la fel și Marella.

Liftul s-a oprit și au ieșit. În vitrine, iluminate cu un gust remarcabil, se aflau excepționale servicii de masă din porțelan fin, cristal și argint. Într-o încăpăre alăturată, o tânără într-o rochie asortată cu pălăria și mănușile, care o făceau să arate mai degrabă de patruzeci de ani, și nu de vreo douăzeci, câți părea să aibă – îmbrăcată totuși adecvat pentru rolul pe care avea să-l

joace, după opinia lui Babe —, stătea lângă maică-sa, așteptând, după toate probabilitățile, să își înregistreze lista cadourilor de nuntă.

Babe a încetinit pasul, l-a luat pe Truman de mână, prevăzând reacția lui, a zâmbit și l-a condus într-o altă încăpere, unde a arătat cu degetul spre mesele cu aranjamente. Unul n-avea pic de haz ori de imaginație. Pe o masă de răchită, Marella așezase porțelanuri cu motive chinezești de trandafiri galbeni și viță sălbatică.

— Tipic pentru lipsa de gust notorie a italienilor, a șoptit Truman, iar Babe l-a admonestat de îndată cu o ușoară clătinare a capului.

Masa Gloriei Guinness era la fel de lipsită de inspirație.

— La Guinness tot țărancă rămâne, orice-ar face ea, a decis Truman autoritar, în ciuda sâsâielii lui Babe.

Printre alte asemenea aranjamente, era instalat un șezlong cu motive florale. Truman l-a recunoscut de îndată ca provenind din budoarul lui Babe de la Kiluna. Pe o măsuță rotundă alături de șezlong era așezat tacâmul unui mic dejun, un serviciu pentru cafea din porțelan fin cu bordură zăbreliță, o cafetieră de argint și un pahar de cristal plin cu suc de portocale. Iar pe șezlong, deschisă, era cartea lui Truman.

— *Mic dejun la Tiffany!* a țipat, în timp ce pe chip i se citea bucuria pură. A început să râdă atât de copios, încât i se zguduia tot corpul, iar cei câțiva clienți tăcuți din jur au întors capetele.

De data asta Babe n-a mai protestat; reușise să-l surprindă și să-l încânte. Îi înapoiase ceva, îi înapoiase propria lui ființă lăuntrică, ființa sigură, triumfătoare care îl părăsise în zorii zilei și îl lăsase găunos, secătuit și nespus de trist.

— Vai, Babe, scumpo! Tu, iubire, tu, ființă perfectă! Sunt cum nu se poate mai fericit! Nici nu-ți imaginezi ! M-ai omorât, m-ai făcut praf, m-ai terminat!

— Mă bucur mult că-ți face plăcere, a spus Babe, îmbujorată de bucuria reușitei.

Nu avea cum să uite timpul petrecut pentru realizarea acestui „flecusteț“, cum îl numise în fața tuturor. Cât își scormonise mintea iar și iar ca să realizeze ceva deosebit și cât de mulțumită fusese când îi venise ideea asta!

De câteva săptămâni dorea să-i vorbească lui Truman, dar era satisfăcută că așteptase momentul potrivit.

— Acum hai să vedem filmul ăla, a spus, iar el a fost de acord și n-a întârziat decât ca să semneze vreo două cărți pentru clienții care îl recunoscuseră. Cu fiecare semnătură, privirea îi devenea mai luminoasă.

La fel și a lui Babe.

*

Truman alesese *Pinnocchio*, vechiul film de animație de la Disney. Ea a rămas perplexă. Întâi și-ntâi, fusese mirată că o târâse departe, pe undeva pe lângă Bowery, și mai și insistase să facă semn unui taxi, în loc să telefoneze după mașină. Babe a pretins că i-a făcut plăcere să meargă cu un taxi galben și s-a străduit să arate de parcă s-ar fi jucat de-a „hai să vedem ce urmează“. Însă a fost tot timpul înspăimântată să nu se așeze pe vreo porcărie, cum ar fi o gumă de mestecat sau vreo bomboană strivită. Dacă nu cumva chiar mai rău.

Sala se afla într-o zonă pe care ar fi numit-o eufemistic o „vecinătate interesantă“. Pe stradă se jucau în legea lor mulți copii de negri, fără a avea prin preajmă vreo doică și vreun părinte care să aibă grijă de ei. Peisajul era dominat de rable ruginite și de camioane cu mărfuri, de clădiri de locuit dărăpănate, cu geamuri sparte, cu stururi sfâșiate, având scările de la intrare năclăite și cu treptele știrbe.

L-a urmat totuși pe Truman în sala surprinzător de curată, spațioasă și goală. Pe un rând întreg nu erau decât ei doi. Luminile s-au stins și a început filmul, vechea poveste despre Geppetto care își dorea un fiu, despre Zâna Albastră care i-a îndeplinit dorința, despre Jiminy Greierașu, care voia să fie conștiința lui Pinocchio, păpușa de lemn care capăta viață.

Babe și-a ascuns un căscat, căci filmul n-o prea interesa, deși nu-l mai văzuse. O interesa mai degrabă expresia exaltată a lui Truman privind ecranul, ale cărui imagini i se reflectau în ochelarii cu ramă de baga. A râs încântat când Pinocchio a ajuns pe Insula Plăcerii, și, la sfârșit, în momentul în care Zâna Albastră i-a îndeplinit dorința și l-a transformat într-un băiețel adevărat, în timp ce Greierașul Jiminy cânta *Când te rogi la steaua ta*, Truman i-a luat mâna și a început să plângă în hohote.

Se făcuse iarăși lumină în sală și cei câțiva spectatori care se ridicaseră să plece căscău gura la ei. Truman continua să plângă, iar Babe nu mai înțelegea nimic. Pe deasupra, o îngrozea gândul că ar putea să fie recunoscută. Își aplecase capul instinctiv, să își ascundă chipul celebru. Apoi și-a dat seama că nimeni nu ar avea cum să o recunoască, cel puțin nu acolo, în cartierul acela. Era o certitudine resimțită de ea ca un spin în carne, pe de o parte, și ca o baie călduță de anonimat protector, pe de altă parte. În clipa aceea de buimăceală, a simțit nevoia să alerge de colo până colo printre șirurile de scaune din sală strigând și fluturând brațele, ori să facă vreun alt gest, la fel de scandalos și deloc tipic pentru ea. La urma urmei, n-o cunoștea nimeni. Și-a revenit însă la vederea prietenului ei, care plângea și suspina agățându-se de brațul ei de parcă era pe punctul să se înece.

— Truman, dragule, ce e cu tine? Ce ți s-a întâmplat? E un sfârșit fericit! Truman, nu e un film trist!

Truman a scuturat din cap, obrajii uzi de lacrimi îi erau aprinși ca focul, iar privirea, plină de suferință. În cele din urmă a reușit să se mai stăpânească, a tras o gură de aer, a oftat adânc și și-a șters lacrimile.

— Când l-am văzut prima oară mi s-a rupt inima de durere, ceva s-a prăbușit pur și simplu în mine. Pentru că, vezi tu, asta a fost mereu și dorința mea. Să fiu pentru mama un băiat ca toți băieții, încât să poată să mă iubească, să nu-i fie rușine cu mine și să nu-mi spună chestii oribile și să pretindă că aș fi fost ceea ce nu eram. Vezi tu, eu nu voiam decât să fiu pe de-a-ntregul băiat. Nu întotdeauna, înțelegi ce vreau să spun... nu, nici chiar așa! Însă când am văzut filmul ăsta, n-am putut decât să mă gândesc la mulțumirea maică-mii, la iubirea pe care în cele din urmă mi-ar fi arătat-o, dacă aș fi fost așa.

— Vai, Truman! Babe se frământa la fel de mult din pricina suferinței lui. Și-ar fi dorit să-l strângă la piept, să-l ia cu ea și să-i ofere copilăria pe care ar fi meritat-o, iubirea după care tânjise atât de mult. Dorea să-i fie totodată și mamă, și iubită, amândouă în aceeași zi, iar sentimentele astea amestecate, amestecate de diferite, *biblic* separate, au dezorientat-o, au zăpăcit-o iarăși.

— Și acum, azi, ce mi-ai spus mai devreme... Babe, chiar acum, în secunda asta, aș vrea să fiu un băiat ca toți băieții, pentru tine, inima mea. Astfel, aș fi în stare să îți ofer tot ce-ți dorești, să îți satisfac toate nevoile și dorințele. Să îți dau ce nu-ți dă ticălosul ăla de Bill. Asta îmi doresc din tot sufletul. Numai în clipa asta, înțelegi? Dar e adevărat, e real, e esența a ceea ce simt când sunt cu tine.

Babe a clipit, surprinsă și ea de lacrimile care îi inundaseră ochii. S-a uitat în jos la mânuța îngrijită pe care o ținea într-a ei, l-a privit de sus până jos, s-a uitat la picioarele lui scurte, care abia atingeau podeaua, la pantalonii lui de tweed, la pântecul moale care începea să se profileze rotunjour prin puloverul de cașmir. S-a gândit la tot corpul lui, la părțile care îi rămăseseră ascunse, și s-a simțit dornică să le vadă, să-l pipăie, să-i trezească simțurile, să-l provoace să facă același lucru împreună, să învingă propria lui natură și să devină un băiat ca toți băieții, un bărbat adevărat.

Dar atunci n-ar mai fi fost Truman, nu-i așa? Pentru că această alteritate, această particularitate a lui — hai s-o zicem pe șleau, Babe —, *homosexualitatea* lui era funigelul, firișorul capricios cu care toate celelalte erau cusute laolaltă. Minte și talent, încredere și sete de frumusețe. Și seriozitate, pe care Babe susținea în fața celorlalți că o admira cel mai mult la el. Seriozitatea și devotamentul arătat scrisului, oamenilor și vieții.

Dar dacă ar fi fost numai atât, n-ar mai fi ajuns în lumea ei. Cealaltă particularitate a lui a fost cea care l-a asigurat pe Bill că nu e nici o primejdie dacă îi acceptă amiciția și îl implică într-atât de mult în viața lor. Un Truman ca oricine altcineva n-ar mai fi fost Truman. Și nici măcar ea, Babe Paley, zeiță printre muritorii de rând, nu putea să fie convinsă că era singura, unica femeie din viața lui, în vreme ce el continua să se culce pe ascuns cu bărbați. Iar ea știa foarte bine că așa ceva era pur și simplu imposibil.

— Truman, dragule, nu-ți face atâtea griji pentru mine. A fost o fantezie trecătoare pornită de la opinia psihanalistului meu, dar și o măsură a iubirii mele. Nici o legătură fizică n-ar avea cum să ne aducă mai aproape unul de celălalt decât suntem acum.

Pe când rostea vorbele astea, Babe își dădea seama că acesta era adevărul adevărat.

— Știu.

Truman nu mai plângea, dar mâna îi rămăsese într-a ei. Așa au rămas și după ce s-au suit într-un taxi. Pentru că Babe s-a gândit că n-aveau nici un chef să se întoarcă în sânul lumii care se aștepta la prea mult din partea lor, a întrebat pe neașteptate șoferul cât ar vrea ca să-i ducă pe Long Island.

Prea puțin contează ce a răspuns. Firește, Babe avea să plătească, fără doar și poate.

*

Astfel, Babe și Truman s-au retras în casa de la Kiluna cu sentimentul unor copii fugiți de-acasă. Asta și erau. Personalul de serviciu a fost luat prin surprindere, dar s-a descurcat excelent, doar fusese ales, ba și format de Babe. Au avut parte de o cină plăcută, intimă, cu potârniche și cartofi, în fața șemineului aprins în bibliotecă. Aproape că nu și-au vorbit. Mulțumită că erau împreună după emoțiile din timpul zilei, Babe își odihnea privirea pe chipul lui rozaliu, îi simțea cu plăcere mâna căutând-o la răstimpuri pe a ei, dar și când și-o retrăgea și cădea pe gânduri, fără a se detașa total de ea. Parcă primea un cadou atunci când vedea că el se simte bine, că se comportă firesc, că nu se forțează să o impresioneze ori să o amuze.

— Noapte bună, dragul meu, i-a spus Babe când au urcat la etaj, mână în mână. Erau în holul din fața camerei ei. Am cerut să fie pregătită camera ta obișnuită.

Truman a scuturat din cap.

— Nu, nu în noaptea asta, Babe. În noaptea asta dorm cu tine. În patul tău, lângă tine. Asta e ce îmi doresc; să fim împreună în singurul fel care îmi e îngăduit.

Babe a încetat pentru o clipă să judece normal. Îi zburătăceau prin cap mii de gânduri, pe care a trebuit să le alunge ca pe niște muște. Ce voia să spună? Abia recunoscuse că nu era cu putință să aibă o relație sexuală. Cum adică, doar să doarmă? În patul ei? Asta o silea să nu se demachieze, pentru că nu era de imaginat să o vadă vreodată fără machiaj. Și să nu-și scoată dantura ori să nu-și pună bigudiuri. Și-apoi, ce-ar spune Bill dacă vreun servitor ar șopti ceva? Oare i-ar păsa?

— Nu știu ce să zic, Truman. Sună atât de...

— Simplu. E atât de simplu. Vino! A deschis ușa și au trecut pragul mână-n mână.

— Oh, eu... Atunci, lasă-mă... Dă-mi voie să mă schimb în camera de alături, vin într-o clipită. Și, dacă vrei... Ți trebuie pijama? Sunt sigură că se găsește una-n plus. Sun să-ți aducă! Babe se-nvârtea în loc. Și-a aprins o țigară. Îi tremurau mâinile. Nu se simțea bine în pielea ei, o strângea, era fierbinte, de parcă fusese acoperită de o materie străină, care o sufoca.

Truman a clătinat din cap. S-a apropiat de Babe cu o expresie gravă. Ochii nu-i mai sclipeau iluminați de idei, de planuri, de intrigi. Erau mari, albaștri și solemni ca ai unui copil. Serioși ca ai unui bărbat.

— Încetează! I-a luat țigara din mână și a pus-o într-o scrumieră pe masa de lângă patul încăpător. Ea a rămas în fața lui tremurând. El i-a pus mâinile pe umeri, apoi le-a întins spre fermoarul din spatele rochiei, pe care l-a tras, rochia s-a desfăcut, i-a descoperit spatele, iar ea a și simțit un frison, pentru că pielea fierbinte de adineauri părea să fie acum de gheață. Când corsajul s-a desprins, a ridicat mâinile să se acopere, deși avea încă pe ea corsetul, sutienul, chiloții și ciorapii.

Truman și-a deschiat cămașa continuând s-o privească. O cerceta stăruiitor, însă cu tristețe. Căuta ceva. Babe nu și-a dat seama ce anume. Nu știa ce să facă, ce să spună, încotro să se uite. Așa că a rămas cu privirea la pieptul lui. Nu i-l vedea atunci pentru prima oară, de bună seamă. Îl mai văzuse la înot, pe când țopăiau în jurul piscinei, la Kiluna, în Jamaica, sau pe iahtul cuplului Agnelli, în septembrie anul trecut. Îl unsese cu ulei de bronzat și a rămas surprinsă de pielea lui netedă, cu totul deosebită de torsul păros al lui Bill, cu cei câțiva cărlionți pe care îi avea ici, colo. Pieptul lui Truman, acoperit de un păr auriu care îl învăluia într-o lumină diafană, părea al unui înger blond, inocent. Cu chipul lui vag bosumflat, visător, în ciuda unor bicepsi remarcabili, ar fi fost un tânăr Adonis, dacă n-ar fi avut un început de burtă. Nici nu încerca să scape de ea, așa cum făcea Babe, care trăgea fiecare centimetru de carne spre șira spinării, strângea dinții, fesele și încerca să dispară, să rămână doar un firicel.

Truman a condus-o spre pat și i-a cerut să-l aștepte. Și-a scos pantalonii și a rămas în boxeri și în ciorapi. Babe a pufnit în râs când i-a văzut jartierele roșii care susțineau niște ciorapi negri. Se vede că și-a dat și el

seama, pentru că într-o clipă a rămas desculț și cu picioarele drepte și musculoase expuse, drept care ea a rămas cu gura căscată.

Truman a trecut în sala de baie. Ea s-a întrebat dacă nu cumva se dusesse să-i umple cada. El s-a înapoiat însă cu niște tampoane de demachiat și cu o sticlă cu loțiune astringentă.

— Uită-te la mine, i-a spus, așezându-se lângă ea pe pat. Uită-te la mine, doar la mine. Și lasă-mă să mă uit și eu la tine, Babe. La tine, așa cum ești tu în realitate, o frumusețe. Adevărată. A mea.

A pus câteva picături pe tampon și a întins mâna spre fața ei. Babe a tras adânc aer în piept, i s-au umplut ochii de lacrimi și a început să protesteze și să se agite.

— Vai, Truman, nu, nu, te rog, nu...

— Ba da! Și a început să-i șteargă obrazul drept și să vorbească. I-a șters machiajul, masca. A dat totul la iveală, totul. Toată urâtenia.

Ea a întors capul și l-a lăsat să continue, însă fără să fie în stare să-l și privească, să-i suporte expresia când, în cele din urmă, a văzut ce avea ea de ascuns. A simțit numai cum îi pipăie cu gingășie, cu dragoste, cicatricea, care se întindea de-a lungul maxilarului.

— S-a întâmplat când aveam nouăsprezece ani, a răspuns ea la întrebarea nerostită. Un accident de mașină, eram cu un băiat. Poți să crezi că nu-mi amintesc nici măcar numele lui? Stăteam de vorbă, iar el tot sorbea dintr-o ploscă. Mașina a părăsit dintr-odată șoseaua și a intrat într-un pom. Cel puțin așa mi s-a spus mai târziu. Eu nu-mi amintesc nimic, totul s-a petrecut într-o clipă. Așa spun toți, nu-i așa? Că se întâmplă foarte repede. Ei bine, chiar așa a și fost. Mașina înainta, apoi s-a auzit un zgomot teribil, ca o explozie. M-am trezit la spital. Părinții mei erau acolo, amândoi; tata reușise și el să vină, iar eu aveam toată fața acoperită de bandaje. De mișcat, n-aveam cum să mă mișc, capul și gâtul îmi erau strânse în hățuri, în chingi și în tije metalice. Până și brațele și pieptul îmi erau imobilizate. Iar mama nu înceta să se vaite: „Fața ta, fața ta, fața ta perfectă, ce-o să faci tu, draga mea, fără fața aia?”

Babe a înghițit în sec, tot atât de grijuliu ca pe vremea când era în spital, nemișcată, prizonieră a înfățișării ei, a viitorului ei. Truman nu-i mai curăța fața, dar rămăsese cu sticlă într-o mână, cu tamponul de vată în cealaltă și

fără să respire. Babe s-a trezit că rămăsese cu ochii ațintiți la burticica lui, care i se revărsa peste boxerii de mătase.

— Știi tu că acela a fost momentul în care tatăl meu mi-a acordat cea mai mare atenție de care m-am bucurat vreodată din partea lui? Pentru prima oară în viață, tata a stat cu mine zi și noapte, a adus pentru mine pe cei mai buni chirurghi plasticieni, pe cei care își făcuseră mâna pe răniții de război. Totul pentru fața mea. Ca să nu pomenesc de toți anii ăia în care mi-am dorit nespus să-i pese de notele pe care le luam la școală, de vreo glumă reușită sau pur și simplu de faptul că-l iubeam. În fine, îl aveam pe de-a-ntregul lângă mine, dar era acolo numai ca să-mi repare fața, „cartea mea de vizită“, cum îi tot zicea mama. Iar mie mi-a trecut prin minte, chiar am fost convinsă, că după terminarea tuturor intervențiilor chirurgicale și după scoaterea bandajelor, dacă nu mai aveam fața de dinainte, nimeni nu m-ar mai iubi. Că m-ar lăsa la spital pe veci dacă rămâneam fără *fața aceea*.

— Draga mea Babe! Truman a oftat, iar ea a izbutit în cele din urmă să îl privească în ochii lui frumoși, înlăcrimați, plini de milă și de iubire pentru ea, cu cicatricile ei cu tot.

— Operațiile au fost foarte dureroase, a continuat ea să povestească, încurajată să îi spună tot, tot ce i se întâmplase, pentru că acum știa că pe el nimic nu l-ar îndepărta și că nimic nu l-ar face să o rănească, oricum ar arăta ea, orice cusur și-ar da la iveală. Despre toate astea nu le vorbise nici măcar surorilor ei, nu-i pomenise nimic nici lui Serge, nici lui Stanley, primul ei bărbat, și nici, Doamne ferește, lui Bill, care nu avea niciodată răbdare să se preocupe de necazurile oricui altcuiva în afară de ale lui și căruia nu-i păsa în nici un fel de unde venea tot ce avea la îndemână, cu excepția provenienței tablourilor pe care le cumpăra. Micile operații se succedaseră una după alta. Mici cusături ca să se așeze totul la loc. Unele fără anestezie, ca să nu se prăbușească obrajii și pentru a mai reduce din numărul cicatricelor. Luni de zile nu m-am mișcat, trebuia să stau întinsă pe spate, să nu mă agită, să nu râd, să plâng sau să fac orice altceva pe perioada în care mi-au restaurat fața, perfectă mea față. Cât privește dinții... Aici a ezitat, fiindu-i atât de rușine, încât și-a dus mâna la gură. Am dinți falși, i-a spus simplu. Ai mei au fost scoși.

— Vai, iubito!

— Cel puțin am scăpat de grija cariilor, a zis Babe surâzând. Apoi n-a știut ce să mai spună. Se simțea ciudat, pe jumătate expusă, cu un obraz curățat de machiaj, cu celălalt nu. Și continua să aibă pe ea doar lenjeria de corp.

Se vede că Truman simțise ceva, pentru că a reluat curățarea feței până când a șters și restul machiajului. A dat însă la iveală alte cicatrice: una lângă buza de sus, alta, mai mică, la colțul ochiului drept.

Când a terminat, a întors-o spre el. Ea a ridicat capul, și-a luat inima-n dinți și s-a oglindit, așa cum arăta, fără îmbunătățiri, fără modificări, în ochii lui Truman.

— Ești frumoasă, a zis el. Frumoasă. Eu nu văd cicatricile. Te văd doar pe tine. Babe. Perfectă, nu doar pentru că ești absolut minunată fără tot machiajul ăla. Doamne sfinte! Pomeții tăi! Ochii! Nu doar pentru asta, ci pentru cea care ești tu pe dinăuntru. Te iubesc, Babe. Pentru asta te iubesc. Pentru cine ești, nu pentru felul în care arăți.

Babe și-a dat seama că nu își mai acoperea cu mâinile torsul pe jumătate gol. Nu i se mai părea că are pielea rece, jupuită, fără armură. Se simțea destinsă. Pentru prima oară de la copilărie încoace se simțea bine în pielea ei. Fără vreo exagerare. Datorită lui Truman.

Truman a depus sticluța cu demachiant și vata pe măsuta de noapte. A stins lumina, au dat cuvertura la o parte și s-au băgat în pat. Au stat întinși pe spate unul lângă altul multă vreme, fără să scoată o vorbă, nici măcar când Truman i-a pus capul pe umăr și a luat-o în brațe.

Babe și-a controlat respirația și i-a ascultat bătăile inimii, puternice, credincioase. Când l-a auzit respirând adânc, și-a dat seama că adormise.

Ea însă era trează. Cu toată starea de bine oferită de îmbrățișarea care venea de la un om în care avea toată încrederea, trupul ei jinduia la mai mult. Știa că n-avea nicicând să capete acel dar, nu de la el, iar lipsa asta o măcina, deși n-avea nimic de-a face cu obișnuita respingere a lui Bill.

Totuși, a fost recunoscătoare pentru acele momente. Deoarece încă de a doua zi avea să se machieze din nou, să își impună să aibă ținuta perfectă pentru fiecare ocazie, să-i organizeze lui Bill zilele, și săptămânile, și anii, să-și ducă viața așa cum dorise mama ei și după condițiile impuse de dragostea tatălui ei. *Fața aceea* avea să fie din nou fața ei, ca o mască în

spatele căreia să se ascundă, să-i fie de folos ca o armă sau ca soarele, încurajând, încântând, fermecând sau transformând în stană de piatră pe cei care nu credeau în perfecțiunea ei.

De-acum înainte însă avea să existe întotdeauna cineva care îi cunoștea chipul fără mască. O persoană care i-a văzut cicatricele și care, totuși, o iubea. O persoană care n-avea să o rănească nici cu vorba, ca Bill, nici cu absența, ca tatăl ei.

Iar acea persoană era și avea pe veci să fie Truman.

Notă

[28.](#) „Alb ca un crin“, de la mișcarea segregaționistă „lily-white movement“ (1888); aluzie la suprematismul alb.

Capitolul 10

Relația cu familia Paley devenea complicată, medita el. Dar și interesantă! Ah, delicios, încântător de interesantă!

Babe îl lăsa și acum pe Truman cu sufletul la gură de câte ori o revedea după o bucată de vreme. Frumusețea ei nu se ofilea, dimpotrivă, era tot mai bine pusă în lumină an după an. Obsesia pe care i-o trezise continua să fie arzătoare, pentru că era însetat de frumusețe, dar și de iubirea și de prețuirea celorlalți, iar dacă putea să le aibă pe toate laolaltă, într-un singur pachet, elegant, superb, oare ce-ar fi putut să-și mai dorească?

Iar slăbiciunile și destăinuirile ei tulburătoare îl emoționau, uneori până la lacrimi, când își amintea de ziua petrecută împreună, și apoi noaptea, în patul ei, când dormise alături de soția lui William D. Paley și o cunoscuse mai bine decât ar fi putut să o cunoască vreodată soțul ei. Îi spusese cu sinceritate că era singura femeie pe care ar fi dorit să o poată iubi și trupește. Însă, chiar în momentul când rostea vorbele astea, o parte din el, partea care îl dezgusta în diminețile de mahmureală și apoi de regrete, îl făcea aproape să pufnească în râs, imaginându-și cum ar rearanja povestea astfel încât să o poată spune celor care îi apreciau istorisirile, mai ales cele despre oameni bogați și faimoși, aidoma lor. Lui Cecil poate, Cecil Beaton²⁹ pentru muritorii de rând. Sau lui Margaret, prințesa Margaret pentru cei mai mulți. Pentru el, ei nu erau decât Cecil și Margaret. La fel și Liz, ori Grace, ori Marlon, ori Marilyn, ori Audrey, ori Humphrey, ori Betty.

„Ei bine“, ar începe el, așa cum începea de fiecare dată, cu o voce tărăgănată, tipică unui sudist, o voce care hipnotiza de fiecare dată, ca melodia unui îmblânzitor de șerpi. „N-o să vă vină să *credeți* dacă vă spun ce mi s-a întâmplat cu puțină vreme în urmă! Tocmai mie, regina fetițelor! O femeie mi-a făcut o propunere rușinoasă, și, atenție, nu orice femeiușcă trecută! Ci tocmai sublima, cea fără de asemănare, unica Babe Paley!“

Ah, ar ieși o povestire deliciosă! Pe seama ei ar avea cu ce să plătească cina la restaurant săptămâni de-a rândul, poate chiar ani! Însă l-a săgetat gândul la fidelitatea datorată lui Babe și a resimțit un val de iubire și de

devotament, sentimente atât de străine de ființa lui, încât abia dacă bănuia cum să se descurce cu ele, în afară de faptul că, într-un fel sau altul, nu-i venea să-i facă tocmai ei una ca asta. Nu lui Babe. Nu putea să o expună vederii tuturor în felul ăsta, nu după ce ea i se dezvăluise cu atâta încredere. Nu putea să o umilească, să-i dea la iveală slăbiciunile și disperarea.

Cu Bill, deh, era cu totul altceva! Și aici începeau să se complice lucrurile.

Îi plăcea de Bill Paley. Spre deosebire de mulți alții. Ah, desigur, când fetele treceau la disecția bărbaților lor, Slim îi era întotdeauna credincioasă, deși Babe nu participa niciodată la acest joc. Dar vai, Doamne, biata Slim! Vai, săraca de ea! Însă pentru moment Truman nu putea să se gândească la ea. Nicidecum; cea mai apăsătoare dificultate era Bill.

Bill Paley era un cameleon viclean, acum prietenos, în clipa următoare gata de atac, într-un totul imprevizibil. Și n-avea pic de răbdare! Lui Truman îi fierbea sângele în vine când îl auzea lătrând la Babe de câte ori poftea să i se satisfacă vreo dorință. Grosolănia lui Bill îi stârnea lui Truman resentimente penibile, cu atât mai mult cu cât cunoștea abnegația cu care Babe își îngrijea soțul și căuta cu disperare să fie iubită și apreciată de el. Uneori îl ura de-a dreptul din pricina jignirilor și a nepăsării cu care o trata pe Babe, ființă superbă și plină de merite, adorată de Truman. Și care îl iubea la rândul ei.

Dar nu era Truman omul care să-i disprețuiască în mod vădit pe cei cu avere, cu gust și cu privilegii. Oricum, trebuia să recunoască că Bill le avea pe toate astea. Avere, păi cum! Conducea un imperiu! Televiziune, radio, discuri CBS, investea în teatrele de pe Broadway, deținea clădiri, direcționa gândirea publicului... Gustul, Doamne, ce gust! Pentru cineva care părea uneori să fie un pește din New Orleans, era greu de crezut să aibă asemenea gusturi alese pentru artă și frumusețe. Însă pusese mâna pe Babe, nu? Să fi fost doar asta și tot l-ar fi înălțat în ochii lui Truman. Și-apoi era puterea! Imperiul, iarăși! Și legăturile politice. Fusesse ascultat cu atenție de Truman, celălalt Truman, președintele. Și de Eisenhower. Iar Jock Whitney, soțul surorii lui Babe, prin urmare cumnatul lui, era ambasador în Marea Britanie. Dar puterea e legată în general de bani. Bill Paley știa asta.

La fel și Truman Capote.

Când Bill îl rugase prima dată să-i facă acel serviciu aparte, Truman ezitase. Fidelitatea față de Babe l-a făcut să se bâlbâie, să pretindă că n-a înțeles întrebarea. Bill a schimbat subiectul, au discutat despre box, sport care le plăcea amândurora. Însă, nu mai târziu de seara următoare, l-a invitat pe Truman la un pahar la Clubul Links. Mereu avid să pătrundă în acele bastioane tainice ale masculinității afișate, Truman a acceptat. Și n-a fost dezamăgit. Clubul Links adăpostea o abundență de testosteron, pielărie, lambriuri de lemn, fotografii de pe terenurile de golf, golf, golf și iar golf, terenuri, crose de golf, bărbați în caraghiosul echipament de golf. Într-o mulțime de mici săli se juca table într-un desăvârșit calm și se telefona agenților de bursă. Erau servite numai băuturi tari și fără adaosuri. Nu mai puțin de trei lustragii, toți tuciurii, așteptau răbdători la intrare.

Truman a remarcat încă de la intrare doi bărbați cu care se încrucișase în alt soi de cluburi, ceva mai departe, mult mai departe de centrul orașului. Unul dintre ei dansase în sala din spate a unuia dintre aceste cluburi cu un tânăr portorician negricios costumat în Carmen Miranda³⁰. Când s-a simțit observat a pălit, însă Truman nu i-a zâmbit, n-a ridicat o sprânceană, n-a încetinit pasul și l-a urmat pe Bill până într-un colț agreabil al sălii principale, decorată cu lambriuri negre ca într-un coșmar scoțian, unde erau agățate tablouri peste tablouri cu bărbați îmbrăcați în kilt și sprijiniți în crose de golf de lemn.

Nu, nu acolo era compensația pentru deranj, nicidecum.

— Truman, aș dori să-mi faci o favoare.

— Orice, Bill, i-a răspuns Truman cu inima cât un purice. Nu se făcea să-l refuzi pe Bill Paley ori să pretinzi de două ori la rând că nu pricepi ce spune.

Bill a apăsă un buton ascuns sub tăblia mesei și pe loc a țâșnit un chelner în livrea printr-o ușă disimulată într-unul dintre panourile care lambrisau încăperea. Bill a comandat două pahare de burbon cu sifon și a bătut darabana cu degetele în masa de mahon. Scaunele erau din piele patinată, confortabile, cu spătare înalte, care creau o oarecare impresie de intimitate. După aducerea băuturilor, Bill a sorbit din pahar și l-a pus pe masă. A văzut de îndată un cerculeț de lichid în jurul paharului și a zâmbit agreabil ca un băiețandru.

— Babe și suporturile ei de pahare! Acasă sunt duzini pe fiecare masă. Ea își închipuie că sunt nesimțit dacă nu le folosesc.

— Femei! a mârâit Truman și s-a făcut că scuipă. Bill a pufnit de râs.

— Așa e. Femei! Hai să bem în cinstea lor! Bill a ridicat paharul. Truman l-a urmat. Acum să trecem la subiect! O știi pe blondina aia mică, Carol și nu-mai-știi-cum, o prietenă de-a ta. Cred că-i o muierușcă formidabilă. Pariez că în pat e o tigroaică. Oricum, asta aș vrea să aflu. Ai putea să aranjezi tu ceva?

Ca mai înainte, Truman a fost șocat de absența oricărui ocoliș. Nu vorbea de una-alta, nu o lua încetișor ca să ajungă la miez. Dar a și admirat strategia lui Bill. Iată un bărbat care știe ce vrea și nu vede nici un motiv să piardă timpul ca să obțină ce vrea.

— Bill, mă flatezi dacă îți închipui că aș avea vreo influență asupra femeilor superbe din viața mea.

— Las-o baltă, Truman. Vrei sau nu vrei? Pot să am pe oricine, doar știi asta. Bill își mișca picioarele; răbdare nu avea nicicând, era întruna în căutare de mai mult. Acasă se plimba de colo-colo. În avion nu era în stare să stea liniștit, bătea darabana cu degetele, își tot încrucișa picioarele, se plimba pe culoarul dintre scaune și îi deranja pe Babe și pe Truman. Mâinile lui mari se încleștau, se descleștau, zgâriau, frecau, mângăleau vreo foaie de hârtie.

— Atunci de ce n-o faci chiar tu?

Truman a simțit că măcar de formă trebuia să pretindă că se simte ofensat. Dacă nu, risca să piardă respectul lui Bill.

— Am băgat de seamă că nu se cuvine să fii prea direct în domeniul ăsta. Fetelor nu le place. Vor să le faci curte, să le dai impresia că sunt ființe deosebite. Și au nevoie de timp ca să le vină până și lor ideea.

— Bill Paley! Un amant formidabil! Truman și-a arcuit o sprânceană, iar Bill a râs.

— Bine, bine! Am poftit la blondina aia mititică. Îmi plac blondele, pricepi? Bune la pat, pufoase, blonde și cu pielea albă. Și nerușinate. În pat le vreau nerușinate.

— Așa și eu. Să știi că semănăm teribil.

— Ce? a mârâit Bill, cu sângele scurs din obraji și gata să își răstoarne paharul.

— Uite, de pildă cluburile. Truman și-a înălțat privirea și a arătat spre sală cu un gest al mâinii. Sunt unele cluburi unde nici tu și nici eu nu putem să intrăm. Am dreptate?

Chipul lui Bill s-a înăsprit, dar a făcut un semn de aprobare. Truman auzise de teribila înfrângere suferită de Bill când Phil Graham îl recomandase să devină membru al Clubului F Street din Washington. Lui Graham i se răspunsese în termenii cei mai deslușiți că ei nu acceptă membri de rasă ebraică. Nici măcar pe cei din fruntea unor imense imperii de media.

— Și în pat ne plac partenerii nerușinați, a continuat Truman.

Bill a încuviințat din nou. Precaut.

— Și amândoi o iubim pe Babe. Eu, cel puțin, o iubesc.

— Bineînțeles că-mi iubesc nevasta! Bill a sorbit băutura tacticos și a așezat paharul cu tot dinadinsul pe cerculețul de umezeală de unde îl luase. N-aș vrea să faci mare caz din asta, pentru că nu merită. Dacă nu vrei, nu vrei și gata, nu-i nimic! Totuși, suntem prieteni, iar prietenii își fac favoruri unul altuia.

— Există favoruri urmate de alte favoruri.

— Poți s-o iei și-n felul ăsta. Dacă aranjezi tu lucrurile, dacă-mi găsești o fată drăguță care să nu facă scandal, așa cum am mai pățit, toată lumea va fi fericită. *Toată lumea*. O să ținem secretul în familie. Într-un fel. Și eu sunt convins că știi ce mult înseamnă asta pentru noi. Să se păstreze secretul. Să nu se producă vreun scandal.

— Da, știu ce mult înseamnă asta pentru... noi.

— Truman, tu ești un om cu capul pe umeri. Și, pe deasupra, o persoană cu cunoștințe interesante, mai cu seamă printre femei. Tu ai o mare influență asupra lor. Iar eu sunt foarte generos, mereu gata să-i ajut pe cei care mă ajută. Dar, cum ziceam, totul depinde de tine.

Privirea lui Bill părea să fie a unei reptile. Se sprijinise de spătarul scaunului și se uita la Truman cu răceală, fără să clipească. Nu era cu putință să îți dai seama ce îi trecea prin cap. Apoi s-a aplecat peste masă și l-a bătut pe Truman pe umăr.

— Tocmai mă gândeam la altă asemănare dintre noi doi, a zâmbit el conspirativ.

În ciuda voinței lui, Truman a fost teribil de încântat să-i vadă zâmbetul, încântat că William S. Paley îl considera egalul lui. Un prieten. Un băiat adevărat. Încercările trăite cândva în școala militară, rana veche, suferința de a nu fi bărbat pe de-a-ntregul... Doamne, cât poate să fie de obositor, nu-i așa, cum prind toate astea rădăcini și niciodată, niciodată nu se mai urnesc din loc. Asemenea unor intruși. Chiar așa. Traumele din copilărie sunt niște intruși. Profită de o clipă de neatenție, de o slăbiciune, până când nu mai poți să îți închipui viața fără ele.

— Ce anume? a întrebat Truman oftând melancolic. În ce ne mai asemănăm?

— Suntem amândoi colecționari. Colecționari de femei. Tu și... Cum le zici tu lui Babe și prietenelor ei? Lebedele tale?

— Aha, dar tocmai aici ne deosebim, a răspuns Truman cu un zâmbet calm.

— În ce fel?

— Eu nu le tratez ca pe niște căcați.

Bill, care tocmai se pregătea să ceară un alt pahar, a înghețat. A stat așa o clipă, o clipă teribilă, cât veșnicia de lungă, și l-a pironit pe Truman cu o privire lipsită de emoție, lipsită de furie, dar și de prietenie. S-a ridicat brusc, i-a spus că trebuie să întâlnească un sponsor la cină, dar că el poate să rămână dacă are chef, n-are de ce să se grăbească. Apoi a plecat după ce i-a strâns mâna scurt, dar ca într-un clește.

Truman l-a urmărit până la ieșirea din salon. Apoi a continuat să bea liniștit. N-avea de ce să fie gonit de vreo privire insolentă a vreunui chelner sau de șoaptele unor membri șocați de întâmplare. În momentul acela locul lui era acolo, lângă ei, alături de bărbați care controlează imperii, care se freacă de președinți și de regi. Bărbați care aveau nevoie de el. Bărbați care îi cereau să le facă servicii dintre cele care se fac între bărbați.

Dar și-a dat seama că se aprinsese la față, că devenea ridicol. Nici nu ținea de fapt să fie în pielea acelor oameni; viețile lor erau și mai înșelătoare decât a lui, erau pline de cotloane sumbre unde niciodată nu strălucea vreo lumină. El era deasupra lor, da, chiar așa. Și dintr-odată a resimțit o nevoie

urgentă să sară pe masă și să urle: „Uite na, sunt homosexual! Am dat buzna în clubul vostru, iar voi nu puteți să faceți nimic! Are chef careva să-mi facă o fotografie? Vai de voi, obsedați de crose imense și de mingiuțe mititele ce sunteți!”

A râs în barbă și a dorit cu fiecare dintre fibrele excentrice de cașmir ale ființei lui să poată să facă una ca asta. Dar nu putea, nu, de fapt nu *voia* să o facă. Alegerea îi aparținea lui, nu lor. Totuși, nu s-a grăbit să golească paharul, iar asta a produs în jur un exces de nemulțumire. În drum spre ușă i-a șoptit celui pe care îl văzuse dansând cu băiatul portorican:

— Drăguțule, secretul tău e bine păstrat.

După ce a ieșit, și-a pus întrebarea pe care nu i-o pusese chiar direct lui Bill Paley. „Dar cu Babe cum rămâne?”

Era o trădare să-l ajute pe soțul ei să o înșele? Da, desigur. În esență asta era.

Dar și Bill îi era prieten. Și, oricum, avea să o înșele pe Babe, cu sau fără ajutorul lui. Făcea asta de ani de zile. Babe știa. La naiba, tot orașul știa!

Bill o înșela pe Babe, și Slim îl înșela pe Leland, și Gianni o înșela pe Marella, și Gloria îl înșela pe Loel, și Loel o înșela pe Gloria. Loel o înșelase pe Gloria chiar cu Pam Churchill, dacă se gândea bine. Iar el, Truman, ei da, îl înșela pe Jack, și Jack la rândul lui îl înșela pe el. Doar că în cazul lor nu era înșelat nici unul, pentru că știa fiecare de cuceririle celuilalt, ba chiar le discutau în amănunt. Chestia e că, totuși, toți rămâneau împreună. Toți – în sfârșit, cei mai mulți –, se purtau cuviincios, o făceau în secret, în afara cercului lor, după cum îl sfătuisese Slim într-un fel enigmatic, cândva, când avea ochii roșii: „Să nu te caci în propria curte”.

La sfârșitul zilei, se întorcea fiecare acasă, lângă celălalt, iar când ieșeau în lume erau fotografiați împreună. „Domnul și doamna William S. Paley la Muzeul Metropolitan de Artă, la inaugurarea unei noi aripi.” Pentru că asta avea importanță, asta conta.

Iar dacă el, Truman, putea să-l facă fericit pe Bill, astfel încât să se întoarcă de fiecare dată acasă, la Babe, care ar suferi cumplit dacă lui i-ar trece prin minte să facă un gest atât de demodat, cum ar fi să divorțeze, așa cum se părea că era pe cale să-i facă Leland lui Slim, atunci nu făcea oare Truman o faptă bună?

Nu era el oare un bărbat adevărat care dădea o mână de ajutor unui alt bărbat? Nu era el un adevărat și credincios prieten al lui Babe, un prieten care, dacă nu altceva, se asigura cel puțin că Bill n-o să facă vreo boală rușinoasă, care era mereu alături de ea ori de câte ori Babe simțea nevoia unui umăr pe care să plângă, pregătit totodată în orice moment să adune cioburile inimii ei sfărâmate, să le lipească laolaltă și să creeze un superb mozaic, la fel de strălucitor, de vesel și de minunat cum fusese ea, oferindu-i înapoi propria inimă ca pe un dar? O inimă pe care să o păstreze cu drag pentru totdeauna și care să-i amintească de el, de Truman, în fiecare zi în care inima aceea minunată avea să bată cu noblețe, și să nu-l rănească, și să nu-l părăsească niciodată? Și să-l iubească, să-l iubească așa cum merita el să fie iubit.

Da. Da, asta era! O va face pentru Babe.

Așadar a sunat-o pe vechea lui prietenă, Carol Marcus Saroyan Saroyan (pentru că se măritase de două ori cu Bill Saroyan) Matthau și a invitat-o să ia masa împreună la 21. Când au terminat de mâncat salata, a întrebat-o dacă îl cunoaște pe Bill Paley.

Carol, blondă, toată numai curbe dulci și piele lăptoasă, ochi căprui și mari, de fetiță, a fost cuprinsă de un frison. Prieteni din copilărie, ea și Truman erau copii neglijăți ai unor mame care locuiau în Manhattan și se luptau să își câștige un loc în societate. Carol era făcută pentru bărbați, un recipient pentru gânduri pofticioase și capricii sentimentale. Truman se necăjea pentru că tocmai se căsătorise cu un biet actoraș, un oarecare Matthau și nu mai știu cum, în loc să se mărite pentru bani. Din punctul lui de vedere, era pur și simplu o enormă risipă de capital.

— Bill Paley? Carol s-a îmbufnat. Da, îl știu. Vag. Odată m-a fugărit în jurul mesei.

— Orice bărbat căruia îi mai bate inima te-a fugărit o dată în jurul mesei, păpușică!

— Asta așa e.

— Trebuie că l-ai dat gata, pentru că m-a întrebat de tine. Voia să știi că te socotește o persoană cu totul aparte. Idealul lui, mi se pare că așa a zis.

— Ei, și ce-i cu asta?! Carol abia dacă se atingea de paharul de Manhattan din fața ei, dar sugea cireașa ca Lolita.

— Ar fi foarte onorat dacă ai accepta să fii invitata lui la cină. Curând. Doar voi doi, desigur. Un tête-à-tête liniștit.

— Vrea să mă seducă?

— Păi, dragă, n-aș zice că Bill e tocmai un seducător. E mai degrabă tipul ofensiv, din câte mi se pare. Doar e prieten cu Eisenhower.

— Of, bărbații ăștia marcați de război! Nu încetează să se pregătească pentru bătlie!

— Asta așa e. Dar să ne întoarcem la ce vorbeam, scumpa mea Carol. Știu că ești topită după actorul ăsta al tău, cu toate că, să mă tai dacă pricep care-o fi cauza. Însă mi-am zis că chestia asta n-are de ce să-ți strice. Firește, Bill poate să tragă niște sfori, are mare influență în domeniu. Și, într-adevăr, e îndrăgostit lulea. Tu ești exact genul lui.

— Adică măritată?

— Prostuțo, nu! Blondă și sexy!

— E însurat cu Babe, pentru numele lui Dumnezeu! Babe Paley! Nici vorbă să mă compar cu ea. Uită-te la mine! Carol a făcut un gest cu mâna spre rochia ei cu volănașe, ca de țărăncuță, simplă, care îi sublinia feminitatea.

Truman obosise să o convingă să poarte taioare și haine mai stilate; pur și simplu renunțase.

— Drăguțo, Babe întruchipează perfecțiunea. Și e prietena mea cea mai dragă, așa că îți dai seama că-mi stă în gât toată povestea asta. Numai că, fie vorba între noi, Babe și Bill, ei bine, nu sunt chiar intimi în privința asta despre care vorbim. Doar știi cum se poartă cuplurile astea de oameni bogați, toată ziua în jeturile lor! Ei cu-ale lor, ele cu-ale lor! Sângele lor albastru are un ADN aparte.

— Nu, Truman, n-am de gând să accept. Spune-i lui Bill Paley... Ei bine, spune-i să facă ce crezi tu că ar trebui să facă, dar eu n-am de gând să devin una dintre cuceririle lui. Mie îmi place Babe. O admir.

— Da, prevăd eu că ăsta e necazul, a aprobat-o Truman cu tristețe. Mai toate femeile pe care le cunosc o admiră. Cum ți se pare Gloria, prietena ta cea mai dragă? Gloria Vanderbilt. Nu e ea chiar genul lui Paley, dar merge. Crezi c-ar fi interesată?

— Truman, dragule, ascultă! Carol s-a ridicat, s-a întins să își ia geanta și i-a lăsat nota de plată lui Truman. El era foarte generos cu prietenii vechi, cu cei ale căror stele nu se ridicaseră la înălțimea stelei lui. Era întotdeauna bucuros să plătească el.

— Da?

— Mai lasă-te de codoșit! Nu ți se potrivește. Ești prea mititel pentru chestia asta.

Truman a aplaudat-o cu încântare și și-a dat capul pe spate, râzând în hohote.

— Vai, Carol, ești divină!

Încă mai râdea în vreme ce Carol se îndrepta în pas de plimbare spre ieșirea din restaurant. Însă rămânea cu problema nerezolvată. Până când a văzut-o pe Pamela Churchill intrând în restaurant. Ea l-a zărit singur la masă și a afișat pe loc zâmbetul acela fals care i-a dat la iveală toți dinții perfect îngrijiți pe banii vreunuia dintre amoretzii ei. Truman n-avea cum să nu-i aprecieze tenul englezesc de porțelan... Dar ce naiba pusese pe ea?! Rochie de satin în plină zi?! Doamne, femeia asta nu e decât o curviștină oarecare deghizată în femeie bine. Nu-i venea să creadă că s-ar putea cineva gândi serios să o ia de nevastă. Fusesse întreținută tuturor oamenilor importanți: Gianni Agnelli, Averell Harriman, un Rothschild, dacă nu chiar doi... Până și Paley o plătise cândva, în timpul războiului, sau cel puțin așa se zvonea, asta pe vremea când n-o împărțea cu Ed Murrow. Iar acum, Leland Hayward...

De îndată ce l-a văzut, i-a făcut un semn regal cu mâna și s-a îndreptat spre el.

— Pamela! Draga mea! Arăți divin!

— Ah, Truman, iubitule, a murmurat Pamela cu un accent de englezoaică snoabă. Din toți porii radia bine-cunoscutul ei farmec. A clipit ca o mielușică, a roșit ca o școlăriță și l-a făcut să se simtă de parcă ar fi fost singurul bărbat din viața ei. Truman a apreciat efortul; nu putea să nu admire o femeie care își juca rolul la perfecție, deși ea știa foarte bine că n-avea s-o conducă niciodată într-un pat. Și nici măcar să-i cumpere vreo bijuterie.

— Tocmai plecam, inimioara mea, dar îți urez să ai un prânz minunat.

— Mă-ntâlnesc cu Leland, a mieunat ea. Pur și simplu e peste puterile lui să mă piardă din ochi fie și numai pentru o clipă! Bietul de el, era neglijat de Slim, care e o fată adorabilă, dar cam alunecoasă.

— Un bărbat înțelept, i-a întors-o Truman răutăcios și i-a scuturat în față arătătorul.

Pamela a râs ca proasta, el și-a plătit nota, a pupat-o pe un obraz și a plecat.

Ploua, era o după-amiază rece, una care face până și Fifth Avenue să arate ca o stradă sărăcăcioasă, mizerabilă, cu trotuare alunecoase, acoperite de ziare muiate, îngălate și de tot felul de gunoaie. Lumea se grăbea să se adăpostească oriunde, numai afară să nu stea, așa că era înghiontit sau lovit de umbrele. Și-a continuat totuși drumul la pas, cu mâinile în buzunare, cu capul plecat, cu ochelarii încetoșați, bătut de ploaie. Și, până să ajungă la Waldorf, se hotărâse. Și-a scos haina, s-a scuturat ca un câine, și-a șters ochelarii și a luat liftul până la ultimul etaj. Apoi a bătut la o ușă.

— Truman!

— Big Mama! Biata de tine!

Slim Hawks Hayward avea o înfățișare jalnică. Pur și simplu jalnică. Slăbise, așa că pentru prima oară după ani și ani de zile i se potrivea numele „Subțirica“, numai că era trasă la față și nicidecum zveltă și felină, așa cum fusese în tinerețe. Părul îi era neîngrijit, năclăit, nevopsit de câtăva vreme, încât i se vedeau rădăcinile ceva mai închise la culoare. Cum nu își pusese ochelarii de soare pe care în ultima vreme îi purta peste tot, i se vedeau ochii umflați și roșii.

— Spune drept, Big Mama, doar nu te-ai apucat să plângi? Pentru un fiu de curvă? E o adevărată rușine!

— Nu, n-am plâns. Oricum, nu de la micul dejun încoace. Apropo, ce-ar fi să intri?

— Iubito, tocmai aveam ceva să-ți spun. M-am încrucișat cu Pamela la prânz. Firește, i-am întors spatele, din fidelitate pentru Big Mama! Pentru mine e ca moartă. Țeapănă ca un cui bătut în sicriu.

— Bine-ar fi să fie așa!

Slim, într-o cămașă bărbătească enormă cu inițialele LH brodate pe buzunarul de la piept și cu niște jeanși care atârnavă pe ea, s-a dus spre

canapea și a luat țigara care ardea pe marginea unei scrumiere.

— Vai, Slim!

Ochii lui Truman s-au umezit când a văzut în ce hal ajunsese. Era singură într-un apartament la Waldorf, purtând o cămașă a viitorului fost soț. Ar fi putut la fel de bine să fie cămașa din pânză de sac a unui ascet martirizat.

Însetată de viață și cu un remarcabil simț al umorului, Slim a fost mereu cea mai întreprinzătoare dintre lebede. Fuseseră împreună în Uniunea Sovietică cu câțiva ani în urmă, când el se gândise să scrie o continuare la articolul „Muzele se fac auzite“. Reușise să-l ia pe sus și pe Cary Grant. Cary Grant! Slim Hayward! Truman Capote! O veselă gașcă de voiajori!

Păcat că Cary Grant era exagerat de preocupat să fie recunoscut. Dacă cineva nu se oprea locului să se mai uite o dată la mutra lui celebră, făcea el ce făcea astfel încât gropița lui din bărbie să pară mai adâncă și spunea ceva foarte tare cu glasul lui binecunoscut și cu accentul lui cockney. Slim și Truman nu se puteau abține să nu pufnească în râs, ceea ce îl determinase pe Cary Grant să rămână bosumflat tot restul călătoriei, până când, pe neașteptate, a coborât din tren în Finlanda și s-a reîntors la Hollywood.

Slim n-avea nici un fel de vanități. Puțin îi păsa dacă Truman o vedea la sculare ori la culcare; nu-și bătea capul să-și refacă întruna machiajul. Se înfășura într-o blană, își punea ochelari de soare, își ținea capul sus și nu înceta să-i relateze întâmplări. Iar Truman, ca cei mai mulți dintre povestitori, era aproape tot atât de bucuros să asculte, pe cât îi plăcea să povestească.

Slim i-a povestit despre întâmplarea cu soția lui Hemingway, ultima dintre ele, cea pe care n-o suporta nimeni, care încercase să se înece într-o piscină după ce Papa îi făcuse lui Slim ochi dulci fără ocolișuri. I-a povestit despre singura noapte pe care o petrecuse cu Frank Sinatra.

— A început să cânte când a avut orgasm. Pe cinstea mea! Cât pe-aci să mă tăvălesc de râs, dar n-am avut curaj. E genul ăla de mascul sicilian tipic. Așa c-a trebuit să-i spun că a fost cel mai grozav dintre toți bărbații cu care m-am culcat vreodată.

I-a mai vorbit și despre vizionările cu public prin alte localități ale piesei *Pacificul de Sud*, al cărui producător era Leland, soțul ei. Mulți dintre cei

care au văzut spectacolul au spus cu toată seriozitatea să nu-l aducă pe Broadway, pentru că piesa era prea bună și nimeni n-avea să priceapă nimic.

Odată, când erau amândoi într-o stare avansată de beție, le-a trecut prin minte să o sune pe Babe și să-i spună ceva șocant, ceva atipic pentru felul ei de-a fi. Așteptaseră legătura dând pe gât pahar după pahar de votcă, iar când Babe s-a auzit la capătul firului, Slim i-a spus printre bolboroseli o poveste scârboasă despre cum se culcase ea cu un individ tocmai când era la menstruație și cât de scandalizat fusese respectivul, apoi a început să râdă în hohote care s-au transformat în spasme lacrimogene. Truman a luat receptorul și a spus că Slim era probabil la menstruație, biata de ea, așa că să o ierte, și a terminat cu „pupici-pupici, draga mea Bobolink, tu ești unică pentru mine și mi-e dor de tine!“, după care a pus receptorul în furcă și a rugat-o pe Slim să-i mai spună o dată povestea.

Slim era într-al nouălea cer pe vremea aia. Era atât de sigură de trăinicia micii ei familii, încât își lăsa bărbatul singur și pleca la plimbare prin lumea largă. Se purta fără pic de rațiune când își închipuia că, dacă are una-două aventuri și i le mai și povestește soțului ei – ceea ce Truman o implorase să nu facă –, nu vor exista consecințe. Eroarea fatală. Nu după mult timp, ea a plecat într-altă călătorie, de data asta în Italia, cu Betty Bacall. Au urmat și mai multe telefoane în plină beție, la miezul nopții, dar nimeni nu s-a supărat, doar era vorba de Slim! Și-apoi îi ținea companie lui Betty, o făcea să râdă, pentru că Bogie tocmai murise și avea nevoie de așa ceva. În timpul acelei călătorii în Italia s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Și-acum, uită-te la ea!

— Scumpa mea Slim, aș vrea să te port în buzunarul meu tot timpul și să am grijă de tine. Am o idee grozavă! Hai să inventăm o poveste despre Pamela și s-o răspândim în jur! Eu aș inventa o boală oribilă sau ceva de genul ăsta!

— Ce-ai zice de blenoragie?

— Perfect!

Slim a zâmbit ușor, dar apoi a întors capul, și Truman și-a dat seama că plângea.

— Știi că Babe suferă cumplit, nu?

— Da, da. Babe trece zilnic pe-aici. Face curat, comandă de mâncare, se asigură că mă spăl. Mă invită în fiecare weekend la Kiluna. Mi-a spus că pot să stau la Round Hill, în Jamaica, oricând vreau. Babe e...Babe. Prietena cea mai drăguță pe care am avut-o vreodată. Nu-i merit prietenia.

— Carevasăzică nu-i găsești nici o vină?!

— Nu! Cum aş putea să fac una ca asta! Ea a ținut cont de ce am rugat-o: a avut grijă de Leland cât am fost în Italia. A făcut în așa fel încât să nu se simtă singur. Doamne, ce tâmpită am fost! Ce tâmpită sunt!

— Și ce i-ai zis lui Leland când te-a sunat? Mai spune-mi asta o dată! A fost perfect, Slim! Tăios și plin de adevăr!

— I-am spus, când a zis că vrea să divorțeze: „Nimeni, Leland, nimeni nu se *căsătorește* cu Pam Churchill!“ Și așa și e! Câte aventuri a avut curviștina aia?

— Zeci. Sute. De unde și blenoragia!

— Poți să-ți închipui una ca asta? Bărbatul meu...! Ultimul romantic în viață. S-o ia el de nevastă pe târfa aia...! Slim s-a ridicat, a dat cu piciorul în măsuța joasă de cafea și s-a dus la bar. A destupat o sticlă de whiskey, a ridicat o sprânceană întrebătoare spre Truman, care a încuviințat, și a umplut două pahare înalte fără să se mai sinchisească și de gheață.

— Babe nu putea să n-o cheme. Pam era invitata lui Jock și a lui Betsey, iar Babe avea nevoie de o femeie în plus la un dineu, și cum Leland era acolo...

— Știu, știu! Și, pe deasupra, nu se putea spune că Leland n-o cunoștea pe Pam! De ce atunci, de ce tocmai la dineul ăla, n-o să pot pricepe niciodată! Ea s-a purtat nemaipomenit de frumos cu mine când eram cu Betty în Europa! Îmi tot trimitea flori și suna să ne întrebe dacă aveam nevoie să ne pună în legătură cu vreo cunoștință de-a ei. Faptul că o prietenă, o femeie care pretindea că-mi e prietenă a putut să facă așa ceva... Mâinile au început să-i tremure și a fost nevoită să pună sticla pe masă. Avea aerul că era gata să explodeze, însă a inspirat adânc, și-a încheștat pumnii, a luat paharele și i-a întins unul lui Truman. Cred că asta-i tot, a adăugat. Unii ar putea să spună că-mi merit soarta. Leland vrea să divorțeze. N-am de gând să mă împotrivesc, nu mai vreau!

— Atunci ar trebui să-i faci și tu figura. Să ai o aventură cu cineva.

— Păi, știi doar! I-am și făcut-o. Sinatra. Peter Viertel³¹. L-a privit pe Truman și și-a mușcat buzele. Și alții. Așa că, da, cred că... Nu cred, *știi* că, măcar în parte, din pricina asta s-a lăsat prins de farmecele putorii ăleia de englezoaice. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, asta-i căsătoria! Te ngrijești pe ascuns de ce ai nevoie, însă îți păstrezi căsnicia!

— Firește! Doar dacă nu cumva ești vreun gogoman din Midwest, cu idei fermecătoare despre căsătoria din dragoste, tipice pentru cei din centrul țării. Unde ziceai că s-a născut Leland? În Nebraska?

— Dar îl iubesc, True Heart! Aici e buba! Îl iubesc pe omul ăsta și am crezut, of! Of, Doamne Dumnezeule, asta e! Slim părea copleșită. A pus pe masă paharul fără să fi gustat din el.

— Ce vrei să zici? Truman n-a așteptat și a sorbit îndelung din pahar. Era încă ud și înfrigurat din cauza ploii. Apoi s-a strâmbat; băutura nu era de calitate, nu era obișnuitul Johnie Walker Black. Nu știa ce e, dar a ascuns cu eroism faptul că-i displăcea, în timp ce Big Mama continua să stea în picioare, înmărmurită, de parcă tocmai văzuse într-o oglindă în ce hal arăta.

— Of, Doamne! M-am măritat cu ultimul bărbat de modă veche din New York. Un prostănac amărât, cu inima de mămăligă! Leland nu poate să conceapă să se culce cu o femeie fără să o și ia de nevastă. Așa a fost cu mine, așa a fost cu Maggie Sullavan³² înaintea mea. Până și cu Kate Hepburn, dacă stau să mă gândesc. Leland voia s-o ia de nevastă, dar Kate l-a refuzat, pentru că voia să se concentreze asupra carierei. Iar acum cu Pam. S-a culcat cu ea, așadar trebuie să o ia de nevastă.

Truman a mai tras o dușcă și a îndemnat-o pe Slim să facă la fel.

— Din câte-am auzit, ei nici nu-i trece prin cap că s-ar putea întâmpla altfel. Deja își alege servicii de porțelan de la Tiffany.

— Doamne, porțelanuri! De parcă modelul de pe farfuriile de porțelan ar fi tot ce contează într-o căsătorie. Ori argintăria! În cele din urmă nimic din toate astea n-au importanță. Eu m-am ocupat de copiii lui, știai? Copiii ăia sărmani, copiii lui Maggie Sullavan, atât de nefericiți. Lui Leland i-am organizat viața. I-am ales șosetele și cămășile, i-am organizat toate petrecerile de după premiere și am mers cu el la repetițiile generale ale tuturor spectacolelor, am rămas până noaptea târziu și am comandat

sendvișuri și cafea când toată echipa făcea noapte albă ca să pună la punct ultimele detalii. Asta da căsătorie! Iar el aruncă totul la gunoi.

Ochii lui Slim erau iarăși umezi. O lacrimă s-a prelins pe nasul ei aristocratic și a căzut în pahar, dar ea n-a băgat de seamă.

— Haide, Big Mama, ascultă-l pe True Heart! Truman a bătut cu palma pe canapea. Slim s-a așezat. El avea impresia că ea era marioneta, și el, păpușarul. În clipa aceea putea s-o convingă să facă orice. Țsta îi și era planul.

— Tu înțelegi ce e o căsătorie. Căsătoria, așa cum e înțeleasă de oameni ca noi. Idioata aia mică de Carol Matthau nu înțelege; fată bună, dar se mărită din dragoste. Nici urmă de pragmatism. Așa cum e și bietul Leland. Doar că tu ești mult mai inteligentă decât atât. Și mă întreb dacă ai măcar idee ce mult ai putea să ajuți un prieten. De fapt, un cuplu de prieteni, ca să fiu mai exact.

— Ce? Ce-aș putea să fac eu acum ca să ajut pe cineva? Fără Leland... sunt un nimeni. O divorțată fără un ban al ei. Marella, Gloria și C.Z. o să se descotorosească de mine cât ai zice pește.

— Nu, n-o s-o faci! Am să le înfig un cuțit în inimă!

Truman era încredințat că așa ar face, că ar apăra-o pe Big Mama, care îl iubea. Nu la fel de mult ca Babe, nu, niciodată n-ar fi gândit lucrul ăsta. Slim părea că îl privește mai mereu cu o sprânceană ridicată, la pândă. Slim era inteligentă, Slim știa cum să se apere. Prin urmare nu va ține niciodată la el cum ținea Babe, dar nici nu avea nevoie de el pe cât avea Babe. Și nici el de Slim. Amândoi știau, și erau împăcați cu ideea, mai mult sau mai puțin. Fiecare știa asta despre celălalt, ceea ce era totodată liniștitor și nu prea.

— True Heart, a oftat Slim cu un damf de whiskey. L-a bătut pe mână, a luat o înghițitură de băutură și a sughițat. Te iubesc. Zău așa! Povestește-mi ceva. Ceva amuzant. Înveselește-mă, pentru că sunt tristă.

— Nu, nu ești!

Lui Truman i s-a făcut dintr-odată silă, silă de toți oamenii ăștia, de dramele lor, de egoismul lor, de favorurile lor. Silă de averi și de privilegii folosite ca să obțină tot ce-și doreau, ca să-l ademenească, să-l prindă în

mrejele lor și să-l facă să se simtă și mai hidos, și mai murdar, și mai sordid decât era.

— Cum nu sunt?

— Tu nu ții la mine, Big Mama. Nimeni nu ține la mine.

— Bineînțeles că ținem la tine! Toate ținem la tine!

— Nu, nici gând. Nimeni nu ține la mine, poate cu excepția lui Jack. Uită-te la mine! Eu sunt pentru voi doar un circar, zi că nu! O distracție, o toană, o farsă grozavă. Bun să fiu folosit.

— Nu, nici vorbă! Ce tot spui acolo?

Truman s-a rezemat de spătarul canapelei și a luat în brațe o pernuță. A privit-o pe Big Mama, care rămăsese în picioare, copleșită, pierdută. Părăsită. Dar era femeie, se descurca ea. O să dea la repezeală peste alt bărbat care s-o ia de nevastă. Big Mama ținea la tăvăleală. Era tare de înger, mai tare decât el. Mai tare decât Babe, care ținea la el cu adevărat. Toate astea i-au trecut dintr-odată prin minte și parcă a simțit ca un bolovan în stomac gândindu-se la ce tocmai se pregătea să facă. Pentru Babe, numai și numai pentru Babe, el era altceva decât un măscărici, o toană trecătoare.

— True Heart, ce vrei să zici? Am greșit cu ceva? Îmi pare rău, îmi pare... Nu prea sunt în apele mele azi.

— Nu, Slim, nu. A oftat. Nu era deloc lesne să le spui oamenilor ăstora adevărul în față, să le vorbești așa cum se cuvine, cu seriozitate, nu doar azvârlind o vorbă hazlie sau vreun răspuns mușcător. Pur și simplu nu vedeau la el decât că e prea scund, diferit de restul lumii și prea afectat ca să fie luat în serios. Și, pe deasupra, Doamne! nici unul n-avea nimic de-a face cu literatura! Nu, n-avea nicicând să fie acceptat în cercurile lor doar pe temeiul unor lucruri teribil de banale precum talentul sau adevărul. Așa că doar a ridicat din umeri și i-a aruncat lui Big Mama un zâmbet șters. Atunci s-a hotărât să nu devină codoșul lui Bill Paley, cel puțin nu în ziua aia.

— Dar despre ce vorbeam? a întrebat-o în timp ce îi mângâia mâna. Nu aveam oare de gând să împrăștiem un zvon despre Pam?

Slim și-a dat la o parte șuvița de păr subțire care-i căzuse peste față. Profilul ei nu mai avea aceeași linie juvenilă și fermă ca altădată; pentru biata de ea avea să fie totuși complicat să găsească pe cineva, la vârsta ei. A luat receptorul telefonului și i l-a dat lui.

— Fă tu asta, True Heart. O să fie mai mulți care o să creadă, dacă vine de la tine.

— Da, a zis Truman lent, tărăgănat, sâsâit, efeminat, atrăgător. Da, Big Mama, ești deșteaptă și șireată! Sigur că da. O idee strălucită! Acum, să vedem, pe cine sunăm întâi? Cine să aibă privilegiul? Stai așa, cred că știu! A format un număr și i-a tras lui Slim cu ochiul șmecherește.

— Gloria? Draga mea! Sunt eu, Truman! Ai auzit că Pam Churchill...
Iar Slim s-a apucat să râdă prostește.

Note

[29.](#) Sir Cecil Walter Hardy Beaton (1904–1980), fotograf englez.

[30.](#) Maria do Carmo Miranda Da Cunha (1909–1955), actriță și cântăreață supranumită „bomba braziliană” în anii ’40.

[31.](#) Scriitor și scenarist american de origine germană (1920–2007).

[32.](#) Actriță americană (1909–1960).

Palm Beach, Florida,
17 octombrie 1975

C.Z. a pus receptorul în furcă.

Fusese Truman, de bună seamă. Plângând, indignat, bosumflat ca un copil, plin de remușcări.

— *Nu pot să pricep!* spusese el furios, pentru ca în clipa următoare să suspine de ți se rupea inima de milă. Da' ce-și închipuiau? Eu sunt scriitor! Scriu despre ce știu!

C.Z. îl lăsase să-și verse necazul, șoptind la răstimpuri o vorbă de alinare, gângurind de parcă i-ar fi vorbit unui copilaș ieșit din fire. Îi spusese că ea nu-i purta pică, ea înțelegea, că oamenii sunt într-adevăr teribil de naivi, că da, acum, pentru că-i puneă întrebarea, sigur, scriitura lui era spectaculoasă, fără îndoială. Și că această nouă nuvelă era cel mai bun lucru pe care l-a scris vreodată.

La Côte Basque 1965 nu era nicidecum cel mai bun lucru pe care îl scrisese vreodată. De fapt, C.Z. se abținuse cu greu să nu pufnească în râs în timpul lecturii. Nuvela era doar o piesă de teatru, zău așa! Un dialog înțesat de comentarii și de bârfe josnice. Era, de bună seamă, o nimica toată pe lângă opera lui cea mai bună, care, pentru ea, rămânea *Cu sânge rece*.

Prea multe nu lua C.Z. în serios. Niciodată n-o făcuse. Se născuse cu o linguriță de argint în gură, dar o scosese odată cu primul gângurit și o aruncase cât colo prin salonul de nou-născuți. Însă, cu vreo zece ani în urmă, după citirea romanului *Cu sânge rece*, fusese, ca toate lebedele lui Truman, crispată în prezența lui, din pricina unei penibile timidități. Amicul lor mititel, homosexual, gură spurcată, escortă, la fel de valoros ca niște mărunțiș uitat într-un buzunar, devenise peste noapte altă ființă, un uriaș, o santinelă literară. C.Z. se întreba cum de fusese în stare să își închipuie că priveau lumea cu aceiași ochi, că aveau aceleași gânduri, aceleași vicii, aceleași plăceri și aceleași interese.

Truman încetase pur și simplu să fie Truman. Asta, oricum, pentru o vreme.

C.Z. își amintea de anii în care fusese scrisă acea carte. Până și pe vremea aceea era nelipsit de la petreceri, iar când bărbații prietenelor lui refuzau să le însoțească să danseze la *Peppermint Lounge*³³, le ducea el. Stătea și pe atunci cu ele la taclale în jurul focului. Dar la răstimpuri, așa cum i se păruse ei, rămânea cu privirea pierdută în depărtare, i se mișcau buzele, dădea la iveală un carnet și făcea la repezeală o însemnare. Și mai adesea devenea brusc abătut, cu toate că ceilalți dansau veseli în jurul lui, de parcă ar fi fost un pom de Crăciun. Însă își revenea grabnic și se puneă iarăși pe țopăit.

Apoi, romanul a apărut și l-au citit toate, l-au citit de-adevăratelea, nu așa cum făcuseră cu celelalte cărți ale lui. Numele lui Truman Capote a început să fie rostit cu respect, cu voce cumpănită, și de la mic la mare, toate personalitățile de la televiziune, de la ziare sau de la radio îi solicitau un interviu. Firește, Truman devenise celebru dinainte, de când lucra la romanul *Cu sânge rece* și ieșise filmul *Mic dejun la Tiffany*, care îl ridicase la rangul de vedetă.

Vai, de câte ori își aducea C.Z. aminte de ziua când fuseseră împreună să vadă filmul, râdea în hohote, un râs provocator și gutural, cu totul altfel decât felul ei tărăgănat de a vorbi, aristocratic și sec. El nu vedea filmul atunci pentru prima oară, căci lucrul acesta îl făcuse, de bună seamă, cu Babe. Cu C.Z. fusese la matineu. Se strecuraseră amândoi într-o sală întunecoasă, se așezaseră în ultimul rând și ronțăiseră niște biscuiți. Tot timpul proiecției, Truman îi șoptise la ureche o mulțime de comentarii răutăcioase, un interminabil șir de măgării. „Audrey Hepburn e o mititică destul de drăguță, dar e departe de Holly a mea. Eu am vrut-o pe Marilyn Monroe, numai că nimeni nu vrea să mai lucreze cu biata Marilyn... Vai, privește! Uite ce i-au făcut lui Mickey Rooney! E de-a dreptul dezgustător! Ca să nu mai vorbesc despre crima asta teribilă! Ia privește-l cum ronțăie scenariul! Mare minune că n-a luat douăzeci și cinci de kile! Patricia Neal, o femeie minunată, dar ce nevoie era să se mai adauge personajul interpretat de ea? Și-apoi, eu găsesc că Fred ar fi fost mult mai interesant dacă era doar un gigolo oarecare, mai degrabă ceva în genul lui Holly... Acum, fii atentă la scena când Audrey trebuie să cânte chestia aia. *Moon River*, cum să-ți zic eu ție, e un cântecel destul de simpatic, dar nu e cel din cartea mea, care, mă

simt dator s-o spun, se potrivea mult mai bine. Uită-te numai la Audrey cât de stresată e, cum tremură cu chitara aia în mână. Bine, n-ai cum să vezi asta în versiunea finală, dar poți să mă crezi pe cuvânt; în ziua aia eram pe platou în timpul filmării. Și, dragă, ce să-ți mai spun de soțul lui Audrey, Mel...”

A trebuit să revadă filmul, de astă dată singură, pentru că nu pricepuse mare lucru cu Truman lângă ea.

Truman fusese, așadar, celebru și înainte, altminteri n-ar fi avut cum să pătrundă în cercul lor. Însă nu se compara cu ceea ce a urmat după apariția romanului *Cu sânge rece*. Și nici una dintre ele, nici măcar Babe, nu s-a mai simțit întru totul în largul ei când era el de față, după ce au priceput toate că realizase ceva cu adevărat important și că era un deschizător de drumuri în literatură. C.Z. a fost prima care a recunoscut că nu știa nimic despre activitatea lui scriitoricească, în afară de faptul că un autor trebuia respectat, ba chiar venerat. Și că, până atunci, ea nu se gândise deloc la Truman ca la un autor, oricât de surprinzător suna. Pentru ea fusese pur și simplu un ornament, o podoabă de pus alături de altele, cineva care să o amuze, căruia să-i dea oarece importanță, dar nu neapărat să-l admire.

C.Z. a deschis ușile care dădeau spre terasa ei remarcabilă. Soarele în asfințit peste Florida i-a mângâiat pielea, i-a încălzit fiecare folicul, i-a deschis toți porii. A tras o gură zdravănă de aer așa cum o învățase tatăl ei să facă ori de câte ori se afla afară, cel mai bun mod de a-ți curăța plămâni. A adulmecat mirosul sărat al oceanului și aroma dulceagă a iasomiei din ghivecele care înconjurau terasa. Albastrul piscinei era și mai intens decât al oceanului care se vedea la doar câțiva pași distanță de peluza atât de bine tunsă, încât dădea impresia că ar fi tăioasă ca briciul. Însă nici vorbă de așa ceva; era fragedă, mângâietoare, o enigmă pentru vizitatorii obișnuiți cu iarba aspră și cleioasă din Florida.

O asemenea zi în care în văzduh zumzăia o mulțime de insecte, iar pământul era acoperit de flori, în care totul semăna cu decorul unui film muzical de odinioară realizat de MGM, o astfel de zi îi amintea de tinerețe. Greșise și ea pe atunci, așa cum se părea că făcea acum bietul Truman. Ori, mai degrabă, așa cum începuse cu ani în urmă, după apariția romanului *Cu*

sânge rece. Asta trebuie să fi fost, a tranșat problema C.Z.; atunci începuse el să o ia razna.

Dar cine n-o luase vreodată razna? E sigur că ea nu fusese scutită. Cât de tare se grăbise, încă de la balul debutantelor, să se țină departe de viața privilegiată! Își aducea aminte cât de prost se simțise și ce mult ar fi vrut să se facă nevăzută când și-a găsit numele în Registrul celor din lumea bună – „Miss Lucy Douglas Cochrane“, și asta pentru că nu i se adresase nimeni vreodată cu numele ăsta. Încă din copilărie fusese C.Z., din pricina cretinului de frate-său, care nu era în stare să pronunțe „Sissy“. La vederea numelui ei adevărat pus pe hârtie, nume de bostoniană, se simțise de parcă i-ar fi fost marcată apartenența în carne cu fierul roșu, ca unui animal de rasă, de parcă ar fi făcut parte dintr-o cireadă. E drept, că o cireadă privilegiată, rară, aparte... Așa că se hotărâse să facă ceva, orice, numai să scape de cireadă, să fie deosebită de ceilalți, să stea pe picioarele ei, așa cum rămâne câte o pădărie pe o peluză bine îngrijită.

Prin urmare, își luase tălpășița. Cu banii ei, cu temeritate tinerească și cu o înfățișare plăcută. Pe vremea aia, ce-i drept, era destul de tentată să stea în fața oglinzii mai mult decât ar fi trebuit (așa cum cele mai multe dintre prietenele ei continuau să facă și acum, era nevoită să recunoască). Cel mai mult își admira profilul, bine desenat, profil de camee, și toate trăsăturile ei erau pe cât de pronunțate, pe atât de delicate. Avea un păr blond deschis (deși, ei bine, acum folosea un produs special ca să-l mențină așa). Era înaltă, cu picioare lungi pe care le pusese în evidență cât se poate de bine, mai întâi dansând prin anii '40 într-unul dintre ultimele spectacole de la Ziegfeld Follies³⁴. Și, Doamne, în ce hal se mai agitaseră mama și papa! Însă fără să o amenințe cu dezmoștenirea, chestie care, trebuia să recunoască, ar fi făcut-o să se întoarcă urgent acasă. Lui C.Z. îi plăceau banii. Ce nu-i plăcea era rahatul pretențios care însoțea banii.

După Follies, unde se lăsase pipăită cu plăcere de admiratorii îngrămădiți la intrarea artiștilor, fugise la Hollywood. Luase ceva lecții de actorie și căpătase un contract cu Twentieth Century-Fox, fără a apărea însă în vreun film. Munca pe platoul de filmare nu era pentru ea – lumini, costume, machiaj și tot restul. Avea impresia că i se închid porii, se simțea falsă și mai pretențioasă decât la vremea debutului în societate. În plus, după cum

descoperise curând, o stea de cinema avea nevoie de disciplină. Rămăsese stupefiată când și-a dat seama că petrecerile nu durau mai mult de nouă sau zece seara, când toți erau obligați să se ducă acasă și să doarmă ca să fie în formă în fața camerei de filmare a doua zi în zori.

Așa că a șters-o în Mexic. Acolo s-a distrat pe cinste! Lupte cu tauri, leneveală, nopți toride cu muzică de sărbătoare și covoare de bougainvillea pline de culoare chiar și în lumina stelelor. Hoinărind, dansând, pescuind, bând, uitând de sine, lepădându-și pielea de patriciană, înlocuind scorțoșenia ținutei și pantofii de piele fină cu bluze, cu fuste și cu sandale țărănești. Se lăsase cu totul la voia întâmplării.

C.Z. s-a aplecat să rupă o păpădie nerușinată de pe peluză și a zâmbit la amintirea celor două săptămâni când se tolănise pe canapeaua prăfuită din atelierul lui Diego Rivera, căruia îi îngăduia să o mângâie cu priviri lacome pe când o picta goală pentru posteritate. Tabloul atârna acum în casa din Florida, într-o cameră în care nu intra niciodată nimeni. Asta pentru că C.Z. descoperise, rușinată, că nu era în stare să se lepede cu totul de pielea cu pedigree. După toți anii de hoinăreală, o luase repejor spre casă, înapoi la siguranța asigurată de bani, de privilegii și de clasa socială, se măritase cu William Guest, un tip mult mai în vârstă decât ea, însă grozav de bine făcut, un jucător de polo cunoscut pretutindeni și posesor al unei mari averi și al unui pedigree încă și mai remarcabil decât al ei. Așadar, a reluat viața care îi fusese plănuită încă din ziua când se născuse. Din fericire, gândea ea acum. Atâta vreme cât putea să mai aibă parte și de un pic de distracție adevărată.

Însă, cel puțin, își făcuse de cap, trecuse prin toate nebuniile tinereții, ceea ce nu putea să spună despre nici una dintre cunoștințele ei, cum ar fi fost Babe, de pildă. Bietei fete nu i-ar fi trecut prin cap ce e aia să o iei razna nici dacă i s-ar fi ivit o ocazie ascunsă într-o poșetă Louis Vuitton! C.Z. își spunea că Babe n-avusese niciodată asemenea noroc, probabil din pricina unei trăsături de caracter – timiditate, fire introvertită. Cea mai mare trăsnaie pe care o făcuse vreodată Babe, se gândea C.Z., a fost să își îngăduie să se îndrăgostească nebunește de Truman și să lase deoparte orice fel de precauție, și asta pentru prima și, probabil, ultima oară în viața ei.

Vai, vai, Truman! Ce diavol împielițat! C.Z. s-a întins într-un șezlong și s-a uitat la picioarele ei drepte și lungi, cu unghii date cu oă fucsia. Fir-ar

să fie! C.Z. ținea la Truman și nu și-ar fi schimbat atitudinea nici dacă el s-ar fi folosit de ea în povestirea aceea nenorocită, chestie pe care n-o făcuse. Dar se putea spune că depășise orice măsură, zău așa! Fusesse întotdeauna încântător, amuzant, cârtitor, dar ticălos niciodată. Importanța pe care și-o dădea, uimitoarea lui încredere în sine nu fuseseră agresive.

Până la *Cu sânge rece*.

Da, totul se raporta la acel moment, nu-i așa? Cea mai remarcabilă realizare. Cea mai remarcabilă prăbușire. Pentru că singurul lucru scris de el de atunci încoace era povestioara asta mizerabilă din *Esquire*, care părea să fi vărsat toată pucioasa și focurile iadului pe căpșorul rotunjour al lui Truman. Și care o ucisese pe una dintre ele, dacă te luai după gura lumii. Cel puțin așa pretinsese azi-dimineață Slim la telefon, furioasă, când o întrebase dacă a citit-o.

La Côte Basque 1965. Doamne! Până și titlul era respingător.

Ei bine, când avea să se întoarcă el din California, după ce termina cu filmul ăla oribil în care juca, se gândea să îl invite aici să se ocupe de el, să-l răsfete și să-l protejeze. Oricum, măcar o bucată de vreme. Însă urma să se ducă la fund dacă nu învăța să înoate de unul singur, așa cum făcuse și ea, așa cum își învățase și copiii să facă. Totuși se cam îndoia că Truman va înota. Îi lipsea educația cuvenită, nu avea pedigree. Nu era pursânge. Mare păcat, dar nu era nimic de făcut.

C.Z. a clătinat din cap, s-a ridicat și s-a dus să-l caute pe grădinar.

Păpădia aia nu se potrivea cu pajiștea ei.

Note

[33](#). Discotecă din New York, locul de unde a pornit pasiunea pentru twist.

[34](#). O serie de producții teatrale pe Broadway între 1907 și 1931.

Capitolul 11

Babe a pus deoparte exemplarul cu dedicație al romanului *Cu sânge rece* oferit în ajun de Truman. Mâinile lui tremuraseră, fremăta de mândrie, de mulțumirea lucrului împlinit, poate și de teamă. Cine știe?

— Sper să-ți placă, scumpa mea Babe, a șoptit solemn după ce-a notat sub dedicație data: „Ianuarie 1966“. Opinia ta este, într-adevăr, tot ce poate să fie mai prețios pentru mine.

Ca de obicei, asemenea vorbe o emoționau, o făceau să se simtă aparte, folositoare și importantă, și îndrăgea sentimentul ăsta, îl pune la inimă, îl șlefuia, apoi îl scotea la iveală ca să-l admire, mai mândră de el decât de cele mai fine perle pe care le deținea.

Babe nu închisese ochii toată noaptea până nu terminase de citit romanul. Când fusese publicat prima oară toamna trecută în patru numere succesive din *The New Yorker*, Truman o implorase să aștepte până apărea într-un singur volum, ca să citească totul dintr-odată, de la început până la sfârșit. Făcuse întocmai, cu toate că, mai întâi, ocolise casa în vârful picioarelor ca să se asigure că ușile și ferestrele erau bine închise, pentru că se aștepta să fie una dintre acele cărți care îți provoacă frică atunci când le citești singur noaptea. La început chiar așa fusese, numai că fascinația trezită de felul în care erau descrise personajele îi alungase teama. Ei da, portretele asasinilor, Perry și Dick, erau halucinante, însă imaginea care i se întipărise în minte era a uneia dintre victime – doamna Clutter, Bonnie. Și asta pentru că, în opinia ei, Bonnie Clutter fusese o ființă nefericită. Șubredă, nevrotică, neputincioasă în fața vieții, copleșită de îndoieli, de complexe și de spaima. Bonnie Clutter se refugia în camera ei, dormea cât era ziua de lungă, nu avea grijă de gospodărie și lăsa toate treburile casei pe seama nefericitei de Nancy, fiica ei. S-ar fi zis însă că cei din Holcomb, Kansas, știau de toate astea și erau înțeleghători, își făceau griji pentru Bonnie și nu păreau să o judece din cauza felului ei de a fi: plângăreață, șubredă, depresivă și închisă în sine.

Toate trăsăturile astea o pândiseră și pe Babe în momentele ei mohorâte, când simțise că nu-l mai suporta nici pe Bill, nici viața sub lumina reflectoarelor și imaginea pe care o arăta lumii, pentru perfecționarea căreia își dăduse atâta silință. Însă niciodată, nici măcar o singură dată nu se lăsase atrasă de ce făcuse Bonnie Clutter până în noaptea când fusese asasinată, adică să lase mizeria și întunericul să triumfe.

Babe a reluat cartea și a răsfoit-o în căutarea paginilor cu ilustrații fotografice. Printre altele, era o imagine de-a lui Bonnie Clutter din vremuri mai bune. O ochelaristă oarecare, îmbrăcată cu una dintre acele ținute jalnice purtate de Mamie Eisenhower – o fustă înfoiată cu imprimeuri florale, un enorm buchet de flori artificiale fixat la umăr și o pălărie de dantelă, întru nimic avantajoasă, cocoțată pe bucle înțepenite de permanentul coafurii. Bonnie zâmbea, iar zâmbetul îi puneă în valoare o gropiță atrăgătoare. Părea fericită.

Portretul făcut de Truman era al unei femei care numai fericită nu fusese, o femeie care i-a spus cândva unei prietene cât regreta că nu absolvise școala de infirmiere, cu toate că nici măcar nu era bună de așa ceva, „doar ca să arăt c-am reușit și eu ceva o dată-n viață“.

Vai, cum se mai regăsea Babe în afirmația asta! Ea avea o diplomă, însă era mai degrabă un ornament. Gogsie decretase că fetele ei trebuie să urmeze Westover, o școală particulară de fete pentru perfecționarea comportamentului pretins de înalta societate, nu un colegiu, care le-ar fi permis să urmeze o facultate. Astfel încât, deși Babe terminase în fruntea clasei, nu își însușise decât manierele elegante. Anii când redactase o rubrică de modă îi oferiseră gustul unei altfel de împliniri, altceva decât numai a făpturii ei ieșite din comun. Însă acei ani zburaseră pe nesimțite. Destinul ei a fost căsătoria, asemenea lui Bonnie ori a majorității femeilor. Cel puțin Babe reușise, iar asta în singurul fel în care maică-sa înțelegea reușita, adică se căsătorise cu bărbați bogați, oameni cu căutare. Până și Bonnie făcuse asta. După descrierea lui Truman, Herb Clutter fusese bărbatul cel mai atrăgător din Holcomb, Kansas, și, pe deasupra, lider al comunității.

Numai că Bonnie nu fusese în stare să țină pasul, să suporte necazurile de zi cu zi, pe când Babe, care o înțelegea mai bine decât oricine, mai bine

chiar decât ar fi bănuir vreodată Truman, nu se dăduse bătută și nici n-ar fi îngăduit cuiva să-i socotească viața altfel decât ca pe o mare reușită. Dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru asta avea să rămână Babe în memoria celorlalți, spre deosebire de Bonnie, care acum era pentru toți și pentru totdeauna o femeie înfrântă de viața care-i fusese hărăzită. Ce simțeau acum despre toate astea fetele ei care rămăseseră în viață? Dar Bonnie Clutter ar fi putut în vreun fel oarecare să afle că Truman o dezbrăcase, că o lăsase goală? Că fusese dată în vileag așa cum era ea de fapt?

Însă Bonnie Clutter era moartă. Nu, n-a știut nimic, fără îndoială.

Babe a simțit că o străbate un fior, a strivit mukul de țigară și a aprins îndată alta. Era doar ea la Kiluna. Bill se duse la Los Angeles cu afaceri. Copiii nu erau în vacanță, însă, chiar dacă ar fi fost acasă, ea tot n-ar fi știut. Ei locuiau într-o mică aripă separată a casei, care le fusese rezervată. Așa încât, rămasă de una singură, Babe s-a lăsat în voia gândurilor negre. De parcă ar fi mâncat pe ascuns, ferindu-se de ceilalți, un tort întreg, ceva pe cât de vicios și de vinovat, pe atât de delicios. Și de greșos.

Aveau oare să o plângă copiii ei dacă ar muri pe neașteptate de o moarte crâncenă? Babe nu-și făcea iluzii, știa bine că totul fusese din vina ei. De Tony, fiul ei cel mare, era apropiată acum, când devenise adult, dar nu și la vremea copilăriei. N-avea cum să nu recunoască faptul că nu se dădea în vânt după copii, nu se prăpădea de dor să-i țină în brațe, nu le suporta mirosul și murdăria. Pe măsură ce copiii creșteau, fiecare dintre ei cu necazurile lui – Amanda, foarte timidă, Bill Junior, hiperactiv și temător de taică-său, biata Kate, într-o continuă stare de neliniște, din pricina căreia își pierduse părul în copilărie, lucru cu care Babe nu s-a împăcat niciodată, cu toate că o purtase împreună cu Bill la toți specialiștii și îi comandase perucile cele mai fine pentru a avea un aspect cât mai natural cu putință –, ea își dădea seama că, incapabilă să-i fie vreunuia dintre ei de folos, să-i îngrijească, să-i modeleze așa cum maică-sa o modelase pe ea, se retrăsese, sperând să găsească alte persoane care să se ocupe de ei. Angajase tot ce putea să fie mai bun printre infirmiere, guvernante, educatoare și meditari, stătuse de vorbă cu fiecare la vremea angajării, îi tratase pe toți ca și cum ar fi făcut parte din familie și avusese grijă să fie bine răsplătiți. Ba chiar instalase pentru ei o piscină separată, la oarecare distanță de piscina

principală, ca să le ofere un spațiu de libertate de mișcare, de intimitate. Avusese grijă să-și trimită copiii la cele mai bune școli. Se interesa de colegii lor, pe care îi invita la Kiluna sau la Kiluna North, umplea aripa casei unde stăteau copiii cu cele mai noi jucării, cu patefoane, cu televizoare și cu jocuri. Își făcuse obiceiul să treacă pe-acolo o dată pe zi, să petreacă un moment cu fiecare dintre ei, fie că le citea, se juca împreună cu ei ori îi aplauda pentru progresele făcute la înot sau la dans.

Apoi îi părăsea. Oare cum zisese Truman în cartea lui? S-a întors la pat și a luat cartea. Da, uite aici! Bonnie vorbea despre băiatul ei cel mic. „Și cum o să-și aducă el aminte de mine? Ca de o fantomă.“

Babe a clătinat din cap și a mai aprins o țigară. Nu și-ar fi închipuit că putea să aibă atâtea în comun cu o oarecare casnică nevrozată din orașelul Holcomb, Kansas. Cu toate astea, nu era altceva pentru cei patru copii ai ei decât o fantomă. Una extrem de elegantă, de neatins. Își lăsase copiii de izbeliște, ca să se ocupe de propria persoană și de Bill. Să se ocupe de oaspeții ei, de casa ei, de grădina ei, de hainele ei, de asociațiile ei caritabile. Să se ocupe de Truman. Lui îi îngăduise să se instaleze în inima ei așa cum nu își lăsase vreodată copiii, o știa bine, și o știau și ei, astfel încât nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi asasinată în miez de noapte, ca Bonnie Clutter, ființa aceea dezordonată, imperfectă și fragilă, nu ar fi plânsă nici măcar atât cât fusese ea.

Firește, cu excepția lui Truman. Uimitorul, micul mare Truman. Cel care scrisese o carte uimitoare, o carte importantă, măreață, care luase lumea pe sus. Of, Doamne, de toate îi era frică acum lui Babe, nu-i așa? Semăna perfect cu Bonnie Clutter! Încă vreo câteva țigări și avea să se ascundă în camera ei și să nu mai iasă vreodată la lumina zilei. Părinții ei o crescuseră în așa fel încât să nu-i fie frică, dar ei îi era, trăia într-o veșnică nesiguranță, era măcinată de îndoieli. Dacă ar fi știut lumea! Truman știa, știa totul despre ea. Îi cunoștea fiecare cicatrice, fiecare rană dureroasă. Cu excepția unui lucru: el nu știa că era îngrozită la gândul că l-ar pierde.

Cu educația ei și cu cele câteva lecturi din Dickens, Proust ori Faulkner nu-i putea ajunge lui Truman nici la degetul mic, așa că, acum, pur și simplu nu știa cum ar mai fi stat ea de vorbă cu el. Să-i comunice acestui mare om îndoielile și visele ei părea absurd. Cum să continue să-l distreze,

să danseze cu el, să-i împărtășească secrete ori să-l provoace la o bătălie acum, după ce citise cartea asta, care era scrisă de altcineva, nu de confidentul ei, nu de sufletul ei geamăn. Era o carte scrisă de un bărbat, iar ea încetase să-l considere astfel pe Truman. El devenise o prelungire a ei, analistul ei, perna ei, pilula de luat înainte de culcare, cafeaua din zori.

Țârâitul telefonului a scos-o din reverie. S-a grăbit să ajungă la aparatul franțuzesc aurit, în stil provensal, de pe măsuta de noapte. Nu voia să răspundă vreunul din angajați pentru că știa deja cine sună.

— Bobolink! Draga mea! Hai, spune-mi! Spune ce părere ai!

Lui Babe aproape că i s-a tăiat respirația de ușurare. Vocea lui Truman era... a lui Truman! Inima ei, sufletul ei, geamănul ei. Nu marele scriitor.

— Truman, scumpule, sunt încântată. Am devorat-o, cuvânt cu cuvânt. Sunt profund impresionată de talentul tău, așa cum am fost și înainte, dar acum... Cartea asta e într-adevăr tot ce așteptam de la tine. E capodopera ta.

— Știu! a chicotit Truman, iar Babe l-a imitat. Ar fi dorit să fie lângă el, să-i vadă expresia, cu toate că își imagina fața lui rozalie, ochii mijiți, rânjetul nevinovat al pisicii care tocmai a mâncat canarul. Țopăia, sărea de plăcere de pe un picior pe altul. Truman se bucura de ceea ce făcea mai mult decât oricare dintre cunoștințele ei, se scălda în succesul obținut, nu afișa o falsă modestie, nu atribuia succesul altora, ori norocului, ori vreunei alte cauze în afara propriului talent. Cum să nu prețuiești un astfel de om?! Vai, Babe, a continuat el jubilând, o adevărată explozie de bucurie, sunt atât de fericit că ți-ai format o asemenea părere! Care a fost partea care ți-a plăcut cel mai mult? Spune-mi, te rog! Zău că vreau să știu! Toți îmi zic că le-au plăcut Perry și Dick, însă mai cu seamă Perry. L-am prins pe Perry la perfecție! Am vrut să dau la iveală sufletul unui ucigaș, dar și al unui băiețel rănit, care a avut ocazia să aleagă, numai că a ales greșit.

— Bineînțeles, Perry e formidabil. Vreau să zic, felul în care l-ai prezentat...

— Nu el te-a interesat cu deosebire, a replicat Truman pe loc. Îmi pot da seama.

— Nu, e Bonnie. Biata de Bonnie.

— Știam c-o să-ți placă.

— Știai?

— Da. Pentru că te identifici cu ea, draga mea Babe. Nu-i așa?

— Da. Babe s-a înroșit. Cum de-a simțit, de parcă ar fi radiografiat-o prin telefon?! Vai, cum de-ai știut, Truman?

— Pentru că te cunosc, draga mea. Te văd așa cum nu te vede nimeni altcineva, nici măcar Bill, mai cu seamă Bill, pentru că tu nu îngădui să fii văzută. Iar ei nici nu merită! Eu o cunosc pe adevărata Babe. Cea mai minunată Babe dintre toate. Și cea mai singură.

— Poți... Ți-ar face plăcere să vii până aici? Babe răsucea firul telefonului pe deget și se simțea rușinată și amețită de parcă ar fi fost adolescentă. Sunt singură cuc. Așa am și vrut când mi-am propus să-ți citesc cartea, ca să fiu în stare să mă concentrez cum se cuvine. Numai că acum tare aș... Aș vrea să te văd, Truman. Asta numai dacă poți. Îmi închipui că ești foarte ocupat.

— Vai, Babe, draga mea, e imposibil! Poți să-ți imaginezi? Mi se ia un interviu pentru televiziune! Din nefericire, nu la CBS. Iar Lee Bailey vrea să vină la mine, în Southampton, să mă filmeze.

— Așa deci... Babe nu și-ar fi dat pe față dezamăgirea în ruptul capului, nu i-ar fi umbrit prietenului ei evidenta și binemeritata bucurie, nu și-ar fi îngăduit să fie ca Bonnie Clutter. Ce mai, Truman! E minunat! Cu ce te îmbraci pentru filmare?

— Ei, mă gândeam să-mi pun helanca portocalie de cașmir și niște pantaloni de stofă. Foarte colorat, și totuși nu prea mult. Ce zici?

— Da, cred că e bine. N-a mai adăugat că, după părerea ei, helanca avea să fie ideală, mai cu seamă ca să-i ascundă burtica. Se cam îngrășase cât scrisese cartea, în aniiăștia lungi în care tot așteptase ca Perry Smith și Dick Hickock să fie executați, ca să poată în cele din urmă să scrie sfârșitul romanului. Toate întârzierile, toate amânările datei execuției îl făcuseră pe Truman să se lase în voia mâncării, a băuturii și a neplăcutei lipse de activitate. Eu sunt de părere că o helancă se potrivește în cele mai multe ocazii.

— Și cred că o să-mi fac și manichiura înainte. Ba chiar și un masaj al feței. De fapt trebuie să fug chiar acum dacă vreau să apuc să le mai fac.

— Desigur, Truman, grăbește-te! O să arăți minunat în fața camerei de luat vederi! Abia aștept să văd emisiunea. Vii să ne uităm împreună? Adică,

pot să mă uit cu tine?

— Babe, promit. Nu mă uit cu nimeni altcineva, nici măcar cu Jack, care, apropo, e livid când vede câtă atenție mi se dă. Și e și gelos. Bietul băiat, e-un scriitor *atât de bun*! Truman a oftat, iar Babe parcă-l vedea scuturând din cap. Cu toate astea, îi vine greu să vadă cât succes am, mai ales acum. Dar nu poate nimeni să-mi ceară să nu mă bucur, numai ca să-l menajez pe el, nu-i așa?

— Sigur că nu!

— Știam că tu ai să înțelegi, draga mea Bobolink. Trebuie să zbor. Pe curând!

— Când...?

Dar Truman închisese.

Babe s-a tot învățit prin casă o vreme, neștiind ce să facă. Ar fi putut să vorbească cu grădinarul despre niște copaci pe care i-ar fi vrut la primăvară pe lângă heleșteu, cu toate că nu avea cum să se plimbe în ianuarie prin grădină. Zăpadă nu era, dar i se făcea frig numai gândindu-se la ramurile goale, la tulpinile uscate, la frunzele amestecate cu pământ și la micile suprafețe înghețate. Nu-i plăcea deloc iarna la New York. În ultima vreme îi era greu să suporte frigul. Și mai dificil îi era să tragă în piept aerul rece și uscat. Însă din cauză că Bill era la Los Angeles, nu mai plecaseră în Jamaica, așa cum făceau de obicei.

Fără un rost anume, Babe a intrat în dressingul ei, peștera lui Aladin plină de umerase, de sertare căptușite, de compartimente secrete, de pungi de păstrat haine, pline cu comori, cu pantofi umpluți cu ghemotoace de hârtie, păstrați în săculeți de pânză de culori felurite, codificate. Bonnie Clutter pune pe ea capoate de casă, cămăși de noapte și șosete groase albe. Iar Babe Paley, printre toate acele minuni de modă vestimentară, înconjurată de superbe rochii de seară, de rochii de zi croite cu gust, de taioare de toate culorile, ușoare ori groase, a hotărât, cu o încăpățănare de copil mofturos, să se ducă la magazinul Bergdorf să mai cumpere câte ceva. Pentru că putea să își permită, în vreme ce Bonnie Clutter nu.

La urma urmei, asta făcea Babe, asta era ocupația ei principală. Cumpăra. Uneori își imagina că era director de muzeu, numai că muzeul era ea însăși, casele ei, stilul ei de viață. Asta învățase la Westover, asta făcea cât se poate

de bine. Se înconjura și se drapa în lucruri de lux, frumusețea era profesia ei, o profesie mai plăcută decât cele pe care mulți oameni erau obligați să le suporte, și-apoi, da, desigur, îi și plăcea. Era supapa ei, principala ei plăcere. Așa fusese, cel puțin până îl întâlnise pe Truman. Numai că Truman era ocupat.

Nu peste mult timp, Babe stătea tolănită pe bancheta din spate a unei enorme limuzine negre, bine încadrată de perne de piele, cu o păturică de cașmir pe genunchi, cu o selecție de reviste pe un platou din fața ei, cu un coșuleț la picioare în care se găsea o carafă cu apă și o sticlă de șampanie, cu muzică clasică transmisă prin difuzoare bine disimulate. Mașina se îndepărtase în mare grabă de Long Island și o depusese în fața magazinului Bergdorf Goodman. A coborât fără să-și bată capul unde avea să fie parcată mașina sau cât putea să coste. Cineva se ocupa de toate astea în locul ei.

A intrat așadar pe ușa rotativă de la Bergdorf Goodman fără a se opri în loc să se minuneze, așa cum ar fi făcut alții, de pardoseala și de pereții de marmură bine lustruită, de vitrinele strălucitoare ce păreau să fie ele însele neprețuite piese de odinioară – scrinuri și armoare antice și vitrine franțuzești cu porțelanuri –, de tavanele înalte, de aplicile aurite, de candelabrele de cristal aprinse, de canapele, fotolii și scaune de o înfățișare remarcabil de rafinată, raspândite pe ici, pe colo. Pentru Babe Paley, Bergdorf era un loc familiar, la fel de luxos ca oricare dintre numeroasele ei case.

— Vai, doamnă Paley! Unul dintre responsabilii salonului de la parter se apropia frecându-și mâinile. Doamna Hughes nu e astăzi aici. Nu știam că treceți pe la noi!

Doamna Hughes era vânzătoarea care se ocupa de *ea*. Babe, ca toată clientela de la Bergdorf, avea o asistentă care căuta, transporta, sugera sau elogia.

— E-n regulă, domnule Stevens. Nici eu nu știam c-o să vin. Cred că am să mă plimb puțin de colo-colo prin magazin, dacă nu deranjează pe nimeni. Da, da, chiar așa! Astăzi am să fiu o cumpărătoare oarecare, o turistă, ca toată lumea! „Bonnie Clutter“, s-a gândit Babe, zâmbind cu blândețe mititelului din fața ei, care avea o broboană de sudoare pe frunte de teamă să nu fi făcut vreo greșală, să nu cumva să se fi înfuriat redutabila doamnă

Paley pentru că nu fusese pregătit. Ar fi putut să-și piardă slujba pentru mult mai puțin decât atât.

Ca să-l liniștească, Babe i-a zâmbit cu blândețe. Omul nu-și făcea decât treaba, anume să aibă grijă ca doamnele să se simtă privilegiate și răsfățate, să vină iar și iar la magazin. Apoi i-a îngăduit domnului Stevens să-i ia haina de pe umeri și i-a mulțumit.

— Sigur că nu deranjează pe nimeni! Vă rog doar să mă anunțați dacă pot să vă ajut cu ceva!

Și domnul Stevens s-a înclinat în fața ei, s-a dat la o parte ca să o lase să treacă, însă n-a scăpat-o din privire, și Babe era convinsă că n-o va face tot restul acelei după-amiezi. Și-a stăpânit un oftat, și-a pus ochelarii de soare, căci începuse să atragă privirile celor din jur, și dintr-odată și-a dorit să nu o mai recunoască nimeni, să se plimbe, să atingă, să simtă, să încerce lucruri fără ca vânzătorii să se țină după ea făcând plecăciuni, fără să i se aducă ori să i se care ceva. Fără să fie invidiată.

Și își mai dorea să fi fost cu Truman, deși ei doi ar fi atras odată în plus atenția celorlalți. Cu un gol dureros, bine-cunoscut, în suflet, Babe s-a hotărât să-l umple. S-a dus în salonul cu pălării, unde Halston în persoană, un tip subțire și vânos, s-a arătat foarte bucuros să-i arate câteva modele noi. Ea s-a așezat în fața unei oglinzi cu ramă ornamentată și aurită, iar el a ajutat-o să le potrivească peste coafura ei complicată. Halston avea priceperea rară să facă așa ceva fără să deranjeze coafura. Babe a zâmbit, acceptând dialogul servil.

— Ah, doamnă Paley, arătați superb cu orice pălărie, dar mie îmi place mai cu seamă turbanul roșu!

Ea a fost de acord, iar turbanul roșu de mătase, cu broșa lui cu tot, o adevărată bijuterie, a fost grabnic împachetat și așezat într-o cutie. Babe a mulțumit îndelung și i-a făcut cu sinceritate complimente lui Halston; omul era negreșit un adevărat artist. Apoi a hotărât că are nevoie de o pereche nouă de mocasini albi.

S-a îndreptat către salonul de încălțăminte, partea cea mai frecventată a magazinului, unde vocile clienților și ale vânzătoarelor care discutau ori flecăreau împreună se încrucișau într-un freamăt neîntrerupt, cu toate că spațiul era împărțit în mici parcele intime, agreabile, unde fiecare putea să

se simtă ca în propriul dressing. S-a așezat, i s-a adus ceai într-o ceașcă Spode, i s-au prezentat câteva duzini de mocasini albi, unii cu ciucuri, alții cu dichisuri de metal aurit, ba cu pingele lunecoase de piele, ba cu tălpi de cauciuc pentru condus, însă toți dintr-o piele de vițel moale, maleabilă și potrivită pentru picioarele ei lungi și subțiri. După îndelungi argumentări, după ce îi încercase, mergând cu grijă, cântărind fiecare pas, după ce privise atent în mici oglinzi înclinate, Babe a ales trei perechi de mocasini Ferragamo identici, o pereche să o aștepte la Kiluna, una la Round Hill, în Jamaica, alta la Kiluna North, în New Hampshire. Cu toate că nu adoptase metoda familiei Guinness, care păstra articole vestimentare identice în toate proprietățile lor, ca să nu aibă de transportat bagaje, socotea că, în acest caz, era o dovadă de precauție. Doar mocasinii italienești sunt indispensabili, ca franzelele. În felul ăsta arăta pur și simplu că are simț practic.

Pantofii au fost și ei trimiși în grabă la împachetat, apoi expediați la cele trei adrese. După ce a mulțumit vânzătoarei, Babe și-a reluat hoinăreala, simțindu-se tare ciudat, ca și cum s-ar fi ridicat în aer, ca un balon care, scăpat din prinsoarea lui, a luat-o razna. Babe nu obișnuia să hoinărească, nu-și îngăduia așa ceva, pentru că mama ei nu aprecia un efort lipsit de folos. Babe avea întotdeauna un plan, o listă, iar dacă își petrecea o după-amiază la Bergdorf ca să facă ce își propusese, asta îi oferea posibilitatea să își recapete încrederea în sine, în valoarea ei, în realizările ei. Numai că în ziua aceea nu funcționase, așa încât, contrar obiceiului, s-a apucat să aleagă lucru după lucru doar ca să pipăie materialul lunecos al unei rochii de mătase ori să simtă în mână apăsarea plăcută a unei curele aurite, pentru ca apoi să le așeze de unde le luase, numai ca să ia altele, apoi să le lase, iarăși și iarăși, tot pipăind, pipăind, pipăind toate cele, mătase, și satin, și aur, și argint, și cristal, și piele, și lână, știind tot timpul că era caraghios ce făcea. Îl zărea pe domnul Stevens, care se silea să nu se dea de gol că o urmărește cu privirea. Pentru că, pur și simplu, Babe Paley nu făcea niciodată gesturi lipsite de rost, dar acum, iată, făcea cu nemiluita! Iar asta se întâmpla pentru că nici mâinile, nici picioarele, nici mintea și nici inima ei nu aveau liniște.

Truman. Toate erau din pricina lui Truman. Tot ce o preocupase și o amuzase până atunci nu mai prezenta același interes de când ajunsese să se sprijine într-o asemenea măsură pe prezența lui. De când îl cunoscuse nu

mai era aceeași persoană. Ce i s-ar întâmpla dacă l-ar pierde? Acum, când fusese propulsat în stratosfera celebrităților? Acum, când apărea la televiziune, pe copertele revistelor, când avea în jur, pe alese, admiratori regali, debutante, stele de cinema? Acum, când, pentru prima oară, el nu mai avea nevoie de ea tot atât de mult pe cât avea ea nevoie de el?

Ah, și ce însemnătate putea să aibă un lucru nou, abia cumpărat, ceva care să o facă să arate frumoasă și dezirabilă? Truman adora să-i admire hainele, era în stare să rămână în fața dulapurilor ei de haine tot atât de multă vreme ca ea, bucuros să inventarieze. Adora să o privească în vreme ce se pregătea pentru o seară petrecută în oraș ori acasă, stând la picioarele ei, aplaudând și rămânând cu gura căscată de uimire, felicitând-o când făcea o adevărată paradă a modei numai pentru el.

Însă întreaga lume era acum la picioarele lui. Și nimic n-avea să mai fie la fel. Iar ea se recunoscuse în paginile capodoperei lui drept urâțica, la drept vorbind urâta, casnica asasinată din Kansas.

Babe și-a aprins o țigară. Își dădea seama că în ultima vreme fuma prea mult; își aprindea una după alta țigări, după ce le înfigea în portțigaretul ei lung de abanos. Doctorul, îngrijorat din pricina tusei persistente, îi sugerase să reducă numărul lor, numai că așa ceva îi era peste poate.

— Babe, iubito!

Babe a tras cu sete până în adâncul plămânilor și a închis ochii ca să resimtă plăcerea, aproape erotică. Abia după ce a suflat fumul, și-a luat acel zâmbet amabil de întâmpinare, deși nu știa cine o strigase. Când a văzut-o pe Slim, a zâmbit din toată inima. Dar și surprinsă.

Lady Keith, așa cum era cunoscută după ce se măritase cu un aristocrat englez prăfuit și plicticos, avea acum un titlu nobiliar, era adevărat. Numai că titlurile se vindeau în vremea din urmă cu un bănuț o duzină, mai ales cele care nu aveau în spate o avere. Și, din nefericire, chiar asta era povestea nobleței pentru care Slim se măritase în grabă cu câțiva ani în urmă, din cauza decepției suferite din pricina lui Leland.

— Slim, dragă, mă bucur mult că te văd! Ce faci aici? Vreau să zic, ce cumpărături faci astăzi?

— Ciorapi și lenjerie. Britanicii habar n-au cu ce se mănâncă domeniul ăsta. Se pricep de minune la cizme și la jachete de călărie, trebuie să

recunosc. Numai că orice ar avea de-a face cu budoarul nici măcar nu există pentru ei. N-au pic de imaginație.

— Budoar? zise Babe ridicând dintr-o sprânceană.

— Vai, Babe, nu pentru soțul meu! Ce plictiseală! Nu, nu, am o întâlnire mai târziu.

Slim a privit-o drept în ochi, iar Babe s-a simțit brusc ușurată. Deci nu cu Bill. Mulțumescu-ți ție, Doamne. Slim nu i-ar face una ca asta, spre deosebire de alte așa-zise prietene.

— Nu trebuie să-mi spui cu cine, a mângâiat-o Babe pe braț. Mă bucur doar că ai găsit cum să te amuzi puținel. Kenneth este atât de... britanic!

— Vrei să spui că e snob ca naiba și nemaipomenit de plictisitor. Iar eu l-am luat de bărbat, așa că despre mine ce s-ar putea spune?

— Că n-ai fost niciodată în stare să-l uiți pe Leland, a răspuns Babe.

Ochii albaștri ai lui Slim s-au umplut de lacrimi, nasul i s-a înroșit, a dat din cap în semn de aprobare și s-a întors să privească o pereche de mănuși maro din piele de căprioară.

— Ce idioată am fost să mă îndrăgostesc de soțul meu! a șoptit Slim, clipind furioasă. Povestește-mi ce știi despre Truman. L-ai văzut de curând? Mititelul a devenit cumva insuportabil de când are așa succes?

Brusc, Slim redevenise persoana amuzantă și plină de vervă dinainte. A luat-o de braț pe Babe și au pornit amândouă spre ascensor, unde Slim i-a cerut liftierului să le ducă la etajul cu lenjerie.

— Da, acum două zile. Mi-a dat să citesc *Cu sânge rece*, care mi s-a părut excelent. Nu-i așa, Slim? Nu-i de-a dreptul uimitor?

Pentru că, în ciuda îndrumărilor lui Truman și a grămezilor de cărți citite la recomandarea lui – unele plăcute, precum cele scrise de Jane Austen, altele nu, ca de exemplu Proust, pe care nu-l suferise, spre teribila dezamăgire a lui Truman –, Babe nu era încă sigură pe judecățile ei de valoare când era vorba despre literatură, politică sau artă.

— O, Doamne, ba da! E strălucitor. Romanul e strălucitor. N-am putut să-l las din mână. Iar drăcușorul ăsta împielit o știe foarte bine! Ba chiar, trebuie să-ți spun că mi-a făcut un serviciu enorm. Vrea să mă ocup eu de drepturile de autor pentru ecranizarea cărții, fiindcă știe că n-am nici un

penny. Sau poate c-ar trebui să zic un șiling? Oricum, e un gest foarte generos din partea lui.

— Ah, da, într-adevăr! a exclamat Babe emoționată, mândră de Truman și bucuroasă pentru Slim.

— Mă tot întreb... a șoptit Slim în vreme ce își împrospăta rujul, grăbită să termine înainte de oprirea ascensorului. Mă întreb dacă o să mai aibă vreme pentru persoane mărunte ca noi. Acum, după ce a devenit o celebritate durdulie. Că așa și e. Tot pune pe el kilograme.

— Vai, Slim, a muștrat-o pe loc Babe. Altceva n-a mai zis, iar Slim, în vreme ce închidea oglinda de buzunar aurită și o reășeza în poșetă, a surprins o cută între ochii frumoși ai lui Babe.

Ascensorul s-a oprit, iar cele două au nimerit într-un budoar cu lumină difuză, pentru a sublinia discreția locului, încărcat de dantelării, de satin și de mătase. Comode cu sertarele deschise din care se revărsau portjartiere și ciorapi negri de mătase. Dulapuri cu ușile deschise care expuneau remarcabile capoate roz garnisite cu blană de iepure colorată, neglijouri subțiri din dantele delicate, de un aspect extrem de fragil, ca niște pânze de păianjen. Un cufăr plin cu ce ar fi putut să fie un trusou de mireasă, neglijouri de satin de culoarea untului, rochii de casă asortate, chiloți de mătase în toate nuanțele posibile, jachete pufoase de purtat peste pijama, după trezire. Într-un colț erau câteva pijamale bărbătești confortabile de bumbac, atârinate pe umerase matlasate și parfumate.

Peste tot erau vânzătoare tinere și atât de discrete, încât se abțineau să exprime ce gândeau. Erau acolo ca să dea o mână de ajutor, să măsoare și să poarte pachete.

— Ești invitata mea, a rostit Babe și a luat-o pe Slim de braț. Nu știu ce-i cu mine azi, dar nu sunt în stare să mă gândesc la nimic de care să am nevoie. Prin urmare mi-ar face mare plăcere să iau ceva pentru tine, Slim. Astăzi, nimic nu m-ar bucura mai tare. Jur!

— Nu, Babe, nu pot să accept. Slim a scuturat energic din cap. Mă descurc singură.

— Insist! Te rog, Slim, te rog! Babe s-a desprins de brațul ei. În ochii ei căprui se citea o disperare calmă pe care Slim o cunoștea, o mai văzuse cu

multă vreme în urmă, înainte de Truman. Te rog să mă lași! Ar însemna mult pentru mine, înțelegi? Să pot să te ajut în vreun fel sau altul...

— Înțeleg!

Slim pricepuse. A înțeles că prietena ei era cuprinsă de panică, terorizată, deși nu părea să aibă vreun motiv. Frumusețea ei era la apogeu și doar simplul fapt că o priveai te odihnea, te înviora. Pomeții sculptați, privirea profundă, linia maxilarului bine desenată, pielea de mătase, fără riduri. Până și părul, mai mult argintiu acum decât negru, arăta cum nu se poate mai bine. Iar silueta îi era impecabilă, ca întotdeauna; nu pune nici măcar o jumătate de kilogram pe ea. Nu îi stătea în fire să facă excese, spre deosebire de Slim, care, cu un gest reflex, și-a pipăit bărbia, unde pielea începuse să-i cedeze, ba chiar să-i tremure. Era Slim geloasă pe Babe? Ea își zicea că nu, își zicea că Babe era singura ei prietenă, singura cu care nu se simțise vreodată în competiție, pentru că pur și simplu nu era loc pentru comparație. Babe era unică. Slim înțelesese întotdeauna câtă singurătate presupunea o astfel de existență, o existență pe care n-o invidia. Azi vedea asta cât se poate de clar. Babe s-a bucurat excesiv când a văzut-o, nu înainte ca Slim să îi surprindă în privire teama.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-ți mulțumesc, draga mea Babe, i-a răspuns în cele din urmă.

— Vai, ce bine! Babe a zâmbit, iar cuta dintre ochi i-a dispărut. Hai să alegem ceva perfect.

— Da, perfect.

Slim s-a luat după Babe, care înainta cu pași siguri prin secția de lenjerie și dădea dovadă de un gust ireproșabil în timp ce alegea printre umerase, printre teancuri... După scurtă vreme, ținea în brațe o mică selecție impecabilă de dezabieuri pe măsura lui Slim. O, Doamne! Unde era vremea când i se potrivea 36! Slim a intrat să le încerce într-o cabină de probă unde era mai multă mobilă decât într-un mic apartament.

— Ascultă, te rog să nu te uiți la prețuri, i-a spus Babe cu o voce mângâietoare de după ușa închisă.

— Promit, a spus Slim în vreme ce se studia în oglindă. Se întorcea să își vadă spatele, își ridică sânii cu mâna și se încrunta când reveneau la locul lor, lucru firesc pentru o femeie de vârstă mijlocie. Apoi: Babe!

— Da, dragă!

— N-am vorbit serios mai devreme. Desigur că Truman o să-și găsească și de-acum încolo timp pentru noi. Doar suntem lebedele lui, ții minte? Am fost răutăcioasă. El va rămâne întotdeauna Inima noastră Credincioasă.

— Mulțumesc, i-a șoptit Babe după o lungă pauză.

— Privește! Slim a deschis ușa cu un gest teatral, de parcă era Claudette Colbert într-un film din anii '30. S-a învârtit prin salonașul unde Babe stătea pe un scaun cu altă ceașcă de ceai în mână. Pozând, luând diverse atitudini demonstrative, Slim pusese pe ea setul de lenjerie intimă cel mai rafinat și mai scump, din mătase albă, cu delicate broderii albe pe tot corsajul și pe bretele. Spatele era gol până în josul coloanei, iar mătasea o resimțea pe piele ca pe niște buze răcoritoare. Ei, cum ți se pare? a întrebat-o pe Babe.

— Cred că n-o să-ți reziste nici măcar o secundă cel care o să te vadă așa, oricine ar fi el.

— Atunci îl iau. Și îți mulțumesc, scumpa mea prietenă.

Slim a fugit spre Babe, a luat-o în brațe, a sărutat-o, apoi a fugit înapoi în cabină și amândouă au rămas cu respirația tăiată și ușor amețite după acest contact fizic neașteptat. De obicei nu făceau așa ceva. În grupul lor, prietenia era potolită, ironică, distantă. Însă în ziua aceea, Babe nu era în apele ei. Paloarea și nesiguranța remarcate de Slim încă înainte să o fi strigat, ezitarea cu care vorbise despre Truman o impresionaseră pe Slim profund. Acceptând cadoul lui Babe, lui Slim i s-a părut că ea era cea care oferea. Îi oferea ceva de care Babe avea mare nevoie.

— Hai să ne asigurăm că Truman nu ne uită, a îndemnat-o Slim, după ce Babe a plătit. Să-i facem un cadou care să-i placă. Ceva lucios, țipător și destul de scump ca să nu treacă neobservat.

— Ce idee minunată! i s-au aprins ochii lui Babe. Ceva pentru noul lui apartament. Știu exact ce-i trebuie. El a remarcat la un anticar de pe 7th Avenue o pereche minunată de figurine chinezești reprezentând niște câini Fu³⁵.

— Acolo mergem!

Când cele două femei au ieșit din Bergdorf, limuzina de la CBS era în față. Domnul Stevens își făcuse treaba cum se cuvine. Ele i-au dat șoferului

pachetele înfășurate în hârtia purpurie a magazinului Bergdorf, iar acesta le-a așezat cu grijă în portbagaj. Apoi s-au cufundat în pernele banchetei și mașina le-a condus cu două străzi mai încolo, spre vest.

— E amuzant uneori să te prefaci, a zis Babe.

— Ce vrei să zici?

— Astăzi. Azi m-am prefăcut că sunt altcineva. Într-un fel m-a distrat. Să nu fiu eu, ci o persoană oarecare. O persoană normală.

Slim și-a mușcat buzele observându-și prietena, bine instalată pe pielea plușată a banchetei. S-a uitat pe fereastră. Mașina se oprise din cauza traficului intens și în jurul lor lumea mergea grăbită pe jos. Și ele ar fi putut să meargă pe jos și să ajungă chiar mai repede decât cu mașina.

— Draga mea Babe, a murmurat Slim și și-a luat prietena de mână.

— Ce-i?

— Nimic. Numai să nu te prefaci prea des, te rog. Eu te iubesc așa cum ești. Bill la fel. Și Truman tot așa.

Babe a roșit, și-a încrucișat brațele la piept și a privit pe fereastră fără să scoată o vorbă. Iar Slim i-a zărit în geamul fumuriu al limuzinei o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz.

Notă

[35](#). Simboluri puternice care protejează căminul de energiile negative. (N. red.)

Capitolul 12

Locuitorii New Yorkului sunt mari amatori de parade.

Parade în cinstea eroilor, a jucătorilor de baseball, a boxerilor, a președinților sau cu ocazia vreunei sărbători. Serpentine de hârtie aruncate de la ferestrele celor mai înalte clădiri. Baloane ridicol de mari plutind deasupra Broadwayului de Ziua Recunoștinței. Focuri de artificii de 4 iulie la Statuia Libertății. Dar, oricât ar fi dorit, oricât ar fi râvnit, oricât ar fi jinduit Truman Capote, nu era în stare să își ofere o paradă. Și nici să înalțe o statuie în cinstea propriei persoane. Ori să-i dea vreunui parc numele lui. Sau măcar să închirieze Statuia Libertății.

Pe locul al doilea după parade, după statui ori după parcuri, pe placul celor din New York erau petrecerile. Câte o *soirée* cu adevărat splendidă. Așa cum fuseseră faimoasele baluri ale patriarhilor, unde nu erau îngăduiți decât cei aflați pe lista Celor Patru Sute din lumea mare, listă alcătuită de Ward McAllister, cățelușul unicei și inimitabilei doamne Astor, patroana acelor petreceri. La balul mascat al doamnei Vanderbilt, cu prilejul botezului noii ei vile, a catadixit să participe însăși doamna Astor, permițând familiei Vanderbilt, la vremea aceea doar recent parvenită printre marii bogătași, să intre în rândul înaltei societăți. Astfel a fost deschisă ușa tuturor exceselor Epocii de Aur. Printre care s-a numărat și petrecerea infamă cu costume de epocă organizată de familia Bradley-Martin, în timpul uneia dintre cele mai teribile crize economice din istoria Americii. De altfel, familia Bradley-Martin a socotit de cuviință să părăsească țara la puțină vreme după bal. Cu toate astea, fiecare dintre invitați a păstrat evenimentul în minte ca pe un moment feeric.

Apoi au fost petrecerile ceva mai recente, dinaintea războiului, ca, de pildă, cele plănuite de legendara Elsa Maxwell, dolofana organizatoare a distracțiilor înaltei societăți. Elsa născocise un joc în aer liber, „vânătoarea de resturi“. Îmbrăcate în rochii de bal, tinere moștenitoare ale unor uriașe averi acostau cerșetori în plină stradă și le cereau resturi de mâncare, vreo conservă sau alte nimicuri notate din vreme pe o listă. Când primeau câte

ceva, o lua cu pradă cu tot la goană, hohotind de râs. Totodată, în sala de bal de la Waldorf Astoria, milionarii jucau „vânătoarea de comori“, dădeau din coate și se împingeau fără milă ca să pună mâna pe niște podoabe de trei parale ori pe fluierașe copilărești de plastic.

Au urmat nenumărate gale de caritate și serate, la vremea sezonului de baluri, unde puteau fi văzute femeile din înalta societate împreună cu soții lor, puși la patru ace și târâți după ele fără tragere de inimă. Dar era pentru o cauză nobilă! Muncă serioasă, ce mai! Fiecare trebuia să își joace rolul, oricât de obositor ar fi fost, plănuiind o garderobă pentru întregul sezon, petrecând ore întregi în fața oglinzii ca să se asigure că rochiile arată bine din toate unghiurile, pentru că, zău așa, nu puteai să ai încredere că fotografii vor alege unghiul cel mai avantajos.

Trecuseră însă câteva zeci de ani de când nu mai fusese organizat un adevărat bal mascat, unul dintre cele care să merite să dai la iveală bijuteriile bunicii. Iar Truman a hotărât că era de datoria lui să dreagă lucrurile.

Cât a fost vara de lungă – vara aceea din 1966, vara lui de aur, pe care încă de pe atunci era încredințat că avea să o țină minte, vara ascendenței lui în fruntea lumii, a literaturii și a tuturor păturilor sociale – Truman n-a încetat să fredoneze pentru el însuși un cântecel de-al lui Cole Porter: „Ai mai auzit vreodată / De asemenea serată? / Niciodată, niciodată! / Ce serată minunată, / Minunat de elegantă...”

Pentru că Truman proiecta o serată în loc de paradă. O petrecere atât de grandioasă, atât de selectă, încât numele lui să rămână luni de zile pe prima pagină a tuturor ziarelor și revistelor. O petrecere care să-i facă pe cei care nu fuseseră invitați să plângă de necaz și să fugă în străinătate cu coada între picioare sau, dacă nu, să își schimbe numele și să se dea la fund. O petrecere care să intre în istorie drept cea mai și cea mai, cireașa de pe tort, caviarul de pe tartină. Un diamant cât Hotelul Ritz.

Așadar, în vara aceea de aur, când stătea lungit lângă piscinele prietenilor, când făcea băi de soare pe iahturile lor în Mediterana, ba chiar și în rarele ocazii când nu era decât cu Jack, care tăcea, însă era o prezență agreabilă, pe plaja dintre casele lor alăturate din Southampton, Truman făcea planuri. Bineînțeles, când nu tăia din ziare cronici ca să le păstreze într-un album,

sau când nu dădea vreun interviu, sau când nu se lăsa fotografiat. Făcea scheme. Nu uita niciodată să aibă un caiet cu el, unul simplu, dictando, cu coperte negre, iar acolo scria și ștergea nume, iarăși și iarăși. Pentru că el devenise Ward McAllister și doamna Astor la un loc. El, Truman Capote, uriașul om de litere, arbitru elegant, îi întruchipa pe toți.

Acum avea puterea. Și banii.

În acea vară, tolănit pe puntea iahtului familiei Agnelli – după ce refuzase să-i însoțească într-una dintre micile lor excursii obositoare în scopul vizitării cine știe cărei ruine și le adresase un zâmbet afectat când se întorseseră plini de praf și cu picioarele făcute zob, în timp ce el își petrecuse ziua bând șampanie servită de chelneri cu pielea măslinie, blând legănat de apele de peruză ale Mediteranei și admirând peisajul –, sau întins lângă piscina lui Babe, ori dansând cu Lee Radziwill (Cum adică, nu știi? Sora lui Jackie, cea mai recentă achiziție dintre lebedele sale.), Truman rămăsese pe dinafară neschimbat. Același măscărici, același farsor, același comediant. Același pudel, același fătălău minuscul, același bufon.

— Vreau să-mi plătesc toate datoriile pe care le am față de voi, zicea el târăgănat când i se puneau întrebări privitoare la caietul pe care îl păzea ca pe ochii din cap. Glumea chiar, zicând că noaptea îl încuia într-un seif. Ați fost atât de bune cu mine, m-ați invitat la petreceri, la atâtea dineuri, mi-ați oferit până și vacanțe! Marella, iahtul tău e o adevărată nebunie! Un palat plutitor! Așa că o mică petrecere precum cele de odinioară e o nimica toată, în schimbul a ceea ce mi-ați oferit.

„Da, da, tocmai asta vreau, să vă răsplătesc“, își zicea. „Vreau să vă fac să săriți prin cerc, ca la circ. Amuzați-mă, amuzați-mă! Vreau să nu uitați niciodată cine sunt eu acum! Truman Capote. Autorul mult lăudat al mult lăudatei cărți *Cu sânge rece*, cartea despre care toată lumea vorbește în vara asta a anului 1966. Cartea pe care nici una dintre voi, niște idioate superficiale, n-ar fi fost vreodată în stare să o scrie! Eu nu sunt doar neînsemnatul True Heart, Inima voastră Credincioasă, invitatul vostru preferat la masă, mititelul vostru gay. Sunt tot atât de puternic pe cât sunteți și voi!“

Și la fel de celebru. Și la fel de îndreptățit la titluri de-o șchioapă.

Și infinit mai interesant.

Cu toate astea, oricât de bogat devenise datorită drepturilor de autor – destul de bogat ca Nina/Lillie Mae să se răsucească de ciudă în urna ei; destul de bogat ca să se mute, în sfârșit, din sărăcăciosul Brooklyn într-un magnific apartament din Manhattan, în recenta Piață a Națiunilor Unite, cu vedere spre East River, spre podul Brooklyn și spre partea de jos a Manhattanului, apartament decorat cu ajutorul lui Babe; destul de bogat ca să-i cumpere lui Jack casa din Southampton, să o înscrie pe numele lui și să i-o ofere, probabil actul cel mai generos din viața lui, la amintirea căruia lăcrima; suficient de bogat ca să organizeze petrecerea asta –, nu era destul de bogat încât să aibă iaht. Și nici avion. Și nici rețea de televiziune. Așa că și-a mușcat limba și a continuat cu entuziasm să planifice petrecerea, spunându-le lebedelor că vor fi de bună seamă invitate. Ce mai, vor fi în capul listei!

Însă nu se prea cuvenea să dea o petrecere în cinstea propriei persoane. Ar fi sunat cam nerușinat, până și pentru unul ca el. Și nu putea nici să o dedice vreuneia dintre lebedele lui. Doamne, câte pene s-ar mai fi smuls, câte rochii făcute de mari creatori ar fi fost sfâșiate, câte bijuterii ar fi fost făcute praf! Nu, nu, cel mai bine s-o dedice altcuiva, unei persoane mai degrabă neînsemnate, pe cât se poate de ștearsă și nici pe departe atât de celebră ca el, dacă aveau să stea unul lângă altul sub lumina reflectoarelor. Kay Graham³⁶ ar fi fost potrivită.

Biata Kay!

Biata Kay, cu înfățișarea ei searbădă, soția lui Phil Graham, tragicul sinucigaș... Biata Kay, care rămăsese cu o grămadă de bani în spinare și cu un ziar de administrat, pe deasupra, *The Washington Post*. Biata Kay din Washington, D.C., orașelul ăla învechit, unde femeile nu se gătesc când dejunează în oraș și nici nu se coafează la Kenneth, orașelul unde la petreceri plouă cu politicieni și cu alte ființe serioase, însă plicticoase, care mai mult dau din gură decât să bea. Biata Kay îi fusese prezentată de Babe, iar Truman o plăcuse de îndată, tocmai din pricina înfățișării ei banale. Tot așa cum îi plăcuseră Alvin și Marie Dewey din Kansas, pe care îi cunoscuse când era în căutarea de amănunte necesare pentru scrierea romanului *Cu sânge rece*. Alvin fusese detectivul principal care se ocupase de cazul acela. Din motive asemănătoare, Truman era irezistibil atras de șoferi de camion,

de instalatori și de muncitori stupizi și vânjoși, culeși de prin docuri. El era întru totul conștient de fascinația pe care i-o trezeau oamenii cei mai simpli și care aproape că o depășea pe aceea față de cei bogați și celebri. De fapt, îi era cu neputință să se lipsească de vreuna. Adesea părăsea o petrecere de pe Fifth Avenue ca să coboare în docuri și să agațe vreun camionagiu.

Așadar, Kay. Demodata, biata Kay, care, după cum insistase el, sunând-o în vara aia, avea nevoie să fie înveselită.

— Nu, nu, serios, răspunsese ea încurcată. N-am nevoie de nimic, Truman.

— Nu, nu-i așa. Eu vreau să organizez un bal în cinstea ta. O mică petrecere, ca să te vedem zâmbind din nou.

— N-ai de ce, dar dacă ții tu, voi fi onorată.

— Perfect. Atunci s-a aranjat. O petrecere intimă, doar între prieteni.

În august, acea petrecere intimă se umflase și ajunsese la vreo cinci sute de „buni prieteni“. Doar cinci sute. Sau poate că cinci sute patruzeci. Nu mai mult. Pentru că doar atâția încăpeau, fără să se calce pe picioare, în marele salon al hotelului Plaza, unde se organizau baluri. Acolo avea să se țină această petrecere intimă pentru înveselirea bunei lui prietene, biata Kay Graham. El, Truman, organiza un bal în Plaza! „Mamă, mamă, uită-te acum la mine!“

— Ascultă, Marella, n-ai de ce să te simți jignită! N-aș fi putut să te numesc invitată de onoare, pentru că mureau toți de gelozie! O să am însă nevoie de tine, draga mea, ca să patronezi un dineu înainte de petrecere, dacă nu te superi. Vor fi invitați doar prieteni apropiați.

— Ascultă, Slim, iubita mea Big Mama! Sigur că ai să fii tu prima pe lista invitaților, însă invitată de onoare n-aveam cum să te numesc. Îți imaginezi cât de furioasă ar fi fost La Guinness? S-ar fi scos cuțite! Pumnale! Însă, întâi și-ntâi cu tine voi dansa, draga mea!

— Ascultă, Gloria, nu te-nfură, nu puteam să te numesc invitată de onoare. Are să fie Kay Graham, biata Kay! Dar tu știi foarte bine, draga mea, că în fundul inimii mele tu ești invitata de onoare, nu-i așa? Și te sfătuiesc să porți bijuteriile tale cele mai fine, pentru că are să fie un bal foarte, foarte extravagant, iar tu ai să fii oricum *la belle* a balului!

— C.Z., pisicuța mea favorită! Ce grozav o să ne distrăm! Știu că n-o să-ți pese că nu ești tu invitata de onoare! Doar o știi pe Kay Graham, nu-i așa? Sărmana Kay! Mi-am zis că are nevoie să fie amuzată, așa că o să fie ea centrul atenției. Dar, să fim serioși, cine să se uite la ea, un biet sufleteț necăjit, când tu, zeița blondă a tuturor timpurilor, o să fii acolo?

— Babe! Bobolink, inimioara mea! Fără îndoială că la tine m-am gândit de îndată ce am vrut să organizez un bal. Dorința mea a fost să fie pentru tine, în onoarea ta, după toate cele prin care am trecut împreună! Dar ai putea să-ți închipui cum s-ar simți Slim, sărăcuța de ea! Duce o viață destul de posomorâtă cu lordul ăla. Să știi însă că doar pe tine mă bizui pentru organizare! Și-apoi, n-ai vrea tu să fii cea mai dragă dintre drăguțe și să găzduiești un dineu înaintea petrecerii? O să invit doar câțiva prieteni speciali, în așa fel încât unele persoane care nu au însoțitor să nu sosească la bal singure. Am putea să cinăm împreună și să sosim la petrecere *en masse*!

De-a lungul acelei veri, în vreme ce se bucurau de prezența favoritului lor, Marella, Slim, Gloria, C.Z. și Babe îl prezentau pretutindeni ca pe un trofeu, mai căutat acum ca niciodată, o adevărată comoară la orice dineu, o pană intelectuală la pălăria lor încărcată cu podoabe. Murmurau între ele în deplină înțelegere și se simțeau deosebite, unice, superioare bieteii Kay Graham, care era îmbrăcată atât de fără gust, sărăcuța de ea!

Astfel, Truman, organizator machiavelic, chicotea, își freca mâinile jubilând, ademenea pe unii, refuza pe alții, încântat să vadă întregul Manhattan dansând la picioarele lui, cerșind o invitație la ceea ce se profila în acea vară drept cel mai important eveniment al sezonului de toamnă. Truman lăsa să scape câte un indiciu pentru presă. Le telefona faimoșilor lui prieteni și le șoptea trăgănat în faimoasele urechi, ademenitor, torcând:

— Așadar, Tony, Tony Curtis, actorul meu preferat din toate timpurile! Vei fi în Manhattan în noiembrie, nu-i așa? Iar Tony Curtis, actorul lui preferat din toate timpurile, cel puțin în ziua aia își aranja să fie liber. Și aștepta să-i sosească o invitație care n-avea să mai vină niciodată.

— Carson, dragă! Iubirea mea, autoarea mea preferată! Ești cu siguranță în oraș în noiembrie, nu-i așa? Iar Carson McCullers, prietenă de demult și sprijin necondiționat al unui scriitor necunoscut pe atunci, un oarecare Truman Capote, a așteptat. Până ce a aflat prin Norman Mailer că nu era

invitată. Atunci a dat pretutindeni de știre că propria ei petrecere avea să aibă loc în aceeași seară cu cea a lui Truman Capote. Numai că nimeni nu i-a dat vreo atenție.

Toată vara Truman a alcătuit schițe și planuri, și le-a dus la bun sfârșit. Lista de invitați a fost treaba cea mai complicată; s-a chinuit teribil să o completeze, așa cum făcea cu fiecare manuscris. Trebuia să fie perfectă. Trebuia să fie o compoziție unică de persoane arătoase, bogate, respectate, chipuri noi și interesante, doar erau în anul 1966! O mie nouă sute șaiszeci și șase, când cei patru Beatles erau în culmea gloriei, la discoteca Cheetah toată lumea dansa go-go, Andy Warhol³⁷ făcea petreceri la atelierul lui, The Factory, fustele erau scurtate până sus, pletele lăsate să crească până jos, iar Frank Sinatra tocmai se însurase cu Mia Farrow!

Așadar, Frank Sinatra. Mia Farrow. Truman le-a mângălit numele pe listă alături de prințul Aly Kahn. Apoi Lynda Bird Johnson, însă nu maică-sa, Lady Bird, ferească Dumnezeu! Nu avea chef să-i fie petrecerea invadată de vreunul dintre jalnicii agenți ai Serviciului Secret. Actrița Candice Bergen. Henry Fonda. Și perechea Windsor, pentru indispensabila tușă regală.

Cecil Beaton. Henry Ford III. McGeorge Bundy. Norman Mailer. Cuplul Dewey și prietenii lor din Kansas. Editorii Bennett and Phylis Cerf, de bună seamă. Gardianul imobilului unde își avea apartamentul.

Margaret Truman, însă fără Bess și Harry. Alice Roosevelt. Cuplul Whitney, *naturellement*. Câțiva din familiile Vanderbilt și Astor, de dragul vremurilor de odinioară.

Beatles? Nicidecum. Dar Andy Warhol, fără îndoială. Și Christopher, romanicerul, bineînțeles, Christopher Isherwood. Și John Knowles. O clipă îi trecuse prin minte comitetul Premiului Pulitzer, încredințat că romanul lui, *Cu sânge rece*, avea să câștige anul următor premiul pentru non-ficțiune, dar a renunțat, pentru că părea cusut cu ață albă până și pentru unul ca el.

Greta Garbo, Marlene Dietrich și familia Belafonte. Tallulah Bankhead³⁸, care ar fi în stare să se prezinte în pielea goală, dă, Doamne! Ce publicitate s-ar face! Rudolf Nureyev, de bună seamă. George Balanchine. Căci se va dansa, desigur. Ar fi mai bine să-l rețină de pe acum pe Peter Duchin cu orchestra lui.

Betty Bacall. Pamela și Leland Hayward. Ce naiba, și pe ei trebuia să-i invite! După atâta timp, i-o fi trecut și lui Slim supărarea. Mai era șoferul de taxi care-l dusesse acasă pe gratis când i se furase portofelul într-un bar. Apoi Rose Kennedy. Ethel și Bobby, noii lui vecini din Piața Națiunilor Unite. Și Jackie, cum să nu! Cu toate că Truman începuse să șoptească pe ici, pe colo, cui i-ar fi dat ascultare, că acum arăta ca un travestit care o imită pe ea însăși.

Pentru fiecare nume adăugat pe listă erau șterse cel puțin două, ca să fie, probabil, puse din nou la loc, însă mai târziu. Sau nu. Truman era Dumnezeu. Însă nu unul binevoitor, nici gând de așa ceva. Ieșeau la lumină conflicte mai vechi. Nici vorbă, Carson McCullers n-avea să fie invitată, vaca naibii! O scârbă, vită geloasă care se întorsese împotriva lui de când fusese mai lăudat decât ea. Să-l dăm uitării și pe Gore Vidal, altă lepră! Nici Ann Woodward n-avea ce să caute, dar nu numai pentru că era o ucigașă. Se întâlniseră de curând la o petrecere la Windsori, unde ea fusese tratată cu spatele de ceilalți invitați. Ann rămăsese singură, sprijinită de șemineu, cercetând mulțimea. Truman se îndreptase spre ea.

— Ei, să vezi și să nu crezi, domnișoara Bang-Bang în persoană! îi zisese el în chip de salut. Ai mai nimerit în ultima vreme peste ceva spărgători?

— Ei, să vezi și să nu crezi, Truman Capote, scribălău nemernic și poponar ordinar! rostise ea împleticit. Era drogată. Avea ochii sticloși, era mânjită de ruj pe obraz, iar Wallis o supraveghea de la distanță cu o privire feroce, regretând pe față că o invitasese. Iar asta din pricina unora care, prinși în plasa de aur a lui Elsie, începuseră să-i plângă de milă, așa că își făcea iar apariția pe la petreceri.

Apoi, respirând din greu, cu pupilele dilatate, Ann îi aruncase în față băutura din paharul pe care îl ținea în mână. Un surâs strâmb de triumf i-a mijit pe buzele vișinii.

— Nu mă protesti tu pe mine, bulangiu mititel, i-a zis. Nu ești tu mai puțin vrednic de milă decât mine. Ba poate că ești și mai jalnic!

— O să-ți pară rău, a asigurat-o el calm, în vreme ce ea, chicotind ca o nebună, era condusă grabnic afară din salon de către unul dintre oamenii de casă ai lui Wallis. Iar Truman începuse pe loc să plănuiască răzbunarea.

Doar că asta rămânea să se împlinească ceva mai târziu. *După*. Acum, singurul lucru pentru care voia și pentru care se simțea în stare să facă ceva era petrecerea lui. Organizarea balului nu-l lăsa să își frământa mintea cu ce ar mai fi avut de scris în continuare. Munca la romanul *Cu sânge rece* îl secătuisese, își scormonise tot sufletul. Cu toate astea, la început nu fusese nimic mai mult decât un ocoliș, un divertisment stârnit la citirea unui articolaș din *Times* care îi trezise interesul – era vorba despre asasinarea unei întregi familii din Kansas. Îi trecuse prin cap să scrie ceva de mici dimensiuni pentru *The New Yorker*, ceva despre ecourile unui omor săvârșit într-o mică localitate, șocant îndeosebi pentru că totul fusese făcut la întâmplare. Astfel încât îl convinsese pe William Shawn, redactorul-șef, să îl trimită în Kansas pentru un reportaj. Asta fusese tot.

Numai că, în micul tribunal din Kansas, în clipa când dăduse cu ochii de Dick, idiotul, fanfaronul Dick, și de Perry, fascinantul, carismaticul Perry, tocmai în seara în care cei doi fuseseră arestați, bănuți de asasinarea familiei Clutter, Truman pricepuse că poate să facă mai mult decât atât. Însăși capodopera lui. Un studiu de caz, o strălucită lucrare jurnalistică scrisă cu expresivitatea artistică a unui roman. „De fapt eu am inventat un nou gen: romanul de non-ficțiune“, spunea el neobosit oricui voia să îl asculte, iar asta încă din 1959, când începuse toată acea istorie. Petrecuse nenumărate săptămâni în orașelul Holcomb din Kansas, adunase materiale, punând întrebări celor din orașel, încercând să înțeleagă victimele, pe soții Clutter, se apropiase de detectivul șef Alvin Dewey, o persoană cu înfățișare de granit, și de adorabila lui soție, Marie, se apropiase încă și mai mult de cei doi arestați și condamnați la moarte, Dick Hickock și Perry Smith, ba chiar izbutise să-i înțeleagă pe aceștia mai bine, mai profund decât pe soții Clutter.

Dar, când s-a înapoiat la New York și s-a așezat la lucru înconjurat de carnetele lui, totul a devenit simplu. Textul se scria singur, de ziceai că i se scurgea din vârful degetelor; iar el le povestea despre asta tuturor, fără deosebire, astfel încât, în scurt timp, toți salivau de nerăbdare să-l citească, în vreme ce el le oferea firimituri, jucând unele scene la petreceri sau la dineuri. A urmat așteptarea, o nesfârșită și chinuitoare așteptare a sfârșitului. Sfârșitul, of, cât de tare ar fi dorit să-l scrie, însă nu s-a putut, ani și ani de

zile, ani nesfârșiți de agonie, pe când Dick și Perry căpătau amânare după amânare și îl rugau pe el, marea lor speranță, reporterul faptelor lor, să le întindă o mână de ajutor. Ani de-a lungul cărora tot ce putea să facă era să vorbească despre marea lui lucrare, însă nu să o încheie, doar să asiste, în schimb, la succesul lui Nelle Harper Lee, care câștiga toate premiile posibile cu cartea despre copilăria lor: *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Vai, Doamne, câtă durere să o vadă, dintre toți, tocmai pe Nelle câștigând totul! Pe Nelle cea stângace și bâlbâită! Și-apoi spaima grozavă, spaima care îl trezea în miez de noapte cu inima bătându-i nebunește, ud din cap în picioare de sudoare lipicioasă, spaima trezită de gândul că n-o să mai fie nimeni interesat de el și de cartea lui. Și că va rămâne un scriitor oarecare. Și nu cel mai mare din toate timpurile.

În cele din urmă s-a isprăvit și cu amânările, s-a isprăvit și cu telefonul guvernatorului care oprea totul în ultima clipă și a sosit vremea execuțiilor – of, Doamne, vai, Iisuse Hristoase, ah, mamă! Spre rușinea lui, Truman a trebuit să fie de față pentru Dick și pentru Perry, dar și pentru Nelle, da, da, care îi dăduse o mână de ajutor în strângerea de informații; fusese silit și de William Shawn, care aștepta sânge în schimbul banilor, nici mai mult, nici mai puțin! Truman s-a dus să-i vadă pe cei doi numai cu o oră înaintea execuției lor. Dick și Perry erau albi ca varul, însă își făceau curaj, se străduiau să glumească, dar se vedea limpede că erau îngroziți, nenorociți! Oare ce simțise Truman când vorbise cu ei pentru ultima oară? Nu reușise să își dea seama în întregime de ce se petrecea, nu era destul de curajos să facă asta. Truman era conștient de lașitățile lui, își închipuia chiar că asta era o trăsătură simpatcă a lui de caracter. Însă atunci – era aproape de miezul nopții, beznă, ploaie, un adevărat coșmar pe care știa că avea să îl poarte cu el o viață întreagă, pentru că i se strecurase în toată făptura și îi îngheța sângele în vine –, în noaptea aia, atât lașitatea, cât și curajul de care dăduse dovadă îl uluiseră. Lașitatea care, în ciuda rugăminții lor repetate, îl împiedicase să meargă să-i vadă până înainte de final când nu le-ar mai fi rămas vreme să îi spună tot ce ar fi avut de spus: că s-a lepădat de ei, că i-a părăsit, că s-a folosit de ei... Dar își călcase pe inimă și se dusesse, iar propria lui bravură îl copleșise; curajul de care dăduse dovadă rămânând până la sfârșit, pentru că cei doi asasini îi ceruseră să fie martor al clipei lor

de pe urmă: ritualul barbar, ultimele cuvinte, glugile trase peste ochi, tremurul genunchilor, zvârcolirea celui atârnat în nodul de la capătul funiei, iar la sfârșit o liniște stranie, o răsuflare mai puțin, o ființă absentă în hambarul acela cuprinzător, deși erau tot atâtea trupuri. Dar un suflet mai puțin. Irosirea dramatică a unor vieți care, la drept vorbind, nu se deosebeau de a lui, vieți ale unor oameni părăsiți de părinți, tratați toată viața ca un căcat, ca un gunoi, ca mucegaiul. Oameni care o luaseră într-o parte, în vreme ce el o luase într-alta, iar această simplă schimbare de direcție, de vânt, de spațiu, pas cu pas, era tot ce deosebea asasinul de artist.

Dar el băgase de seamă că un asasin poate să fie un artist. Iar artistul, asasin.

Scormonirea sufletului, epuizarea realității, depunerea unei mărturii, ajutorul acordat oricui se nimerea, fie și unui asasin, toate astea erau de ținut la distanță. Nu avea cum să dea seamă de ele, de teamă să nu dăuneze scrisului, lucrul cel mai important. Capodopera pe care o plăsmuise îl uimea la fiecare cuvânt bine ales, la fiecare paragraf făurit cu măiestrie. Cartea era totul. Trebuia să o scrie și a scris-o, ultimul capitol fiind întocmit ceva mai în grabă decât de obicei, el, pentru care încheierile reprezentau o adevărată agonie.

Cartea asta era tot ce visase el că avea să devină, despre asta vorbise în dreapta și-n stânga, cu lebedele lui, cu scriitorii rivali, cu gardianul imobilului unde locuia, cu băcanul de la colțul străzii, cu rudele ținute din Alabama, chiar cu neisprăvitul și smiorcăitul de taică-su, care îi cerșea atenția. *Cu sânge rece* era o capodoperă; de data asta criticii erau toți de aceeași părere. Iar acum, când era în vârful piramidei și devenise piscul cel mai înalt al acestui măreț oraș care îi atrăgea pe cei din ținuturile mai modeste, avea dreptul să se bucure de succes. Pentru că sărbătorirea fructului muncii e la fel de importantă pe cât e și munca scrisului.

Așadar, acum oferea o serată. Cea mai minunată și elegantă serată oferită vreodată...

În onoarea doamnei Katherine Graham:

Domnul TRUMAN CAPOTE
ARE PLĂCEREA SĂ VĂ INVITE
LA UN BAL ÎN ALB ȘI NEGRU,

LUNI, DOUĂZECI ȘI OPT NOIEMBRIE
LA ORA ZECE SEARA
ÎN MAREA SALĂ DE BAL A HOTELULUI PLAZA

La terminarea balului, Truman a spus că în dimineața în care trimisese invitațiile își făcuse cinci sute de prieteni și o mie cinci sute de dușmani.

Numai una dintre cele două presupuneri era exagerată.

Note

[36.](#) Katharine Mayer Graham (1917–2001), publicistă, a condus cotidianul *Washington Post* timp de mai bine de douăzeci de ani.

[37.](#) Grafician, fotograf, pictor și realizator de filme.

[38.](#) Tallulah Brockman Bankhead (1902–1968), actriță de teatru și cinema, vestită pentru vocea ei răgușită, personalitatea debordantă și umorul devastator. (N. red.)

Capitolul 13

La cel mai înalt nivel. O consfătuire. De o însemnătate excepțională.

În ajunul seratei lui Truman, Betsey Cushing Roosevelt Whitney, însoțită de surorile ei, Minnie Cushing Astor Fosburgh și Barbara Cushing Mortimer Paley, a intrat cu capul sus la Plaza, în restaurantul Palm Court. Fără să încetinească, a făcut un vag semn unui *maître d'hôtel*, care s-a grăbit să-i tragă scaunul, ca să se poată așeza la masa aleasă de ea însăși. Betsey Cushing Roosevelt Whitney nu aștepta să i se spună unde să stea, nici măcar la Plaza.

Era la ora ceaiului de după-amiază. De jur împrejurul lor, fete adorabile în rochițe roz, cu funde asortate, cu mănuși albe și pantofi de lac erau însoțite de părinții lor sau de bunici îngăduitori. Puteau fi văzute și alte persoane din lumea bună, însă nu chiar atât de cunoscute, precum și câțiva provinciali care căscau gura la cele trei femei deosebit de elegante și cu pomeții obrajilor la fel de proeminenți pe cât era de evidentă poziția lor socială. Ele n-au acordat însă vreo atenție turiștilor. Era o întâlnire între surori, un ritual păstrat din copilărie. Reuniunile lor se limitau odinioară la condițiile împrumutului unei panglici de la una la alta ori la capitalul care s-ar fi putut strânge ca să-i ofere mamei lor un cadou de ziua ei de naștere. Dar când crecuseră, iar frumusețea și eleganța le fuseseră modelate de mama lor, asemenea uniformelor școlare, conferințele tratau chestiuni mai serioase, de obicei sub conducerea lui Gogs. La una dintre întâlnirile la cel mai înalt nivel, fusese discutată și luată la bani mărunți lungă poveste de amor a lui Vincent Astor cu Minnie și se hotărâse în unanimitate că durase destul. La scurtă vreme după asta, Vincent și-a prezentat cererea în căsătorie. Nefericitul act matrimonial dintre Babe și Stanley Mortimer a ajuns la un sfârșit mulțumitor tot după unul dintre acele conclave. Gogs și fetele cântăriseră argumentele pro și contra, iar în cele din urmă au decis că Babe putea să o ia din loc cu reputația neștirbiă. Așa a și făcut. Nu s-a ținut însă o ședință când Babe a hotărât să se mărite cu Bill.

Ceaiul era, de asemenea, o tradiție de pe vremea tinereții lor. Pe când locuiau în casa lor enormă din Brookline, în Massachussetts, Gogs, mama lor, introdusese ceremonialul ceaiului de după-amiază, în aparență numai pentru membrii familiei, dar în scurt timp devenise un pretext pentru primirea celor mai bine situate persoane din lumea medicală și universitară, care puteau să vină fără vreo invitație specială. În fiecare după-amiază, masa din camera de recepții era încărcată din belșug cu felurite sorturi îmbietoare de ceai, cu punciuri și sendvișuri miniaturale ori dulciuri, și sosea grămadă de lume.

Surorile Cushing crescuseră urmărind-o pe mama lor în timp ce prezida masa pe care erau așezate bunătățile, ori se învârtea printre musafiri, atentă la cele mai mărunte dorințe, astfel încât fiecare să se simtă în largul lui. Însă tatăl lor, adesea într-o operație, era rareori prezent.

Fetele erau cu ochii-n patru, însă nu doar ca să se amuze. Gogs ținea ca ele să fie implicate în toate preparativele, iar asta cu mult înainte de a avea vârsta potrivită pentru a lua parte la acele recepții elegante. Își observau mama în vreme ce se îngrijea de fiecare mărunțiș, de curățenia impecabilă a șorturilor purtate de fetele de serviciu irlandeze, de rituala lustruire a argintăriei ori de plasarea cireșelor pe glazura trandafirie a prăjiturelelor care însoțeau ceaiul.

Aveau adesea și muzică. Vreun student de la Cambridge angajat cu ziua cânta la harpă sau la pian. În alte case, chiar și la Boston, în vremurile acelea jucăușe ale anilor '20 sau pe la începutul anilor '30, era cu puțință să fie servit un cocteil amestecat în shaker de argint și acompaniat de biscuiți cu brânză. Dar nu la Gogs. Ea ținea la tradiție: ceșcuțe de porțelan, ceai englezesc, lămâie, zahăr și smântână Devonshire pentru biscuiții din făină de orz.

Prin urmare, Betsey Whitney, Minnie Fosburg și Babe Paley erau mai mult decât în stare să pregătească ceaiul cu gustări savant compuse la ele acasă, ba chiar o și făceau adesea. Dar de ce să se ascundă întruna? Era momentul să fie convocată o întâlnire între surori, astfel încât s-au dus în chip firesc la Plaza. Doar mama lor le crescuse ca să fie văzute și admirate.

— Nu cred că mama și-a părăsit vreodată salonul ca să ia ceaiul în oraș, a afirmat Betsey scoțându-și mânușile. Fără să fie cea mai mare dintre ele, își

asuma rolul ăsta. Altfel, era o variantă mai scundă a lui Babe, aceiași pomeți înalți, aceleași trăsături, mai șterse. Părul ei avea o nuanță mai deschisă, ochii nu-i erau tot atât de întunecați, pielea, nu chiar la fel de lăptoasă. Avea însă cea mai maiestuoasă ținută. Era capabilă să privească pe oricine de sus, chiar dacă ea ar fi fost cea mai scundă persoană din toată încăperea.

Minnie, cea mai vârstnică dintre surori și cea mai drăguță cu toată lumea, după cum tot spunea Babe, a scuturat din cap. Minnie era cea mai înaltă și mereu cu picioarele pe pământ. Nu avea nici ținuta arogantă a lui Betsey, nici nesiguranța lui Babe. Nu avea nici ochi căprui migdalați, ca ele, dar era cea mai zveltă. Putea fi considerată stângace dacă ar fi fost fata oricui altcuiva, și nu a lui Gogs.

Babe a zâmbit cu tandrețe.

— Ai dreptate. Mama n-a ținut niciodată să ia masa în oraș. Ea a fost întotdeauna de părerea că nu există loc unde să fii mai bine servit decât acasă la tine.

Un chelner s-a apropiat și i-a înmănat lui Betsey un meniu scris cu litere frumoase. De unde i-o fi trecut lui prin cap să i se adreseze tocmai ei? Pur și simplu a știut! Ea însă l-a refuzat cu un gest.

— Șampanie și ceai Darjeeling. Un platou de sendvișuri și prăjituri, fără blat de pandișpan; nu pot să sufăr pandișpanul. Și fără ceapă în sendvișuri!

Apoi s-a întors spre surorile ei, iar chelnerul s-a înclinat și a plecat grăbit.

— Mie îmi place ceapa, a protestat Minnie. S-a îmbujorat, pentru că relua o ceartă care începuse pe când avea zece ani, iar Betsey opt. Dacă ție nu-ți place, asta nu înseamnă că eu n-am voie să mănânc!

— Nu se cade să mănânci ceapă dacă ești o doamnă. Vrei să ai o respirație neplăcută? Nu te-a învățat mama? Betsey a scuturat din cap și s-a întors spre Babe ca să o susțină.

Babe a strâmbat din nas.

— Mie una nu-mi place, însă nu înțeleg de ce Minnie n-ar mânca, dacă are chef.

— Nici eu n-am înțeles de ce era nevoie să divorțeze de Vincent, dar ea a făcut-o.

Betsey nu s-a uitat la sora ei mai mare, de parcă nici nu era acolo.

— Betsey, n-o lua de la capăt! De la bun început n-am vrut să mă mărit cu Vincent. Și cred că nici el nu ținea să ne căsătorim. Dar fiindcă Gogs a vrut, de bună seamă, așa s-a făcut. Am stat cu el cât am putut, apoi i-am găsit-o pe Brooke, care avea nevoie de banii și de numele lui mai mult decât mine. După asta a murit, așadar la ce bun? Cui îi pasă? Iar dacă vrei să ne pretăm la jocul ăsta, tu de ce-ai divorțat de James? Un Roosevelt nu era destul de bun pentru tine?

— James n-avea chef să fie un tată adevărat pentru fetele lui. Eu m-am gândit la fetele mele, așa cum mama s-a gândit întotdeauna la noi. Și sunt o mamă bună, Minnie. Oricum, tu nu știi ce înseamnă asta, și-a înfruntat Betsey sora cu ochi mijiți.

— Doamne, vă rog! a spus Babe uitându-se de la una la alta. Fetelor, vă rog! Nu aici! Mama ar fi îngrozită!

— Babe, e doar o discuție, și-a certat Betsey sora mai mică. vorbim pe un ton cât se poate de normal. Te îngrijorezi degeaba, așa cum faci de obicei. Hai să schimbăm subiectul! Măine e balul lui Truman. Știm cu ce ne îmbrăcăm?

Era altă întrebare retorică, după cum îi plăcea lui Betsey să pună. Trecuseră câteva săptămâni de când căzuseră de acord asupra ținutei fiecăreia, așa cum făceau înainte de orice bal. Încă de pe vremea petrecerilor de copii cu ocazia vreunei zile de naștere și până la extraordinarul „Bal în Alb și Negru” al lui Truman, divinele surori Cushing au știut întotdeauna să se îmbrace în așa fel încât trioul lor să fie cât mai avantajat. Prima care alegea era Babe, lucru care nu-i plăcuse niciodată lui Betsey, dar pe care nu-l putuse schimba. Poate că era singurul lucru pe care nu izbutise niciodată să îl impună. După ce Babe își făcea selecția, urma ca surorile ei să se hotărască asupra unor toalete întru câtva complementare, ținând seamă de tonuri de culoare potrivite fiecăreia. Era un adevăr universal recunoscut că Babe arăta angelic în albastru. Și toate culorile pietrelor prețioase i se potriveau. Betsey purta adesea negru. Lui Minnie nu-i păsa, ba chiar îi cerea de multe ori lui Babe să-i găsească ținuta potrivită, o sarcină de care, mulțumită să dea o mână de ajutor, Babe era foarte mândră.

Cât privește bijuteriile, fiecare făcea după pofta inimii. Betsey avea banii lui Whitney, Minnie le avea pe cele rămase de la familia Astor. Babe avea

cele mai moderne creații ale noilor bijutieri, Fulco di Verdura și Jean Schlumberger.

— Ei bine, de data asta suntem toate trei în alb, prin urmare nu avem nimic de coordonat, a zis Minnie evident ușurată. Casele de modă?

— Eu pun o rochie de Castillo, a zis Babe, deși Betsey știa foarte bine ce o să poarte.

— Dior, a replicat Betsey.

— Balmain, a zis Minnie, și toate trei au aprobat.

— Cu măștile cum stați? Eu i-am cerut lui Halston să mi-o facă, a spus Betsey.

— Același, a spus Minnie arătându-se cu un deget.

— Eu, lui Adolfo. De fapt, i-am cerut să-mi facă trei versiuni diferite, pentru orice eventualitate, a admis Babe, coborând cu modestie privirea. I-am dus niște pasteluri ale câtorva dintre bijuteriile mele, el a creat trei modele, dintre care l-am ales pe cel care mi-a plăcut mai mult. Apoi el a adăugat pietrele.

— Vai, Babe! Minnie era atât de plină de admirație, încât fața ei îngustă strălucea. Numai tu puteai să te gândești la așa ceva!

— Da, bună idee, a admis și Betsey scrâșnind din dinți.

— Doar mă cunoașteți, a dat din umeri Babe, deși era mulțumită de vădita gelozie a lui Betsey. Nu las prea multe la voia întâmplării. Oricum, așa m-a învățat mama.

A urmat o tăcere scurtă la apariția chelnerului care împingea o măsuță rulantă încărcată cu sendvișuri de mărimea unui dolar de argint, cu biscuiți îmbietori și cu prăjituri glazurate. Când au fost servite, surorile i-au adresat pe rând un zâmbet de aprobare, l-au lăsat să le toarne ceaiul, însă, după plecarea lui, nici una nu s-a atins de mâncare. Disputa despre ceapă fusese fără rost.

— Dar Truman? a întrebat Betsey trecând la punctul următor al consfătuirii. Suntem noi sigure că a făcut totul cum trebuie? Babe?

Babe își sorbea ceaiul încetisor.

— E balul lui Truman, draga mea Betsey, nu al nostru. Am impresia că ai uitat.

— Da, desigur, dar totuși... *Truman*! El n-a avut educația noastră. Mereu s-a sprijinit pe noi, pe toate trei, îndeosebi în chestiuni de gust. La apartamentul cel nou, de pildă, decorațiunea interioară i-ai făcut-o tu și cu Minnie, nu-i așa?

— I-am dat sfaturi, a spus Minnie schimbându-și poziția picioarelor încrucișate, lungi, cu ciorapi de mătase, dar cu pantofi fără toc, simpli, nepotriviți cu poziția ei socială, ceva ce Betsey nu avea să accepte niciodată. (Chiar dacă Minnie știe bine cât e de înaltă, nu poate să poarte și ea ceva elegant, așa cum face Babe?) A fost foarte amuzant, nu-i așa, Babe, dragă? Cu toate astea m-am minunat de toți șerpii ăia cu clopoței. Prea multe specimene împăiate! Prea seamănă cu Muzeul de Științe ale Naturii, s-a scuturat Minnie de silă.

— Eu aș zice că metafora e potrivită, a zis Betsey ȕuguindu-și buzele.

— Ce vrei să spui cu asta? i-a și întors-o Babe.

— Babe, scumpo, vreau să spun pur și simplu că Truman știe să înȕepe, tu nu crezi? Se uită la lume ca printr-un gard de sârmă ghimpată. Dumnezeu e martor că s-a purtat minunat cu tine, cu noi toate. Cu alȕii nu-i întotdeauna așa. Tot balul ăsta, de fapt, nu-mi vine să cred că nu l-ar fi putut organiza mai bine. Fără atâta publicitate. Iată, *Herald* a publicat lista de invitaȕi! Cum a fost posibil așa ceva? Cine le-a dat-o? Prin urmare, cei care n-au fost invitaȕi nu mai pot pretinde că au fost, dar că au refuzat. Lumea știe acum numele invitaȕilor și, mult mai important decât atât, pe ale celor care nu figurează pe listă. Toată chestia asta e cam... burgheză, nu ȕi se pare?

— Truman are un secretar care a trimis invitaȕiile, i-a răspuns sec Babe. Nu avea doar el acces la listă.

— Babe, dragă, fidelitatea de care dai tu dovadă mă emoȕionează, și nu e pentru prima oară. Buzele lui Betsey s-au ȕuguiat iarăși. Să sperăm că seara de mâine nu va fi un dezastru, pentru că, dacă se întâmplă ceva, toată lumea va presupune că suntem și noi implicate, deși n-ar fi adevărat. Îndeosebi în ce te privește, Babe, când se știe prea bine cât de apropiaȕi sunteȕi tu și Truman.

— Nu cred că avem de ce să ne îngrijorăm. Are să o scoată la capăt cum nu se poate mai bine, sunt sigură de asta. Babe și-a dat dat seama că emoȕia o făcea să roșească, și-a auzit tonul vocii urcând ușor, așa că a luat o

înghițitură de ceai, și-a netezit fusta taiorului Chanel și i-a adresat surorii ei mai mari un zâmbet senin. De-abia aștept să-ți văd toaleta, dragă Betsey. Mi-ai descris-o, desigur, însă aștept cu nerăbdare să văd cum îți vine. Își pune și Jock mască? Eu una nu sunt în stare să-l conving pe Bill să poarte una.

— Nu, nici Jock nu vrea mască.

— Jim, dimpotrivă! exclamă Minnie cu fața toată numai zâmbet. A stat săptămâni de-a rândul să și-o deseneze singur!

— Normal, murmură Betsey cu o privire semnificativă spre Babe. Nu sunt deloc surprinsă că aud asta, draga mea.

— Ce credeți voi că ar zice Gogs de balul ăsta? a întrebat Minnie visătoare. Ea îi dăduse mamei lor cea mai multă bătaie de cap. Acasă se ciondăneau adesea, dar în public Minnie se conforma în general indicațiilor lui Gogs. Betsey semăna așa de mult cu mama lor, încât între ele existase întotdeauna o armonie perfectă. Nesigură pe ea însăși, nu se punea problema ca Babe să pună la îndoială decretele mamei, cu excepția căsătoriei cu Bill. Atunci fusese un adevărat scandal! Minnie a zâmbit amintindu-și expresia de pe chipul mamei ei, căreia nu-i venea să creadă când a aflat că, dintre toate fetele ei, tocmai Babe se căsătorește cu un evreu! Adesea mă întreb, a spus Minnie, ce părere ar avea mama despre Truman.

— Sper că i-ar fi plăcut și ei la fel de mult pe cât ne place nouă, a spus calm Babe.

— Nu, ei nu, a decretat Betsey cea înțeleaptă. N-ar fi avut nici un strop de încredere în el. N-aș spune că aș condamna-o. E, într-adevăr, un tip destul de amuzant, dar în doze mici.

— Oricum, mama n-ar fi fost de acord cu atâta publicitate. Fotografi la un bal! Trebuie că se răsucesc în mormânt! Dar, în secret, ar fi tăiat din ziar pozele noastre și le-ar fi lipit într-un caiet de amintiri. Și ne-ar fi cerut să-i arătăm rochiile înainte de bal! Doamne, ce idee! Să ne îmbrăcăm cum ne taie capul la vârsta noastră! a râs Minnie cu nostalgie. Îi lipsea forța naturii care fusese maică-sa. În ciuda asprimii, Gogs fusese busolă, și cârmă, și pânze pentru ele; până și vântul care le împinsese spre porturile sigure ale bogăției și ale tuturor privilegiilor. Și, fără doar și poate, ele erau în siguranță, Minnie trebuia să recunoască asta, deși suspinând. Iar ei îi lipsea

curajul. Știa că n-ar fi fost niciodată o soție bună pentru un om sărac. Nici una dintre ele nu ar fi fost în stare de așa ceva. Mă rog, poate Babe.

Zgomotul unui dop de șampanie le-a făcut să se miște pe scaune pline de nerăbdare. Li s-a turnat *Cristal* în pahare, iar Betsey a fost prima care a înălțat paharul.

— Pentru Gogs!

— Pentru Gogs! au repetat surorile, au ciocnit și paharele lor au clinchenit, stârnind iarăși curiozitatea tuturor celor din încăperea aceea plină de palmieri. Trei femei frumoase, cele trei superbe surori Cushing, onorau Plaza cu prezența lor și ofereau celor subjugăți prilejul să le zărească râzând împreună, lipsite de griji, privilegiate, atât de elegante, încât nu era cu putință nici măcar să fie invidiate. Erau pur și simplu de neatins.

Apoi surorile au plecat, iar în drum spre limuzinele lor au împrăștiat bezele și au împărțit cu cei câțiva aleși zâmbete de recunoaștere.

Trebuiau, la urma urmei, să se îngrijească de toalete, să încerce pentru ultima oară rochiile, să nu fie vreo cusătură ruptă ori ceva paiete descusute. Trebuiau să își aducă aminte codul seifului ca să poată scoate bijuteriile. Trebuiau să se asigure că soții lor avuseseră o cină delicioasă, urmată de un trabuc excelent, ca să fie în cea mai bună stare de spirit și, poate, să se lase convinși să danseze la bal sau cel puțin să nu se supere dacă ele ar dansa cu alți bărbați. Și apoi, fără doar și poate, surorile erau obligate să se culce devreme, cu felii de castravete pe pleoape și cu măști hidratante. Nu așa le învățase mama lor? Să doarmă cel puțin zece ore în noaptea dinaintea unui bal.

Capitolul 14

În dimineața balului, Kay Graham s-a dus să se coafeze. De obicei era spălată cu șampon, apoi i se punea părul pe bigudiuri, însă în ziua aceea era din ce în ce mai nervoasă. Truman îi vorbise despre preparativele minuțioase întreprinse de unele dintre prietenele lui, cele într-adevăr elegante, lebedele, cum le numea el: Marella Agnelli, Slim Keith, Gloria Guinness, Babe Paley. Kay le cunoștea, de fapt, Truman îi fusese prezentat de Babe, o persoană atât de elegantă, atât de bine pusă la punct, încât, alături de ea, Kay se simțise de fiecare dată nepotrivit îmbrăcată, oricât de frumoasă ar fi fost rochia pe care o purta. În realitate, Kay era pur și simplu lipsită de gena stilului, a eleganței. Știa asta, dar, la Washington, așa ceva nici măcar nu avea prea multă importanță. La New York, în schimb, conta, iar în seara aceea urma să fie în lumina reflectoarelor.

— Scumpo, trebuie să fii divină! Toate ziarele o să trimită fotografii! Nici canalele de televiziune n-o să se lase mai prejos! Toată lumea o să fie cu ochii pe tine, draga mea, prețioasa mea Kay! Ea știa că Truman dorea să fie drăguț cu ea. Se agita pentru ea. Însă cuvintele lui o umpleau de disperare, pentru că intervenea veșnica ei neîncredere în sine. Fără glumă, ar fi preferat să rămână pur și simplu în apartamentul ei de la Plaza, să se uite la televizor sau să citească. Dar nu putea, așa că, trăgând aer în piept, și-a luat geanta și s-a grăbit să părăsească Plaza îmbrăcată simplu, într-o rochie de bumbac, purtând pantofi fără toc. Ca de obicei, nu se machiase. Își propusese doar să se rujeze și să își dea cu mascara pe gene, însă asta doar seara.

A luat un taxi și i-a repetat șoferului adresa primită de la Truman, care fixase ora.

— Kay, doamna mea minunată, trebuie să mergi la Kenneth. El e singurul, fără doar și poate!

Kay auzise de Kenneth, de bună seamă. Îi cunoscuse pe soții Kennedy la vremea când erau la Casa Albă, iar Kenneth era cel care o coafa pe Jackie. Așadar bănuia că în ziua aceea, ziua balului, Kenneth ar putea fi oarecum

ocupat. Însă nimic n-o pregătise pentru îmbulzeala din fața salonului. Și, la drept vorbind, nici pentru un loc așa cum era acela. Salonul de coafură unde mergea ea la Washington era strâmt, utilitarist, situat la ultimul etaj al unui imobil comercial.

— Aici este? îl întrebase pe șoferul taxiului, care ridicase din umeri și întinsese mâna după plată. Ea plătitise, ieșise din taxi și nu putuse să nu se oprească și să caște gura, ca un turist ce era.

În fața unei clădiri impresionante cu coloane, frontoane, ferestre monumentale, totul din piatră calcaroasă, în plus o copertină festivă cu dungi galbene și negre, se înșiruiă limuzine, berline și taxiuri. Kay se întreba dacă nu cumva era prin preajmă însuși președintele, pentru că nu mai văzuse niciodată la Washington o astfel de aglomerație decât dacă președintele sau vicepreședintele erau pe undeva prin apropiere, însoțit de o suită de mașini ale Serviciului Secret.

Nu se prea auzeau claxoane, șoferii păreau răbdători, pregătiți să aștepte. Iar de sub prelată apăreau femei în goana mare, ca niște gloanțe trase dintr-o armă cu aer comprimat. Femei superbe, elegante, mult mai bine îmbrăcate decât ea, cu toalete compuse de creatori de modă și cu blănuri. Kay și-a încrucișat de îndată mâinile la piept, stânjenită de rochia simplă și de jacheta de bumbac, resimțind totodată lipsa machiajului și a vreunei bijuterii. Capetele acelor femei erau împodobite cu coafuri demne de Maria Antoaneta; stive de păr, în bună parte fals, împodobit cu funde, cu pene ori cu bijuterii, uneori cu toate împreună. Cu gâtul țeapăn, cu coafurile protejate cumva cu basmale de plastic ori cu glugi împotriva vântului și a ploii mărunte din acea dimineață de toamnă târzie, fiecare se grăbea spre mașina care aștepta. Iar defilarea continua. Șirul automobilelor negre, unul după altul, părea să fie fără sfârșit.

Kay și-a înfipt bărbia în piept, a traversat în grabă strada până sub prelată și a intrat prin niște uși enorme de fier forjat. Abia ajunsă înăuntru, a trebuit să rămână locului ca să aibă o imagine de ansamblu. Pentru că nu părea să fi ajuns într-un salon de coafură, ba chiar se întreba dacă nu cumva greșise adresa. Se afla într-un palat, o bombonieră de palat fantezist, cu scară impozantă, cu pardoseală de marmură lustruită parcă din altă epocă și mai fastuoasă. Atâta doar că pereții erau acoperiți de tapet cu motive viu

colorate, acum la modă, de flori agățate pe spaliere. Kay remarcase de jur împrejur mici nișe confortabile, cu tavanele ornate ca niște corturi, care ofereau o senzație de intimitate și unde manichiuristele erau așezate pe taburete tapisate. Se mai vedeau și scaune în stil clasic, candelabre, coridoare nesfârșite și nenumărate alte încăperi.

Kay a urcat treptele încetișor, cu mâna pe balustradă, ferindu-se de manichiuristele și de coafezele care urcau și coborau în goană, agitate, cu fruntea transpirată, cu buzunarele doldora de foarfeci și de pile de unghii. Ajunsă în capul scării, s-a prezentat unei recepționere care, aparent moartă de oboseală, s-a pus să caute la rezezeală într-un registru pântecos.

— Graham? Graham?

— Da, doamna Katharine Graham.

— Am găsit! De dumneavoastră se ocupă Marco, unul dintre noii noștri stilști. Pot să vă pun haina la vestiar? Haina uzată de tweed a lui Kay a făcut-o pe tânără să se încrunte.

— Mulțumesc! Kay i-a dat haina și s-a simțit din nou stingherită de simplitatea îmbrăcămînții ei. Până și recepționera era mai arătoasă, într-o superbă rochie roz, cu părul coafat după ultima modă, umflat ca un balon și cu niște cârlionți subțiri care îi mângâiau obraji bine desenați.

— Pe aici, vă rog, doamnă Graham! O altă tânără, la fel de elegantă, cu niște gene false umflate ca niște omizi, a invitat-o pe Kay să urce încă o scară. Mergeți la balul de astă-seară? Balul lui Truman? Suntem atât de ocupați!

— Da, merg. De fapt, sunt... Sunt invitata de onoare. Kay s-a simțit ridicolă rostind vorbele astea. Nici măcar nu își dădea bine seama de ce o făcuse. Îi trecuse prin minte că, la urma urmei, era oarecum un motiv de mândrie.

— Cum? Tânăra a încremenit, Kay s-a împiedicat de ea, iar altă femeie, una îmbrăcată într-o rochie Pucci cu un imprimeu extravagant, a dat peste Kay. Sunteți invitata de onoare? La balul lui Truman?

Kay a simțit că obraji i se aprind și a coborât iarăși capul sub privirile ațintite asupra ținutei ei lipsite de eleganță.

— Da.

— Vai, nu se poate!

Kay a ridicat capul și s-a întrebat cu ce greșise.

— Cum adică?

— Vai, nu e cu puțință! Nu e Marco cel de care aveți nevoie! Veniți, veniți cu mine!

De dumneavoastră are să se ocupe Kenneth în persoană.

— Dar nu vreau să vă dau bătaie de cap. Nu e important cine mă coafează.

Tânăra a rămas cu gura căscată. La fel și femeia îmbrăcată cu rochia imaginată de Pucci, care s-a dovedit curând a fi Kitty Carlisle Hart³⁹.

— Firește că e important! Kenneth ar fi distrus dacă nu v-ar aranja părul pentru bal!

Astfel, Kay n-a avut încotro decât să o urmeze pe tânăra femeie pe o altă scară impozantă, până când au ajuns într-o încăpere scăldată în strălucirea aurie a unui sanctuar. Înainte să fi priceput ce i se întâmplă, după ce rochia ei modestă a fost înlocuită de un poncho roz cu portocaliu, s-a trezit instalată pe un scaun negru de piele lucioasă și netedă, care semăna cu un tron, alături de un bărbat tânăr, amuzant, cu un început de chelie, într-un costum sobru, cu cravată, asemenea unui bancher, cu mâinile pline de piepteni, de perii și de mari agrafe de prins părul. La dreapta ei era așezată o tinerică într-un poncho asemănător cu cel pe care îl purta ea, probabil că o prezentatoare de modă, pentru că i s-a părut cunoscută. La stânga ei era o femeie cu capul pe jumătate acoperit de bucle lungi, rulate în spirale și pudrate cu alb, în vreme ce restul părului atârna, negru ca smoala, în mod evident încă nelucrat.

De partea cealaltă a camerei, cu părul proaspăt vopsit și drept, urmând cu siguranță să fie pus pe bigudiuri, era așezată Rose Kennedy, care i-a făcut veselă un semn cu mâna, la care Kay a răspuns la fel, mulțumită că vede pe cineva cunoscut. Totuși, chiar în clipa în care flutura din mână ca să răspundă, Kay a simțit că trece prin oglindă. Nu era obișnuită să fie la fel de bine tratată ca o Kennedy!

— Doamnă Graham! Cel care crease coafura bufantă a lui Jackie Kennedy și coafura în bătaia vântului a lui Marilyn Monroe, Kenneth, însuși Kenneth, a lăsat pieptenii și periile și a aplaudat, iar Kay a rămas cu

gura căscată. Ce onoare să vă coafez! Ce mască o să purtați? Ați adus-o? Dar rochia?

— Ah, la asta nu m-am gândit ...

— Nu-i nimic, a spus Kenneth blând, cu o sclipire de simpatie în ochii lui ghiduși. Puteți să le descrieți?

— Da, sunt foarte simple de fapt... O rochie albă, dreaptă de sus până jos, ca o togă, cu mâneci lungi, cu pietre... hematit cenușiu... în jurul gâtului și al mânelor, ca niște manșete, pe mască, de asemenea. Care e tot albă.

— Atunci, cred că vă trebuie ceva clasic și elegant. O să punem așadar bigudiurile, apoi pieptănăm spre spate, fixăm bine totul, simplu, cu ace de păr, iar pe părți lăsăm părul să arate frumos netezit, elegant.

— Ah, da, mulțumesc!

Kay Graham simțea că îi vine să plângă. Kenneth îi dăduse impresia că știa exact ce îi trecuse ei prin cap. Nu erau pentru ea coafurile complicate, bucle peste bucle, păr adăugat, vopsele stranii, cum văzuse în jur.

— Mi se pare că o să fie ceva foarte frumos, draga mea, i-a spus Rose peste umăr cu accentul ei tăios de bostoniană, iar Kay a aprobat cu entuziasm. Apoi și-a permis să se relaxeze și să se lase răsfățată. Cineva i-a adus o tavă pe care erau mici sendvișuri, un pahar înalt cu șampanie, o ceașcă de supă. A ciugulit câte ceva, i s-a făcut manichiura, a stat cu părul pus pe bigudiuri sub casca cea mai puțin zgomotoasă de care avusese parte până atunci, a privit cum făcea Kenneth minuni cu capetele altora, a stat cu ochii închiși câtă vreme a făcut același lucru cu ea, după ce a ieșit de sub cască, apoi...

— *Voilà!*

Kay a deschis ochii. Chipul i s-a schimbat într-un zâmbet atât de larg, atât de încântat, încât nu s-a recunoscut, pentru că trecuse într-adevăr multă vreme de când nu mai zâmbise așa ca acum, când radia de bucurie.

Pentru că arăta atât de bine! Ah, de-a dreptul minunat! Ce păcat că Phil nu avea cum să fie de față s-o vadă...! Dar nu, refuza să plângă. A clipit ca să-și alunge lacrimile. Phil era atât de arătos, iar ea, o făptură atât de ștearsă. Fusesse întotdeauna conștientă de diferența dintre ei, cu toate că el, când era el însuși, n-o arătase niciodată. Când n-a mai fost el însuși... Ei

bine, ăsta e adevărul. Nu mai era el însuși. Iar ea arăta atât de bine! Tânără, cu părul îngrijit, simplu, așa cum, mai mult ca sigur că n-ar fi fost în stare să și-l aranjeze singură. Trebuia să fie cineva talentat, precum Kenneth, ca să o facă să arate mai bine ca niciodată.

Kenneth n-avea nevoie să întrebe dacă îi plăcea. I-a văzut ochii umezi. Și-a stăpânit o lacrimă și a suspinat, respirația ușurată a artistului mulțumit la încheierea lucrului bine făcut. Apoi s-a dus să facă aceleași mișcări, iarăși și iarăși, pentru următoarea femeie superbă care intra în atelierul lui, Marisa Berenson⁴⁰. Ce viziune de vis!

Kay Graham a dispărut nebăgată în seamă, atentă să nu își atingă părul când s-a îmbrăcat la loc cu hainele ei, mulțumită că nu mai plouă și atât de grijulie să nu își strice coafura, încât nici măcar n-a întors capul. Însă trebuia să se grăbească să ajungă la Plaza să se schimbe, să o lase pe fiica ei, Lally, să o machieze, pentru că habar n-avea cum se face așa ceva, și să aștepte ca Truman, drăguțul de Truman, curtenitorul, Truman cel plin de atenții, să-i bată la ușă și să însoțească Cenușăreasa la bal.

Până în clipa aceea, Kay nu se gândise defel la ce avea să urmeze. Dar nu mai era în stare să aștepte.

Și Slim era la Kenneth în după-amiaza aceea, dar nu se încrucișase cu Kay Graham. Și, mulțumită ingeniozității celor care lucrau pentru Kenneth, nu dăduse nici peste Pamela Churchill Hayward, mulțumescu-ți ție Doamne! Totuși, seara nu avea cum să n-o întâlnească, prin urmare se lăsase pe mâinile lui Kenneth, știind că el avea să o facă să arate superb. Aștepta nerăbdătoare evenimentul, chiar dacă avea să întâlnească mai mulți foști soți și foști amanți decât ar fi avut chef. Dar un bal e un bal, poate că va izbucni și vreo bună încăierare. Truman îi spusese cândva că ăsta era semnul unei adevărate petreceri. Deși ceva îi spunea că el n-ar mai gândi chiar așa, dacă ar fi fost să se întâmple tocmai în seara aia.

Truman se simțea teribil de nervos. Era, de fapt, pur și simplu sâstisit din pricina telefonului care zbârnâise toată după-amiaza în apartamentul lui de la Plaza. Grupul din Kansas, oamenii ăia simpli și drăguți pe care îi cunoscuse pe când făcea cercetări pentru scrierea romanului *Cu sânge rece*, îl țineau la curent cu aventurile lor, fuseseră la coafat la salonul de la Plaza,

li se livraseră măștile, rochiile erau călcate, se simțeau în al nouălea cer că sunt invitați la balul lui, iar entuziasmul lor îl emoționa. De fapt, nu era mare lucru că îi invitasese ca să aducă un pic de culoare în viețile lor posomorâte, chiar dacă acum n-avea timp de ei. Pe deasupra, conducerea hotelului îl năpădise în ultima clipă cu un ropot de întrebări privitoare la aranjamentele florale, la orchestră și la dorințele lui despre ora la care ar fi bine să fie servit bufetul – la miezul nopții sau mai târziu. Cât despre sistemul de securitate... O adevărată bătaie de cap! Fusesse asigurat că oaspeții ar aprecia o intrare aparte, iar asta ca să scape de mulțimea de gură cască și de inevitabilii fotografi îngrămădiți în fața intrării principale din Piața Grand Army. Truman fusese de acord, chiar dacă dăduse ochii peste cap, îngrozit la gândul cheltuielilor. Dacă își cunoștea oaspeții, și îi cunoștea foarte bine, nici unul dintre ei n-ar fi avut nevoie să profite de o intrare ascunsă privirilor marelui public.

În sfârșit, Kay nu încetase să-l sune și să-i ofere ajutorul, însă, cu toate că era atât de drăguță și de cumsecade, asta îl scotea din minți. Așa că, în cele din urmă, a rugat-o să comande o cină ușoară în apartamentul ei, numai pentru ei doi, înainte de a coborî să întâmpine oaspeții. Deși urma să cineze la familia Paley, care oferea primul dineu înaintea balului, ei doi plănuiseră să dea o fugă doar atât cât să bea un pahar înainte de întoarcerea la Plaza, pentru că erau nevoiți să fie primii acolo, ca să primească invitații.

Oricum, Truman a contemplat teancul de ziare îngrămădite de jur împrejurul lui, fiecare cu cel puțin o mențiune a balului. Balul lui! Balul anului! Al deceniului! Al secolului!

Venise vremea să se gătească și, preț de o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva și Jack făcea același lucru. Dragul, mohorâtul, exasperantul de Jack, pentru care toată povestea asta nu era decât o scuză idioată, un exces ridicol, of... toate lucrurile nesuferite pe care le spuneau cei care nu fuseseră invitați.

— Ce pierdere de timp, Truman, îi reproșase Jack. Acum ai o reputație literară de apărat. O reputație literară serioasă. În ciuda tuturor reproșurilor promisesse însă că o să vină, iar pentru asta Truman era mulțumit până peste poate și spera din toată inima că așa avea să și facă. Pentru că îi plăcea să iasă împreună cu Jack în lume, când acesta se purta cuviincios.

Aproape șapte seara. Ora potrivită să coboare și să o caute pe Kay. Biata, sărăcuța de Kay! O, Doamne, izbutise oare Kenneth să facă minuni cu ea? Dacă cineva era în stare de așa ceva, apoi acela era Kenneth. Și spera din toată inima că drăguța de ea se va distra de minune toată seara. Sinuciderea lui Phil Graham fusese ceva teribil, după o viață de schizofrenie. Biata Kay merita asemenea cadou.

După ce i-a aruncat fracului o ultimă privire în oglindă, a pipăit buzunarul unde pusese masca de doi bani, cu gândul la Holly Golightly! Truman a considerat că arăta impecabil. Nu mai era zveltul faun tânăr de altădată; acum era un om așezat, așezat pe moștenire, așezat în posteritate. Poate că devenise ceva mai plin decât i-ar fi făcut plăcere, asta e drept. Părul i se rărise, fără doar și poate, dar investise ceva într-un transplant de păr cu câteva luni în urmă, așa că se menținea pe linia de plutire pentru moment. Ochii însă îi erau limpezi și luminoși, iar asta i-a adus aminte de ultima petrecere dată de el, una într-un totu formidabilă. Asta se întâmpla pe când era încă în Monroeville, avea 12 ani și era pe picior de plecare la New York, unde îl chemase în sfârșit maică-sa. Organizase o petrecere de adio pentru el însuși, la care invitasese câțiva prieteni negri, iar Klanul se prezentase și ieșise scandal. Episodul fusese pomenit timp de ani și ani de zile drept „scandalul” din Monroeville.

Ah, cum mai dorea el să fie tot așa și în seara aceea!

Babe era în sufrageria apartamentului, care fusese atât de încărcată de flori albe, de altfel demodate, încât arăta precum o grădină englezească. La Kenneth nu se mai dusesse pentru că era incredințată că acolo avea să fie un adevărat balamuc și, după spusele lui Betsey, cu care vorbise ceva mai devreme la telefon, chiar așa fusese. În schimb, chemase acasă un stilist și era foarte mulțumită de rezultatul obținut. Arăta, pe drept cuvânt, superb, într-o rochie de la Castillo, albă, dreaptă, lungă, însă fără mâneci, astfel încât brațele, brățările și inelele erau admirabil puse în valoare. Coafura se potrivea cu masca pe care avea să o poarte, croită dintr-un satin alb, care îi avantaja ochii. Se asigurase că arată bine din orice parte ar fi fost privită, doar se învârtise în stânga și-n dreapta în fața oglinzii triple din dressing. Fiecare imagine era încurajatoare, în ciuda temerilor. Rochia era

impecabilă, masca o completa armonios și nu ascundea conturul ochilor, accentuat cu linii mai negre decât de obicei și, în plus, cu gene false.

În săptămânile din urmă îi dăduse lui Truman o mână de ajutor și s-a simțit atât de ușurată că el îi ceruse să o ajute, încât îi venea să plângă. Era balul lui, însă ea ar fi vrut să fie într-o cântă și al ei, cu toate că un astfel de gând i se părea șocant și o făcea să se simtă rușinată. Se vede că el pricepuse cumva, pentru că i-a căutat sfatul când a venit vorba despre felul în care să fie împodobit marele salon de bal de la Plaza. El voia să decoreze pereții în roșu, însă ea îl convinsese că efectul putea fi claustrofobic, iar el a fost de acord. Au hotărât, în schimb, să fie bogate aranjamente de flori roșii pe fiecare masă, iar încăperea să fie lăsată în toată splendoarea ei, cu oglinzile cu rame aurite la vedere și cu candelabre fără ornamente.

— Lasă-ți oaspeții să fie decorul, îi sugerase ea, iar el o îmbrățișase, cum făcea el de obicei, impulsiv ca un copil. Și în acel moment ea simțise totuși, la fel ca înainte, cât de intim erau legați, simțise că era *a lui*. Și că el era *al ei*.

Cu excepția acelui moment, Truman se ocupase singur de toate, savurând în mod fățiș rolul de gazdă. De altfel, era gazdă destul de rar, cel puțin la o asemenea scară, cu toate că se descurca admirabil să pună la punct în pripă câte un dineu intim, fără formalități. Iar ea știa ce mult conta pentru el să fie capabil să organizeze așa ceva.

— E o răsplată, dragostea mea, îi șoptise el. Vă răsplătesc pe toate și pe toți pentru generozitatea pe care mi-ați arătat-o.

Cine n-ar fi fost emoționat de generozitatea asta inocentă, impulsivă? Cine n-ar fi fost mândru de el, de Truman Capote, cel care atinsese asemenea culmi și acum se lăfăia în strălucirea succesului binemeritat?

Totuși...

Babe se ocupa cu aranjarea ultimelor amănunte ale dineului, un cuțit aici, un pahar de cristal colo, culegea câteva petale căzute, dar se simțea oarecum șubredă. Se simțea șubredă destul de des în ultimul timp, parcă n-ar fi avut niciodată suficient aer. Orice-ar fi făcut, îi lipsea suflul, indiferent că târguia, ori că vorbea cu personalul de serviciu, ori că stătea numai întinsă în pat, cu o carte în mână. Până și stomacul îi era sensibil, căci o durea mult prea des.

Schimbarea. Plutea o schimbare în aer, asta trebuie să fi fost. I se părea că Bill era neschimbat – o trata de parcă ar fi fost ceva care i s-ar fi cuvenit, îi cerea să îl însoțească la adunările acționarilor, o copleșea cu noi bijuterii și cu îmbrăcăminte, nu pentru că ea le-ar fi dorit sau le-ar fi pretins, ci ca să fie el apreciat, el și gusturile lui. Continuând să o înșele cu oarece discreție.

De-acum copiii erau mari. Pe biata Kate, cu nervozitatea ei, o dăduseră la o școală cu internat, și la fel și pe Bill Junior. Fiica ei cea mare, Amanda, se căsătorise cu un tânăr politician de succes, Carter Burden, și brusc, spre uimirea lui Babe, familia Burden devenise perechea ideală printre cei tineri.

Era oare Babe geloasă pe propria fiică? Așa se întreba în momentele ei de sinceritate, și trebuia să răspundă afirmativ. La urma urmei, tinerețea și frumusețea sunt trecătoare, iar ea se afla la încheierea celei mai frumoase perioade a vieții. Știa asta foarte bine, drept care înfrunta situația plină de curaj, se privea în oglindă dimineața și seara, se aprecia fără cruțare, nota fiecare amănunt. Făcea tot ce îi stătea în putință ca să își pună în evidență avantajele, atâta vreme cât le mai avea. Părul îi era încă bogat și mățos, cu toate că în bună măsură cărunt, însă așa îl lăsase, sfidând privirile celorlalți; era și asta o modă lansată de Babe Paley. Pielea îi era încă bine întinsă datorită numeroaselor vizite în stațiuni balneare și în saloane unde primea zilnic îngrijiri faciale, masaje și tratamente electrice. Ei da, și câte o discretă intervenție chirurgicală. Putea să recunoască asta, oricum, măcar în fața ei înseși.

Silueta îi era de invidiat. Nu avea nici burtica femeilor de vârstă mijlocie, nici spatele încovoiat, iar asta datorită zelului pe care îl manifesta în practicarea metodei Pilates, o tortură cu aparate de împins, de tras și de extins. Și, de bună seamă, purta îmbrăcăminte de cea mai bună calitate și superbe bijuterii de bun-gust.

Cui să-i mai fi păsat de bunul-gust prin anii '60? Babe se îndoia că ar fi fost în stare să se adapteze timpurilor noi. Avea stilul ei inimitabil, nu se supusese niciodată modei, dar asta nu părea să mai fie de ajuns. Iar dacă nu era cea mai elegantă, cea mai fără cusur dintre toate, atunci cine era?

Singurul care putea să dea un răspuns era Truman, doar el fusese de fiecare dată în stare să o facă. Iar el nu o abandonase nici pe ea și nici pe prietenele ei, în ciuda temerilor resimțite de ea după publicarea romanului

Cu sânge rece. De fapt se integrase și mai temeinic în cercul lor, râdea și mai mult și mai zgomotos decât înainte și povestea istorii și mai deochiate.

— Ah, Babe, dragă Babe, știi ce-a zis de data asta despre mine porcul ăla de Gore Vidal? Dar, de fapt, l-am mâncat fript la masa de prânz, așa că nu mai are importanță.

Dansa ca un disperat, mai nebunește ca niciodată, cu ochii închiși, cu fața roșie ca sfecla, cu părul rar lipit de craniu; se învârtea, își scutura mădularele, își făcea toate mendrele. Ceva se schimbase totuși – clipele în care rămâneau doar ei doi erau și mai prețioase pentru că deveniseră mai rare.

Totodată bea prea mult, Babe încă nu i-o spusese, deși simțea că trebuie să o facă în cele din urmă. De o vreme, numai un Martini la prânz devenise prea puțin pentru el. Avea nevoie de două, de trei, urmate de o tărie, apoi tot așa până la ora aperitivului. Trebuia să-i vorbească, nu? Dacă îl iubea, așa cum și era, fără doar și poate. Își spusese de fiecare dată adevărul. Numai că adevărul nu e întotdeauna plăcut.

Babe și-a mușcat buzele, apoi a plutit spre dormitorul cochet din impresionantul apartament de pe Fifth Avenue, compus din douăzeci de camere, un întreg ultim etaj decorat admirabil de Billy Baldwin și de Sister Parish, cu pereții acoperiți de tapiserii, cu tavanele pictate în felurite nuanțe, cu un neprețuit mobilier de epocă și cu tablouri, între care mult lăudatul Picasso cumpărat de Bill, *Băiat cu cal*, așezat la loc de onoare, în fața intrării, astfel încât să fie primul lucru pe care să cadă privirile după ieșirea din ascensorul lor particular. Un superb apartament de care Babe era mândră în același fel în care se mândrea cu silueta ei, cu chipul ei, cu îmbrăcămintea ei și cu bijuteriile ei. Totul pentru a fi arătat, pentru prestigiu – atât înfățișarea, cât și apartamentul –, pentru a fi fotografiat și invidiat în egală măsură. Numai că, ieșind dintre pereții aceia decorați cu atâta bun-gust, totul se schimba. Babe se simțea o antichitate, asemenea unei comode vechi stil Ludovic al XIV-lea, ca aceea pe care o avea în hol. Prețioasă și invidiată, oricum, de către o anumită persoană. O persoană care privea spre trecut în loc să se uite spre viitor.

„Vai, Babe! Ce-ți veni cu mofturile astea?” Doar că n-a pufnit în râs, atât de surprinsă a fost de vocea subțire care o scotea din meditația ei morbidă.

„Uită-te la tine! Ești îmbrăcată minunat și pe picior de plecare la balul anului unde ai să-ți vezi toate prietenele, unde ai să faci parte din noaptea de pomină a lui Truman. Oare ce naiba nu e-n regulă cu tine?” Abia apoi a auzit soneria și pașii lui Bill care ieșea din camera lui, pe majordom deschizând ușa de la intrare și strigătul lui Truman:

— Ah, ce minune! Câtă perfecțiune! Babe! Babe, vino înapoi fără întârziere să-mi regalez privirea cu imaginea ta, făptură încântătoare!

Iar Babe s-a simțit din nou fericită. Și-a aranjat o bretea, și-a potrivit colierul cu diamante și rubine care formau un motiv floral și a ieșit din dormitor în întâmpinarea prietenului ei. Stăpână pe sine, senină, doar cu un frison la ideea că avea să fie cea mai frumoasă, cea mai fotografiată.

Cea mai iubită de singurul om care conta pentru ea.

Ce bal părea totul pentru familia Dewey! Și nu numai fiindcă mergea la unul.

Din clipa în care, cu ani în urmă, sosise în Kansas, Truman, făptura aceea ciudată, cu hainele lui de catifea, cu fulare lungi și cu mocasini Gucci, lumea lor fusese dată peste cap. Fără îndoială că, mai întâi, din pricina nenorocirii ce căzuse pe capul celor patru Clutter, persoane bine-cunoscute în partea locului. Toată luna noiembrie a anului 1959 fusese teribilă, plină de incertitudini și de temeri, iar Alvin, detectiv în slujba Biroului de investigații din Kansas, fusese fără încetare, de dimineața până seara și de seara până dimineața, în căutarea asasinilor. La început Truman îi scosese din pepeni. Nimeni nu avea încredere în tipul ăsta aterizat de la New York, care era limpede că venise să facă un ban, să scrie vreo istorioară, poate chiar să-și bată joc de ei. Prima oară când îi ceruse lui Alvin să stea de vorbă cu el, îi spusese acestuia pe șleau: „Pe mine nu mă interesează dac-o să puneți mâna vreodată pe făptași, nu-mi pasă dacă-i una ori alta“.

Lui Alvin nu i-a fost ușor să se stăpânească să nu-i tragă un pumn în nas mititelului poponar. Pentru că lui îi păsa *foarte* mult, el trebuia să-i prindă pe ucigași, să rezolve problema și să readucă dreptatea și pacea în orașul lui. Doar asta îi era *slujba*.

Totuși, odată cu trecerea vremii, Truman împreună cu prietena lui, Nelle Harper Lee, îi fermecase și pe ei doi, dar și pe alți locuitori din orașele Holcomb și Garden City din Kansas. Ba chiar, după ce totul se terminase și

Truman se întorsese la New York, el nu rupsesse legătura, deși nu mai avea nici un motiv să-i revadă. S-ar fi zis că, într-un fel ciudat, avea nevoie de ei. Pe de-o parte părea fascinat de simplitatea acelor oameni de la câmpie, pe de alta, invidios, fără să fie deloc limpede care era pricina. Marie își spunea că îl atrăgeau valorile lor solide, devoțiunea față de pământ și încrederea în cei asemenea lor. Alvin înclina să creadă că, pentru Capote, ei nu erau nimic mai mult decât niște obiecte de colecție. Oameni ciudați, modești, care vorbeau cu un accent curios, pe care îi colecționa ca să-i desprăfuiască și să-i așeze pe o policioară lângă persoanele acelea din înalta societate, alături de care nu puteau decât să facă figură aparte.

Numai că Truman era atât de generos, încât izbutise să risipească toate îndoielile și temerile familiei Dewey cu privire la sentimentele lui de prietenie. Le plătise o călătorie la Hollywood, unde fuseseră sărbătoriți de stele de cinema. Natalie Wood dansase cu Alvin la o petrecere dată de producătorul Dominick Dunne! Steve McQueen se așezase la picioarele lui Marie ca să-i ceară rețete de gătit. Truman îi adusese adesea la New York, le procurase bilete la spectacolele de pe Broadway, îi rugase pe unii dintre prietenii lui, cum ar fi fost familia Paley, să le ofere un dineu. Îi găzduise la el, în noul apartament din imobilul magnific de lângă sediul Națiunilor Unite.

Iar acum îi invitase la balul lui! Nu mai fuseseră la Plaza, astfel încât nu se puteau abține să nu rămână cu gura căscată. Nu aducea nici pe departe cu Muehlebach din Kansas City, hotelul cel mai elegant pe care îl cunoscuseră ei vreodată. Nu, asta era un palat, iar sala de bal părea desprinsă dintr-un basm, cu candelabre de cristal, cu munți de flori, cu parchet pentru dans și cu oglinzi cu rame aurite înșirate pe pereți. Era prezentă și o mică orchestră. Truman le șoptise din vreme: „E Peter Duchin“, însă pentru ei numele acela nu însemna nimic. Iar oamenii, of, oamenii! Marie s-a așezat pur și simplu și s-a holbat la rochiile acelea magnifice. Era totuși foarte mulțumită de a ei, pe care o cumpărase de la Bergdorf Goodman; și, vai, n-o să-i spună niciodată, absolut niciodată, lui Alvin cât costase! O să pună bani deoparte toată viața! Efectul produs de splendoarea fracurilor negre și a rochiilor albe care se roteau în sala de bal, de bijuteriile cu pietre veritabile care reflectau

lumina candelabrelor, de măștile cu pene și cu paiete, era al unei autentice scene de film.

Oriunde priveai se afla o celebritate! Lauren Bacall! Joan Fontaine, atât de mare pe ecran și, în realitate, atât de scundă! Margaret Truman, Alice Roosevelt Longfellow și Lynda Bird Johnson care schimbau confidențe despre ce înseamnă să locuiești la Casa Albă!

De bună seamă, erau atâția reprezentanți ai marilor familii – Vanderbilt, și Astor, și Whitney –, încât cei doi Dewey nu mai pridideau să-i deosebească, astfel încât, până la urmă, au renunțat. Prietenii lui Truman, care fuseseră atât de gentili cu ei, familiile Paley, Guinness și Agnelli, i-au făcut complimente lui Marie pentru rochie și pentru coafură. Înaintea balului luaseră masa la familia Paley și fuseseră uimiți de apartamentul lor situat într-unul dintre imobilele elegante cu vedere spre Central Park. Cu un adevărat portar, cu ascensor particular, iar în holul de la intrare cu un tablou autentic de Picasso! S-au simțit ca într-un adevărat muzeu, însă amabilitatea lui Babe i-a ajutat să se destindă. Ea și Bill formau un cuplu atât de elegant! Amândoi înalți, atât de seducători și extrem de devotați unul altuia după cum se părea, dar... Ei bine, Marie nu era gata să creadă ce povestise Truman despre ei.

Truman adora să o șocheze, asta e drept. Era încântat să îi povestească detalii picante despre acei oameni bogați și vestiți care erau prietenii lui. Astfel încât Marie nu era într-un totu convinsă că ar avea de ce să dea crezare istorisirilor lui despre familia Paley, cum că nu se culcau împreună ori că Bill avea o mulțime de aventuri extraconjugale și că lui Babe îi trecuse prin cap de mai multe ori să îl părăsească. Ah, Marie era încântată să stea și să asculte bârfele lui Truman. El se pricepea să o facă să se simtă ca și cum ar fi fost cea mai bună prietenă a lui, ba chiar o părticică din lumea lui. Și mai avea și haz, când își arcuia sprâncenele și se dădea în spectacol vorbind în șoaptă, deși nu făcea altceva decât să povestească istorii abominabile. Astfel încât nu era imposibil să fie câte ceva adevărat despre familia Paley! Numai că ea spera să nu fie. Păi, Babe îi împrumutase un colier să-l poarte în seara aceea! Iar Bill fusese atât de drăguț, încât i-a dus în fața camerelor de luat vederi de la CBS, care fuseseră plasate în fața hotelului Plaza; apoi Bill și Babe îi luaseră cu ei, astfel încât să fie și ei fotografiați, în ciuda gloatei de

acolo. Ea simțise că orbește din pricina flash-urilor aparatelor de fotografiat! Apoi dăduseră de Truman și de doamna Graham, care își întâmpinau oaspeții cu râsete și cu îmbrățișări, după care Babe o luase într-un vestiar unde și-au pus măștile și și-au aranjat coafurile înainte să fie luate de mână de soții lor și conduse în marea sală de bal scăldată în lumină.

Apoi, în vreme ce Alvin se arăta mulțumit să stea pe scaun noaptea întreagă și să privească în jur, lui Marie i se făcuse chef de dans. Se uita cu ochi plini de poftă spre ceilalți. Truman circula de colo-colo și strângea mâini. De-acum, cele mai multe măști fuseseră scoase, dar, la început, spectacolul tuturor acelor creații fusese amețitor, absolut amețitor. Un oarecare, numit Billy, avusese o mască și încă ceva pe cap care îi dădeau înfățișarea unui unicorn alb! Odată măștile înlăturate, mesele arătau de parcă ar fi fost încărcate cu cadavrele unei somptuoase grădini zoologice. Dansul era în toi, iar Marie bătea ritmul cu picioarele, își mișca șoldurile, înfruntând privirile dezaprobatore ale soțului ei cu o strâmbătură.

— Nu-mi pasă, Alvin Dewey! Vreau să dansez. Doar e bal, nu?

Un tânăr care tocmai trecea prin preajmă a auzit-o, s-a întors pe călcâie, a întins o mână și, înainte măcar să-și fi dat seama ce se întâmplă cu ea, Marie era învărtită în pas de fox-trot pe când orchestra interpreta *Ce bine arăți în seara asta!*. Se învăteau și se tot învăteau, încât simțea că o să-și frângă gâtul, și mulți ochi erau ațintiți asupra acelui tânăr brunet atât de serios, cu o privire malițioasă, și asupra ei, modesta Marie Dewey din Kansas, îmbrăcată festiv și făcând piruete în marele salon de la Plaza Hotel!

Când s-a terminat melodia, toți au bătut din palme, tânărul i-a întins o mână, Marie a făcut o reverență, s-a așezat și a luat o gură de șampanie, în vreme ce Alvin a privit-o încruntat, și-a aranjat cravata și a mormăit ceva despre cei care se dau în spectacol.

Abia a doua zi, Marie Dewey a descoperit că tânărul care o învărtise cu atâta măiestrie fusese Rudolf Nureyev.

Pe Gloria Guinness o durea gâtul. Și capul. Iar asta pentru că purta un colier de diamante atât de greu, cu pietre mari cât niște oușoare, încât a știut, ba a și declarat pe un ton solemn prietenelor ei că avea să rămână în pat toată ziua următoare. Dintr-un motiv oarecare, lui Truman i se păruse amuzant, așa că a râs în hohote, după care s-a repezit să repete tuturor

vorbele Gloriei. Ea și-a mijit ochii, a tras un fum din țigară și a zâmbit fiecăruia dintre cei din jur, luându-i la rând pe Bill, pe Babe, pe Slim, pe Gianni și pe Marella. A aruncat totodată o privire rochiilor prietenelor ei și a ajuns la concluzia că a ei era cea mai elegantă, o coloană de mătase cu mâneci pe care erau aplicate pietre prețioase, ceva simplu. Babe își făcuse rochia la Castillo, deși era la curent că tot el se ocupa de rochia Gloriei. Însă, din punctul de vedere al Gloriei, Babe împinsese lucrurile un pic prea departe din pricina stilului nepotrivit al coafurii și al măștii. Ba chiar se auzise că își comandase trei măști, pentru orice eventualitate. Ce puteai să te aștepți din partea lui Babe!

La puțină vreme după începerea balului, Gloria își scosese masca; la ce bun să își țină ascuns încântătorul ei chip? Și, după cum observase ea, Babe o păstrase mult prea mult, ca să respecte dorința lui Truman. Totuși, asemenea majorității invitaților, și-o scosese și ea în cele din urmă. Mai nimeni n-avea chef să își ascundă înfățișarea bine-cunoscută tuturor, în ciuda costului enorm al măștilor pentru care munciseră pe brânci toți modiștii din oraș.

Gloria și-a dat seama că rămânea cu ochii la femeile tinere, creaturi superbe, eterice, care, fără bijuterii extravagante, erau atracția fotografiilor. Fiica lui Ronald Tree, Penelope⁴¹, se îmbrăcase ca pentru un bal burlesc de Halloween, în șort negru și colanți transparenți, peste care purta o tunică neagră croită astfel încât să-i lase mijlocul gol. Părul îi era o parodie de coafură. Lins, parcă netezit cu fierul de călcat, îi cădea până la umeri, de parcă era iarbă de mare. În jurul ochilor își lipise niște triunghiuri negre. Arăta ca un strigoi. Însă Dick Avedon⁴² țopăia în jurul ei, gata să aplaude. La fel și Cecil Beaton. Se zvonea că Penelope Tree avea să fie senzația balului, noul chip al modei.

Gloria și-a privit mâinile pline de vene albastre care nu mai aveau cum să fie mascate, oricâte inele de aur cu diamante și-ar fi pus pe degetele deja îngreunate de bijuterii. Avea și acum o siluetă de invidiat, iar dacă ar fi dorit, n-avea decât să intre într-o minijupă, după cum purtau fetele tinere, dacă nu chiar într-o ținută de păpușă. Dar asta implica acum multă muncă. Trecuse vremea când era capabilă – așa cum făcuse, de-abia sosită la Paris – să ia de printre vechituri o bucată de jersey, să decupeze câteva găuri, să

coasă un tiv, să pună un cordon și să arate nemaipomenit de șic. Ei bine, nu, în momentul de față, asta cerea o muncă grea, disciplină, zile și săptămâni consacrate efortului de a arăta la fel de bine ca acum. Ca să aibă o talie de viespe în rochia pe care o purta, nu mai mâncase de vreo săptămână. Rămăsese în pat două zile la rând ca să fie odihnită. Cu două săptămâni înainte își făcuse un tratament facial, iar în ultimele trei nopți dormise cu felii de castravete pe pleoape. Dis-de-diminează i se făcuse un îndelungat masaj, iar după-amiază stătuse sub cască la Kenneth o oră întreagă. Arăta nemaipomenit, pentru cei cincizeci și patru de ani ai ei. În schimb, Penelope Tree făcuse probabil o noapte albă, trăsese pe ea ținuta de bal în ultima clipă, și totuși era regina balului. Un adevărat iad, bătrânețea.

Prea obosită pentru așa ceva, și-a zis mohorâtă Gloria. Viața ei fusese o neîncetată invenție de sine. Dansatoare într-un bar din Mexic, o copiliță elegantă, apoi întreținută a unor bărbați celebri, câteva căsătorii una după alta, urcând mereu scara socială, de fiecare dată alături de un soț mai bogat, până când avea să pescuiască peștele cel mare, moștenitorul unei enorme averi. Trecuse prin toate astea, renumită fiind pentru frumusețe, pentru eleganță și pentru grație. Ca să scape nevătămată din război, se culcase cu naziști, ba le și transmisese vreo două mesaje de la simpatizanți. De fapt, așa îl cunoscuse pe Loel Guinness.

Făcuse orice ca să supraviețuiască, numai că, supraviețuind, descoperise că numai atât nu-i era de ajuns. Pentru că reușise să se ridice deasupra grămezii, voia o răsplată mai mare. Și o căpătase: era acum călare pe o avere în bani, case, și iahturi, și mașini, și avioane, și rochii de la Balenciaga, și bijuterii atât de impresionante, că ar fi potrivite și pentru un muzeu, și nu era exclus să fi fost într-unul, la un moment dat. Ori poate aveau să fie, ceva mai târziu.

Dar căpătase răsplata, o câștigase, pentru că fusese perseverentă, da, dar mai cu seamă pentru că fusese frumoasă și tânără. Ce naiba avea să facă după ce nu mai era nici una, nici alta? După ce locul ei avea să fie luat de aceste fete din lumea întreagă – Penelope Tree, sau Jean Shrimpton, sau Twiggy⁴³. La ce ar mai fi fost ea bună atunci?

Gloria a zâmbit când Babe i-a șoptit ceva la ureche, însă de ascultat, n-a ascultat ce i-a zis. S-a întors totuși o clipă spre prietena ei, iar cele două

femei au schimbat o privire plină de simpatie și de înțelegere, de regret, de dorință, de resemnare și de atât de multă tristețe, încât inima i s-a strâns și i-a sporit durerea de cap. Apoi și-a întors privirea spre ringul de dans, plin acum de tineri care țopăiau după o melodie zgomotoasă și intens ritmată.

Dar n-a văzut nici un chip cunoscut.

Pe Jack Dunphy nu-l trăgea inima la distracție. Nu simțea decât dispreț pentru chestia asta făcută de Truman, o jalnică mascaradă frivolă pentru care risipise atâta vreme, în loc să scrie. Îi era silă și de risipa atâtor bani, bani pe care, fără îndoială, îi câștigase Truman și putea să-i cheltuiască după cum avea chef. Dar îi ieșise oare din cap că nu trecuse mult timp de când rămăsese fără un ban în pungă? Banii ăștia trebuia să-i fi pus deoparte.

Mai mult decât orice, Jack nu putea în ruptul capului să-i sufere pe cei adunați acolo, care doar scânteiau și pălăvrăgeau. Doamne, cum îi mai vârâiau urechile de atâta hărmălaie – orchestra, râsetele smintite și chiotele de recunoaștere între paraziții și lingușitorii pe care îi colecționa Truman, la fel cum făcea colecție de prespapieuri de epocă, împrăștiate prin toată casa. E drept că de la o vreme avea propriul apartament, unde Jack nu venea atât de des pe cât și-ar fi dorit Truman. Așa că prespapieurile și persoanele astea ocupau acum locul ce fusese cândva ocupat de Jack.

Încă îl mai iubea pe Truman. Întotdeauna avea să-l iubească. Îi plăceau încurajările lui, ambiția și gesturile lui mărunte, însă pline de atenție, emoționante. Îi plăcea istețimea lui. De asemenea, Jack nu era străin nici de fascinația lui Truman pentru umorul negru sau de înclinațiile lui morbide, despre care puțini știau, ori de momentele când era copleșit de gânduri negre, pe care numai Jack avea dreptul să le afle. E adevărat, presupunea el, că și lui Babe îi era îngăduit să cunoască acele adâncimi sufletești, dar era irelevant, pentru că Babe era femeie. Și-apoi, la drept vorbind, și Jack ținea la Babe. Îi plăcea căldura ei, bunătatea, nesiguranța pe care i-o întrezărea în spatele splendidei fațade.

Truman însă nu mai era același Truman pe care îl întâlnise Jack la începutul anilor '50, când amândoi erau tineri, săraci și ambițioși. Între timp, Truman cunoscuse triumful. Lui Jack nu-i făcea plăcere să dea crezare gândului care îi șoptea că succesul îl nenorocise pe Truman, însă bănuia că acesta era adevărul adevărat. De altfel, Truman pendulase întotdeauna între

concentrarea intensă de care dădea dovadă când scria și pisălogeala aiurită și violentă din perioadele în care nu scria, de parcă ar fi fost lovit de streche. Din nefericire, strechea ieșise câștigătoare.

Jack a luat o băutură, ceva neobișnuit pentru el, deoarece de o vreme renunțase în bună măsură la alcool. S-a așezat la o masă de unul singur și a rămas cu ochii la cei din jur. Truman se lăudase cu lista lui de invitați, pe care o prezentase drept o capodoperă de organizare a unui amestec strălucitor de persoane și de grupări sociale, înalta societate, cinematograful, teatrul, lumea literară, pictorii, muzicienii, dansatorii și oamenii simpli, așa cum erau cei doi Dewey. Însă pe Jack l-a apucat râsul când a băgat de seamă că grupurile nu se amestecau între ele. Cei de la Hollywood stăteau între ei, tot așa și cei de pe Broadway. Alan Jay Lerner, un neica nimeni, turuia cu Stephen Sondheim⁴⁴, iar Hal Prince⁴⁵ se holba la ei. Și, de bună seamă, lebedele lui Truman pluteau în formație strânsă, pedante, întorcându-le spatele încărcat de bijuterii tuturor celor care nu aveau la dispoziție mai multe milioane bani gheață.

Iar Truman, privește-l! Lui Jack i se făcea pe drept cuvânt rușine, i se întorceau mâțele pe dos, și de vină nu era doar paharul de burbon. Cauza era risipa, o risipă rușinoasă; Jack își dădea bine seama, însă nu și Truman, că, după noaptea aia, nu mai era cale de întoarcere. Era sfârșitul lui Truman Capote, sfârșitul unui scriitor serios, și, din pricina asta, lui Jack îi venea să verse. Jack muncea, muncea la fel de crâncen ca Truman, însă romanele lui nu aveau niciodată succes, în ciuda susținerii pline de devotament pe care i-o oferea Truman. În vreme ce Truman, care scrisese ceva socotit de Jack drept o mare carte, rățăcea pe o cale lăaturalnică, iar Jack știa că Truman n-o să aibă forța sufletească necesară întoarcerii la strădania scrisului.

Truman ținea să fie iubit, iar acum era iubit, cel puțin așa credea el, de vreo cinci sute de persoane vestite, și scrisese o carte despre care spusese că i-a fost dat să o scrie, prin urmare la ce bun să mai muncească?

Jack îl cunoștea bine. Și se simțea bolnav când se gândea la ce însemnase munca pentru ei doi, la faptul că n-aveau să mai fie niciodată împreună ca înainte, mulțumiți să își petreacă zilele separați de restul lumii, scriind, gătind, citindu-și unul altuia cu voce tare. Trecuseră zilele alea. Iar balul ăsta stupid însemna sfârșitul perechii lor, Jack și Truman, Truman și Jack.

Jack a pus paharul pe masă. S-a ridicat, s-a întins, știind că arăta al naibii de bine în frac, deși nu putea să sufere fracul. Truman tremurase de teamă că Jack o să vină în jeanși și într-o cămașă veche de mers la pescuit.

— Te rog, Jack, te rog să vii! N-are să fie același lucru fără tine și vreau să mă laud cu tine. Dar, dragule, rogu-te să nu mă pui în încurcătură!

Când a auzit că se schimba genul de muzică, deoarece Peter Duchin se pricepea grozav să prevadă starea de spirit a asistentei și să treacă fără asperități de la piese actuale la melodii devenite clasice, unele dintre ele compuse chiar de vreunul dintre distinșii invitați, Jack s-a aplecat, și-a atins vârful picioarelor și și-a întins mușchii pulpelor, pulpe de fost dansator. Apoi a zărit-o pe Betty Bacall așezată la o masă. Actrița tocmai făcuse un dans superb cu Jerome Robbins⁴⁶, un porc meschin. Jack nu dansase niciodată pentru Robbins, o făcuse doar pentru de Mille, în producția originală a operetei *Oklahoma!*. Auzise însă despre el cum că ar fi un ticălos, un zgârcit și că ar avea, pe deasupra, o purtare tiranică. Asta nu îl îndemna nici să îl aprecieze și nici măcar să se poarte agreabil.

Jack s-a apropiat de Betty, i-a întins mâna, ea a răspuns cu un zâmbet de pisică, și-a mijit ochii și l-a urmat pe pista de dans. S-a lăsat condusă de el, a improvizat odată cu el și-au dansat grațios pe melodia *Zilele cu vin și trandafiri*, dirijată chiar de Henry Mancini, pe care Peter Duchin îl convinsese să vină să își dirijeze el însuși compoziția. Amândoi formau o pereche superbă: înalți, zvelți, eleganți, cu niște corpuri parcă făcute unul pentru altul, pentru acest dans, acest bal, acest moment de simplă eleganță.

Când s-a terminat dansul, Jack a simțit în spate o privire familiară, fierbinte ca o mângâiere. A întors capul și l-a privit în ochi pe Truman, care era în picioare pe partea cealaltă a ringului de dans. Amândurora li s-au umplut ochii de lacrimi. Jack s-a înclinat galant, iar Truman a dus o mână la inimă. Jack a însoțit-o pe Betty la masa ei, i-a sărutat mâna și s-a retras.

Deja îi simțea lipsa lui Truman.

Frank Sinatra era furios.

Habar n-avea ce mama dracului căuta la balul poponarului! Ba, ceva habar avea. Mia. Mia a ținut să vină, zicând c-o să fie haios, o grămadă de cunoscuți, că era chiar locul unde trebuia să meargă. Așa că-i făcuse hatârul, își pusese chiar rahatul ăla de mască, dar, câteva clipe mai târziu, după ce

un puțoi din mulțimea îmbulzită în fața hotelului a strigat: „Hei, Frankie Batman!“, și-a smuls-o de pe obraz. Adunase în jurul lui câteva persoane acceptabile: Leland și Pam Hayward, cuplul Bennet Cerf și Claudette Colbert, o doamnă de pe timpuri, apoi se instalase în capul unei mese, îi dăduse o sută de dolari unui chelner ca să aducă trei sticle de Wild Turkey și se holba la Mia, care dansa veselă printre cei tineri.

Frank Sinatra, nu-i nevoie să fie spus, nu dansa. În afara câtorva prilejuri memorabile, în filme, când era mult mai tânăr și mai înfometat.

Toată seara s-a ținut departe de Betty Bacall; avusese cu ea o aventură care se terminase prost. La fel și cu Slim Hawks Hayward Keith, fosta soție a lui Leland. Și-apoi, nu se simțea deloc în largul lui cu toată haznaua aia plină de poponari, cu oglinzi cu rame aurite și cu măștile alea stupide. Sala era prea mare, prea aglomerată, prea încălzită, prea plină de tipi de care-l durea în cot și pe care-i durea-n cot de el, ceea ce nu-i era deloc pe plac lui Frank Sinatra.

Dar Mia... Mia, plină de elan tineresc și convinsă că tot ce zboară se mănâncă, a vrut să vină, și-acum se uita la ea cum dansa pe ring rahatul ăla de *frug* sau cum mă-sa i-o mai fi zicând, cu brațele zvârcolite deasupra capului și cu corpul răsucit, de parc-ar fi făcut o criză de epilepsie! Aiureala asta nu se chema dans! Oricum, nu după știința lui! Oare ce mama naibii îi trecuse prin cap de se-nsurase cu o puștoaică ca asta? Numai că nici acum nu era-n stare să-și dezlipească ochii de la ea.

S-a uitat la ceas. Două noaptea. Nu prea târziu ca să fii treaz, dar mult prea târziu ca să rămâi la caraghioslâcul ăsta de bal costumat pentru puștime. Cine se mai îmbracă așa în ziua de azi? Nu el, asta era sigur ca moartea. Când o să mai aibă Mia chef să meargă la ceva de felul ăsta, poate să... La naiba! Când o mai aibă Mia chef să meargă la ceva de felul ăsta, el o să zică „nu“, pur și simplu. Las-o baltă, puștoaico!

— Hai, a dat el semnalul de plecare pentru soții Cerf și Hayward. S-o ștergem de-aici și să ne ducem la Jilly. Claudette a dat din cap, și-a ascuns un căscat, și-a luat poșeta și mănușile.

La Jilly era scena lui. Un bar întunecos, îngust, cu pian și fumăraie, cu o cameră liniștită în spate unde avea scaunul lui, pe care nimeni altcineva n-avea voie să-l ocupe, masa lui, unde putea să primească pe cine voia, să se

amuze, să fie venerat, mai ales de Jilly Rezzo în persoană. Unde toți ochii erau întorși spre el, nu spre un poponar mititel și sâsâit.

Nici măcar n-avea nevoie să dea telefon. Știa că la Jilly rămânea deschis pentru el. Așa se întâmpla întotdeauna. Doar era terenul lui de joc.

— Vai, Francis, nu, doar n-ai de gând să pleci! În fața lui, Truman își frângea mâinile mici și moi. Rămâi, te rog să rămâi! Știi cum se-ntâmplă, de îndată ce pleacă unul ca tine, se încheie toată petrecerea. Nu-mi face asta!

— Îmi pare rău, Truman. Seară plăcută, dar eu m-am cărat. Frank a pocnit din degete, Mia a venit, l-a luat de braț, li s-au adus mantourile și au ieșit. Rămas în urmă, Truman încă se milogea. Nici vorbă. Frank Sinatra se plictisise, așa că a pocnit iar din degete și dus a fost.

Balul s-a terminat la fel de repede.

Truman și-a ascuns dezamăgirea, a zburătăcit de colo-colo, de la un grup care tocmai se pregătea de plecare la altul, s-a scăldat în puhoiul de complimente, le-a chițăit pe-ale lui întrebând pe fiecare: „Așa-i c-a fost grozav? Așa-i c-a fost o petrecere nemaipomenită?“ Toți au răspuns: „Da, da, firește că a fost. Ești o ființă deosebită, Truman. Ești formidabil. A fost noaptea cea mai grandioasă pe care am trăit-o vreodată, a fost balul de care lumea întreagă o să pomenească și mâine, și poimâine, și răspoimâine, și...“

Iar când, în sfârșit, a condus-o pe Kay, istovită, dar mulțumită, până la ușa camerei ei, după ce s-a înălțat pe vârfuri să o sărute pe obraz și să-i ureze: „Acum să dormi bine, păpușa mea, și să visezi titlurile ziarelor din zori“, s-a îndreptat spre apartamentul lui, a deschis ușa cu o cheie grea, aurită, a oftat zgomotos și s-a aruncat pe patul pregătit pentru culcare.

Și, brusc, totul l-a părăsit, ca și când nici n-ar fi fost. Buna dispoziție, triumful, sentimentul de împlinire. L-au părăsit cum îl părăsise și Sinatra, fără să fi întors capul, fără să arunce măcar o privire în urma lui. S-a simțit deșertat, dezumflat, învins. Singur.

Neiubit.

Oare ce, oare cine ar fi avut cum să-l scape de asemenea simțământ? A întins mâna spre telefonul de pe noptieră cu gândul să o găsească pe Babe, însă a dat de o sticlă de votcă. A apucat-o și a simțit că sticla rece îi face bine în mâna transpirată, care tremura când și-a umplut un pahar. Cu capul

pe spate, a sorbit, a savurat băutura, prelungind pe cât se poate deliciul înainte de a-l înghiți, în așteptarea arsurii, a lunecării dureroase pe gât, încă o dată și încă o dată, până când mintea i s-a încețoșat și a revăzut balul așa cum îl visase. S-a pus apoi pe chicotit când și-a adus aminte de maiestuoasa mască de inorog a lui Billy Baldwin și de costumația bizară a Penelopei Tree, despre care fără îndoială că a doua zi avea să se scrie pagini întregi în ziare; de observația pretențioasă a Gloriei despre bijuteriile ei mult prea grele; de Marie Dewey, care exclamase cu sufletul la gură că avea să decupeze din ziare toate articolele despre bal și să le lipească într-un album pe care să i-l ofere lui; totodată și de lacrimile de mulțumire ale lui Kay, când, cu mâna pe umărul lui, își urau noapte bună, iar ea îi șoptise: „Nu meritam nici pe jumătate atâta frumusețe“. Apoi a revăzut zâmbetul mândru al lui Babe, chiar la intrarea în sala de bal, ochii negri, privirea gravă care îl urmărea aprobându-l, plină de iubire, iubire veșnică.

Truman nu s-a pus pe plâns. A mai sorbit o gură de votcă, s-a întins pe spate, a închis ochii și și-a aruncat pantofii cât-colo.

— Spune-mi o poveste, a șoptit el. Își simțea pleoapele grele, pielea fierbinte, hainele prea strâmte, iar inima îi bătea atât de tare, încât o auzea. Camera a început să se învâртеască pe sub pleoapele lui închise, însă era o rotire blândă, un carusel, nu un uragan. Mamă, spune-mi o poveste.

S-a prăbușit în somn înainte să-și fi dat seama că mama lui nu era acolo.

Note

[39.](#) Cântăreață, actriță. (N. red.)

[40.](#) Actriță și model. (N. red.)

[41.](#) Penelope Tree a devenit manechin după Balul lui Truman și a contribuit la schimbarea modei în SUA.

[42.](#) Richard Avedon (1923–2004), renumit fotograf de modă și portretist american.

[43.](#) Jean Shrimpton, Twiggy Lawson, alte manechine britanice de mare succes în anii '60, cele mai bine plătite din lume.

[44.](#) Alan Jay Lerner (1918–1986) și Stephen Sondheim (n. 1930), personalități americane, compozitori și textieri deținând multe premii Oscar, Tony etc.

[45.](#) Harold Smith Prince (n. 1928), producător și regizor de teatru, al cărui nume e asociat cu multe dintre cele mai cunoscute musicaluri de pe Broadway. (N. red.)

[46.](#) Jerome Rabinowich (1918–1998), dansator, coregraf, regizor american.

Capitolul 15

Doamne Dumnezeule, a fost un bal cu-adevărat divin! Ah, ce noapte am avut, te rog să mă crezi!

Toți erau acolo, absolut toți. Doamne, ce lume! Stele de cinema, politicieni, spuma spumelor. Toți au venit în noaptea asta.

Muzica a fost divină. Mâncarea, fără cusur. Dansul, ah, dansul! Doar să-i privești pe toți oamenii ăștia iluștri dansând twist, alunecând grațios pe parchet, ca Fred și Ginger la vals!

Și-apoi, dragule, dac-ai ști ce spun acum toți oamenii ăștia! Sunt bombardată de telefoanele care nu mai încetează să zbârnâie. Fiecare dorește să se vorbească despre el. Iar această Penelope Tree, ce zeiță! Într-una din zilele astea o pun pe copertă la Vogue.

Iar tu! Tu ai fost o adevărată minune. Păi, toată lumea spune același lucru. De-acum înainte, n-are să-și mai imagineze nimeni o petrecere mai grozavă. Toți cei cărora abia dacă le trecea prin cap să mai organizeze vreuna, ei bine, după părerea mea au renunțat! Și-au ridicat brațele în aer, neputincioși, și s-au retras. Toți spun că nu mai are rost să-și dea osteneala.

A fost pur și simplu cea mai magică serată. N-aș fi vrut să o ratez în ruptul capului, după cum știi. Acum ești în mod categoric cel mai admirat om din tot orașul, ești regele lumii.

— Chiar sunt, așa-i? Truman a deschis ochii. Diana Vreeland îi zâmbea cu gura până la urechi, fluturându-și ghearele roșii în timp ce ridica ziar după ziar în căutarea de articole și fotografii de-ale lui și de-ale prietenilor lui celebri.

— Da, ești, Truman, ești, ai reușit.

— Mă bucur nespus de mult c-ai fost acolo! Balul ar fi fost un fiasco fără favorita mea doamnă dragon, fără divina doamnă Vreeland!

— După cum ți-am spus, n-aș fi vrut să-l ratez pentru nimic în lume.

Truman s-a ridicat, s-au pupat, iar el a ieșit din biroul de la *Vogue* ținând și fluturând mâna tuturor, de parcă ar fi fost de sânge regal.

Diana a mai zâmbit o clipă, apoi s-a așezat.

Doamne ajută că nu i se remarcase absența la bal. Tocmai îl pierduse pe Reed, soțul ei. Cum de-i trecuse oare prin cap lui Truman c-ar fi putut să aibă chef să meargă la o petrecere? Fiind invitată, s-a dus la dineul organizat de familia Paley. Numai că, la plecarea spre hotel, ea a sărit într-un taxi care a dus-o acasă, nu la Plaza.

Iar Truman n-a avut habar de nimic.

— Norman Mailer s-a tot învârtit căutând să provoace o încăierare cât a fost noaptea de lungă. A început cu McGeorge Bundy, a continuat cu George Plimpton⁴⁷, apoi a trecut la toți cei care se numeau George, iar, la urmă, s-ar fi luat de oricine se nimerea. Ah, minunat! L-am văzut și mi-am zis: „Norman, datorită ție petrecerea mea o să reușească!”. Totuși, a rămas toată seara cu impermeabilul ăla jegos pe el. Mă întreb dacă face vreodată baie, tu nu?

— Cred că face duș cu lacrimile invidiei pe care i-ai trezit-o tu, True Heart. Dar acum spune-mi adevărul. Slim și-a arcuit o sprânceană și s-a sprijinit de spătarul canapelei din apartamentul ei de la hotel. Așa-i că Pamela arăta oribil?

— Chiar așa! Îndopată ca o găscă, pricepi ce vreau să zic. Iar tu arătai nemaipomenit de bine, pisicuța mea. Nemaipomenit! Mare păcat că n-a putut să vină și Kenneth!

— Ce vrei să zici cu asta? M-aș fi plictisit la culme dacă ar fi venit și bărbatul meu. Așa, m-am distrat de minune.

— Cred că Gloria era cam țeapănă. Și-a făcut vreo operație în ultima vreme?

— Nu, a răspuns Slim, totodată înclinând capul în semn de aprobare. Sigur că nu!

Truman a pufnit în râs.

— Big Mama, ești o comoară!

— Babe arăta minunat, desigur.

— Ca întotdeauna. Știi ce zic eu de obicei: Babe Paley are doar un cusur, e perfectă. În afară de asta, e perfectă!

— Și nu-i adevărat? Dar eu țin la ea, de bună seamă.

— Și eu, mai mult decât la oricine, cu excepția ta, Big Mama! Dar spune, n-a fost o petrecere senzațională?

— A fost o petrecere deosebită, True Heart. Cu adevărat deosebită. Ai văzut ziarele?

— Of, vechiturile astea! Truman a făcut un gest nepăsător, însă ochii îi străluceau.

În dimineața aceea arăta buhăit și frânt de oboseală, și-a zis Slim, dar cine nu arăta la fel? Ea una nici nu voia să se uite în oglindă. Dar să fii umflat la față și obosit în dimineața aceea era ca și cum ai fi purtat o decorație. Numai cei care dansaseră toată noaptea la balul lui Truman, și li se citea pe față asta, erau cei aleși!

— Dar Kay s-a distrat?

— Cel mai bine. Dar mai spune-mi o dată, ce te-a amuzat în mod deosebit?

— Tallulah Bankhead, când i-a arătat lui Cecil Beaton smocul de păr dintre picioare. Am crezut că bietul Cecil face apoplexie.

— O, foarte nostim! Teribil de nostim! Și mie mi-a scăpat! Cred c-a fost măreț, nu-i așa, draga mea Big Mama?

— Absolut măreț. Grandios!

Truman a sărutat-o, apoi și-a văzut de treburile lui. Slim a cules ziarele răvășite de pe jos. Le ascunsese pe cele care nu îi erau favorabile, cele care scriau destul de deslușit cât de șocant era că Truman fusese în stare să organizeze o petrecere ieșită din comun pe seama măcelului unei familii din Kansas; sau cele în care unii se întrebau dacă Truman, după un asemenea succes social, ar mai fi fost în stare să scrie vreodată ceva de valoare.

Truman păstrase pentru final ce era mai bun.

A intrat în apartament, a trecut pe lângă Picasso și s-a aruncat în brațele larg deschise ale lui Babe. Ea arăta superb, în formă, excelent machiată, iar el s-a minunat încă o dată de disciplina de care dădea dovadă, de sacrificiul făcut în favoarea creației ei perfecte – ea însăși.

— Bobolink! Tu, ființa la care țin mai mult decât la oricine! Spune, spune-mi tot!

— Vai, Truman, a fost minunat! Babe vorbea liniștit, cu seriozitate, fără nimic din exagerările focurilor de artificii de după bal ale celorlați. Truman a simțit asta. Sau poate că nu.

— A fost, nu-i așa? A oftat, și-a aruncat pantofii și s-au așezat împreună pe canapea, el cu capul în poala ei, mângâind cu picioarele o pernuță de catifea. Ceaiul aștepta și o vază cu mărgăritar fusese așezată la vedere pentru el. Știuse, nu-i așa, ființa asta perfectă știuse că toți îi trimiseseră în dimineața aceea flori și cadouri, și scrisori de mulțumire, și telegrame. Drept care ea pusese deoparte florile ei, florile *lor*, cele pe care și le trimiteau unul altuia de fiecare dată când celălalt era trist; dorise să i le ofere personal. Babe era cea mai atentă persoană pe care o știa.

— Truman, nu exagerez. Eu n-am mai luat vreodată parte la ceva asemănător. Ai reușit din plin, ai fost la înălțime, iar eu socotesc drept o favoare faptul că am fost prezentă.

— Tu, fără îndoială, ai ieșit în evidență; toți te-au invidiat. Tocmai am vorbit cu Slim despre tine, nu ți-au țiuit urechile? Tu, draga mea cea mai dragă, ai fost ca o floare rară într-o mare de false străluciri. Nu spun că nu arătau toți bine, arătau, deși, uită-te la Slim, biata de ea! Ce mai e de făcut cu ea? Și-a pierdut cu desăvârșire stilul. L-a pierdut și gata.

— Mie mi s-a părut minunată, Truman, a spus Babe, certându-l cu calm. Te-am auzit când i-ai spus-o în față.

— Păi, cum să nu, bineînțeles că i-am spus-o! Era singurul lucru caritabil pe care-l puteam face! Dar tu, scumpa mea Babe, tu ești unică. Întotdeauna și la fiecare ocazie.

— E drăguț din partea ta... Babe s-a înroșit și a înclinat capul, iar Truman a strâns-o de mână. Zeci de oameni îi spuneau zilnic lui Babe Paley că era superbă. Dar ea credea asta numai când i-o spunea Truman.

— Acum să-mi povestești tot, absolut tot. Tot ce-a fost minunat ieri seară. Spune-mi o poveste, mama.

Truman a închis ochii, s-a cuibărit mai bine în poala ei și a zâmbit așteptând. Deși nu le citise niciodată la culcare vreo poveste copiilor ei când erau mici, pentru că era mereu pe picior de plecare, ori trebuia să coboare pentru dineu tocmai la ora când ei se duceau în pat, iar pregătirile îi luau de bună seamă timp, timp să se îmbrace fără cusur, ca să bage și Bill de seamă sau măcar să fie mândru că îl ține de braț, Babe a inspirat adânc și a început.

— A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, undeva, într-un târâm de basm, o petrecere minunată, cu lumini, cu flori și cu oameni buni, iar unul dintre ei, minunata gazdă...

Curând, Truman a adormit. Iar Babe a fost satisfăcută, golul dureros din pântec i s-a umplut de sens și de recunoștință, însă a continuat cu voce joasă, mângâietoare, torcând o poveste care pleca și se-ntorcea de la o întâlnire întâmplătoare de odinioară într-un avion, la vacanțe petrecute împreună, la destăinuiri ale inimii, la secrete, la temeri, la speranțe și la visuri, la seara din ajun, la dimineața acelei zile și la zilele care aveau să vină, la ei doi nedespărțiți pe veci, încrezători unul într-altul, iubindu-se, pentru că nu se aveau decât pe ei. Copiii creșteau, creșteau frumos, creșteau încoronați de succes. Dar Truman, Truman va rămâne veșnic același.

El avea să o iubească. Și avea să îi îngăduie să îl iubească.

Astfel încât a mai povestit și alte istorii, istorii pe care nu le spusese nimănui, fiecare dintre ele fiind adevărată, pentru că Babe n-a fost niciodată în stare să mintă.

— Am avut o aventură, a șoptit ea, despre care știai, nu-i așa? Ai ghicit de mult. A fost singura, pentru că nu mi-a picat bine. În schimb, Bill se culcă cu oricine, numai cu mine nu; pe asta ți-am spus-o de atâtea ori, încât am depășit toate recordurile. Într-un fel e printre puținele lucruri adevărate din viața mea, singura mea certitudine. Și, îți vine să crezi? Am ajuns să mă bizui pe asta! Eu îmbătrânesc pe zi ce trece, la fel și Bill, așa că nu mă mai gândesc să-l părăsesc, pentru că cine m-ar mai vrea? Unde m-aș mai duce? Și pe el cine l-ar mai vrea? Mi-am dat seama că înmulțirea anilor împruținează alegerile. Nu spun asta pentru că în tinerețe aș fi avut prea multe. Dar când eram mai tânără îmi recunoșteam chipul. Acum, când mă uit într-o oglindă... Doar când mă uit în ochii tăi încă mai pot să mă văd pe mine însămi. Asta înseamnă dragoste, nu, Truman?

Și-a coborât privirea spre el. Cu gura întredeschisă, cu obraji rozalii relaxați, el sforăia ușor. Așa că a continuat în șoaptă.

— Știi ceva, Truman? Bill nu mai are cum să mă rănească. Nici copiii mei. Dar tu, da, tu poți. Ești singura persoană din viața mea care poate să-mi facă asta. Nu-mi dau seama în ce fel, însă asta e adevărul. Și mi-e teamă.

Fără exagerare. Totodată mă umple de fericire, pentru că asta înseamnă că te iubesc cu adevărat.

Și a zâmbit. Să-l aibă pe Truman adormit în poala ei era un dar, un dar prețios. Nici o altă persoană n-ar fi putut să pretindă asta. Babe nu se îndoia că înainte de a veni la ea dăduse un tur pe la ceilalți; așa era el. Admirația ei nu-i ajungea, niciodată nu i-ar fi ajuns. Iubirea unei singure persoane nu l-ar fi îndestulat niciodată. Chiar asta era deosebirea dintre ei: ea avea nevoie doar de dragostea lui Truman, el tânjea după dragostea lumii întregi.

Totuși îi căuta poala, în brațele ei cădea răpus de somn, iar ea îi îndrăgea încrederea și abandonul copilăresc. Pentru prima oară Babe se simțea împăcată, neîmpinsă de la spate. Putea să nu comande mâncarea pentru Bill, putea să nu cheme croitoreasa care trebuia să repare nimica toată la rochia purtată în ajun. Putea să uite de masajul programat. Petrecerea lui Truman se îndepărta spre tărâmul închipuirii. Asta, clipa asta era adevărată, mai prețioasă și mai aurită decât orice poveste cu zâne.

Afară, lumea se tot învârtea, elegantul carusel al anilor '50, cu tot cu Camelot⁴⁸, și se rotea din ce în ce mai repede, zgâlțâindu-se pe mașinăria lui și amenințând să devină un uragan psihedelic care să răstoarne totul din temelii.

Pe Truman nu l-a clintit din somn. Nimic nu putea să-l scoată din visare. „Fii cuminte, sssst! Mama e aici. Mama s-a întors. Mama mă iubește mai mult decât oricine.“

Note

⁴⁷. George Plimpton (1927–2003), jurnalist, eseist, actor și scenarist american.

⁴⁸. În context american, cuvântul „Camelot“ e folosit uneori pentru a face referire în mod admirativ la președintele John F. Kennedy.

La Côte Basque,
17 octombrie 1975

— Soarele a trecut de capătul vergii, a zis Slim cu o măslină în gură. Hai să bem ceva.

— Soarele e gata să apună, i-a întors-o Gloria, iar de băut am tot băut astăzi. Și-apoi, ce naiba mai e și chestia asta, „capătul vergii“?

Slim a râs cu gura închisă. Umerii i se scuturau, și ochelarii i se strâmbaseră.

— Ce? a sărit Gloria încruntată.

Pam tăcea. Prea mult. E turtă, și-a zis Slim privind cruciș, în încercarea de a vedea limpede.

Marella mormăia ceva în italiană.

— Tu... Tu ai un iaht! Slim a îndreptat un deget spre Gloria, cu respirația tăiată de atâta râs.

— Și ce-i cu asta, mă rog?

— Pe orice iaht, capătul vergii e o bârnă, ceva de care atârână pânza. Și tu habar n-ai!

— Asta e treaba celor pe care îi plătesc, a răspuns Gloria glacial, cu un ton afectat. Apoi a murmurat: *Besa mi culo, puta!*⁴⁹

— Pardon?

— Nimic, nimic!

— Papa zicea așa, a spus Slim dusă pe gânduri. Era una dintre vorbele lui preferate.

„Soarele a trecut de capătul vergii“ însemna că era vremea să ciocnească un pahar.

— Slim, pentru numele lui Dumnezeu! Da, s-a prins toată lumea! Tu ai fost muza lui Hemingway. Obsesia lui Papa. Iubirea lui neîmplinită. C.Z. a fost muza lui Rivera, și Babe, a lui Truman. Și-atunci eu, eu a cui naibii muză am mai fost? Gloria a dat cu inelul șervetului în farfurie și toate au înlemnit așteptând să vadă dacă s-a spart. Nu, nu se spărsese.

— Doamne, Gloria! Potolește-te! N-avem chef să ne trezim cu Gestapoul pe cap!

— Aha, pe-asta vrei tu s-o aduci pe tapet, așa-i? Așa-i?! Gata să o scuipe pe Slim, și-a dat ușor pe spate căpșorul ei fermecător, a învârtit saliva cu limba, sângele mexican a început să fiarbă și să o împingă spre tot ce își refuzase până atunci, adică să facă ceva, să simtă, să iubească, să urască, să scuipe: *Dios mio!* Să scuipe la picioarele ei de *puta!* A simțit însă brațul Marellei, care o calma princiar, doar era o adevărată prințesă, una care își potolea curtea.

— Sssst, Gloria, sssst! Nu suntem furioase una pe alta, a șoptit Marella, exasperant de rezonabilă. Suntem furioase împotriva lui Truman, îți amintești?

— *Bastardo. Pendejo. Puto.*⁵⁰

Întru câțva îmblânzită, Gloria a înghițit în sec, apoi a băut paharul cu cocteil Stinger întins de Slim. Oare de unde apăruse? Doar nu îl comandase ea! Și-a aprins altă țigară.

Deasupra mesei lor, fumăraia era teribilă, chiar și pentru *La Côte Basque*. Nu se deosebea prea mult de smogul ce plutea în Los Angeles. De fumul unei păduri în flăcări. De un monstru dintr-un film de groază. Însă lor nu le păsa. Tușeau, alungau fumul cu mâna și aprindeau încă o țigară. Și încă una. Și încă una.

— Totuși, balul a fost grandios, a zis Pam cu jumătate de gură. Zău că da, nu-i așa?

Ceva rar, din alte vremuri, ultimele vremuri elegante.

— A fost, a încuviințat Marella.

— Totul s-a dus la naiba-n praznic după aia, nu credeți? a întrebat Gloria. Întrebare retorică.

Celelalte lebede, cu hainele în dezordine, cu rujul întins pe obraz, cu părul tuflit, cu rimelul prelins asemenea unei înghețate în toiul verii, au dat din cap aprobator.

— Ce s-a petrecut? Ce s-a întâmplat cu lumea? Ce-a pățit Truman? Dar noi?

— Nixon. S-a întâmplat Nixon, a răspuns Slim la întrebarea Gloriei.

— Vietnamul! Apoi Nixon, a corectat-o Marella.

— Tot aia... S-au schimbat lucrurile. Fetele noastre au devenit ce am fost noi cândva, frumuseți mondene. Doar că ele nu voiau să ajungă ca noi, nu-i așa? Slim era răgușită.

— Tot așa cum nici noi n-am dorit să fim ca mamele noastre, a subliniat Marella.

— Și de ce să nu vrea? Noi ne-am descurcat mai bine decât mamele noastre! Am fost și suntem superbe! Gloria țipa, un țipăt de durere, de regret pentru tot ce pierduse.

Slim i-a mângâiat mâna și a făcut semn să li se mai aducă un cocteil.

— Am îmbătrânit, a murmurat tristă Slim. Grozav ce-am mai îmbătrânit. Truman ne-a făcut să ne simțim mai tinere, totuși, nu-i așa? O vreme. Apoi... Apoi ne-a părăsit. S-a lipit de banda aia de la Studio 54, cu Liza și cu ceilalți. A început să apară cu niște tipi îngrozitori; vi-l amintiți pe ăla care avea de-a face cu sistemele de aer condiționat?

— Vai, Doamne! De ăla uitasem cu desăvârșire. Sau poate că doar am încercat să uit, a chicotit Gloria. Cum naiba îl chema?

— Danny. Danny și nu mai știu cum. Tipul era un tâmpit, așa că n-am priceput de ce era Truman atât de obsedat de el. Bine făcut, dar prost ca noaptea, din altă lume. Vă aduceți aminte când s-a dus Truman cu el în Europa și l-a purtat prin cele mai mari restaurante, iar nespălatul se arăta nefericit pentru că n-aveau hamburgeri și nici cartofi copti? Iar Truman continua să declare că mitocanul ăla era iubirea vieții lui. Cred că se smintise de la băutură, iar când lepădătura aia s-a săturat de el, a suferit ca un câine. În momentul acela eu am început să am... Să am dubii... în ceea ce-l privește pe Truman. Am încercat, am tot încercat să-i păstrez aceeași prietenie, însă ceva s-a întâmplat cu el. Voi nu sunteți de aceeași părere? Și totul a început după bal. I-a dat Gloriei cocteilul și a continuat să vorbească. În ultima vreme chiar mi-a fost milă de el, când mi-am dat seama că are inima frântă; milă că toți idioții ăștia îl ademenesc, pentru ca apoi să-l părăsească. Până azi, vreau să zic.

Gloria a încuviințat din cap, iar Slim a adăugat:

— Da. Au fost momente când m-a întors pe dos, ca să nu mai vorbesc de Babe. Apoi a depășit o limită.

— A depășit o limită?! a exclamat Gloria cu ochii cășcați de uimire. A *asasinat-o* pe femeia aia. E ca și cum i-ar fi pus chiar el pilulele în mână.

— Și a dat în vileag rufele murdare ale familiei Paley, le-a amintit Pam. Nimeni nu face una ca asta dacă vrea să își păstreze, cum să zic, reputația neștirbită!

— A dat în vileag rufele pătate ale lui Bill Paley, dacă vrei să spui lucrurilor pe nume, a îngânat Gloria. Cearșafuri pătate, pline de sânge, dacă e să te iei după povestea aia. Cât de explicită era istorioara lui Truman! Niciodată n-a fost în halul ăsta de vulgar.

Celelalte au aprobat-o. Decolteul lui Pam era atât de adânc, încât Slim s-a aplecat și i-a pus un șervet între sâni.

— Să nu șocăm copiii, draga mea.

— Totuși, cel care a trădat-o mai întâi pe Babe a fost, de bună seamă, Bill. Și se pare că tocmai el îi povestise toată chestia lui Truman. Ca un bărbat. Unul stupid și vanitos. Dar noi de ce ne purtăm așa? a întrebat Gloria. Noi de ce îi suportăm pe bărbații ăștia? Pe cei cu care ne-am măritat când eram tinere, și frumoase, și atrăgătoare, chiar dacă *ei* nu erau?

— Pentru bani, au răspuns într-un glas Marella și Slim. Pam a strâmbat din nasul ei pistruiat. Era atât de vulgar să vorbești de bani, dar așa făceau americanii. Și, desigur, aveau dreptate.

— Ce rost are să te ostenești să pui întrebarea? a adăugat Slim.

— Pentru că... Rahat! Gloria a ridicat din umeri. Asta era, la urma urmelor, răsplata?

Să fie măritată cu un boșorog nasol și bășinos, care, e drept, îi oferea niște lucruri, dar ținea încuiate bijuteriile cu adevărat prețioase și i le dădea să le poarte doar în ocazii considerate de el importante. Familia Guinness avea case, iahturi, servitori, îmbrăcăminte de cea mai bună calitate, dar de ea nu-i mai păsa nimănui, cu toate rochiile ei de la Givenchy ori taioarele Balenciaga. Pentru că era o hoască bătrână, lipită de un bășinos și n-avea să mai pună mâna pe altcineva, nici măcar o singură tranzacție nu mai era cu putință, nici una, și n-avea la ce să se mai aștepte în afară de pierderea dinților, de alte operații estetice, de pantofi ortopedici în locul sandalelor Ferragamo, de lupta neîncetată cu vopsitul părului (*Dios mio*, de-acum nu trecea o săptămână fără să i se vadă firele albe la rădăcină). Toți banii din

lume n-aveau cum să oprească lucrurile astea, n-aveau cum să țină în loc ravagiile timpului și regretele.

În asta constase taina, miracolul lui Truman, și-a dat ea seama brusc. Truman le făcuse să uite de așa ceva. Le distrase. Bărbații lor nu mai vorbeau cu ele, iar ele între ele, fapăturile astea superbe se plictisiseră să mai vorbească, pentru că erau toate aidoma. Blondă, brunetă, înaltă, scundă, europeană sau californiană, erau în esență la fel, doar exteriorul le deosebea. Își închinau viața păstrării acestei deosebiri, se străduiau să strălucească, să fie un giuvaier mai presus de toate celelalte. Iar noaptea își scoteau diamantele și rochiile și intrau singure în pat, resemnate că sunt, în definitiv, doar niște femei. Femei cu termen de perimare.

Atunci a început Truman să țopăie în mijlocul lor și, dintr-odată, bârfele au devenit și mai agreabile, iar distracțiile s-au diversificat. El stătuse pe patul fiecăreia dintre lebedele lui și îi șoptise fiecăreia cât de frumoasă era, cât de prețios și de devotat îi era el, iar ele nu se necăjeau, cu toate că știau prea bine că spunea aceleași lucruri și celorlalte. Pentru că, în ciuda frumuseții lor, ele erau îngrozitor de singure. Iar balul, acel minunat bal în alb și negru, unde ele fuseseră nemaipomenite, neasemuite și pizmuite, atinsese apogeul. Apogeul tuturor, apogeul New Yorkului.

— Nimeni nu se mai gătește pentru prânz, s-a plâns Gloria cu ochii de jur împrejur.

Da, doamne de o anumită vârstă, ca ele, încă țineau la rochii, pălării, mănuși, pantofi lustruiți. Totuși, femeile în pantaloni erau primite acum chiar la ora dineului în restaurante selecte, cum ar fi La Côte Basque, Colony, Plaza... În localuri mai puțin pretențioase, atât bărbații, cât și femeile purtau de regulă jeansi, uneori jerpeliți, cu teniși și cămăși sport. În public.

— Amuzant e că, în alte timpuri, Danny, tipul cu aerul condiționat, n-ar fi fost invitat la balul lui Truman, a spus Slim visătoare. Doamne, eram toate așa frumoase! Ce rochii, ce măști! Pe vremuri era amuzant, ca o zi obișnuită la slujbă, dar acum, nu știu... pare un vis destrămat, nu?

— Totul s-a dus de râpă. Truman a dat, Truman a luat. Și n-o să-l acuze nimeni de asasinat, a bombănit Gloria.

— Nu. *Noi* luăm, nu el. Pun pariu pe ce vreți voi că mititelul crevete a telefonat toată ziua după noi. Ei bine, eu una am lăsat vorbă să i se spună domnului Capote că Lady Keith nu e disponibilă. Iar asta, pe timp nelimitat.

— Aha, și eu am făcut același lucru, a încuviințat Gloria.

La fel făcuse și Marella.

— Mă întreb ce-o să se aleagă de el fără noi, fără *ea* mai cu seamă. Habar n-avea, dar era dependent de noi. Mai mult decât noi de el.

— Slim! Gloria a ridicat paharul. S-ar putea ca vorbele astea să fie cele mai înțelepte pe care le-am auzit pe ziua de azi din gura ta. Ai perfectă dreptate. Hai! A lăsat paharul și a făcut semn să i se aducă nota de plată. Propun să facem dovadă de cruzime. Să mergem să ne odihnim, apoi să ne îmbrăcăm și să ieșim toate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum ticălosul ăla n-ar exista. Am să-i cer secretarei să le sune pe Suzy Knickerbocker și pe Liz Smith ca să le pună la curent. Ele o să-i transmită negreșit lui Truman.

— Asta e cu adevărat o idee trăsnit, Gloria. Slim și-a luat geanta. Atâta că... Nu prea e corect, dacă nu e și ea cu noi.

Toate privirile s-au întors încă o dată spre scaunul rămas neocupat.

— O, n-a fost corect deloc, îndeosebi față de ea! Noi toate de la masa asta suntem niște rahaturi. Nu e una printre noi să nu-i fi făcut vreo măgărie alteia, fiecare a avut clipele ei de scrânteală. Babe, niciodată. Niciodată n-a spus ceva rău despre vreuna dintre noi, n-a dat dovadă de cruzime sau de ipocrizie. Slim s-a așezat din nou.

— Toate am avut ocazia să aflăm că viața e nedreaptă, i-a amintit Gloria cu vioiciune. Dacă viața n-ar fi nedreaptă, banii i-am avea noi, nu bărbații noștri, iar ei ar arăta ca Paul Newman. Hai să facem cum zic eu, insist! Trebuie să ne ridicăm moralul. Și îndeosebi trebuie să-i arătăm răhățelului ăla că ne doare-n cot de ce zice, de ce face și de ce scrie el. Babe ar înțelege.

— Da, *mamacita*. Slim s-a ridicat iar, stăpânindu-și un sughiț. Vai, ce tare aş vrea ca Papa să fie încă printre noi! N-ar fi formidabil să luăm avionul și să plecăm în Cuba?

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină odată cu toată povestea asta de rahat cu Hemingway. Eu nu sunt Truman. Nu mă las chiar așa de ușor

impresionată, a repezit-o Gloria, dându-i câteva sute de dolari chelnerului.

— Cred că mai ales din pricina asta o să-mi lipsească el, a spus Slim când se ridicau toate patru, cam nesigure pe picioare.

— Care el?

— Truman. O să-mi lipsească cineva căruia să-i spun poveștile mele. Puteți voi să ziceți ce poftiți despre el, dar Truman știa foarte bine să stea și să asculte.

— Și să fure la fel de bine, dacă nu cumva ai uitat. Pentru că, dacă nu eram noi, n-ar fi avut despre ce să mai scrie. Ne-a furat poveștile. E un hoț. Și, pe deasupra, un asasin, dacă ai uitat cumva.

— E un povestitor. Slim a scuturat din cap. Exact ca Papa...

Gloria i-a tăiat vorba fulgerând-o cu ochii ei negri. Celelalte au pornit după ea.

Cu capul sus, zâmbeau în stânga și-n dreapta. S-au oprit la toaletă să repare, pe cât era cu putință, stricăciunile produse de alcool și de trecerea vremii. Coatele sus, praful de pudră și tuburile de ruj mânuite ca niște pumnale însângerate. Puteau să fie fotografi la ieșire.

Erau. Aceleași clicuri iubitoare, flash-uri dragi, mai intime, mai dulci decât orice sărut. Vocile curtenitoare: „Doamnă Guinness, priviți încoace! Lady Keith, un zâmbet, vă rog!“

Deodată, un suflu de aer rece a trecut pe aproape. Se deschisese o altă ușă prin care au ieșit două persoane: o femeie cu pălărie moale și pantaloni evazați alături de un bărbat subțirel într-o vestă de blană și cu pantaloni reiați. Au rămas nesiguri pe trotuar, la câțiva pași. Fotografii au fugit după ei.

— Bianca! Mick! Mick Jagger!

Lebedele erau uitate.

Trăiască regele.

Note

[49.](#) Înjurătură vulgară, în lb. sp. în orig.

[50.](#) „Bastard. Nătărău. Cocotă masculină“, în lb. sp. în orig.

Capitolul 16

Niciodată n-a fost atât de bine, niciodată n-a fost atât de rău...

Manhattanul la sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '70...

Păi, la drept vorbind, niciodată n-a fost atât de rău.

„Când balul s-a sfârșit, când zorii s-au ivit...”⁵¹

Oare le trecea lor prin cap, în dimineața de după balul lui Truman, că nimic n-avea să mai fie vreodată la fel? Nici vorbă de așa ceva. Mai târziu, unii au pretins că ei ar fi avut unele presimțiri. Că, în timp ce dansau, se simțiseră oarecum ca Nero cântând la liră pe când Roma ardea. În zilele și săptămânile care au urmat petrecerii, unele ziare și reviste au comparat întregul eveniment cu comportamentul Mariei Antoaneta în timpul Revoluției Franceze.

La drept vorbind, când participanții sclipitori și plini de veselie au părăsit sala de bal, și-au scos pantofii de dans, au trimis îmbrăcămintea superbă la curățat și la cusut, sau, dacă fuseseră nerozi, înapoi de unde o luaseră cu împrumut, ei n-au avut alt gând decât că se distraseră nemaipomenit de bine. Și că n-ar fi fost rău să mai aibă și alte asemenea ocazii.

Numai că atunci, de-a lungul acelor ani șaiszeci-șaptezeci, Manhattanul le-a răspuns fără milă: „Nici gând. Pune-ți pofta-n cui! Am întors pagina, puișor!”

Greve – greva transporturilor (pe care Truman și lebedele lui n-au băgat-o în seamă), grevele gunoierilor (pe astea n-aveau cum să nu le simtă; până și pe Fifth Avenue gunoaiele se îngrămădeau, urcau la cer, strada duhnea din pricina mizeriilor, când bătea vântul, gunoiul era zburătăcit, apoi cobora ca niște confetti năclăite, împuțite, aruncate în timpul unei parade sinistre. Era greu să ieși în stradă fără o batistă parfumată la nas).

Revolte. Harlemul a explodat din pricina asasinării lui Martin Luther King Jr., un om deosebit, fără îndoială, câțiva îl cunoscuseră la Washington. Kay Graham a fost într-adevăr impresionată de moartea lui, însă nici Babe, nici Gloria, nici Slim, nici Marella și nici Pam nu aveau ce să caute în Harlem, vă dați seama! Totuși, cât e noaptea de lungă auzeau sirenele

mașinilor de poliție, nu ieșeau din apartamentele lor enorme și elegante de frică de... orice. Apoi a fost asasinat Bobby Kennedy. Truman l-a plâns în neștire. Fuseseră vecini în Piața Națiunilor Unite și băuseră împreună un pahar, cu toate că Truman simțise că se purta cu el de parcă și-ar fi îndeplinit un fel de datorie civică stând la aceeași masă cu un homosexual. Totuși, la moartea lui a plâns și i-a scris bieteii Rose Kennedy o minunată scrisoare de condoleanțe, despre care nu se îndoia că va fi veșnic teaurizată, de vreme ce spunea asta oricui avea chef să stea să-l asculte.

Au urmat manifestările homosexualilor stârnite de incidentul de la barul Stonewall din Greenwich Village și, dintr-odată, acolo au început să mișune travestiții și homosexualii. Însă, surprinzător, Truman n-a avut prea mare lucru de zis despre ce se întâmpla, deși Babe, Gloria, Slim, Marella și Pam îl priviseră cu multă simpatie în acele câteva zile. Truman a continuat să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, n-a resimțit vreo chemare la demonstrațiile celorlalți homosexuali, alături de protestatarii care înfruntau poliția. Întrebat dacă fusese vreodată la Stonewall, a strâmbat din nas și a exclamat:

— Doamne ferește! Ce să caut *acolo*?

În sfârșit, crimele. Crima, murdăria și mizeria în Manhattanul anilor șazeci-șaptezeci. Fără îndoială că lebedele și consortii lor puteau să o ia din loc, ceea ce și făceau, ori de câte ori era posibil. Doar că uneori erau nevoiți să rămână la New York, să poarte drapelul bunului-gust și al responsabilităților sociale. Tot mai erau premiere ori vreo gală de binefacere unde se cuvenea să fie prezenți. Însă crimele aveau loc în fața ușii lor. Cu atâtea hoții, încăierări și înjunghieri, Central Park nu mai era un loc sigur după căderea nopții. Times Square, vai, Times Square! Lui Slim îndeosebi, care trăise vremea de aur a Broadwayului, i se rupea inima să vadă vitrine goale, prostituate cocoțate pe scaun la aproape orice colț de stradă, vânzători de droguri tolăniți în fața tuturor ușilor, polițiști mișunând pretutindeni, dughene împutite, pline de jucării sexuale, de păpuși gonflabile și de lenjerie de plastic.

Oamenii se schimbaseră și ei. Nimeni nu mai respecta buna-cuviință. Fiecare se îmbrăca de capul lui. Tinerii hippy nu mai țineau ușa să treacă și femeia din spate. Băutura alcoolică îndoită cu apă nu mai avea trecere,

acum erau preferate marijuana, cocaina ori LSD. Unele lebede luau LSD la sfatul terapeuților. O vreme, era la modă. Mergi la petrecere, iei o porție de LSD, te întinzi cu o pernă de catifea sub cap, ridici ochii în tavan și aștepti să ți se arate tainele universului. Însă ziua următoare era un adevărat iad, iar doamnele se arătau nemulțumite de efectele acidului asupra pielii, așa că renunțaseră.

Nu și Truman. În anii care au urmat apariției romanului *Cu sânge rece* și balului de pomină, apogeu al celebrității lui, Truman se buhăise și uitase disciplina scrisului. Dormea până târziu, hoinărea prin locuri necunoscute, aducea cu el bărbați la care nu s-ar fi uitat mai demult. Lebedele n-au priceput niciodată ce se întâmplase între el și Jack. Știau doar că nu mai trăiau împreună, iar Truman fusese mai mult decât încântat să le aducă vestea la cunoștință! Spre surpriza lor, descoperiseră că le lipsea Jack, tipul ăla morocănos, fără umor și cum nu se poate mai grosolan. Îi zisese odată lui Loel Guinness pe șleau că era nazist. Chiar dacă toată lumea știa asta despre soții Guinness, nimeni nu îndrăznise vreodată să le-o trântască în față! Oricum, toate avuseseră prilejul să constate influența fermă și de bun augur pe care Jack o avea asupra lui Truman. El fusese balastul care îi oferea echilibru. Erau încă oarecum legați unul de altul – plecau împreună să petreacă vreo vacanță la Verbier, în Elveția, ori se retrăgeau în vilele lor gemene din Long Island, dar nu mai era ca înainte. Iar asta trebuie să fi fost o pricină a schimbării lui Truman. Devenise nestatornic. Unele lebede spuneau, dar asta doar când Babe nu era prin preajmă, că le venea greu să mai aibă încredere în el.

În rest, Gloria, Babe, Marella, Slim și Pamela se purtau ca mai înainte. Țineau – se agățau cu ghearele – același regim de viață ordonată și împărtășeau convingerea că eleganța și rafinamentul mai reprezentau încă ceva; în lumea lor, reprezentau totul. Poate că făcuseră niște schimbări în ceea ce privește vestimentația. Gloria a fost printre primele care a impus costumul cu pantaloni al casei de modă Pucci, în vreme ce fustele lui Babe au devenit puțin câte puțin mai scurte. Apoi au alergat într-un suflet la Halston, fostul lor pălărier magician de la Bergdorf, atunci când acesta și-a deschis propriul salon și a creat rochii lungi, vapoase, așa-zisele caftane,

unele făcute din jersey, uneori cu un umăr gol, alteori cu bretele și cu spatele descoperit. Îmbrăminte cu gust, însă care înclina spre tineret.

Ele rămăseseră fidele coafurii de altădată cu un devotament straniu. Chiar dacă moda cerea ca fustele să fie ceva mai largi și nu mai era nevoie de corset, deși ele continuau să-l poarte, coafurile lor erau construcții rigide. Nu era pentru ele părul lung, în bătaia vântului, așa cum îl purtau tinerii hippy, și nici tunsoarea masculină introdusă de Vidal Sassoon. Ele așteptau cu nerăbdare să meargă de două ori pe săptămână la Kenneth, ba chiar țineau enorm la vizitele astea. Găseau un refugiu în muzica discretă de acolo, printre ceștile de ceai și paharele de șampanie, înconjurate de stiliști în costum și cu cravată, asemenea lui Kenneth. Erau răsfățate, dar, mult mai important, erau încă prețuite. În casele unde rareori erau întâlnite femei tinere, cele care locuiau în Manhattan, cum ar fi fost Babe, Marella ori Gloria, simțeau că sunt încă dorite și demne de a fi dorite. Astfel încât își păstrau coafura care cerea ca părul să fie pus pe bigudiuri și stropit cu fixativ, apoi dormeau cu plăsuțe pe cap sau cu bigudiuri. Spre deosebire de întregul Manhattan, coafurile astea ale lor erau insensibile la vijelia schimbării.

Dar Truman, vai, Truman, ce mult se schimbase! Din nefericire pentru el, adoptase moda tinerească. Nu-și pusese totuși mărgelile iubirii, dar, Doamne sfinte, purta costume care semănau a caftane! Și haine Nehru⁵². Și-apoi, intra în tot felul de dispute! Se știa că el și Gore Vidal nu se simpatizau, dar acum erau implicați chiar într-un proces. Truman răspândise o istorie pe care, după cum pretindea el, chiar Gore i-o spusese, despre faptul că Bobby Kennedy i-ar fi tras o mamă de bătaie la Casa Albă. Gore îl dăduse în judecată pentru calomnie. În afară de asta, raporturile lui ambivalente cu Norman Mailer, pe de-o parte iubire, pe de alta ură, evoluaseră exclusiv spre ură. Asta se petrecuse după ce Premiul Pulitzer și National Book Award îi fuseseră decernate lui Norman Mailer în 1969 pentru cartea lui, *Armatele Noptii*. Or, Truman, care nu primise aceste premii pentru romanul lui *Cu sânge rece*, l-a acuzat pe Mailer că îl plagiasc, că nu făcuse altceva decât să scrie un alt roman de nonficțiune, invenția lui.

Și-apoi, tot ce spusese despre Jackie Susann! Cum că autoarea romanului *Valea Păpușilor* arată a camionagiu travestit! Poate că afirmația era într-un

fel întemeiată, dar nu se cuvenea să spună așa ceva. Mai cu seamă la *Tonight Show*.

Truman. Invitat la *Tonight Show*. Dialog cu Johnny Carson pe Coasta de Vest și cu Dick Cavett pe cea de Est. Truman la Hollywood. Truman devenise universal, era peste tot și nicăieri. Hoinar. Ba la Roma, ba în Elveția, ba la Palm Springs, ba la Veneția. *Time* îl pune pe copertă, el scria articole despre Rolling Stones. Se droga împreună cu The Who⁵³.

Ce nu făcea, după câte ar fi putut oricine să își dea seama, era să scrie, să lucreze la viitoarea lui carte.

— Așadar, ce scrii acum? Asta îl întreba Johnny, asta îl întreba Dick, asta se întrebau toți.

— Ceva cu totul extraordinar. Capodopera mea. Se numește *Rugi împlinite*, după vorbele Sfintei Teresa de Ávila, care a spus: „Se varsă mai multe lacrimi pentru rugile împlinite decât pentru cele neîmplinite“. Nu-i genial? Are să fie o prezentare tragicomică a societății, așa cum e în realitate. Eu am traversat toate straturile sociale într-un vagon de clasa întâi. Și ce nu mi-a fost dat să văd, drăguților? Sunt un Proust al timpurilor moderne.

— Când o să fie gata?

— O, curând, curând! Totul e aici! zicea Truman și își ciocănea chelia, își freca mânuțele dolofane cu degetele pline de inele, își strâmba buzele de sugar zâmbind arogant și se tot fâțâia pe scaun cu șuncile lui acoperite de o tunică lungă. Mi-am petrecut ani de zile observând lumea! Ani!!

Ghemuită într-un fotoliu primitiv, cu un portțigaret de abanos gol în mână, Babe îl urmărea pe ecranul televizorului. Ardea de nerăbdare să pună în el o țigară și să o aprindă, dar n-a făcut decât să înghită în sec, să respire cât de adânc putea, să ia o înghițitură de apă și să mestece un cub de gheață. Când să așeze paharul la locul lui, a făcut o mișcare greșită, paharul s-a lovit de marginea măsuței, s-a spart, iar apa s-a împrăștiat de jur împrejur. Surprinsă, a scos un mic tipăt.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, Babe? Într-o clipă, Bill a fost în fața ei, în genunchi, cu ochii ridicați spre ea. Babe s-a strâmbat și a râs.

— Nu-i nimic... Am făcut doar o prostioară, atâta tot!

— Ah! Bill și-a trecut degetele prin cele câteva fire de păr argintiu care îi rămăseseră și a răsuflat ușurat. Am crezut... Am crezut... N-are importanță! Aduc imediat un prosop. S-a întors să vadă ce se transmitea la televizor. Truman? Ce-a mai inventat astă-seară?

— Ei, mă tem că același lucru. Își risipește talentul, vorbește întruna de aceeași carte. Tu crezi că a apucat să scrie măcar un cuvânt?

— Nici gând! Dă din gură, dar n-are disciplină. Nu era așa înainte. Mare păcat!

— Ai dreptate.

Babe și-a îndreptat iarăși atenția spre ecranul televizorului. Truman repeta o anecdotă care o făcuse adesea să râdă împreună cu prietenele ei.

— Ei bine, a spus el cu voce tărăgănată, dar mai ascuțită, mai exagerată decât de obicei.

Observase asta la el în ultimul timp: părea hotărât să se transforme cu tot dinadinsul într-o caricatură din care nu lipsea nici măcar unul dintre cusururile lui cele mai afectate, atent controlate – vorbirea peltică, tărăgănată, mâna flască, pusă în evidență de gesturi efeminate. Pe vremea când de-abia îl cunoscuse, toate astea formau o imagine mai amănunțită, alcătuită cu grijă. Acum nu era mai mult decât o caricatură ambulantă, plină de maniere ridicele, un desen de Al Hirschfeld⁵⁴.

— Ei bine, a zis Truman fâțâindu-se pe scaun printre râsetele gălăgioase și de prost gust de la *Tonight Show*, în timp ce dădea ochii peste cap, așa cum făcea de fiecare dată când se pregătea să spună „*una gogonată*“, cum zicea. Ei bine, eram la restaurant văzându-mi de-ale mele, când se apropie o femeie și-mi cere un autograf. I-am zis: „Cum să nu“, doar să-mi dea ceva pe care să semnez. Iar ea se apucă să își dea sânii la iveală... Ajuns aici, Truman a făcut o pauză, și-a rotit ochii și l-a lăsat pe Johnny Carson să dirijeze hohotele de râs ale spectatorilor. Am priceput, am priceput, a continuat el. Oricum, am iscălit. Adică, de ce-aș fi pierdut ocazia? Și mai multe râsete. Dar după aia a apărut bărbatul ei, care scotea flăcări pe nas. Iar el, păi... și-a scos chestia din pantaloni și mi-a zis: „Semnează și aici!“ Iar eu mi-am aplecat privirea și i-am răspuns că nu prea e loc, așa avea doar unde să îmi pun *inițialele*!

Spectatorii se tăvăleau pe jos de râs, Johnny Carson era roșu ca sfecla și hohotea atât de tare, încât îi curgeau lacrimile.

Babe și Bill au schimbat o privire între ei.

— A spus-o ceva mai bine când am auzit-o prima oară, a remarcat Bill.

— E atât de vulgară! Babe a dat din cap și a stins televizorul. Nu pricep de ce simte nevoia să se poarte ca un bădăran.

— Așa a fost dintotdeauna, mai mult sau mai puțin. Dar nu când erai tu de față.

— Da, totuși avea o limită. În ultima vreme însă... Toți bărbații ăia...!

Babe a resimțit un frison la gândul paradei de camionagii, de funcționari de bancă, de reparatori de aer condiționat, toți aduși de Truman la Kiluna fără vreo invitație, după cum era obișnuit să vină cu Jack. Numai că Jack, deși morocănos, avea un comportament decent, spunea lucruri interesante și, în mod evident, ținea mult la Truman. Pe când bărbații ăștia, îndeosebi ultimul dintre ei, John O'Shea, care chiar era bancher...! Un bancher din clasa mijlocie, care îl pune pe Truman la colț ca pe un copil, îl umilea, spunea oricui și oricând că Truman nu face două parale nici măcar în pat... Babe nu mai știa ce să creadă, ce să facă. Nu se simțea în stare să le spună pur și simplu să își ia tălpășița, prin urmare se purta ca întotdeauna. Zâmbea, era politicoasă, se arăta interesată, le dădea de mâncare, se asigura că sunt bine serviți. Apoi îi îngăduia lui Truman să vină să-i plângă pe umăr când era părăsit și cu inima frântă. Iar asta se petrecea, pare-se, zilnic, clipă de clipă. Dan se purtase urât cu el, îl făcuse poponar și-l părăsise pentru cine știe ce matracucă. Bob îi spusese că nu-i bun de nimic în pat. John zicea că nu-i decât un scribălău.

— Nu îmi dau seama ce-ar trebui să fac pentru el, a șoptit. S-a uitat la măsuta de lângă ea, pe care se aglomerau sticlute de medicamente de culoarea chihlimbarului, și a oftat. Dacă mi se întâmplă ceva, cine mai are grijă de Truman?

— N-o să ți se întâmple nimic, a zis Bill cam prea grăbit. Ești tratată cum nu se poate mai bine. Doctorul a zis că dacă te lași de fumat o să ai o viață lungă. Iar eu am să fac orice ca să fie așa.

Babe a zâmbit. Și-a potrivit peruca, pentru că nici măcar acum nu îl lăsa pe Bill să o vadă altfel decât aranjată cum se cuvine. Dar ceva se rupsesse în

ea când doctorul i-a spus că are cancer, că asta era pricina lipsei de aer și de vlagă, cauza coșmarurilor febrile și a senzației că fiecare pas îi părea la fel de greu de făcut ca și când ar fi urcat pe o potecă de munte. Ceva se prăbușise în ea și dăduse la iveală urâtenia împrăștiată pe care se străduise viața întreagă să o țină ascunsă. Acum era în stare să exprime emoții și sentimente cărora nu știuse să le dea nume până atunci. Nici una dintre cărțile dăruite de Truman nu-i îmbogățise mai mult vocabularul decât diagnosticul exprimat printr-un simplu cuvânt: „malignitate“.

— Acum hai la culcare, i-a spus Bill întinzând o mână să o ridice de pe fotoliu.

— Lasă-mă în pace, l-a repezit Babe. Pot foarte bine și singură!

— Vrei să dorm aici în noaptea asta, în caz că ai nevoie de ceva?

— E nostim că îmi propui asta tocmai acum, când puțin îmi mai pasă de sex!

Bill și-a mușcat buzele, dar n-a crâcnit. A privit-o cum se duce la baie cu pași nesiguri, dar sfidători, cu capul sus, și îi închide ușa în nas.

Ceva se rupsesse și în William S. Paley în ziua aceea de coșmar de la complexul medical Mount Sinai, unde cel mai cunoscut oncolog din lume le-a cerut să se așeze, ca să le comunice diagnosticul.

Ce șoc! Un adevărat șoc. Tocmai lui să i se întâmple una ca asta!

Lui Babe, adică. Lui Babe.

Ba nu, fir-ar să fie, lui!

El era mai în vârstă decât Babe. Mult mai în vârstă, mai bătrân decât le spunea celorlalți. În ianuarie 1974, când ei i se pusese diagnosticul și i se scosese o treime dintr-un plămân, el avea șaptezeci și doi de ani, în vreme ce Babe avea cincizeci și opt. Bill Paley, cu toată ipohondria de-o viață, nu fusese niciodată genul care să se gândească la moarte, sau, oricum, nu la a lui. Cu toate astea, nu și-ar fi închipuit că o să îmbătrânească de unul singur. Nu-i trecuse niciodată prin cap că Babe n-o să mai fie acolo să se ocupe de toate cele, așa cum făcuse întotdeauna. Niciodată nu-și imaginase că avea să înceapă să se gândească la trecut cu regrete, cu remușcări, ba chiar cu rușine, pentru că frumoasa lui soție putea să fie pe moarte.

Când plecaseră de la doctor, se duseseră direct la apartamentul de pe Fifth Avenue. Babe intrase în camera ei să se odihnească. Truman a fost

primul prieten pe care l-a sunat. Probabil că-l sunase chiar înainte ca ea să se fi întins, pentru că Bill, rămas în biroul lui, cu capul în mâini și cu un pahar de scotch neatins în față, a fost uluit să-l vadă pe Truman, palid, cu fața scăldată de lacrimi, ținându-l pe după umeri și consolându-l așa cum nu mai fusese vreodată consolat.

— Am simțit nevoia să te văd mai întâi pe tine, i-a spus în șoaptă. Cu toate că Bill nu plângea, Truman s-a apucat să-l legene, în ciuda masivității lui. Știu că Babe e puternică, i-a zis. Dar tu, drag prieten, pe tine te așteaptă vremurile grele, când vei fi silit să decizi ce e de făcut mai departe.

Iar Bill a trebuit să-i dea dreptate. Babe era puternică, într-adevăr, ea ar ști cum să se poarte într-o situație de criză – cu aceeași grație, frumusețe și discreție pe care o pusese în toate. Însă Bill habar n-avea ce era de făcut când înfrunta un adversar care nu putea fi înfrânt cu bani. Ori cum să se descurce în absența persoanei care până atunci se îngrijise de fiecare dintre nevoile lui. Cum să se descurce fără Babe, pe care o tratase atât de urât, și nu doar o dată.

— Sunt un ticălos, i-a spus lui Truman în după-amiaza aceea. Era atât de grăbit să ceară să i se ierte păcatele, încât le-a mărturisit pe toate. Habar n-ai cât sunt de ticălos! Cu toate m-am culcat. Chiar aici, în apartamentul ăsta, în toate paturile, în toate casele. Nu m-am gândit niciodată la Babe. Am făcut tot ce-am avut chef să fac. Doamne, odată... Odată am fost convins că o să-și dea seama, pentru că femeia, în sfârșit, a lăsat în urmă o mizerie... Sânge. Înțelegi, era la ciclu... Iar Babe trebuia să se întoarcă acasă... Era pe vremea când țineam apartamentul ăla la St. Regis și n-aveam cum să trimit cearșafurile la spălătorie și să le capăt înapoi curate la vreme. Așa că m-am apucat eu să le spăl, și am frecat la sângele ăla ca un nebun, de parcă eram nenorocita aia de Lady Macbeth. N-aveam nici unde să pun cearșafurile la uscat, așa că le-am băgat în cuptor până ce-au fost suficient de uscate ca să le aștern iar în pat, deși nu suficient de uscate, după care am adormit. Și poți să-ți închipui că Babe nu m-a deranjat nici o clipă? Când m-am trezit, am văzut că nici măcar nu era acolo. Când s-a întors acasă, m-a găsit dormind pe cearșafuri umede. Și-o fi zis că am febră ori cine știe ce altceva și mi-a lăsat un bilet în care mă anunța că se ducea la Kiluna, ca să mă lase-n voia

mea. Sunt un ticălos. Un nenorocit de ticălos, iar acum e bolnavă și eu îmi primesc răsplata. Dar ea nu merită una ca asta.

— Nu, nu, așa e! Glasul lui Truman devenise atât de aspru, încât Bill și-a ridicat privirea și i-a întâlnit ochii albaștri, în care nu se mai citea obișnuita aprobare lingușitoare. Acum erau de gheață, și pe Bill l-a trecut un fior. Ești un ticălos, Bill. Eu țin la tine, întotdeauna am ținut, însă niciodată nu mi-a plăcut cum te porți cu Babe. N-am de gând să te fac să-ți fie și mai greu. S-ar zice că te îngrijești tu însuși de asta. Pe deasupra, ar trebui să nu te mai smiorcăi și să fii lângă ea. Măcar atât merită.

— Știu, știu. Bill s-a desprins din brațele lui, s-a ridicat și i-a turnat un scotch.

Mâinile îi tremurau când a luat cleștișorul și i-a pus gheață. Clinchetul cubului lovit de pereții paharului i-a destins și au răsuflat amândoi ușurați după ce a luat și Truman paharul.

— Cum se simte? a întrebat Truman după o înghițitură lacomă.

— Tace. Tot drumul spre casă n-a deschis gura. Ție ce ți-a spus?

— Mi-a spus: „Te rog să vii, e cancer“. Atât.

— Atunci du-te! Du-te la ea! Știu că are nevoie de tine, prezența ta o ajută așa cum eu n-am fost în stare niciodată. Nu pricep de ce, dar în momentul ăsta nu-mi pasă.

Truman a băut până la ultima picătură și a pus paharul pe masa de mahon.

— O ajută pentru că eu țin la ea.

— Și eu țin la ea, a rostit Bill aproape fără glas. Ciudat că e nevoie de așa ceva ca să își dea omul seama.

— Ciudat e să nu fie nevoie. Spunând asta, Truman a ieșit, a străbătut somptuosul apartament duplex fără să se oprească, așa cum făcea de obicei, ca să caște gura la mobilierul splendid, la candelabrele de cristal și la inestimabilele *objets d'art* aranjate pe mobilele lustruite astfel încât să pară niște naturi moarte. Oare ce rost mai aveau acum toate astea pentru familia Paley? Poate doar să îi ofere lui Babe un decor impresionant în care să zacă bolnavă și, eventual, să își petreacă ultimele zile.

În acea după-amiază nefericită, Truman a ciocănit cu grijă la ușa lui Babe. Era prima oară când avea îndoieli cu privire la felul în care urma să

fie primit. Îi era teamă, dar și rușine să recunoască; teamă de cât de schimbată avea să o găsească. Oare lucrul ăla îngrozitor care o rodea pe dinăuntru avea să-i distrugă frumusețea? Apoi s-a muștră că se gândise la așa ceva, însă a fost destul de cinstit să admită că acela era atuul principal al lui Babe, până și acum, după ce se scurseseră decenii de prietenie, de intimitate și de confidențe. Era atât de frumoasă, o adevărată încântare pentru oricine o privea. Iar Truman iubea nespul frumusețea.

— Intră, a zis cu glasul ei dintotdeauna, așa că a intrat.

Babe se învârtea prin camera impunătoare, viu colorată, cu țesături orientale pe pereți, cu draperii și cuverturi alături de tablouri neprețuite. Cu toate astea, era singura încăpere din întregul apartament care nu avea întru totul înfățișarea unui muzeu. Ea îi dăduse o notă personală, atârând pe ici, pe colo, fotografiile înrămate, dintre care cele mai multe îi înfățișau pe ei doi, Truman și Babe, în vremuri mai fericite. Mai erau și felurite flecușete decorative găsite prin prăvălii cu mărunțișuri, amestecate cu obiecte excepționale de la colecționarii de antichități de pe Third Avenue. Floarea veche de hârtie albă găsită de ei în piața din Jamaica era pusă sub sticlă, de parcă ar fi provenit de la Tiffany. Truman a recunoscut-o și i s-au umplut ochii de lacrimi, dar s-a grăbit să le îndepărteze clipind, de teamă să nu fie văzut.

— E cancer, a spus Babe fără ocolișuri, fără vreo autocompătimire în glasul ei răgușit. Cancer. O să-mi scoată o parte din plămân.

— Of, Bobolink!

— Trebuie să mă las de fumat, a spus. Însă între degete avea o țigară pe care tocmai se pregătea să o aprindă în timp ce vorbea. Chiar asta a făcut, apoi a tras un fum în piept, sfidând boala. După care a strivit mucul cu înverșunare. Asta a fost ultima, a mai spus ea. Și-a luat tabachera de aur filigranat plină cu preferatele ei L&M, a deschis o fereastră și a aruncat țigările, care au tot zburătăcit în cădere. De afară se auzea hărmălaia claxoanelor, scârțâitul frânelor, văicăreala îndepărtată a sirenei unei mașini de poliție. A trântit fereastra cu furie.

— Ah, a exclamat ea cu necaz. Ar fi trebuit să le păstrez pentru oamenii de serviciu. Ce risipă!

— Babe! Truman s-a apropiat de ea cu brațele larg deschise, dar Babe i-a respins îmbrățișarea.

Arăta mai palidă decât de obicei, dar era aceeași ca întotdeauna, doar ceva mai vioaie, mai însuflețită, de parcă, în sfârșit, tabloul ar fi prins viață.

— Nu, nu, chiar că nu-i nevoie! Frică nu mi-e. Sunt doar furioasă. Furioasă pe mine că am lăsat să mi se întâmple una ca asta. Furioasă pe nenorocitele astea de țigări. Furioasă pe Bill, ca să fiu cinstită, cu toate că, la drept vorbind, nici măcar nu știu din ce pricină.

— Ba da, știi.

— Da, știu. Sigur că știu. Și tu știi. El cum e? Presupun că v-ați văzut.

— E făcut praf. Plin de remușcări, dacă vrei să știi. Mort de grija ta.

— Nu sunt sigură că asta o să-l facă să și-o țină în pantaloni. Și-a dus imediat mâna la gură, a căscat ochii mari și a izbucnit în râs.

Asta a făcut și Truman. Ceva mai târziu, stăteau amândoi așezați pe un șezlong, îmbrățișați, ea cu capul pe pieptul lui. Ciudat, s-a gândit ea în vreme ce aprecia puterea brațelor care o înconjurau. De obicei era invers! Cu excepția acelei unice nopți, când stătuse aproape goală lângă el, ea era mereu cea care consola, iar el era mereu cel care se confesa.

— O să te faci bine, o liniște Truman.

— Poate că nu.

— Așa-i, poate că nu, dar totuși, n-ai de unde să știi. Încă nu știi nimic.

— Ai idee la ce mă gândesc? Mă gândesc că lumea o să mă țină minte drept femeia care a legat într-o zi o eșarfă de geantă și a dat naștere unei mode răspândite în toată țara.

Truman s-a pus pe râs. Și-a amintit de ziua când, ieșind din unul dintre restaurantele lor preferate, lui Babe i s-a părut că era zăpușeală, așa că și-a scos eșarfa multicoloră de la gât, a înfășurat-o de mânerul genții Hermès și i-a făcut o fundă nostimă. Un fotograf, pentru că nu lipseau niciodată de la ieșirea marilor restaurante să o vadă pe ea, pe ei, pe amândoi, a făcut o fotografie, o revistă a publicat-o și, cât ai clipi, orice femeie, din Manhattanul New Yorkului și până în Manhattanul Kansasului, își făcea din eșarfa de la gât o fundă la mânerul genții.

— O să te țină lumea minte pentru mult mai mult decât atât, a asigurat-o Truman.

— Mă îndoiesc profund. O să-și aducă aminte doar cum arătam, cum mă-mbrăcam. Asta mi-a fost întotdeauna suficient, era tot ce-mi doream în tinerețe. Pentru asta mi-am dat toată silința, nu m-am ferit de fotografii și i-am implorat pe creatorii de modă să-mi ofere modelele pe care le purtam când nu puteam să le cumpăr. Țasta a fost drumul care mi-a îngăduit să fiu ținută minte și să găsesc un bărbat. Un bărbat bogat. Cele două mari lecții cu care maică-mea m-a pregătit pentru viață. Misiune îndeplinită. Însă acum, acum când sunt la... Când trebuie să înfrunt *așa ceva*, mă simt terorizată. Mi-am irosit viața. Din pricina asta sunt furioasă.

Era prima oară când, vorbind despre mama ei, Truman i-a simțit o mare amărăciune în glas.

— Iar eu mă-nfurii să te aud vorbind așa. Babe, felul tău de viață, de comportament, felul în care îți cultivi propria persoană, în care te ocupi de casele tale nu e nicidecum o risipă. Frumusețea, grația, toate astea sunt necesare. Pentru suflet; pentru al meu, fără îndoială. Știu că sunt multe de spus despre tine, dar nu disprețui nici lucrurile astea.

— Spune-mi, l-a întrebat Babe, spune-mi, tu ai fi vrut să mă cunoști dacă nu arătam așa cum arăt?

— Nu, a răspuns el fără ezitare.

Babe a tresărit, tulburată. Totuși, îi era recunoscătoare. Truman era singura ființă care nu îi ascundea adevărul. Niciodată.

— Dar, a continuat el cumva agitat, întinzând picioarele, chiar dacă nu putea să ajungă la lungimea alor ei, ce e rău în faptul că frumusețea atrage? Ce e rău în atracția bazată pe aparență, atâta vreme cât ea poate să ducă mult mai departe, așa cum s-a întâmplat de pildă cu noi doi? Tu ai fi vrut să mă cunoști pe mine dacă nu eram celebru? Dacă n-aș fi avut o înfățișare interesantă? Dacă nu eram diferit?

— Nu știu, a răspuns Babe, ridicând din umeri. Cred că nu.

— Îți dai seama ce-am fi pierdut?

Babe a încuviințat. Apoi a închis ochii și i s-a părut că a făcut asta pentru prima oară de când a auzit rostit din gura doctorului cuvântul „cancer“. Acum a simțit că se pierde pe sine, că se prăbușește, se tot prăbușește rotindu-se într-o spirală de teamă, de nesiguranță, cuprinsă de greață, cu un

gust rece, metalic, în gură, în vreme ce camera ei minunată i se învârtea în spatele pleoapelor.

— O să fii alături de mine, nu? Când mă operează, apoi la tratamente? N-o să mă uiți?

— Firește că nu! O să fiu aici, tot drumul, pas cu pas, alături de tine.

— Bine. Babe și-a îngăduit atunci să se liniștească, ba chiar să ațipească. Ceva mai târziu, când s-a trezit, era singură, dar i-a găsit pe Bill și pe Truman în salon, unde au luat masa doar ei trei în fața șemineului. Și a reușit să i se pară că totul era într-o câțiva ca odinioară.

Doar că Truman n-avea să o însoțească pas cu pas pe drumul bolii. Își reluate traiul obișnuit, cu iubirile care îl distrugau. Continua să își cultive faima, telefona adesea, trimitea buchețele de mărgăritar și bilete pline de atenții și de găselnițe zeflemitoare. Însă, pentru prima oară de-a lungul prieteniei lor, n-a fost lângă ea la nevoie.

Pentru amici și pentru ceilalți, Babe era aceeași persoană calmă și machiată impecabil. După operație și după terminarea radioterapiei, revenise la comportamentul anterior. Între timp își pierduse părul, însă stilistul ei fidel, Monsieur Marc, care se deplasa la domiciliu, spre deosebire de Kenneth, la care trebuise din pricina asta să renunțe cu câțiva ani în urmă, îi făcuse excelentele peruci numite Babe Paley.

Primea oaspeți ca altădată, se ocupa de societățile ei de caritate, lua prânzul la restaurant. Slim, Gloria, Marella și C.Z., până și Pam, se purtau agreabil, nu făceau aluzii la boală, drept care se simțea recunoscătoare. Sigur, boala era prezentă, chestia asta scârboasă, respingătoare, despre care nu se cuvine nici măcar să aduci vorba, ci doar să rabzi de unul singur, era acolo și mânjea cu o spoială nesuferită de neliniște tot ce era în jur: masa de la restaurantul La Grenouille, florile de la Kiluna, bijuteriile de la Van Cleef, pantofii de la Bergdorf... Uneori, când Babe era de față, un cuvânt scăpat în cursul conversației îi făcea pe cei din jur să intre-n pământ de stânjeneală. „Ieri mă întrebam dacă peste cinci ani o să mai avem într-adevăr nevoie de iahtul nostru.“ Dintr-odată, vorbitorul înghițea în sec, iar cei sănătoși își fereau privirea din pricina lipsei de tact a socotelii referitoare la ce se putea întâmpla peste cinci ani. Când nu mai era deloc sigur că Babe s-ar mai fi bucurat de un asemenea lux.

Sau ajutoarea de la Bergdorf, după ce remarca ce mult slăbise, amuțea, lua niște ace cu gămălie între buze și, cu ochii umezi, se grăbea să-și vadă de treabă. Iar Babe se gândea: „Ce nostim! Când ești sănătos e mare lucru să fii slab. Când ești bolnav însă, e cu totul altceva“.

Și cât de grijuliu se purtau toți cu ea! Cât de preocupați erau de confortul ei, atenți să regleze termostatul dacă i se făcea cumva frig ori să înlăture nemulțumiți cu piciorul un scaun a cărui pernuță i s-ar fi părut ei prea tare sau, dimpotrivă, prea moale.

Adesea își surprindea înfățișarea în oglindă și se minuna. Era aceeași persoană, admirabil alcătuită, cu îmbrăcămintea croită pe măsură, cu bijuterii purtate cu gust. Dar nu se simțea deloc aceeași. Se simțea de parcă ar fi fost gata să se spargă și bucăți din ea să se risipească pe podea, mergea ca un ou crăpat și lipit la loc, înainta țeapăn și întorcea capul cu grijă. Era un ou, poate că un ou Fabergé, însă cicatricea, urma stacojie a creștăturii de-a curmezișul pieptului nu dădea semne să fie în întregime vindecată și să poată păstra tot ce se afla înăuntru. De câte ori făcea o mișcare bruscă, se întreba dacă n-avea cumva să se prelingă în afara trupului cine știe ce parte din făptura ei, vreo esență indispensabilă.

Și mereu întrebarea, spaima: se dusesse oare într-adevăr cancerul? Sau, mai degrabă, zăcea în așteptare, își refăcea forțele, gata să treacă din nou la atac?

Răspunsul a venit după un an, în acel ianuarie 1975. O nouă tumoare la celălalt plămân. Iar acum prietenele ei nu mai aveau cum să își ascundă tristețea. Izbucneau în lacrimi ori de câte ori o vedeau. Bill nu o părăsea nici măcar o clipă, dar ea, în loc să fie recunoscătoare sau emoționată de devotamentul lui, în sfârșit, după atâta amar de ani, se simțea agasată, pentru că înțelegea că nu era decât aprecierea, prea târzie, a tot ce făcuse pentru el. Aprecieri hrănită de vinovăție. Și de teamă. O teamă egoistă. Teamă de ce-l aștepta pe el însuși.

Și-apoi Truman. Truman al ei. Care o luase cu totul razna.

Ce se va întâmpla cu Truman când ea n-avea să mai fie? Pentru că sfârșitul ei s-ar putea să nu întârzie. Babe avea un secret. Pusese deoparte niște pilule într-o cutiuță marocană pe masa ei de toaletă. Când durerea va deveni greu de îndurat și n-ar mai rămâne altă cale, avea să le înghită. Și să

scape, atât ea, cât și cei care țineau la ea, de hidoșenia unei morți care nu mai vine, de o agonie prelungită.

Pentru moment însă, doctorii încă mai vorbeau de un tratament, încă se mai îngrijeau să dea prognosticuri în termeni optimiști. „Avem toate motivele să credem că veți rămâne printre noi încă mult, mult timp. Cu fiecare zi care trece ne apropiem tot mai mult de un tratament eficace, iar dumneavoastră aveți multe zile în față, doamnă Paley. Eu nu mi-aș face griji în locul dumneavoastră; există o mai mare probabilitate să fiți lovită de un camion decât să muriți din cauza bolii.“

Babe a ieșit din baie. Bill plecase, Doamne-ajută! Așa că s-a încuiat în dormitor ca să poată în sfârșit să se demachieze, să își scoată nenorocita aia de proteză dentară care nu i se mai potrivea deloc pentru că slăbise și, totodată, să renunțe la peruca aia care semăna cu un animal cu blană cenușie cocoțat pe capul ei. În zilele călduroase era un adevărat iad, dar nu voia să poarte turban. Nu încă.

S-a privit atent în oglindă. Fără machiaj, pielea ei arăta încă surprinzător de netedă și de tinerească, oarecum ca de ceară. S-a întrebat dacă nu cumva din cauza tratamentului, ceea ce a făcut-o să pufnească în râs. „Babe Paley descoperă un tratament miraculos pentru piele!“ Și-a imaginat titlurile ziarelor, hoardele de femei stând la coadă să fie tratate cu radiații ca să poată arăta ca ea.

Cicatricele erau la locul lor, acele cicatrice pe care doar Truman le văzuse vreodată. Și-a plimbat buricele degetelor pe cea de pe maxilarul stâng și a simțit pielea mai aspră de acolo. Și-a plimbat apoi degetele pe craniu. Doar la bază mai erau câteva fire de păr pe care nu se îndura să le taie sau să le radă. Erau fine, ca părul unui bebeluș, dar în întregime albe.

Și-a tot privit așa îndelung fața de schelet, obrații supti, ochii căprui speriți, capul pleșuv. Nici sprâncene nu mai avea. Straniu, și-a spus, încremenită la vederea celui chip fantomatic, însă ciudat de atrăgător prin expresia inocentă cu care o privea din oglindă. Vii pe lume singur, fără dinți, fără păr. Și tot așa părăsești lumea.

De unul singur.

Însă Babe Paley n-a plâns. Doar și-a dorit, într-un moment teribil de răzbunare, ca maică-sa să o fi putut vedea acum.

Note

[51.](#) Refrenul unui cântec devenit popular în 1893, compus în 1892 de Charles K. Harris, care se referă la tristețea și speranța spulberate când s-a sfârșit balul mult așteptat.

[52.](#) Moda hainelor Nehru, lungi până aproape de genunchi și cu guler tăiat, a apărut în America la mijlocul anilor '60. Numele provine de la Jawaharial Nehru, prim-ministru al Indiei între anii 1947 și 1964. (N. red.)

[53.](#) Trupă de muzică rock britanică, activă din 1964, care a vândut peste o sută de milioane de discuri.

[54.](#) Al Hirschfield (1923–2003), desenator și caricaturist american, cunoscut pentru portretele celebrităților de pe Broadway.

Capitolul 17

Lungit pe canapea, cu un creion în mână, Truman își proptise de burta proeminentă un teanc voluminos de hârtie de scris. În el erau multe foi pline cu însemnări, cu ștersături, mâzgălite până și pe margini. „O rană gravă la creier... Kate McCloud, Mona Williams..? Și Audrey Wilder cânta... Gloria.... Carol... La Côte Basque.“

Sus, pe prima pagină, subliniat, era scris *Rugi împlinite*.

Cândva, Bennett Cerf afirmase că nici unul dintre scriitorii publicați de el nu era la fel de priceput ca Truman să facă publicitate unei cărți. Editorul era încântat de felul în care Truman începea să vorbească despre o carte cu mult înainte de-a se fi apucat să o pună pe hârtie. El nu obișnuia, ca majoritatea autorilor, să păstreze tainele devenirii scrisului. Dacă dădea din gură despre vreo chestie oarecare, pentru el aceea prindea viață, chiar dacă până atunci nu așternuse încă nici un cuvânt pe hârtie. Astfel încât pălăvragea bucuros, aruncând în dreapta și-n stânga aluzii mai mult sau mai puțin străvezii și ceva fărâme mai deochiate. Așa făcuse ani de zile și cu *Rugile împlinite*. Până și el era aproape convins că scrisese într-adevăr blestemăția aia.

Când a făcut primii lui pași literari, întotdeauna începea să scrie în ordinea cronologică a întâmplării. De data asta îi trecuse prin minte să croiască un fel de plăpumioară sau o cuvertură, o cuvertură teribil de arătoasă, alcătuită din felurite petice, fiecare ilustrând o remarcabilă observație psihologică, vreun comentariu mușcător ori descrieri ale unor personaje memorabile. Fără îndoială că rămânea de văzut cum să fie toate astea așezate cap la cap. Numai că lui Truman nu-i era teamă, el era încredințat că o să izbutească.

Mă rog, poate. Probabil.

Cu toate că nu era mai mult de zece dimineața, Truman a întins mâna după un pahar plin cu votcă. Viața era teribil de urâtă în ultimul timp. Când a sorbit alcoolul, a lăcrimat la gândul că nu avea să aibă nici un efect; nu încă. Din pricina asta trebuia să înceapă din vreme, pentru că avea nevoie

de multe pahare până să înceapă să se simtă în formă și să înfrunte lumea asta atât de hidoasă, încât nu avea curaj să o privească treaz.

Totuși, lumea fusese atât de frumoasă! Nici nu trecuse mult timp de-atunci, de la balul lui elegant, sublim, unde toți arătaseră impecabil, magic, unde aerul era scăldat în muzică și îmbălsămat de aroma florilor și de amestecul atâtor parfumuri, iar el fusese fericit, iubit, triumfător.

Acum lumea începuse să pută, devenise o hazna plină de dejecții. El continua să fie o stea, o celebritate, însă uneori se înfiora de scârbă în fața propriei urâtenii, a înfățișării lui pe micul ecran, buhăit, beat, drogat, în timp ce istorioarele pe care le povestea, amuzante și ofensatoare, erau de-a dreptul revoltătoare. Își dădea seama, desigur, dar, dragă Doamne, îl fascinau celebritatea și publicitatea care se țineau după el ca franjurii unuiia dintre șalurile lui de mătase. Însă avea nevoie de asta, pentru că îl apărau de mizeria care îi dădea târcoale, pândind clipa când ar rămâne cu garda coborâtă. Sau când ar uita să mai dea o votcă pe gât.

Dar ce se întâmplase cu lumea?

Bineînțeles, Vietnamul. Doamne, ce porcărie! Sfărâmarea barierelor rasiale, sexuale, sociale ar fi trebuit să-l bucure, dar nu fusese așa, pentru că nu găsea pic de frumusețe în asta. Când barierele au căzut, a rămas haos, exces, putoare și zdrențe.

Urâtul fusese mereu acolo, desigur. Nu știa el asta mai bine decât oricine? Poveștile din spatele poveștilor, compromisurile, sacrificiile făcute nu doar de el, ci și de toate lebedele lui de-a lungul întregii lor vieți. Josnicia, pe care se hotărâseră să o ascundă. Și-a amintit de o vacanță în Italia. Era cu Babe și cu Bill, se distrau de minune. Zile splendide ca o stea strălucitoare de Crăciun, învăluiți de bogăție și de privilegii, stăteau la cele mai bune hoteluri, erau sărbătoriți, adorați. Bill cumpăra, cumpăra și iar cumpăra; tocmai își mobilau apartamentul de pe Fifth Avenue, iar Bill era nesătul. Se căscase o groapă în el pe care nu apuca să o umple, avea să încerce până la sfârșitul zilelor, așa că împrăștia cu bani pretutindeni, cumpăra aurării aici, antichități colo, draperii din Renaștere, covoare florentine. Mâncau și beau tot ce era mai bun, iar Truman se holba la Babe, și se holba la Bill, și i se părea că viața nu putea să fie mai frumoasă,

îndeosebi după ce Babe îl luase cu ea la cumpărături și îi oferise cei mai fini mocasini italienești, și șaluri de mătase, și pălării de pai...

Într-o seară au fost invitați la un oarecare prinț cu care Babe a dansat ceasuri de-a rândul. Truman era prea obosit, iar Bill nu dansa niciodată. Asemenea multor oameni de succes, se ferea de orice ar fi putut să fie socotit ușuratic. După ce s-au întors toți trei la hotel, unde, de bună seamă, ca să fie împreună de dimineată până seara, închiriaseră un apartament cu trei dormitoare, Bill, divinul domn Paley, a devenit grotesc. S-a apucat să-și arunce lucrurile cât colo, mai întâi pantofii din picioare, apoi cureaua, iar în cele din urmă tot ce îi cădea sub mână, și să formuleze acuzații teribile împotriva lui Babe și a prințisorului. Până și după ce Babe îi spusese că micul prinț era homosexual, iar Truman a confirmat, lui tot nu i-a păsat. A răcnit:

— Îi știu eu pe ăștia care pretind că sunt fete și pe urmă îți agață nevasta. Și a continuat să urle și să facă scandal, până când Babe și Truman au ieșit și, speriați, s-au încuiat în altă cameră. Era însă atât de ridicol, atât de caraghios, încât s-au pus pe chicotit, încercând totuși să nu fie auziți, pentru că un om furios n-are chef să fie luat drept nebun. Ar fi ca și cum ai turna gaz peste foc.

În cele din urmă s-au liniștit, s-au întins pe pat și au așteptat să se potolească. Tot așteptând, Truman a adormit. Când totul s-a terminat și a rămas doar liniștea amenințătoare de alături, Babe l-a trezit blând cu un sărut. Truman s-a trezit totuși cu un icnet de spaimă și cu fruntea umedă de sudoare. Ușa încuiată îi amintise de spaimile copilăriei, când maică-sa îl închidea în vreo cameră de hotel, ieșea cu amicii ei și îl lăsa singur. Singur cuc.

Numai că, desigur, atunci fusese împreună cu Babe.

Iar când au ieșit a doua zi de dimineată din camerele lor alăturate, spălați, frumos îmbrăcați, și au pornit la plimbare, nimănui dintre cei care invidiau acel trio privilegiat, strălucitor și fericit n-ar fi putut să-i treacă prin cap că ei lăsaseră în urma lor atâta mizerie pe capul fetelor de serviciu.

Merita să dai bacșișuri mari, își spuse Truman cu amărăciune. Asta era ceva învățat de la familia Paley.

Iar Babe era acum bolnavă, atât de bolnavă, încât nu mai avea destulă energie să pună pe roate tot ce se afla în jurul ei prin simpla putere a frumuseții, a bunătății și a înțelegerii. Era atât de fragilă, și de morocănoasă, și de bolnavă, bolnavă, bolnavă, de i se rupea inima pentru ea, îi venea să vomite, așa cum făcuse în noaptea când fuseseră spânzurați nenorociții ăia de Perry și Dick. Of, Doamne, băieții ăia, amărății de ei, cu privirile lor care implorau și totodată acuzau, iar el nu putea să facă nimic pentru ei! Încercase el, într-adevăr încercase! Dar nu era, într-adevăr, nimic de făcut nici pentru Babe. Decât, cel mult, să-i dea din când în când un telefon, să-i trimită flori sau câte-un cuvânt scris și să încerce să o facă să râdă.

Iar Bennett era mort! Doamne, aproape că îi ieșise din minte. Bennett Cerf era mort, iar Random House îl ținea din scurt pentru cartea asta nenorocită pe care le-o promisese cu ani în urmă. N-ar fi făcut ei una ca asta înainte, n-ar fi insistat să-i impună un termen limită de predare, lui, un geniu! Bennett îl protejase. Cum făcuse și Babe. Dar nimeni nu mai voia să-l protejeze.

Lumea i se părea dezgustătoare, frumusețea dispărea treptat și nu era doar din pricina trecerii timpului. Sau poate... Simțea că talentul, meșteșugul scrisului, i se scurge printre degete, iar panica provocată de această senzație îi provoca mișcări dezordonate, asemănătoare cu Dansul Sfântului Vitus, așa că trebuia să iasă în lume, să vorbească, să tot vorbească, să scoată scânteii și să îndruga aceleași povești, și să cânte, să cânte, să cânte ca să-și capete masa de seară, iar asta trebuia să o facă în singurul fel în care nu dăduse niciodată greș, nu prin scris, ci prin amuzarea spectatorilor. Dansează maimuțică, dansează în haina ta lungă până la genunchi, cu maioul negru Rolling Stones bine strâns pe corp și vârat în pantaloni de piele, spune povești, spune toate poveștile, pentru că asta caută toți, să asculte porcării, să adulmece toate mizeriile lumii, pe care, până și Holly Golightly, cuprinsă de una dintre stările ei teribile de angoasă, le-ar găsi respingătoare.

Iar tu, Truman, drăguțule, hai, recunoaște! Tot ce-ți place ție mai mult și mai mult pe lume, orice-ai zice, e să spui povești în care dai pe față tot felul de secrete din alea delicioase și degradante. La asta te pricepi cel mai bine.

Ăsta ești tu. Șarpele din iarbă... Oare pentru ce altceva ai colecționa șerpi? Povestea aia despre vipera care-l mușcase, Doamne, de ani de zile n-o mai spusese, dar lor le plăcuse, nu-i așa? Ce nu știuseră ele era că el mușcase mai întâi șarpele.

Totuși, ceva trebuia să *scrie*, pentru că dincolo de orice, era și asta. Un geniu literar. Nu un rahat de hoț ca Mailer, care nu era în stare să scrie o carte originală nici dacă viața lui ar fi depins de asta. Și Truman și-a mai turnat niște votcă în paharul de apă. Nu mai pierdea vremea cu farafastăcuri, cu feliuța de lămâie verde ori cu paharul înalt pentru votcă abia scos din congelator.

El era la fel de rău ca toți ceilalți. Chiar mai rău. Dar scrisese totuși ceva. Mici schițe, ciugulind firimituri din ideea pe care o avea de vreo zece ani de a scrie o operă epică proustiană despre societate. Unele erau bune, altele, niște porcării. Sau poate că toate erau porcării. Truman nu mai era în stare să hotărască. Adevărul e că îl îngrozea gândul de a mai publica ceva, și asta din pricina succesului extraordinar al romanului *Cu sânge rece*.

Cuțitele erau scoase, cuțitele fuseseră întotdeauna scoase. Dar revista *Esquire* tocmai se oferise cu generozitate să-i publice o povestire. O povestire, atâta tot. Dacă mergea, poate că urmau și altele. Asta se simțea în stare să facă, doar în felul ăsta începuse, publicând povestiri, nu romane, epopei, opere monumentale. Rivale cu cele scrise de Proust.

Pași de copil, copile! Pași de copil.

A luat creionul din nou, a întors o foaie și s-a apucat să mâzgălească unele dintre cele mai interesante anecdote pe care le cunoștea. Firește că veneau de la alții, însă asta le dădea mai multă savoare. El era în stare să le spună mai bine decât cei de la care le aflase, și-apoi, la urma urmei, pentru ce îi fuseseră spuse, dacă nu ca să le folosească? A, nu e imposibil ca lebedele lui, sfioase, înainte să-i fi transmis ceva deosebit de interesant, să-l fi prevenit: „Ascultă, True Heart, să nu cumva să te apuci să povestești mai departe!“ Iar el se poate să-și fi făcut semnul crucii și să se fi jurat pe viața lui că n-avea să facă niciodată așa ceva.

De fapt, nimeni nu lua în serios scâlbâmbăielile astea ale lui. N-aveau cum, pentru că, altfel, n-ar mai fi deschis gura să-i povestească.

Nu l-ar mai fi primit printre ele.

Prima povestire a fost publicată în iunie 1975 în revista *Esquire*, cu titlul *Mojave*. Un fragment ocupa întreaga copertă și se continua la pagina 38.

Tennessee Williams avea să declare că era cel mai bun lucru scris de Truman după *Miriam*, nuvela cu care își începuse cariera în 1945. Critica o lăudase, fusese primită cu căldură, se striga: „E din nou printre noi!“ și „Mai vrem, mai vrem, mai vrem!“

— Ei, spunea Truman cui se nimerea și fără să se grăbească, așadar v-a plăcut! Poate că data viitoare o să vă dau o gustărică din noul meu roman! O să fie ceva deosebit, nu-i așa? Cel mai bun lucru scris de mine în afară de asta! Poate că am să vă ofer o porție.

Oare se găsea careva în Manhattan, în vara aceluia an 1975, care să recunoască actorii care interpretau personajele acestei ficțiuni? Pe Sarah White, soția devotată a lui George, aproape o gheishă, naratoarea celei mai importante părți a nuvelei, povestea din poveste? Băgase cineva de seamă că Sarah îi masează picioarele lui George în vreme ce el vorbește, remarcase oare că scena, aparent un tablou al căsniciei ideale, era în întregime lipsită de cea mai mărunță manifestare a iubirii, că relația dintre cele două personaje nu era altceva decât un aranjament? Și că Sarah semăna cu Babe Paley, cea cu părul de culoarea tutunului?

Dacă o fi priceput, acela n-a deschis gura să spună. Poate că povestirea fusese spusă fără cusur, poate că măiestria lui Truman era amănunțită. Astfel încât nimeni nu l-a bănuțit vreodată pe Bill Paley că ar fi la fel de introvertit ca acel George Whitelaw din nuvelă.

Babe a citit nuvela, asemenea prietenelor ei, Slim, Marella, Gloria, C.Z. și Pam. Toate i-au trimis lui Truman telegrame de felicitare și au respirat ușurate. Poate că n-o luase cu totul razna, așa cum se temuseră. După toate cele, iată că scria! Și, în ciuda transparenței evenimentelor, a limbajului crud, a sexualității explicite, nuvela era bună. Cel puțin așa ziceau criticii.

După ce a terminat de citit, Babe a îndoit revista. Ceva o sâcâia, un vag tremur neliniștitor, aproape de nebăgat în seamă pe lângă cutremurul devastator pe care îl trăia acum. Alte intervenții chirurgicale, înțepături, și investigații, și iradierii, metode nemiloase de tratament pe un trup admirat până atunci, îmbrăcat doar cu ultimele noutăți ale marilor creatori de modă, devenit în ultima vreme proiect științific; medicamente care dădeau dureri

de cap, medicamente împotriva durerilor de cap și medicamente care tăiau orice apetit. Își cruța puterile, rămânea vreme îndelungată în pat, astfel încât să fie din când în când în stare să se ridice, să iasă la suprafață și, cu grijă, cu multă bătaie de cap, să se machieze. Însă cu un rost aparte, nu doar ca să ascundă defecte și să pună în valoare calitățile, ci ca să dea chip unei persoane total diferite. Se simțea mai degrabă un fel de Lon Chaney, omul cu o mie de fețe. Devenise expertă în procesul de metamorfozare a unui bătrâne bolnave într-o superbă femeie de vârstă mijlocie. Când ieșea în lume, machiajul era perfect, peruca potrivită, costumul impecabil aranjat, accesoriile cele mai potrivite, bijuteriile alese astfel încât să distragă atenția de la încheieturile mâinilor, de la gât sau de la degetele descărnate. Își puna tot felul de broșe ciudate, cum era gărgărița ei preferată creată de Verdura, cu un corp dolofan de coral și cu aripioare strălucitoare din diamante. Când se ducea la masă cu prietenele ei, zâmbea suav fotografiilor, asigurând lumea, lumea ei, că doamna Paley se simțea foarte bine, mersi de întrebare. Pentru că nu era de conceput să fi ajuns la urechile lumii altceva. Nu fusese niciodată. Avea de întreținut o imagine. Ea și Bill. Domnul și Doamna.

Așa că nu, Babe nu s-a lăsat prea tulburată de *Mojave*, altfel decât să se simtă mulțumită că prietenul ei lucrează din nou, pentru că era încă prietenul ei, în ciuda distanței, a atenției lor distrase de alte lucruri, a bolii. Dar mai era prietenia lor tot atât de strânsă pe cât fusese?

Babe ar fi răspuns fără să ezite că da. Truman ar fi spus: „Da, sigur că suntem, o iubesc pe Babe mai mult decât pe oricine pe lumea asta, ea este cea mai, dar *cea mai dragă* prietenă a mea!“ Ar fi fost însă o afirmație întemeiată pe fapte trecute, nu pe prezent. Pentru ei doi, prezentul nu era de mărturisit și nici de suportat. Ea era distrusă de boală, iar el se distrusea de unul singur. Ca mulți alții, refuzau să își recunoască imaginea din oglindă, preferau fotografiile vechi, caietele cu tăieturi din ziare, amintirile comune.

Vara aceea a anului 1975 a fost, mai mult sau mai puțin, una de pace. Saigonul căzuse în aprilie, așa că războiul se terminase. Nixon nu mai era de aproape un an președinte. Lumea începea să se preocupe de bicentenar. Lebedele făceau parte din numeroase comitete de organizare a viitoarelor seri de gală.

Slim divorțase de lordul ei plicticos, rămăsese fără un ban în pungă, dar tot se descurca să se bucure de viață, privind-o prin ochelarii ei ridicol de mari și locuind la hotel, în casele de țară ale prietenilor sau pe iahturile lor. Toate cunoștințele se purtau agreabil cu ea, așa că Truman s-a simțit contrariat când Babe i-a spus: „Slim n-a reușit niciodată, nu-i așa?” Și Truman a priceput foarte bine la ce se referea. Slim își risipise avantajele înnăscute, nu se măritase niciodată cu cine trebuia, sau poate că nu fusese în stare să rămână măritată cu cine trebuia, trecuse de șaizeci de ani și intra în categoria „mătușilor țicnite”. Trist.

Marella și Gianni erau tot împreună. Înfășurată în rochiile ei de prințesă, Marella se distanțase treptat de Truman, în ultima vreme. Nu-l mai invita să stea la ei, ba nici măcar la masă. Așa că, de bună seamă, el a istorisit oricui pleca urechea tot ce vrei și ce nu vrei despre aventurile lui Gianni cu starletele italiene. Nu se ostenea nici măcar să afle dacă ceva din toate astea ar fi fost adevărat. Iar gogoșile lui erau înfulecate cu poftă. Nu altfel se întâmplase când a început să dea din gură despre Ann Woodward, o scroafă care se tot agăța de marginile zdrențuite ale lumii ei, apărând la petreceri ici și colo, drogată până-n vârful unghiilor. Pretindea și că fusese măritată înainte de căsătoria cu Billy, bietul Billy cel mort, așa că era bigamă și, pe deasupra, ucigașă.

Ei bine, putea să fie adevărat! Iar asta dădea mai multă greutate lucrurilor și o aranja cum nu se poate mai rău, pentru că, altfel, nimănui nu-i mai păsa că scăpase nepedepsită pentru omor. De fapt, Truman n-o iertase niciodată că îl tratase ca pe un poponar ordinar, cu câțiva ani în urmă.

Gloria și Loel se mai amuzau cu Truman, dar numai când nu era nici beat, nici drogat și nici nu trăgea după el vreun docher oarecare. Ceea ce, la drept vorbind, însemna că nu se mai amuzau deloc cu el, dar că nici el nu se mai amuza cu ei. Doamne, deveniseră insuportabil de plicticoși, Loel era o murătură, iar Gloria nu se mai gândea decât că i se ofilește frumusețea și nu mai ieșea din dormitor înainte de trei după-amiază, când lumina se mai estompa.

C.Z. rămăsese cea dintotdeauna: obraznică, însă uneori surprinzător de pudibondă, doar dacă Truman nu i-o reteza pe loc:

—Vai, vai, ia te uită, e chiar Miss Boston Brahmin! Ori poate-a uitat de nudul ei, pictat de Diego Rivera, atârnat deasupra barului de la subsol? La fel ca Babe, ea afirma că era îngrijorată de ce se întâmpla cu Truman, însă îl dădea uitării de îndată ce se întorcea acasă. Se apuca să scrie altă carte de grădinarit ori să simtă mirosul de cal, iar el îi ieșea de îndată din minte. Dar îl întâmpina cu zâmbetul ei luminos ori de câte ori se întâlneau.

Lady Pamela Digby Churchill Hayward era acum doamna Averell Harriman. Sfinte Sisoe, Harriman era bătrân, mai bătrân decât Matusalem, dar avea așa de mulți bani! Ea se reinventase pentru a nu știu câta oară. Devenise regina democrată cu gusturi republicane, o vestită amfitrioană la Washington. Pretindea că nu posedă „o mașină de televiziune“, astfel încât, spre marele ei regret, ratase multe dintre cele mai delicioase apariții ale lui Truman pe micul ecran. Totuși, era în continuare încântată să îl poftască pe Truman la dineurile și la petrecerile organizate de ea pentru a strânge donații, dar numai în cazul în care acesta promitea să se comporte cuviincios. Uneori o făcea.

Vechile obiceiuri mor greu. Mai cu seamă la cei bogați.

Și la povestitori, la bârfitori și la șerpi.

După *Mojave*, *Esquire* l-a implorat pe Truman să trimită ceva mai mult. Și au primit ceva mai mult.

— Cum ți se pare chestia asta? Așa-i că-i o adevărată delicatessă? Întru totul o minune!

Truman îi dăduse textul lui Jack să-l citească. Dragului de Jack, cel fără succes și plin de amărăciune, cel care încă mai ținea la el; întotdeauna avea să țină la el, chiar dacă în ultima vreme îi venea tare greu să-l găsească încă de la zece dimineața rătăcit în ceață și umflat de băutură ca un buhai. Ei doi nu fuseseră totuși nicicând în stare să rupă cu adevărat legătura. Și fiecare continua să țină seamă de opinia celuilalt.

— Truman, tu ții la chestia asta? l-a întrebat Jack dezgustat după ce citise.

— Ce naiba vrei să spui? E bună sau nu? În piscină, întins pe o saltea, Truman făcea văturele în apa răcoroasă cu mâna lui dolofană, roșie ca racul. Era la al cincilea pahar *plin cu soare*, mai bine zis cu votcă, peste care turnase o picătură de suc de portocale.

— Cinstit să fiu, nu, nu e. Nu-i lucrul tău cel mai izbutit, băiatul meu!

— Știu eu pe cineva care e g-e-l-o-s, a fredonat Truman, împrăștiind o mână de apă după fiecare literă.

— Știi că nu-i adevărat! Ba da, este. E-adevărat. Întotdeauna am fost gelos pe tine. Jack a întâlnit privirea triumfătoare a lui Truman. Și tu știi asta. Dar știi și că n-am lăsat niciodată gelozia să-mi umbrească admirația pentru ceea ce faci.

Truman și-a țuguia buzele, apoi a mai luat o gură de votcă.

— Știu. Asta-i tot ce-a spus.

— Dar chestia asta nu-i foarte bună. De fapt, alt gând mă tulbură mai mult: Tu nu crezi c-o să fie toate î ntoarse de dos? Toate afurisetele alea de lebede ale tale? Îndeosebi familia Paley. Oare n-o să fie toți furioși?

— Neee! Truman a închis din nou ochii și a rămas cu fața în soare, fără să-i pese dacă se prăjește. Nici n-o să se recunoască. Sunt prea proaste. Pe deasupra, am fost șmecher. Am ales numele cu dibăcie, ca să creez piste false.

— Dacă zici tu, a răspuns Jack. În locul tău, eu m-aș gândi de două ori.

— N-am de ce. Oricum, dacă s-ar recunoaște, la ce-ar fi putut să se aștepte? Una peste alta, chiar ele mi-au istorisit totul, cu gura lor. Până și după ce-am publicat *Cu sânge rece*. Până și după ce le spuseseam femeilor ălor frumoase și tâmpite că scriu o carte despre lumea lor.

— Dar ce-o să zică Babe? Mai bine te mai gândești încă o dată, Truman, de acord? Promiți?

Truman și-a pus ochelarii de soare și, lopătând cu palmele, a împins salteaua mai departe. Ce nu voia el să-i spună lui Jack era că nu putea să se răzgândească. Făgăduise o a doua nuvelă revistei *Esquire* și asta era tot ce avea de dat. Nu era în stare să scrie; doar la vederea unei pagini se simțea paralizat, gândurile nu i se legau și, dintre toți oamenii, numai lui Jack nu putea să i se destăinuie. Jack se îndrăgostise de el pentru că era scriitor. Așa se cunoscuseră, doi artiști serioși, care, în primele lor dimineți împreună în pat, beți de bucuria de a se fi descoperit, ca niște conchistadori care descoperiseră Mexicul, fiecare plantând un steag și revendicându-și proprietatea terenului, glumeau între ei întrebându-se care juca rolul Virginiei și care pe al lui Leonard Woolf.

Nu, nu era în stare să-i dezvăluie așa ceva lui Jack. Până la urmă, după cum i-a spus el editorului, n-a trimis *decât* prima parte (oare?) a noii sale cărți, *Rugi împlinite*.

Se numea *La Côte Basque 1965*.

Capitolul 18

La trezire, Ann Woodward se simțea ca naiba.

Nu era o noutate, însă în dimineața acelei zile de 9 octombrie 1975, nu doar că cerul i se arătase mai cenușiu și aerul mai rece, dar până și respirația i se păruse mai de prisos decât în ajun. O durea capul. O durea de atât de multă vreme, încât era încredințată că, fără durerea aceea, ar fi fost și mai rău. Durerea îi ținea companie. Era una dintre puținele companii pe care le mai avea.

Durerea, ostracizarea, încarcerarea. Într-adevăr, era un animal în cușcă, o cușcă aurită, însă gratiile fuseseră bine concepute de către soacra ei, Elsie. I se dădea de mâncare în silă. Soarele îi era îngăduit cu porția. Viața ei era o închisoare.

Băieții îi fuseseră îndepărtați din preajmă; de ei se ocupa Elsie și, pe bună dreptate, cine putea să o condamne? Nu că Ann ar fi fost o mamă bună, nici nu avea pretenția asta, dar era dureros să-i fie luați așa de lângă ea. Fiii ei erau acum încă două dintre lucrurile despre care nu mai putea susține că-i aparțin.

Așadar, Ann s-a dat jos din pat, a luat vreo două pilule – și de ce nu? Nici nu prea mai știa la ce erau bune pilulele alea. S-a dus să caute corespondența și, într-un plic mare de hârtie manila, a găsit un exemplar din numărul în pregătire al revistei *Esquire*. Pe copertă apărea o fotografie a lui Rich Little într-un tren mototolit. Unul dintre titluri trâmbița: „În fine, noul roman al lui Truman Capote, *Rugi împlinite*, un prim fragment“. Titlul era încercuit, iar alături cineva notase: „S-ar putea să te intereseze“.

Primul ei gând a fost să facă haz și să arunce revista la gunoi. De ce naiba s-ar apuca ea să citească noul roman al lui Truman? Îl disprețuia, așa cum și el o disprețuia. Habar n-avea din ce pricină, deși cineva îi spusese că Truman i se plânsese cum că ea îl făcuse cândva poponar. Părea să se fi simțit jignit, lucru ciudat. Mulți îi ziceau poponar, ceea ce și era, nu? Așa că, la ce bun să aibă ea chef să citească jalnica lui povestioară?

I-a trecut însă prin minte ziua care o aștepta, golul nesfârșit care i se căsca în față, poate o vizită neplăcută de-a lui Elsie, vaca aia bătrână; dacă nu o vizită, poate un telefon, ca să aibă Elsie o justificare să povestească tuturor cât de bine se înțelegeau ele două.

„Ei bine, întâi și-ntâi“, murea Ann de poftă să-i spună, „să știi că ți-am omorât băiatul.“

Ăsta era adevărul. Asta se întâmplase. Ann își omorâse soțul, pe Billy, fiul lui Elsie. Billy Woodward.

Uneori i se părea de-a dreptul ciudat până și să-i rostească numele. Parcă era un străin pentru ea acum, după ce trecuse atâta vreme de când se dusesese... Mort, mort, mort... Ucis de un glonț tras dintr-o armă care era în mâna ei. Nici nu încercase vreodată să pretindă altceva.

Mai puțin partea cu accidentul, totuși...

Da, fusese un accident. Nu avusese intenția să-l omoare, nu chiar. Nu, nu fusese un accident. A vrut cu tot dinadinsul să-l sperie, ori să-l rănească, ori să facă ceva, ceva ca să scape de el, să-l împingă să ceară divorțul și să fie obligat să-i asigure un trai decent. Pentru că și Bill era poponar. Da, da! Nimeni nu știa asta în afara ei. Încercase ea să-l șantajeze cu asta, dar el n-a mușcat momeala. „Nimeni n-o să te creadă“, i-a spus ticălosul în seara aia, după ce se încăieraseră violent și îndelung în holul din fața dormitorului, în vreme ce fiii lor dormeau în capătul opus al casei.

Când s-a dus la culcare, a luat cu ea o armă. Cine nu făcea așa? Oricum, Bill da. Sau, cel puțin, așa le-a spus ea polițiștilor, după ce au venit. Într-adevăr, când s-au dus în camera lui, au găsit un revolver lângă pat.

Ea auzise pași pe acoperiș. Toată lumea știa că spărgătorii ăia dădeau târcoale! Câinele lătra, iar când ea a ieșit în hol, a întrezărit o siluetă. A tras glonț după glonț, gândindu-se la fiii ei, la prețioșii ei băieți, pe care trebuia să-i protejeze, nu-i așa? Nu era vina ei că Bill se sculase să facă pipi.

Asta le-a spus polițiștilor. La sfatul avocatului. Și la sfatul lui Elsie.

Și-așa a început viața ei de iad, un iad mai înfricoșător decât îi fusese căsnicia. Elsie stătea pe capul ei, plătise pe toată lumea, o închidea în casă, ieșeau împreună doar din când în când și spunea tuturor că a fost un accident teribil, teribil, un accident, pur și simplu. Firește că avea încredere

în cuvintele nurorii, cum să nu?! Firește că lăcrimau împreună și își găseau alinare doar în amintirile despre dragul lor Billy.

Când erau singure însă, Elsie era orice altceva în afară de grațioasa doamnă din înalta societate. Își vărsa tot veninul adunat de-o viață contra *celeilalte femei*, care, întâmplător, era nora ei. Îl plângea cu adevărat pe Billy? Ann nu și-a dat niciodată cu adevărat seama. Era silită să-i asculte potopul de insulte urmate de tăceri glaciale, după care sosea mașina care o ducea acasă, până când Elsie catadicsea să iasă iarăși cu ea în lume, „de dragul aparențelor“.

Apoi, când Elsie își isprăvise repertoriul de vorbe de ocară rostite cu voce limpede și minunat intonată, a trimis-o în Europa, după ce o sfătuisese să fie cuminte, căci, altfel, o pățește... O vreme așa a și fost, însă Europa era atât de bătrână și de plicticoasă, și nici nu găsisese pe cineva care să vrea să aibă de-a face cu ea, încât s-a întors acasă. Iar Elsie a băgat-o iarăși în cușcă; nici nu se mai ostenea să o scoată în oraș ca să astupe gura lumii. Nu mai era nimeni interesat de povestea lor. Oricum, totul fusese dat uitării. Înalta societatea are memoria scurtă. Totuși, nimeni nu se înghesuia să vină să o vadă. Telefonul nu suna. Nu o mai invita nimeni nicăieri.

Tot ce dorise ea vreodată era să nu crape de plictiseală, știi? În Kansas, unde se născuse, s-a măritat mai mult în glumă, apoi și-a luat picioarele la spinare ca să scape de ticălosul ei de bărbat. A ajuns la New York, a fost angajată într-un teatru de revistă, unde îi mâncau din palmă admiratorii îngrămădiți buluc la intrarea artiștilor. Acolo a pescuit peștele cel mare, pe Bill Woodward senior, care avea să o plasese în brațele lui Billy, feciorul lui. Acesta a și luat-o de nevastă. Și cu asta s-a terminat distracția. Pentru că, după cum avea ea să descopere, să fii bogat nu e așa nostim pe cât pare. Mai întâi îți schimbi comportamentul. Banii și poziția socială te înfășoară într-o mulțime de legături aurite. Respecți o anume ținută, păstrezi eticheta, cum nu înceta Elsie să o piseze la cap. Gust, dragă, gust! Rafinement, de asta e nevoie.

Alte doamne reușeau, de pildă Babe Paley – voce calmă, ținută de regină, mișcări grațioase, niciodată grăbită, întotdeauna atentă. Numai că Babe n-avea nici un haz. Ann n-o văzuse nicicând țopăind cu-adevărat după pofta inimii în public, ori hohotind de râs, ori bând prea mult, ori zâmbind cu

gura până la urechi. Atunci la ce mai erau buni banii, dacă nu puteai să te amuzi? Ann și-a dat seama că ea nu era în stare să joace jocul ăsta, orice-ar fi.

Și știți cine nu-l mai putea juca? Ei bine, Capote. Ticălosul ăla mărunțel. Putea să-și dea aere cât o vrea, putea să facă și un nenorocit de bal fără să o invite, după cum se și aștepta, și cu toate astea... *Elsie* fusese invitată!

Dar pe Capote nu-l prindea rolul de bogătaș, așa cum nici pe ea. Nici unul din ei nu-și putea ascunde adevărata fire. Amândoi erau gunoaie, scursură, poate chiar mai rău.

Singura deosebire dintre ei doi era că nici măcar o singură Babe Paley de pe lume nu aflase asta despre el, pentru că el nu apăsase pe afurisitul ăla de trăgaci.

Nu încă.

Fir-ar să fie! Și ziua asta se anunța excelentă! Ann și-a pipăit dantela sfâșiată a neglijelui și a oftat. Era silită să o roage pe *Elsie* să-i ofere altul, iar gândul că avea să se târască în genunchi o viață întreagă cerșind, totul de dragul *aparențelor*...

Nu era oare vremea să bea ceva? Sau, poate, să mai ia niște pilule?

Și-a umplut un pahar înalt de burbon fără gheață și s-a instalat într-un fotoliu, cu revista în brațe. Poate că n-ar fi fost rău să citească ce scrisese poponarul. N-avea cum să fie ceva mai rău decât istorioarele pe care și le spunea sieși în fiecare zi irosită, nesfârșită, a vieții ei irosite, nesfârșite, pe care abia dacă o trăia.

Când au găsit-o a doua zi, paharul era gol, iar degetele ei, reci și țepene țineau revista ca într-un clește.

Capitolul 19

17 OCTOMBRIE 1975

LOS ANGELES

Truman era cocoțat pe cel mai semeț pisc al lumii. El, Truman Streckfus Persons Capote, Mititica Dezamăgire a Mamei sale, devenise star, actor de cinema! În sfârșit, după ani și ani de zile, de când, copil fiind, o văzuse pe Shirley Temple unduindu-și trupul, cucerind inimile tuturor și înaintând pas cu pas spre celebritate. Of, Doamne, ți-aduci aminte de ziua când pusese pe el o rochie veche de-a lui Sook și dansase step pentru maică-sa în bucătăria casei din Monroeville? Asta se întâmpla cu ocazia uneia dintre rarele vizite ale maică-sii. Sook era fericită să-l vadă îmbrăcat cu rochiile ei vechi. Atunci, avea pe el o rochie de mătase galbenă cu dantelele zdrențuite. Sook o aranjase cu ace de siguranță ca să nu-și prindă piciorul în tiv și pusese fonograful în funcțiune, iar el bătea din picioare și vorbea ca Shirley, peltic. A fost spectacolul vieții lui. De prisos să mai spunem că maică-sa nu s-a amuzat. A dat fuga spre latrină, iar el a auzit-o din bucătărie cum icnea.

Ei bine, privește-mă acum, mamă! Sunt star!

Neil Simon i-a cerut, l-a rugat, l-a implorat să joace rolul personajului negativ din filmul *Cinci detectivi la miezul nopții*. Iar Truman croncănea să audă toată lumea:

— Ce e Billie Holiday pentru jazz, ce e Mae West pentru sâni...așa e Truman Capote pentru marele zeu Thespis⁵⁵!

Și era adevărat! Poate.

Dacă ar fi fost să fie cinstit cu el însuși – cu toate că nu avea obiceiul ăsta, dar câteodată călca strâmb –, ar fi recunoscut că nu era de ici, de colea să joci într-un film, cu toate că el n-avea altceva de făcut decât să fie Truman Capote, așa cum i se spusese. Numai că trebuia să rostească vorbe scrise de alții, nu de el. Iar Neil Simon nu i-a îngăduit să își rescrie rolul, așa cum îi sugerase Truman, și asta nici măcar după ce el îi amintise că scrisese câteva scenarii foarte bune, cu ceva vreme în urmă. Așa că, uneori,

Truman se mai împiedica în vorbe, asta doar când își amintea câte ceva. Și da, e adevărat, se cam uita în jos după semnele pe care, cum i se tot spunea, trebuia să le respecte ca să nu iasă din raza vizuală a camerei. Păi, cum naiba să le fi respectat fără să se uite la ele, iar asta în vreme ce se străduia să își amintească vorbele altora și să le mai și rostească?! Dar regizorul nu părea sensibilizat de lamentările lui.

Unde mai pui că orele erau imposibile! Ciudat, nu își amintea să mai fi fost nevoit să se scoale cu noaptea în cap de pe vremea când lucra la *Maitare ca diavolul*, cu Bogie și Huston, genii ale cinematografului, nu ca regizorul ăsta amator. Pe atunci trebuia să fie la studio dimineața la șase, chiar dacă tot ce avea de făcut pe parcursul zilei era să stea costumat și să aștepte. Și luminile reflectoarelor erau mai arzătoare decât focul iadului, și ceilalți actori, Maggie Smith și David Niven, printre alții, nu păreau să se amuze de anecdotele lui, așa cum făcea Bogie pe vremuri.

Și acum îi țârâia telefonul, era Liz Smith, care suna de la New York. New York! Vai, ce dor îi era de orașul ăsta!

La auzul vocii cunoscute, a ghițat fericit:

— Liz! Îngerul meu! Salvatoarea mea! Ce fericit sunt să te aud! Ai idee ce mi-a spus mie actrița aia amatoare, Maggie Smith, acum câteva zile ? Fii atentă, e ceva care trebuie să rămână exclusiv între noi doi. Nu cumva să repeți cuiva ce-ți spun, doar dacă, desigur, găsești de cuviință că nu se poate altfel, dar...

— Truman, tu ai habar ce se-ntâmplă aici? l-a întrerupt Liz cu vorba ei târăgănată de texană.

— Nu, ce vrei să spui?

— Păi, azi a ieșit *Esquire*.

— Ah, da, sigur! Aproape că-mi ieșise din minte! Spune-mi, spune-mi! Așa-i că e o bijuterie? Ceva minunat? Cel mai uimitor lucru pe care l-ai citit vreodată?

— Da, de uimitor, e uimitor. Dar de Ann Woodward ai auzit cumva?

— Nu, ce-i cu ea? Ce-a mai făcut domnișoara Bang-Bang?

— S-a sinucis, Truman.

— Nu se poate! Truman s-a așezat; pica la țanc! De ani de ani de zile nu mai primise o veste nici pe jumătate la fel de bună ca asta.

— Și, Truman, umblă vorba că strângea în mână un exemplar din *Esquire*. Deschis chiar la paginile cu *La Côte Basque 1965*.

— Nu!!! Nici măcar n-a încercat să-și stăpânească guițatul. Ce publicitate! „Vai, îți mulțumesc, Ann Woodward, curvă, asasină și homofobă!“ Zău, Liz? Nu cumva e-o invenție de-a ta, fata mea dragă?

— Truman, am impresia că tu nu prea înțelegi, i-a spus Liz rostind vorbele una câte una. Și a continuat să îl pună la curent cu scandalul infernal care tocmai izbucnise: că țipete și istericale fuseseră semnalate în apartamentele somptuoase din Manhattan, în restaurante, la 21, la Bergdorf...; că toată lumea vorbea despre el și despre faptul că prietenele lui, lebedele lui, nu erau chiar atât de tâmpite cum își închipuia el, că se recunoscuseră până la urmă în istorioarele lui. *Fiecare* în parte. Și țineau, încântate, să-i comunice domnișoarei Smith că Truman Capote n-are să le mai murdărească niciodată treptele de marmură de la intrare.

— Dar e delicios! continua Truman să țipe în telefon. E chiar pe gustul meu! E un vis împlinit!

— Slim, Gloria, Marella, toate au jurat că n-ai să mai fii niciodată în cercul lor. S-ar părea că Jackie O. s-a închis în camera ei, cu flaconul de săruri la nas. Gloria Vanderbilt clocotește și o să te dea probabil în judecată.

— Ei, zic și ele așa! Li s-au descleiat năsucurile de plastic, atâta tot! O să se răzgândească în câteva zile, așa fac întotdeauna. Sunt pur și simplu prea celebri și prea amuzant ca să renunțe la mine! Dar, Liz, spune drept, drăguța mea, chiar a izbucnit un scandal? Unul dintre acele divine, delicioase scandaluri literare din vremurile bune de altădată, ca pe timpul lui Hemingway și-al lui Fitzgerald?

— Cel puțin ca atunci, a confirmat Liz. Truman, toți sunt furioși, până și cei care nu apar în poveste! Cât despre Ann, ei bine, ai reușit să-i faci pe toți să plângă după o persoană pe care nu puteau să o sufere înaintea istorioarei tale. Asta da, reușită!

— Cum a murit?

— O pilulă de cianură.

— Păi, dragă, doar nu m-am dus eu să-i cumpăr pilula, și-atunci de ce să mă facă pe mine responsabil?

— Din pricina povestirii, Truman. În partea despre Ann ai dezgropat într-adevăr toată mizeria, ba chiar ceva în plus, zicând că nu divorțase de primul ei bărbat. O fi adevărat?

— S-ar putea.

— Ei bine, toți spun că e josnic și, pe deasupra, fără rost. Iar chestia privitoare la Paley e cireașa de pe tort. Cu asta chiar că ți-ai bătut singur cuiele coșciugului.

— Nu e nimic despre ei în povestirea mea, a răspuns Truman cu mirare prefăcută.

— Truman, nu mânca rahat! Un evreu, magnat al mijloacelor de comunicare, incapabil să-și țină cocoșul în pantaloni, deși are o soție fantastic de frumoasă?

— Draga mea, interpretează cum vrei tu. Țsta e meritul adevăratei literaturi: îți dă voie să alegi din mai multe variante posibile.

— Adevăratei literaturi?

Lui Truman nu i-a scăpat îndoiala ironică din glasul ei.

— Da, iubita mea regină a bârfei.

Nici lui Liz nu i-a scăpat acreala condescendentă din glasul lui.

— Mă rog, familia Paley nu răspunde la telefon; doar ei nu vor să-mi vorbească. În orice caz, Slim e lividă. Amenință să te dea în judecată.

— Vai, Slim n-are să facă asta niciodată. Scumpa mea Big Mama e o fată deșteaptă. Știe că nu se face, toate știu asta! La urma urmei, la ce se așteptau? Drept cine m-au luat? Doar sunt scriitor! Totul are să fie dat uitării curând. Sper însă că nu prea curând.

— Bun, eu o să scriu un articol despre toate astea pentru *New York Magazine*.

— Magnific! Extraordinar! Pot să te ajut cu ceva?

— Ținem legătura.

Truman a pus receptorul în furcă și a aplaudat fericit. Ah, ce bine, ce bine, ce bine!

Poate că la Hollywood nu prea știau cum să-l folosească, și-apoi era sigur că filmul o să fie un rahat și că nici el n-o să facă publicul să se bulucească în fața ecranului. Dar la New York se știa! Își imagina că aude aclamațiile milioaneilor de voci străbătând continentul: „Truman, Truman, Truman!“

Genunchii începuseră să-i tremure, lovindu-i-se unul de altul. „Lucru ciudat“, și-a zis. Apoi s-a prăbușit pe un scaun, și-a lins buzele și a întins mâna după veșnicul pahar de votcă. După care și-a mușcat buzele. Și-a masat fruntea, căci începuse să-l doară capul. A luat telefonul. A format un număr. A mai format unul. Și încă unul.

— Îmi pare rău, doamna Agnelli nu este acasă.

— Îmi pare rău, Lady Keith nu este disponibilă.

— Îmi pare rău, doamna Guinness este plecată.

— Mă tem că doamna Harriman nu este aici.

— Îmi pare rău, doamna Paley se odihnește.

A pus telefonul în furcă, a băut, a privit ceasul de pe perete, s-a concentrat pe limba mare, care ticăia ritmat, și-a propus să soarbă un strop la fiecare tic-tac, însă a amestecat și a renunțat. Totuși trecuse o oră, așa că a reluat apelurile telefonice.

— Nu, doamna Agnelli este tot plecată.

— Nu, Lady Keith nu este disponibilă.

— Nu, doamna Guinness tot nu e acasă.

— Nu, doamna Harriman încă nu s-a întors.

— Nu, doamna Paley se odihnește în continuare.

Încă două ore; încă două pahare de votcă fără gheață, în timp ce Truman tremura din cap până în picioare, pieptul părea să-i fie strâns într-un corset și obrajii i se congestionaseră, era sigur de asta fără măcar să se uite în oglindă. Simțea că devine un monstru purpuriu care pulsa ca o inimă. A băut și a pus iarăși mâna pe telefon.

— Doamna Agnelli vă cere politicos să nu mai sunați.

— Lady Keith mi-a spus să vă trimit la mama dracului.

— Doamna Guinness cere insistent să renunțați.

— Doamna Harriman ar dori să încetați cu apelurile.

— Doamna Paley nu... nu vă mai răspunde.

Atunci, Truman s-a pus pe plâns. S-a rostogolit de pe scaun pe covor și a făcut o criză de furie turbată care l-a aruncat într-o halucinație din copilărie, înecându-l prin forța ei – era iarăși singur-singurel în întuneric, cu ușa încuiată, mama îl părăsise și se întreba când o să se întoarcă? Și dacă nu se mai întorcea niciodată? Și dacă murea singur acolo?

Apoi a vomitat pe covorul gros, cu fir lung, din elegantul apartament din Beverley Hills, închiriat pe timpul filmării. Stomacul îl chinuise din pricina unor spasme, până când dăduse la iveală un lichid scârbos, rozaliu, care i-a ars gâtlejul și s-a împrăștiat pe covorul alb. Cu fața mânjită de vomă, s-a apucat să se rostogolească în băltoaca de mizerie și să se acopere de rușine. Și a leșinat.

Notă

[55](#). Creator al tragediei și prim actor la jocurile dionisiace (534 î. Hr.).

Capitolul 20

17 OCTOMBRIE 1975,

NEW YORK

În aceeași dimineață, doar ceva mai devreme, Babe lăsase din mână revista. Mai bine spus, îi alunecase dintre degetele slăbite. Tremura toată, iar gura i se uscaseră. Cu toate că era așezată confortabil într-un fotoliu și își ținea spatele drept, resimțea o ciudată senzație de pierdere a echilibrului. A aplecat capul și și-a privit picioarele; erau bine ancorate pe covor. Cu toate acestea, încăperea începea să se estompeze și se simțea strivită de o povară atât de palpabilă, încât parcă o și întrezărea ca prin ceață.

Când, cu o săptămână în urmă, se zvonise că Ann ar fi înghițit cianură, nu crezuse. Babe nu crezuse nici măcar după ce a aflat de la Slim, care fusese la priveghi, că Elsie i-ar fi spus: „Ann l-a ucis pe Billy, dar acum Truman a ucis-o pe Ann. Cred că asta-i tot ce se poate spune“.

Era posibil ca o femeie, chiar și Ann Woodward, așa defăimată și cu un comportament autodistructiv cum era, să-și ia viața din pricina unei povestiri? A unei povestiri scrise de Truman? Babe nu putea să priceapă așa ceva. Pentru că Truman făcea literatură de ficțiune sau nonficțiune serios documentată, cum era *Cu sânge rece*. Ce rațiune ar fi avut Ann Woodward să se sinucidă din pricina unei nuvele scrise de el?

Însă acum înțelegea. Înțelegea umilința, înțelegea și trădarea, le aflase pe propria piele. Ce nu aflase și fusese de necrezut pentru ea era că Truman putea să fie cel care umilește și trădează.

A rămas îndelung cu un zbârnâit în urechi, de parcă ajungeau până la ea toate zvonurile din oraș. În cele din urmă, a luat câteva înghițituri de apă, până când a simțit că poate vorbi pe un ton firesc. Nu își îngăduia să-i tremure vocea, nu avea de gând să plângă. La urma urmei, era Barbara Cushing Mortimer Paley, fiica mamei ei. Când a simțit în sfârșit că a redevenit stăpână pe sine, și-a învelit umerii cu un șal de mătase și a pus mâna pe telefon.

— Slim? Slim, ai citit ultimul număr din *Esquire*? Și nuvela lui Truman?

— Nu. După vocea somnoroasă a lui Slim, Babe și-a dat seama că era încă destul de devreme. Dar ea, încă de la scolare, după altă noapte fără somn și fără odihnă, a simțit nevoia să citească nuvela, așa că i-a cerut servitoarei să coboare și să cumpere un exemplar al revistei abia sosite de la tipografie la chioșcul de ziare. I se păruse ciudat că Truman nu-i trimisese de îndată un exemplar, așa cum făcea de obicei. Apoi și-a adus aminte că era în California, pregătindu-se să joace un rol episodic într-un film. Ce idee absurdă, Truman, actor de cinema! Numai că în vremea din urmă se petreceau atâtea lucruri absurde!

— Slim, du-te imediat și cumpăr-o! După ce citești, mă suni! Mă suni neîntârziat!

— Babe, ce-i cu tine?

— Fă ce ți-am spus!

Babe a închis telefonul, și-a mușcat buzele, s-a întins după revistă și a citit totul din nou. Nu i-a fost deloc ușor. Se tot încrunta, cum nu făcuse nici măcar atunci când citise descrierea măcelului din *Cu sânge rece*. Sângele scurs din rănilor familiei Clutter era nimica toată pe lângă scursurile prelinse din paginile ultimei povestiri a lui Truman. Cu adevărat insuportabil era însă faptul că auzea glasul lui Truman rostind fiecare cuvânt. Fiecare frază, fiecare cuvânt, fiecare nuanță a vocii lui Truman. De parcă erau în jurul mesei, ori strânși laolaltă pe terasă la Round Hill, ori ei doi îmbrățișați, cu Slim alături, în vreo nișă retrasă din grădina de la Kiluna, cu un termos plin cu Martini adus pe ascuns din casă, râzând ca niște școlari chiulangii și ascultându-l pe Truman, care vorbea, vorbea și vorbea, povestindu-le istorii nerușinate, isterice, însă numai lor. Numai lor două.

Nu lumii întregi.

Babe a recitat prima parte din așa-zisa povestire, pentru că nu prea o putea numi așa, nu tocmai. Era o scrisoare otrăvită, jignitoare, o batjocură. A recitat pe ici, pe colo, cu sufletul la gură, pasajul despre un dejun obișnuit pentru ele, la restaurantul La Côte Basque, o istorisire a unei anume Lady Ina Coolbirth, bârfitoare și malițioasă îndeosebi cu femeile, cu o înfățișare și cu un comportament asemănător lui Slim Keith, „solidă, plină de vervă și

de energie“, măritată cu un lord plicticos. Și care, odată cu povestirea, devenea tot mai gălăgioasă și mai amețită de băutură.

În nuvelă, Lady Ina bârfea și își bătea joc de o galerie de celebrități și de bogătași: Jackie Kennedy – o caricatură, prințesa Margaret – atât de plictisitoare, încât cei din jurul ei așteptau când vorbea, Gloria Vanderbilt – așa de zăpăcită, că nu fusese capabilă să își recunoască primul soț.

Și apoi, cine să fi intrat în scenă, dacă nu chiar o oarecare „Ann Hopkins“, iar pana lui Truman înregistra întreaga istorie sinistă a familiei Woodward, ca să o afle până și cei din Keokuk, din statul Iowa, și să se înfrupte cu delicatețe de care habar n-aveau. Babe a tresărit recitind pasajul în care Lady Ina se întreba despre ce puteau să discute Ann și soacra ei când rămâneau singure, pentru că Slim chiar pusese această întrebare cu ceva timp în urmă. Când Truman era de față.

Însă greață i s-a făcut lui Babe abia când Truman, prin gura aceleiași Lady Ina, începe să vorbească despre Sidney Dillon. A trebuit să se ducă la baie să își pună pe frunte un prosop umed și să mai bea o gură de apă înainte de reluarea lecturii. Era povestea unui afacerist, creator de corporații și consilier prezidențial, respins totuși, preciza povestea, de unele cercuri din pricina originii sale evreiești. Soț al celei mai sublime ființe din lume, Cleo, însă un crai cu multe aventuri. Una dintre ele mai cu seamă, o scârboșenie de o noapte întreagă, cu pete de sânge, cu cearceafuri și cu o blondă potolită și fără mofturi, o *shiksa*, o creștină, pe care pusese ochii drept răzbunare împotriva protestanților care nu îl acceptau în cluburile lor. O răzbunare sordidă, grețoasă.

Babe a lăsat iarăși revista din mână când a sunat telefonul.

— Babe? Era Slim, cu sufletul la gură, însă atentă ce vorbea.

— Da.

— Am citit. Și sunt... Sunt scandalizată. M-a scos din fire. Scârba! Cum îndrăznește să-mi pună mie în gură asemenea porcării? Cum de s-a încumetat să facă din mine piesa principală? „Lady Ina“ pe dracu’! Tot așa de bine putea să spună „Lady Keith“.

— Ai citit partea despre bărbatul ăla? Sidney Dillon?

— Da, a șoptit Slim după o tăcere.

— Cine crezi că e?

— Habar n-am!

— Nu știi?

— N-am idee, Babe.

— Nu sunt sigură cine poate să fie femeia din poveste, metresa. Dar cred că știu cine e bărbatul.

Un moment, Slim a tăcut. Apoi s-a apucat iar să își verse amarul.

— Sunt atât de furioasă, încât l-aș omorî cu mâinile mele pe ticălosul ăsta, mai mult ca sigur că l-aș omorî! Așteaptă până când or citi toți... și ce zici de Ann Woodward? Biata Ann Woodward! A omorât-o, Babe, asta a făcut! Știai c-a fost găsită moartă, cu revista în mână? A împins o femeie la sinucidere, Babe! Și tocmai de mine s-a folosit ca să o facă!

— Vai! Ann...! Babe a resimțit o altă crampă. Se simțea vinovată că uitase de biata Ann, de băieții ăia rămași fără mamă. Nu... nu mai înțeleg nimic, Slim. Nu-mi dau seama cum de-a putut să facă una ca asta. Și nici ce motiv o fi avut. Îmi pare atât de rău, draga mea, că s-a folosit de tine în felul ăsta. Că am fost toate...folosite. Eu... eu... Acum trebuie să te las. Îmi pare rău.

— Babe? Nu te simți bine? Vrei să vin pe la tine?

— Nu, nu mă simt bine. Dar acum aș vrea să fiu singură.

Babe a închis și a simțit mai mult ca niciodată nevoia unei țigări. Și-ar fi aprins una de îndată; la naiba cu doctorii și cu temerile lor caraghioase! Oricum urma să moară. Ce importanță mai avea dacă fuma din când în când o țigară? Numai că le aruncase și interzisese și personalului să mai fumeze. Dacă trimitea pe cineva să-i cumpere ar fi părut prea disperată. Chiar atunci i-a sărit în ochi cutiuța roșie marocană. Și-a ascuns fața în mâini la amintirea momentului când Bill dăduse peste pilule și pălise de frică și de furie neputincioasă când îi vorbise despre planul ei, pe care îl socotea atât de rațional. Acum însă, acum când biata Ann tocmai asta făcuse și numai despre asta se vorbea, a fost cuprinsă de un fior. Bill avusese dreptate să-i ia de acolo pilulele, și de atunci numai el îi dădea medicamentele. Oricum, ea avea datoria să își scutească copiii – și bărbatul – de asemenea umilință. Nu putea să-i bage în gura lumii, cum se întâmpla cu copiii lui Ann.

Dar lui Truman nu-i trecuse așa ceva prin cap. Iar Bill... Bill își vedea, firește, de treaba lui.

Babe a luat revista și i-a dus-o în cameră. A lăsat-o pe pat, unde nu putea să n-o vadă. Apoi s-a întors, s-a lăsat să cadă pe pat și și-a înfundat fața în pernă. S-a gândit că machiajul avea să lase pete imposibil de curățat, dar nu i-a păsat. Nu-i mai păsa de nimic.

Părea să i se fi căscat în piept o gaură, un gol dureros. Pentru prima oară însă nu mai era amintirea plămânului tăiat odată cu viitorul ei. Acum îi era gândul la ce i se tăiasă cu mai multă precizie decât cu bisturiul chirurgului. I se tăiasă singura legătură pe care o credea atât de strânsă, încât să o poată susține pentru bruma de timp care-i mai rămăsese. Și, odată cu asta, amintirea zilelor epocii de aur, de comuniune sufletească, când își construiseră un cocon fabulos doar pentru două persoane și o masă destul de mare ori destul de mică, pentru ei numai. Pentru Truman. Și pentru Babe.

Nu, de fapt n-o iubise. Se folosisse de ea așa cum se folosisse de celelalte. Îi fusese folositoare doar ca material, ca sursă de inspirație... Vai, nu era adevărat, nu se putea să fie adevărat! Singura persoană în care avusese atâta încredere încât să-i permită s-o vadă așa cum era, cu cicatricele ei cu tot. Truman al ei. Iar acum totul s-a dus. Totul. Rămânea numai golul.

După ce petrecuseră atâta timp împreună, după toate confidențele reciproce, după temerile date pe față, cum era oare cu puțință să n-o fi înțeles? Numai el știa cu câtă disperare se lupta să țină ascuns urâtul din viață, dintr-a ei și dintr-a soțului ei. Și să trăiască, încă de la începutul începutului, după așteptările celorlalți. Numai Truman știa cât de înfricoșată era că cineva ar putea să descopere adevărul. Oricine ar fi fost, în afara lui.

Așadar, cum de nu își dăduse el seama că, afișând în fața tuturor adevărata natură a lui Bill, o expunea și pe Babe? O umilise cum nu se poate mai mult, mai mult decât ar fi putut Bill să o umilească vreodată. Pentru că Bill, cu toate păcatele lui, nu era un povestitor. Bill nu știa cum să se folosească de cuvinte ca să rănească și să pună rănilile pe afiș. Acum, orice casnică, din Maine până în California, avea să citească despre ea, despre Babe Paley, femeia din revistele de modă, modelul ideal a tot ce ar fi dorit fiecare dintre ele să devină, și să o vadă așa cum era de fapt, plină de defecte, urâtă, neputincioasă, să-i cunoască toate neajunsurile împotriva cărora luptase de când se știa, ca să devină o fată cuminte, fata perfectă, Babe cea Frumoasă. Fetița perfectă a tăticului, marea speranță a mămicii.

S-a întors pe o parte, și-a încrucișat brațele în căutarea unei poziții mai confortabile și s-a pus pe legănat. Telefonul a sunat. Știa cine trebuia să fie, însă n-a sărit să ia receptorul, așa cum făcea până atunci și cum, fără îndoială, n-avea să mai facă vreodată. A început să plângă în hohote, să bocească, să jelească o pierdere atât de prețioasă, încât nu i se părea cu putință ca viața să continue dincolo de ferestrele camerei de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pierderea încrederii, pierderea bucuriei, pierderea propriei ființe.

Pierderea Inimii ei Credincioase, True Heart.

Când a venit Bill să ia masa împreună în camera ei, n-a făcut nici un comentariu. De o vreme, ei i se aducea o parte din mâncare pe tavă, însă poftă nu prea mai avea, dar se îngrijea totuși, ca și mai înainte, să nu-i lipsească lui Bill nimic dintre deliciile la care râvnea. Babe rămăsese cu brațele încrucișate și îl privea insistent, în vreme ce el presăra piper pe friptură. Abia într-un târziu a ridicat capul și a privit-o.

— Am citit și eu.

— Și?

— Dacă-l mai văd vreodată pe ticălosul ăla de poponar îngâmfat, îi dau un șut de-o să ajungă până în Dixie.

— Și?

— Îmi pare rău. A pus deoparte piperul și a oftat din greu. Îmi pare rău, Babe. Îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău că ești bolnavă. Îmi pare rău că sunt așa de ticălos. Îmi pare rău că prietenul nostru ți-a făcut una ca asta ție, ba chiar și mie. Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Truman Capote și că i-am permis în seara aia să urce în avion. Îmi pare întruna rău, în fiecare clipă.

— Bine.

E tot ce-a zis Babe, e tot ce-a zis Bill despre toată povestea. Și-au văzut de masă în liniște. N-au mai vorbit niciodată despre urâtenie, despre trădare, despre greșeli sau despre Truman Capote. Niciodată.

Sfârșit.

Capitolul 21

În dimineața următoare, Truman s-a dus pe platou cu gura atât de uscată, încât abia putea să șoptească replicile alea nenorocite, însă nimeni n-a arătat că ar băga ceva de seamă. Realitatea e că regizorul nu mai aștepta nimic, nici de la el și nici de la filmul ăsta. Bietul om se predase, filma și el ce se putea, adică mai nimica. Truman a fost scutit să aștepte pe platou și și-a petrecut după-amiaza compunând și trimițând telegrame pline de spirit.

Telefonul lui suna fără încetare, iar el răspundea cu un ton insolent bine studiat:

— La telefon Truman Capote, ucigaș literar.

Asta provoca râsul de fiecare dată. Telefonul suna și iar suna. Era căutat de jurnaliști specializați în răspândirea bârfelor, de agenții lui Johnny Carson sau ai lui Dick Cavett, de vechi așa-ziși amici, cum era Mailer, care l-a întrebat cu prefăcută îngrijorare cum reușea să facă față asalturilor care veneau din toate părțile. Îl căuta redactorul de la *Esquire* să se laude cu numărul de exemplare care parcă zburau din chioșcuri:

— Ne mai dai o povestire, Truman, nu-i așa? Cât poți de repede!

Dar Babe nu l-a sunat. Nici Slim, nici Marella, nici Gloria și nici Pam. Nici una dintre cele în fața cărora să-și poată manifesta entuziasmul și să se fălească, cineva care să-i spună că e o culme, o adevărată inimă credincioasă; oare cum ai izbutit să faci una ca asta? Cu o seară înainte reușise să vorbească cu C.Z. și îl podidise plânsul, atât era de ușurat că, în sfârșit, îi răspundea cineva, cineva *important*, apropiat și drag, încât abia a fost în stare să își exprime bucuria, mulțumirile pentru invitația la Palm Beach ca să fie consolată pe umărul ei aurit – nu, nu, voise, desigur, să spună *sărbătorit*.

Apoi s-a uitat la ceas. La New York era nouă seara. De ce n-ar mai încerca o dată? A format numărul familiei Paley și, în ultima clipă, a avut ideea strălucită să ceară să vorbească cu Bill, nu cu Babe. Și, bucuria bucuriilor, i s-a dat legătura pe loc! Îi bătea atât de tare inima, încât îi răsună

în urechi și se temea că n-o să fie în stare să înțeleagă ce i se spune. Când a răspuns Bill, vocea i se auzea perfect, calmă și indiferentă. Normală.

— Bill dragă, eu sunt, Truman!

— Da.

— Ei, spune-mi dac-ai citit?

— Ce?

— Articolul, povestirea mea din *Esquire*! Cum ți se pare? Firește că mor de curiozitate să-ți cunosc părerea. În rest, toată lumea e-așa de discretă!

— Am început-o, Truman, însă am adormit. Și, nu știu cine o fi aruncat revista pe când dormeam.

— Pot să-ți trimit eu alta, știi...

— Nu, e-n regulă. Nu prea am timp acum de așa ceva. Soția mea e foarte bolnavă.

Și a închis.

Soția lui! Nu Babe, nu visul pe care îl împărțeau, nu prietena lui cea mai dragă.

Simplu: „soția mea“! De parcă Truman nici măcar n-ar fi cunoscut-o. Vai, ce pui de cățea! Toți, niște pui de cățea! La urma urmei era fericit, mai fericit cum nu se putea că-i înțepase. Ce pas însemna asta pentru cariera lui! Câtă lume îl recunoștea pe stradă!

— Pur și simplu nu înțeleg, spunea Truman cu un suspin plin de tristețe și, totodată, superior, vorbind cu Jack, cu Liz Smith, cu C.Z. și cu aproape oricine îi răspundea pe atunci la telefon, deși nimeni dintre cei pe care și-ar fi dorit, de fapt, să-i audă. Toți știau că sunt scriitor. Știau că o să țin minte tot ce-mi spun. Oare la ce se așteptau? Până și Babe! O credeam mai deșteaptă. Mai sofisticată. Oare ea nu își dă seama cât de mult o iubesc, în vreme ce Bill n-a iubit-o niciodată? Iar acum toată lumea a aflat cât e de ticălos. Pentru ea am făcut-o! Oare cum de nu înțelege asta?

— Ai făcut-o pentru tine, Truman, atât i-a spus Jack. Nu i-a zis niciodată: „Ți-am spus eu!“

— Și ce-i cu asta? Ce dacă? Trebuie să mă ocup și de mine! Nimeni n-a făcut-o până acum.

S-a pregătit, prin urmare, să-i înfrunte. Și-a făcut programare la masaj facial și la manichiură, și-a înnoit garderoba, a luat un avion spre Coasta de

Est și a aterizat la New York ca un nabab. A primit cu generozitate să acorde interviuri, a cooperat cu Liz Smith pentru articolul ei *Truman Capote pe frigare* și a suflat în focul scandalului ca să fie bine întreținut, dansând și mai aprig, cu cât flăcările se înălțau mai mult. A luat masa la restaurantul *La Côte Basque*, însoțit de fotografi. A afișat un zâmbet diabolic în fața aparatelor de fotografiat, cu un cuțit și o furculiță în mâini. Când *Esquire* a mai publicat o povestire, a pozat încântat pentru copertă, îmbrăcat în negru și pilindu-și unghiile cu un pumnal.

„Truman dă încă o lovitură! Încă un fragment din *Rugi împlinite!*“

Iar cu asta, romanul *Rugi împlinite* s-a sfârșit. Nu mai avea nimic pus deoparte, iar acum știa că nici nu avea să mai scrie vreodată ceva. Însă n-a vorbit cu nimeni despre asta, nici măcar cu Jack.

Telefonul lui zbârnâia, zbârnâia până sărea din furcă. Cel mai adesea erau persoane care ardeau de nerăbdare să-i comunice la ce petreceri nu fusese invitat.

— Nu e nimic, răspundea el fiecăruia în parte. Și eu mă gândesc să organizez încă o petrecere, știți, poate chiar mai grozavă decât faimosul meu Bal în Alb și Negru. Numai că de data asta n-o să mai poftesc nici dinozauri bătrâni și nici pe vreuna dintre lebedele de odinioară. De data asta, *baby*, nu vor fi decât făpturi *de basm*!

Dar nu a mai organizat vreun alt bal. Din nu se știe care motiv, tot ce era în stare să își închipuie era o sală de bal pustie în mijlocul căreia se afla propria lui imagine, cu un balon singuratic în mână.

— Oricum, mai are cineva nevoie de Plaza? le spunea Truman lui Johnny, lui Dick, lumii întregi, celor care încă îl mai ascultau. Acum numai la disco se mai întâmplă lucruri noi. Ce vremuri excitante trăim, vremuri într-adevăr divine! Truman Capote și Studio 54⁵⁶. În curând, cele două nume s-au alăturat, pentru că el ajunsese să facă parte din decor, la fel ca Halston, ca Liza ori ca Bianca. Truman dansa până când îi ieșeau ochii din orbite, iar fotografiile îl urmăreau pas cu pas. În subsolul clubului, copula plin de sudoare cu centauri anonimi care nu își ascundeau scârba față de corpul lui flasc, dar se lăsau ușor cumpărați cu o porție de cocaină și cu ceva nume de celebrități șoptite la ureche. Își spunea lui însuși că ăla era locul lui,

baby, acolo, aici, înăuntru, nu afară. Dansa, se învârtea, se rostogolea, sus, cocoțat până pe piscul lumii, Mama!

Așadar, n-a mai fost invitat să petreacă somptuos o vară nesfârșită pe iahtul Gloriei, răsfățat, cu toate poftele împlinite, împreună cu Babe, cu Gloria, cu Loel și cu Bill, toți sorbindu-i fiecare vorbuliță, aplaudându-l, adorându-l...

Ei, și ce?!

Așadar, doamna Vreeland nu-l mai socotea printre invitați la somptuoasele ei dineuri, cu toate că, din când în când, dejunau împreună în biroul ei de la redacție, fără nimeni în jur.

Ei, și ce?!

Așadar, își petrecea prea multe seri zăcând pe canapeaua lui de velur, cu mintea rătăcită, cu imaginile televizorului aprins pâlپând fantomatic pe pleoapele lui închise, cu Babe alături de el în patul ei, fără să o mângâie, fără să o pătrundă, însă aparținându-și în întregime unul altuia, astfel încât ieșea din vis plângând și se trezea înfricoșat, închis iarăși într-una dintre camerele de hotel ale copilăriei lui, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu tot trupul năclăit de sudoare, cu gura uscată ca iasca, încât nu putea să își strige deznădejdea care îl umpluse, îi urca pe gât și îi bubuia sub țeastă.

Ei, și ce?!

Uneori se încrucișă cu celelalte lebede. Nu puteau să-l împiedice să meargă la spectacolul de gală anual de la Metropolitan, nici măcar să fi încercat. Într-o zi s-a nimerit să dea Gloria peste el în liftul de la Bergdorf. Când a intrat în cabina ascensorului nu fusese atentă. După ce l-a văzut, a spus cu răceală „Bună ziua, Truman“ și asta a fost. Apoi s-a întors, astfel încât el nu mai putea să-i vadă decât profilul sublim, fața sculptată delicat și gâtul de lebadă. Privirea îi fulgera, gâtul îi era încordat, dar n-a mai rostit nici o vorbă. El a ieșit la etajul următor și a luat un ascensor care cobora, a fugit în stradă și s-a proptit de marginea artezienii Pulitzer din fața hotelului Plaza fără să se ferească de picăturile care îi stropeau costumul de in și fără să își amintească în ruptul capului ce căuta la Bergdorf. Apoi și-a pus ochelarii negri și a defilat cu gesturi teatrale de-a lungul holului de la Plaza, până în fund, la Oak Room Bar, unde a consumat șase cocteiluri Martini, după care a fost dus pe sus până la un taxi.

Într-o bună zi, îi trecuse prin cap să-i trimită o telegramă lui Slim: „Big Mama, eu m-am hotărât să te iert“. Cine ar fi rezistat la așa ceva? Sigur nu Big Mama, cea plină de haz și de iubire pentru True Heart, pentru Inima ei Credincioasă! Dar n-a avut parte decât de tăcere.

Bântuia locurile care îi erau și acum dragi – Tiffany, Plaza, Bergdorf, 21. Adevărul e că nu putea să sufere Studio 54, unde era prea cald și muzica îi rănea urechile. Însă oriunde s-ar fi dus în Manhattan, nu întâlnea decât priviri glaciale. Era victima aceleiași *rupturi* sociale, onorată de ani și ani, pe care el însuși o practicase de nenumărate ori.

Însă nu și Babe, niciodată ea, și-a adus el aminte. Nu, Babe fusese întotdeauna mult prea binevoitoare ca să-i facă una ca asta cuiva, indiferent cine ar fi fost. El se tot întreba cum o ducea. Îi ajunsese la urechi că nu era deloc mai bine. Luase de zeci de ori pe zi receptorul telefonului cu gândul să o sune. Dar îl pune la loc, căci nu se simțea în stare.

Apoi, într-o zi, a revăzut-o.

Notă

[56](#). Spre sfârșitul anilor '70, Studio 54 era un renumit club unde se întâlneau actori, designeri, artiști etc., printre care Roy Halston Frowick, Liza Minelli, Bianca Pérez-Mora, fosta soție a lui Mick Jagger.

Capitolul 22

„A fost odată o bătrână care trăia într-un pantof...”

Nu, nu putea fi ea femeia pe care o văzuse odată, la ora prânzului, la Quo Vadis. Nu, asemenea arătare nu putea fi Bobolink, oricum, nu făptura aceea șubredă, îmbătrânită și atât de uscată încât, pentru prima oară în viața ei, nici hainele nu mai stăteau bine pe ea. Nici o croială, oricât de ingenioasă și de costisitoare, n-ar fi izbutit să îndepărteze asemănarea cu o cămeșoaie de purtat într-un spital.

Și totuși era Babe. Frumusețea ei încă mai iradia discret în spatele măștii crunte a suferinței. Cum nici unul dintre noii lui așa-ziși prieteni nu se trezea înainte de ora trei după-amiază, Truman era singur la masă. Când a văzut că se apropie, inima a început să-i bată nebunește. Pentru prima oară după luni de zile s-a simțit întreg, perfect și frumos. La fel de frumos cum se simțise odinioară alături de ea.

— Bună, Babe. Se ridicase cu șervetul de masă strâns în mână transpirată.

Babe s-a oprit. Era împreună cu sora ei, Betsey, care i-a aruncat de sus o privire lui Truman de parcă ar fi vrut să-l mănânce de viu.

— Bună, Truman. Babe nu l-a privit, nu l-a întâmpinat cu surâsul ei voios, încântat, așa cum obișnuia.

A fost odată...

— Eu... Babe, eu pentru tine am făcut-o, a bolborosit el, chiar dacă ea nu se arăta deloc dornică să afle și altceva despre el decât ce avea în farfurie. Numai pentru tine am făcut-o, a continuat el. Voiam să știi asta.

Babe și-a coborât privirea, iar Truman a observat că, timp de câteva clipe, i-au tremurat umerii. Însă, când și-a îndreptat chipul spre el, era din nou ea, frumoasa lui Babe, *a lui*. Singura femeie, ba nu, nu, singura ființă pe care a iubit-o el vreodată! Chiar mai mult decât pe mama lui. Descoperirea asta l-a zguduit.

În clipa aceea, ochii ei fermecători scânteiau de compasiune și erau plini de înțelegere. Înțelegere a tainelor împărțite, asemenea unui cod secret între

doi prieteni. Calzi și recunoscători.

— Știu, a șoptit, ferindu-se de Betsey, cu intenția ca glasul ei să nu ajungă decât la el. Iar el a trebuit să se încline ca să nu piardă vreo vorbă. Știu. Și îți mulțumesc, a adăugat ea.

Nu era întru totul sigur că auzise bine. I s-a părut că asta i-a zis. Și-a dorit să-i fi zis asta. „Doamne, fă să fie adevărat, acum și în vecii vecilor. Amin.“

De-acum era departe, aluneca trasă de sora ei, distinsă ca întotdeauna, totuși încetișor, fiecare pas bine socotit, o sfidare a morții. Își ținea spatele incredibil de drept. Nici măcar o clipă nu s-a întors să-l privească. Astfel încât, până la urmă, el a rămas cu îndoiala în suflet.

— Babe, a șoptit el ca pe timpuri, încredințat că, în ciuda vacarmului produs de râsete și de trâncăneli, ea ar auzi, s-ar opri, l-ar vedea, s-ar întoarce și l-ar lua cu ea. Numai că n-a fost să fie așa. Iar el s-a răsucit la întâmplare, ca un orbete, și a resimțit pe pielea lui arsura privirilor furioase și muștrătoare ale celor din jur. Urechile îi țuiiau de sâsâieli și de rânjete sarcastice, batjocoritoare. S-a prăbușit pe scaun, a vărsat un pahar cu apă, iar tacâmurile s-au răsturnat pe covorul plușat. Inima își potolise bătăile, dar acum găfâia, de parcă plămânii nu își mai făceau treaba. Îi intrase frigul în oase, era learcă de sudoare și se legăna într-o parte și-ntr-alta, neajutorat de parcă plutea pe o mare agitată, cu amarele desprinse de țărni. Neiubit.

Uimit de ce i se întâmpla, l-au năpădit lacrimile, băloase, scârboase, iar din inima lui zdrențuită pe care până atunci nu înțelesese că o are, a țâșnit o șoaptă ca un răcnet: „Babe, Babe, Babe“, iar un *maître d’hotel* l-a apucat de un braț și l-a purtat afară din restaurant, cu grijă, să-l ferească pe cât se poate de priviri indiscrete. Proprietarul a mormăit ceva despre nota de plată, dar lui Truman nu-i mai păsa de nimic.

A înțeles că nu avea să o mai vadă vreodată.

Capitolul 23

„Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți...”

Care-au fost ăia? Care naiba? Asta ar fi dorit Babe să afle în zilele în care se simțea în puteri să deschidă gura și să spună vreo vorbă urâtă. Pentru că ea nu făcea parte dintre ei. Nici vorbă de așa ceva! Viața nu era o poveste cu zâne, orice i-ar fi spus maică-sa. Nu se găsea nici un prinț să o sărute și să o trezească din coșmarul prin care trecea.

Avusese ea un prinț. Odată ca niciodată.

Nu era bărbatul înalt, ușor gârbovit acum, cu umerii căzuți sub povara regretelor, cu câteva fire de păr argintiu, care stătea lângă pat și o ținea de mână stropind-o cu lacrimi. Nu, Bill nu era prințul ei. Fusesse el oare vreodată? Poate odinioară, când îi promisese mântuirea prin bogăție, când întemeiaseră un parteneriat fabulos, destinat să fie obiectul invidiei tuturor. Atunci, poate. Când pentru ea nu aveau importanță decât faima, avuția și poziția socială. Când continua să fie întru totul fiica mamei sale.

Dar apoi întâlnise un altul. Un prinț blond, adevărata ei iubire. Și-au împărtășit toate secretele, și-au deșertat până și fundul sufletelor și se pregăteau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Ba chiar stătuseră de vorbă despre faptul că ea avea să trăiască desigur mai mult decât Bill, așa că ei puteau rămâne unul cu altul, puteau să fie una dintre acele perechi înduioșătoare de bătrânei care încă se țin de mână, care încă dansează seara, când umbrele încep să se lungească, iar vechiul fonograf scârțâie *Valsul din Tennessee*.

Asta era povestea pe care și-o tot spusese între ei, după ce prima, cea despre felul cum se cunoscuseră, nu le mai ajungea, iar viitorul le era mai aproape decât trecutul, dar nu se înfățișa mai puțin aurit.

Însă acum ea pleca și Bill rămânea. Iar Truman nu avea cum să-i stea la căpătâi și să o țină de mână, chiar dacă ei i se sfâșia inima de dor după mângâierile lui; asta își dorea cu disperare, ba chiar se temea că o spunea cu voce tare în clipele când se pierdea pe sine, când medicamentele nu-i mai alinau durerea și nu-i alungau spaima că n-ar mai fi în stare să respire și că

se sufocă. Avea acum nevoie de Truman așa cum avusese în copilărie nevoie de tatăl ei când îi era teamă, când simțea că are de întâmpinat ceva groaznic, amenințător, și n-ar fi izbutit să-i facă față dacă rămânea singură.

Dar nu mai putea să-l aibă alături pe Truman, nu mai voia să-l aibă alături pe Truman. Truman o trădase, îl trădase pe Bill, trădase familia creată de ei. „*Noi rămânem uniți. Rufele murdare se spală în familie. Familia înainte de toate, familia-i totul.*” Cuvintele mamei ei continuau să aibă mai multă greutate decât orice, decât orice sentiment, decât orice elan, decât orice dorință. Decât orice compătimire.

Dar undeva, îngropat în adâncul inimii, Babe mai păstra ceva.

— Noi l-am trădat, îi spusese lui Slim într-una din zilele ei bune, când se simțea suficient de în putere cât să se sprijine de perne, îmbrăcată cu o jachetă de toată frumusețea, una matlasată cu satin, și în stare să primească pe cineva pentru o vizită de doar câteva prețioase minute. Asta se petrecea când medicamentele nu-i tulburau simțurile, nu o amețeau într-atât încât să nu mai știe pe ce lume se află, dacă e zi sau noapte, dacă are cinci ani ori douăzeci și cinci ori cincizeci și cinci, dacă nu e cumva Alice în Țara Oglinzilor, sau Tweedledum, sau Tweedledee, dacă e sănătoasă ori bolnavă.

— Oare despre ce vorbești acolo? Slim era așezată pe un scaun lângă pat. Mâinile ei nu își găseau liniștea fără obișnuita țigară. Babe insista să-i fie tratați oaspeții ca mai înainte, însă cei mai mulți nu își îngăduiau să și fumeze. Așa că, în loc de țigară, Slim își contempla manichiura și o privea încruntată. Ce naiba vrei să zici cu asta, Babe?

— Mi se pare... Mi se pare că măcar o parte din toată povestea asta a avut ca scop să ne pună la încercare, să se asigure că ținem la el. Că ținem la el cu adevărat. Iar asta, pentru că, dacă ții cu adevărat la cineva, ești gata să ierți, orice s-ar întâmpla. Iar noi n-am făcut față încercării lui. N-am ținut la el într-atât.

— Aiurea! Tu ai ținut enorm la el.

— Da. Însă... Poate că nu. Oricum, nu așa cum s-ar fi convenit. Poate că nici n-am putut vreodată să iubesc pe cineva cu adevărat. Poate că nici nu sunt în stare, pur și simplu!

Babe avea ochii uscați, vocea slabă, dar liniară. Slim și-a dat seama că nu căuta vreo compătimire. Prezenta calm un fapt de seamă al vieții ei, unul

pentru care trebuie că suferise teribil ca să ajungă, în cele din urmă, să îl înțeleagă cum se cuvine. Prietena ei trecuse în ultima vreme prin chinurile iadului. E posibil să fi fost așa toată viața ei, însă nu dezvăluise nimic. Pentru că, desigur, nu-i stătea în fire să o facă. Babe Paley n-ar fi putut să lase să se vadă nimic altceva decât că duce o viață demnă de invidiat.

— Eu cred că te înșeli, Babe. Nu-i căuta scuze lui Truman. Ticălosul ăsta nu merită.

— Ba da, merită. Noi toți merităm, Slim. Într-o bună zi ai să înțelegi și tu asta.

Babe s-a sprijinit mai bine și a închis ochii. Slim se întreba dacă n-ar fi fost momentul să plece. Numai că Babe a deschis iarăși ochii. Acum, când începea să privească dincolo de mărunțișurile înconjurătoare, avea o privire mai gravă și mai plină de atenție decât de obicei.

— Știi, am pus totul la punct, a spus.

— Despre ce vorbești?

— Despre funeralii. Recepția de după ceremonia funerară. Meniul e alcătuit. Florile, totul. N-aveam cum să las toate astea în grija lui Bill sau a copiilor. N-am vrut să le dau bătaie de cap. Secretara mea a primit toate instrucțiunile necesare, însă am vrut să fii și tu la curent. Ea se ocupă de toate amănuntele. Firma de catering și cea a furnizorilor de flori au fost încă de pe acum angajate.

— Dumnezeuule! Babe, dragă! Slim tremura. Babe a zâmbit, i-a întins mâna, iar Slim i-a luat-o orbește, cu ochii înlăcrimați.

— Nu e grav, Slim. Așa am vrut să fac. Mi s-a părut... Mi s-a părut corect. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Tata era doctor, ții minte? Știu tot ce se întâmplă și ce se va mai întâmpla. Nu-mi fac iluzii privitoare la moarte. Facem ce e de făcut, ce e drept și important, atâta vreme cât trăim. Nu după.

Slim a tras aer în piept, s-a înecat cu cine-știe-ce mizerie din gât, a început să tușească, ba chiar a făcut o adevărată criză de tuse și nu i-a trecut fără un pahar de apă. Când s-a potolit, o dureau pieptul, iar lacrimile îi curgeau șiroaie. Babe râdea în tăcere.

— De la mine se așteaptă să fac asemenea crize, nu de la tine, a tachinat-o în glumă. Privirea îi licărea, așa cum se întâmpla adesea, când o stârnea

Truman, spre plăcuta surpriză a celor din jur.

— O să-mi lipsești, a bolborosit Slim. Apoi și-a dus mâna la gură, îngrozită că a putut să scoată asemenea vorbe.

— Știu. Babe a încuviințat. Ba chiar a dat impresia că era ușurată să le audă. În ce te privește, dragă Slim, ai să te descurci de minune! Știu lucrul ăsta despre tine și nu mă îndoiesc nicidecum de el. Tu ești o supraviețuitoare.

După ce i-a sărutat obrazul neted, dat cu cremă și impecabil machiat, Slim a părăsit-o pe Babe cu o șoaptă:

— Culcă-te puțin, draga mea.

Tot timpul cât a traversat holul, cât s-a oprit să-l salute pe Bill, care zăcea prăbușit într-un fotoliu nu departe de camera lui Babe, să-l sărute și să-l îmbrățișeze ca pe un copil, cât era el de mare, să-l strângă la piept câteva momente și să-și șoptească unul altuia vorbe de mângâiere fără prea mare înțeles, Slim s-a întrebat ce a vrut Babe să spună cu acele vorbe.

„Tu ești o supraviețuitoare“, spusese Babe. În glasul ei nu se simțise pic de emoție și nici vreuna din lacrimilor vărsate de Slim la auzul acelor vorbe.

Ce voia să spună cu asta? Slim și-a zis că n-avea să afle niciodată, însă a străbătut-o un fior de teamă pe șira spinării. S-a întors spre Bill, i-a trecut prin minte să-l întrebe, dar și-a dat seama că nu era deloc momentul potrivit pentru așa ceva. Bill era distrus, măcinat de un sentiment de vinovăție atât de copleșitor, încât ar fi putut să dărâme Empire State Building. Firește că nu se cuvenea să adauge la cântar. Nu era genul ăla de femeie; una care să se folosească de nenorocirea altuia pentru a atrage atenția asupra propriei persoane.

Odată ce totul se va fi sfârșit, o să rămână destul timp și pentru întrebări. Mult prea mult timp. Mult prea mult timp fără Babe, fără Truman, fără mărinimie, fără eleganță și, vai Doamne, fără pic de haz.

O viață mohorâtă și plină de plictis.

*

Babe s-a trezit într-o dimineață, incredințată că e pentru ultima oară când se trezește. Fusese mult prea istovitor să iasă din apele întunecate ale

somnului și nici nu întâmpinase cu bucurie primele gânduri și raze ale soarelui, o altă zi de-a lungul căreia să stea întinsă ca o mostră de analizat, sub ochii membrilor familiei, strânși în jurul ei și atenți să îi numere fiecare suflare.

A făcut un semn infirmierei și i s-a adus o oglinjoară instalată pe un stativ împreună cu o tavă plină cu cosmetice. Astfel încât Babe Paley și-a făcut pentru ultima oară machiajul, cu calmul dintotdeauna pretins de ceremonia săvârșită în fața oglinzii. A început cu fondul de ten, aplicat cu un burete care tremura de parcă ar fi fost cât un bolovan de greu, cu toate că între degetele ei descărnate, reci și amorțite, nu cântărea mai nimic. Nu s-a ferit de spaimă în fața ruinei care o privea din oglindă. Nu se îndoia că va izbuti să ascundă dezastrele produse de boală și de trecerea vremii, știa că frumusețea avea să iasă la iveală pentru ultima oară, asemenea fluturului care își părăsește crisalida. A fost nevoită să facă pauze la răstimpuri și să mai tragă vreo gură de aer prin masca de oxigen, să se odihnească între aplicarea fondului de ten și a fardului de obraz, între ele și anticearcăn, urmat de fardul pentru pleoape, cu straturi greu de aplicat și, în cele din urmă, un liner. Cu dinții strânși, cu hotărâre neclintită, a reușit să-și potolească o vreme tremurul mâinilor, astfel încât dunga întunecată de pe marginea pleoapelor să iasă dreaptă și netedă. Când a lăsat din mână cu un oftat periuța pentru liner, s-a simțit de parcă ar fi câștigat o bătălie, ultima bătălie. Acum era gata.

Puteau, în sfârșit, să intre toți: Bill, Tony, Amanda, Bill Junior și Kate, fetița cheală de odinioară, spre care, pe atunci, abia dacă putea să arunce o privire, pentru că propriile ei defecte erau atât de vădite la acel copil. Acum Kate era o tânără femeie furioasă, iar Babe a simțit că n-ar fi dorit să fie acolo, lângă ea; încă nu era gata să își ierte mama pentru că nu se ocupase îndeostul de ea, dar Babe n-o condamna. De fapt, lui Babe chiar nu-i păsa cine o veghea, dar nu se îndoia că fiica ei, Kate, ar fi regretat toată viața dacă n-ar fi fost și ea acolo. Babe și-a amintit de ziua când stătea la căpătâiul lui Gogs în ultimele ei clipe. Era indiferentă, ba chiar plină de resentimente, dar era acolo.

Făcuse ce se cuvenea să facă.

— Unde e Truman? Auzise vorbe, însă cum era prea copleșită de oboseală să le fi rostit, se vede că-i ieșiseră din inimă. Era istovită, sleită, la capătul puterilor. Erau toți lângă ea, dar nimeni cu ea; niciodată nu se simțise mai singură. Niciodată... dinainte de...

Nimeni n-a răspuns la întrebare, iar Babe s-a întrebat dacă o auzise careva. Nu trebuia să întrebe, n-a vrut să întrebe. Nu trebuia să-i lase să priceapă cât de importantă era pentru ea prezența lui. Momentul era al lor – al soțului ei, al copiilor ei. Îi întrezărea printre pleoape tremurânde, cu ochi roșii, cu fețe goale de orice expresie. I-a simțit apropiindu-se, luându-i mâinile în mâinile lor, mângâindu-i umerii, însă nu era destul. Îi era frig, aluneca, era singură, așa de singură.

Apoi n-a mai fost.

*

Ore întregi a rămas Bill acolo ținând-o de mână. Copiii s-au mai fâțâit, au mai ieșit, au mai intrat, dar el a rămas acolo. Bill Paley, titan al consiliilor de administrație, rege al transporturilor aeriene, a rămas cu mâna în mâna rece și descărnată a soției lui, multă vreme după ce ea a încetat să mai respire. Arăta frumoasă ca întotdeauna, ca un tablou de Modigliani, ca o sculptură italiană tăiată în marmură. Murise urându-l, n-avea nici o îndoială. Urându-l și iubindu-l pe Truman. Îi lăsase însă privilegiul soțului îndurerat. Pentru o ultimă oară îl apăra, cu păcatele lui cu tot, și îi îngăduia să fie privit așa cum dorea, nu așa cum era.

Așa a fost Babe, își spunea. Îi orânduise viața până la sfârșit, cu grație, cu atenție.

Capitolul 24

Truman a aflat despre moartea ei din *Times*. „Barbara Cushing Paley ne-a părăsit la vârsta de 63 de ani. Arbitru al eleganței de-a lungul a trei decenii. Un simbol al bunului-gust.“

N-a putut să își stăpânească un zâmbet când a citit. În ciuda protestelor ei, Bobolink se delectase cu propria imagine, muncise din greu să o creeze și să o mențină, mult mai mult decât muncise el vreodată la o carte. Fiecare minut al fiecărei ore din fiecare zi îl folosisese pentru cultivarea stilului personal și pentru perpetuarea mitului. El admirase asta la ea întotdeauna, chiar dacă Jack și alți câțiva pretindeau că nu e decât superficialitate.

— N-ai priceput nimic, îi spunea el mereu, luându-i apărarea. Ea e o artistă, la fel ca tine, ca mine. Își dedică viața creării frumuseții. Numai că produsul muncii ei e ea, nu un tablou, o sculptură sau o poezie. Ce-i rău în asta?

Nu fuseseră în stare să înțeleagă nici amicii lui artiști, nici colegii lui de breaslă, scriitorii, cei pe care-i cunoscuse cu ani în urmă în colonia de artiști de la Yaddo, „contemporanii“ lui, cum insistau să fie numiți, suflete serioase, plicticoase, care nu-și permiteau un mic dejun la Quo Vadis decât dacă plătea editorul. Dar ei nici pe Truman nu îl înțeleseseră vreodată. Erau geloși, asta-i tot. Invidioși. Verzi de invidie, adevărate smaralde.

Știuse că Babe era pe moarte. Oare nu se obișnuise cu ideea că împăcarea lor nu era cu putință? Oare nu se purtase ca un băiat cuminte, cu stoicism? Oare nu încetase el să mai dea telefon, să mai trimită telegrame, oare n-o lăsase el să moară în pace?

Nu știuse el că n-avea să fie invitat la înmormântare? Se hotărâse să își petreacă acea zi meditând liniștit în apartamentul lui, înconjurat de obiectele cumpărate de ea de-a lungul anilor: prespapieuri de la anticariat pentru colecția lui, un tablou ici, un bibelou colo, covorul oriental din hol, butonii de rubin, mărunțișuri caraghioase care îl amuzaseră, cum era, de pildă, o eșarfă cu un imprimeu de mici Elvis cu chitara, pentru că Truman ridicase ochii la cer cândva, mormăind: „Băiatul ăsta din Memphis mă pune cu

adevărat în mișcare!“ Dar când ziua aia a sosit, n-a mai putut să se dea jos din pat. Era copleșit de o disperare mai mare decât bunele lui intenții. S-a uitat la acele bune intenții zburând pe fereastră, lipsite de greutate, fluturând, niște lucrușoare caraghioase, gonite de rinocerii care i se instalaseră pe piept. Așa că a întins mâna după ceva de băut; sticla de votcă era pe noptieră.

Curând, după ce băuse îndeajuns ca să fie în stare să alunge rinocerii din pat, a aruncat niște haine pe el, apoi s-a înfășurat cu o capă neagră, ca o costumăție de operă. Ceva i-a atras privirea într-un colț al sertarului, o pată de culoare. Era floarea portocalie cumpărată într-o piață din Jamaica în acea minunată, superbă zi petrecută cu ea, când cerul era azuriu, soarele, un vis auriu strălucitor și toată lumea zâmbea, li se vedeau dinții albi, iar aerul era încărcat de miros de iasomie și de parfumul lui Babe. Care anume? A, da! Vent Vert, boarea aceea proaspătă de verdeață.

Când a luat floarea, decolorată și cu conturul petalelor zdrențuit, i-au tremurat mâinile. Cu degete dolofane și nepricepute, a izbutit să o fixeze pe capă, dar numai după ce s-a înțepat cu acul în degetul mare. A supt picătura de sânge și s-a mirat întru câtva, pentru că i s-a părut lipsit de gust. „Ce chestie, sângele meu nu mai are nici un gust! L-am diluat cu votcă până și-a pierdut tăria!“

A ieșit din apartament împleticindu-se, a intrat în lift, a coborât și s-a oprit în brațele portarului. A bolborosit că are nevoie de un taxi.

— Unde mergeți? a întrebat portarul.

— Manhasset.

— Long Island?

— Unde-n altă parte?

Portarul a ridicat din umeri, a telefonat și, în cinci minute, a sosit un taxi în fața intrării.

Truman i-a dat șoferului un pumn de bancnote și a spus:

— Biserica episcopală a lui Hristos, din Manhasset.

Șoferul a băgat banii în buzunar și au pornit. Uneori privea în oglinda retrovizoare, întrebându-se dacă acest client al său era chiar Truman Capote. Fața rozalie, buhăită, pălăria neagră, capa neagră de operă, floarea ca o flăcăruie, toate se potriveau, firește, cu gustul unui poponar. Dar ochii

nu i se vedeau din pricina ochelarilor rotunzi de soare, așa că nu putea să fie sigur.

— Hei, sunteți cumva Truman? Nu mai suporta, ținea cu tot dinadinsul să afle.

— Da, eu ssssuunt, a răspuns Truman cu limba între dinți, sâsâind ca un șarpe. Sssunt eu, ssssigur că eu sssunt.

— Așa ziceam și eu! Și n-a mai deschis gura până când i s-a cerut să staționeze în fața unei prăvălii cu băuturi, mulțumindu-se atunci să zică doar: S-a făcut! Și a așteptat câtă vreme Truman s-a dus și s-a întors cu o sticlă de votcă.

— Dă-i bătaie, a zis Truman.

Și a pornit.

— De ce s-or fi strâns atâtea mașini? a întrebat șoferul când s-au apropiat de biserică pe o alee împrejmuită de copaci, unde se buluceau limuzine, sedanuri și taxiuri. E vreo nuntă?

— Nu! Truman i-a cerut șoferului să oprească și să aștepte. A coborât cu sticla în mână. S-a uitat pe furiș de jur împrejur. Arăta de parcă ar fi vrut să își bage capul sub capă, ca o broască țestoasă, apoi a dispărut în umbra unei mari glicine.

Șoferul a coborât geamul; era cald în acel iulie al lui 1978 și se mira că Truman suporta capa.

Truman, bine ascuns, i-a privit pe cei adunați pe trotuarul din fața bisericii. Se îmbrățișau, se pupau în vânt ca să nu-și strice machiajul, se ștergeau la ochi... Printre alții, se remarca Diana, *divina doamnă V*, într-o ținută senzațională: o rochie brodată, cu mâneci lungi, cu un guler roșu-mandarin. Mai erau acolo Betty Bacall, Kay Graham, până și Kenneth și, de bună seamă, toate lebedele lui, Slim, Marella, Gloria, Pam și C.Z. Ce scârbe! Ce frumuseți! Pe cine oare or fi bârfind ele? Or fi jelind-o pe Babe? I-or fi simțind lui Truman lipsa așa cum o simțea el pe a lor? L-or fi urând așa cum le ura el? Le ura, pentru că erau idioate, halucinant de idioate, incapabile măcar să priceapă cine era el, de fapt.

— Cine altul v-a *făcut*, dacă nu eu însumi? Pentru mine n-ați fost decât *materie primă*. Iar eu v-am tras pe sfoară, mi-am bătut joc de voi, și-a șoptit

el în barbă. Pe cât i se păruse de insipid sângele, pe atât de acide îi erau vorbele.

Uitându-se la ele cum simulau pupături și își scuturau magnificele capete – Doamne sfinte, pentru un turban ca al Gloriei îți venea să-ți dai viața când vedeai, până și de la distanța unde se afla el, piatra prețioasă montată pe el, mare cât un ou de struț –, i se părea că tot ce era în jur seamăna cu balul lui, că totul se repeta cu aceiași actori, numai că de data asta erau toți în negru. Un bal în negru. Iar el primise bila neagră a excluderii din lumea lor! L-a apucat râsul și a mai tras o dușcă din sticlă. Își simțea stomacul ca o cadă cu lavă în clocot; totul fierbea în el și dădea pe dinafară. A râgâit, dar și-a ascuns gura cu mâna, cu toate că se găsea de partea cealaltă a străzii, ascuns de o glicină, și nu putea să-l zărească nimeni.

Sicriul a fost scos din biserică, urmat de Bill, cu mâinile încleștate în față, cu capul înclinat. Truman l-a cercetat un moment și i-a aplaudat în tăcere performanța. E drept că avea înfățișarea unui om pustiit. El s-a întrebat însă dacă nu cumva ticălosul n-avea să agațe pe cineva chiar la masa de după înmormântare.

Apoi l-a dat uitării pe Bill. Și-a jurat în barbă să nu se mai gândească niciodată la el, la Marele Bill, la Marele Tată Alb. Privea sicriul mic, acoperit de flori și purtat pe umerii unor bărbați pe care nu i-a recunoscut de la depărtare, poate că erau nepoți și veri de-ai lui Babe. Nu mai avea ochi decât pentru sicriul acela unde era ascuns tot ce fusese mai bun în el însuși, iar acum avea să fie îngropat adânc în pământ. În curând venea toamna, apoi iarna, zăpada avea să acopere până și ultima urmă din singurul lucru bun de care avusese parte vreodată. Sunete urcau din adâncul ființei, gemete, melodii triste, cântece de leagăn născute într-o inimă sfâșiată, iar el se legăna, se tot legăna, abia acum pe de-a-ntregul conștient de pierderea iubirii, de farmecul ei risipit, de nenorocita ei încheiere hotărâtă de soartă și de boală.

Nu era vina lui, nu era a ei. Era pur și simplu întregul univers care fusese hotărât să-i despartă unul de altul, așa cum se întâmplă cu toate marile iubiri. Romeo și Julieta. Tristan și Isolda. Truman și Babe.

Iar acum ardea în flăcările iadului pentru că nu i se îngăduise să vină să își ia rămas-bun de la ea, și i se depăna în minte aceeași veche poveste,

aceeași placă de patefon zgâriată care se tot învârtea, iar și iar, la nesfârșit, și îi repeta întruna că n-a fost destul de bun, că n-a fost destul de bărbat, că, la urma urmei, n-a fost destul de bun nici pentru ea. Pentru nimeni. Ia uitați-vă la el cum stă locului, cum se smiorcăie, cum se pișă pe el, cum se îneacă în votcă și în lacrimi, din nou singur. Tot singur. Mereu singur.

Truman n-a pierdut din ochi sicriul până când a dispărut în dric. Unul dintre purtători s-a împiedicat, dar nu a lăsat sicriul, și a fost cât pe ce să alunece împreună cu el în carul mortuar. Când, în cele din urmă, ușa s-a închis, lumea aceea simandicoasă s-a instalat pe banchetele din spate ale limuzinelor și ale taxiurilor, iar procesiunea a pornit. Truman a rămas nemișcat, înțepenit de frig, cu toată strălucirea soarelui. Nu era mai mult decât un gol de spaimă în care zornăia ceva rece și sfărâmicios – o fi fost inima lui ori cioburile sticlei de votcă de mai înainte –, iar el habar n-avea ce să mai facă. Acum era Vivian Leigh în secvența de la sfârșitul filmului *Pe aripile vântului*, o cățea plină de remușcări și cu urme de lacrimi pe obraji.

„Vai, Rhett! Unde să mă duc? Ce să fac?”

— Grea zi, hm, Truman?

Truman a clipit ca să vadă mai bine. În fața lui era șoferul.

— Nu-i asta replica, drăguțule!

— Ăăăă?

— Las-o baltă!

— Hai să mergem acasă, Truman, ce zici? Nu arăți prea bine.

— Nici tu, i-a întors-o Truman fără răutate. Sughița, tremura din pricina băuturii, a pierderii, a amărăciunii, așa că l-a lăsat pe șofer să-l urce în mașină.

— Hai acasă, frățioare.

În vreme ce taxiul întorcea pe strada rămasă pustie, Truman, turtit de băutură, năpădit brusc de căldură și leoarcă de sudoare, s-a rezemat de spătarul banchetei, iar când a azvârlit de pe el capa neagră, a strivit floarea din piept. Apoi a închis ochii și a adormit. După o oră, când i-a deschis, ajunsese pe Fifth Avenue.

— Ia spune, a gângurit el frecându-și pleoapele, tu trăiești de unul singur? Ochii lui i-au întâlnit pe-ai șoferului în oglinda retrovizoare. Era în

ei o scânteie de curiozitate pe care Truman o tot văzuse în ochii heterosexualilor cărora o celebritate le făcea brusc o propunere.

Șoferul și-a arătat părerea de rău cu un surâs strâmb.

— Nu, a răspuns.

— Păcat, a replicat Truman cu ochii închiși, resemnat să rămână singur, acum și-n vecii vecilor. Și a mai tras o dușcă de votcă. Pentru că asta l-ar fi sfătuit Mama să facă.

*

— Eram aproape încredințată că Truman avea să își facă apariția, a șoptit Pamela.

În ciuda faptului că se aplecaseră toți să audă ce spune, n-a mai fost nimeni întâmpinat de decolteul ei, pentru că prilejul solemn ceruse să fie acoperit cu dantelă neagră italienească.

— Dacă ar fi făcut-o, Bill în persoană l-ar fi zvârlit cât colo! Gloria sorbea vinul ireproșabil ales de Babe pentru acea ocazie, un Pouilly-Fumé de Ladoucette, vinul ei preferat.

Erau la Kiluna împreună cu Babe. Ea era acolo în fiecare floare, în fiecare valet în sacou alb, în fiecare șervet îndoit cu gust, în fiecare sunet susurat de difuzoarele de afară, până și în ciripitul păsărilor, în mirosul freziilor, al crinilor, al trandafirilor, ea era pretutindeni.

Femeile erau așezate laolaltă. Soții îl înconjurau pe Bill, formau un cerc tăcut de paznici puternici și bogați care îl protejau de ceva greu de numit, însă, prin asta, nu mai puțin amenințător, așa cum simțeau toți. Amenințarea aceea venea din partea femeilor, după cum ar fi descoperit ei dacă ar fi fost în stare să gândească ceva mai limpede. Erau de pe acum femei grijulii prin preajmă, pândind, așteptând să spună recentului văduv o vorbă înțelegătoare, să îl asigure că erau acolo pentru el, că ar fi fericite să-i aline durerea la o cină liniștită, în doi, în vreo seară, oricând s-ar fi simțit dispus.

— Cred că Babe n-ar fi avut nimic împotrivă dac-ar fi venit Truman, a zis Slim. Toate au rămas cu gura căscată, scandalizate. Nu, nu, chiar așa! Știți ce a spus înainte să moară?

— Nimic despre el, cel puțin nu mie. Știți, eu am văzut-o cu o zi înainte, a spus Gloria cu răceală.

— Eu am văzut-o chiar în seara dinainte, a precizat Pamela.

— Eu eram la Palm Beach, a zis C.Z. posacă. Dar în seara aia am sunat-o.

— Mă rog, le-a întrerupt Slim. Mie mi-a spus că ea l-a trădat pe Truman, și nu invers.

— Nu! Toate trei au rămas din nou înlemnite.

— Da, da! A spus că el credea că ținem la el, că de-ar fi fost așa, i-am fi iertat orice. Că ne-a pus la încercare, ca să vadă dacă într-adevăr țineam la el. Numai că l-am dezamăgit.

— Eu n-am spus niciodată că țin la el! Gloria era consternată, mușchii feței i se contractau fără voie. Cum îndrăznește?! Era amuzant, asta-i tot! Amuzant, o vreme. Talentat, da, desigur, dar a fost odată ca-n povești. Și nu mai e! Iar Babe e... în sfârșit, a fost, a fost o proastă, o proastă cu inima mare, dacă a crezut altceva. El ne-a trădat. *Finit!* Spun asta fără să-i vorbesc de rău pe cei care nu mai sunt printre noi. Și și-a făcut o mare cruce.

— Știți ce cred eu despre toate astea? a zis C.Z. tăgănat. Celelalte au înțepenit în așteptarea părerii ei, pentru că știau prea bine ce avea să le spună. Doar voi sunteți de vină, nu Truman. Eu îl găsesc al naibii de amuzant, mă rog, poate că nu chiar, în ultima vreme, dar pe-atunci da, cu toate că m-a dus la Studio 54. De-a dreptul excitant, dar nu m-aș întoarce acolo. Vreau să spun că eu nu i-am povestit niciodată ceva important despre mine. Nimic! Am stat cu el la glume, așa că n-a avut cum să-mi folosească vorbele. Așa ar fi trebuit să faceți și voi.

Slim a băgat de seamă că Gloriei îi înțepenește gâtul și că începe să se încurce în tacâmuri.

— Aduceți-vă aminte de ce suntem aici, fetelor, a sâsâit. Suntem aici pentru Babe. *Pentru ea.* N-ar fi trebuit să aduc vorba. Nu mi-o luați în nume de rău!

Gloria s-a ridicat de pe scaun și, înălțată pe vârful picioarelor, s-a întins. A simțit însă o pocnitură la un genunchi, așa că s-a așezat la loc.

— Într-un fel, Babe a avut noroc, a zis ea cu privirea pierdută în paharul cu apă. Se gândea la norii care se adunau și, în curând, aveau să alunge soarele.

— Vai, Gloria! Ce spui tu acolo? Marella a dat din cap nedumerită.

— Nu avea decât şaizeci şi trei de ani. A plecat cu frumuseţea mai mult sau mai puţin neatinsă. Gloria zâmbea cu tristeţe. Ea n-o să fie bătrână. Ca naiba de bătrână...

Au tăcut şi fiecare şi-a privit mai întâi propriile mâini, apoi pe ale prietenelor. Pe vremuri îşi comparau în tăcere inelele, şi giuvaierurile, şi brăţările; acum îşi comparau venele umflate, ridurile şi petele de bătrâneţe.

— Cât timp credeţi că o să reziste înainte să se recăsătorească? a întrebat C.Z. cu ochii spre Bill, la masă, înconjurat de prietenii şi de copiii lui. Părea mirat, mânca felurile delicioase comandate de Babe, însă ca un fel de obligaţie, fără obişnuita lui poftă.

— Nu mult, a răspuns Gloria.

— Eu cred că o să rămână singur, a zis Slim provocator. Cred că o să se simtă bine de unul singur. O să ne surprindă pe toate.

— Nu. C.Z. şi-a clătinat capul. Dacă a existat vreodată pe lume un bărbat incapabil să rămână singur, atunci acela e Bill Paley. Eu sunt recunoscătoare că Winston al meu a murit înaintea mea. Nici el n-ar fi rezistat de unul singur. Bărbaţii de felul ăsta, cei concentraţi asupra unui singur lucru, un lucru important, deosebit, nu sunt în stare.

— Eu mă întreb cât o să mai reziste Truman. Indiferent ce credem noi despre el, Truman e distrus de ce s-a întâmplat, reflecta Pam visătoare, indiferentă la privirea aruncată spre ea de Slim.

— Nu mult, a spus C.Z. cu un oftat de sinceră îngrijorare. L-aţi văzut în ultima vreme la televizor? Se sinucide, pur şi simplu se sinucide. Se poartă de parcă ar vrea să moară cu tot dinadinsul băgând în el alcool, cocaină şi tot soiul de pilule.

— Păi, e o cale ca oricare alta, a răspuns Gloria cu insolenţă. Şi nici nu-i chiar atât de rea. Asta doar dacă are, într-adevăr, intenţia să o facă. Social s-a şi sinucis, şi e cauza unei sinucideri... biata Ann! Cui naiba să-i mai pese dacă şi-o pregăteşte pe a lui? Uneori e de dorit să ştii când a sosit momentul să pleci. Trebuie să îţi dai seama când ţi s-a terminat vremea. Vremea ta sub soare. Pentru noi s-a terminat, ştiţi foarte bine asta. Acum, că Babe nu mai e, s-a terminat cu adevărat. Lumea nu mai e aceeaşi.

Slim a privit-o cu ochii mijiţi. Gloria părea să fie într-adevăr una dintre acele persoane care fac din nenorocirea altora propria lor nenorocire.

— Nu mai vorbi așa, Gloria. Azi ai tendința să vezi totul în negru. La fel ne simțim toate. Nu știu cum sunteți voi, dar eu am chef să trăiesc o veșnicie. Și-a aprins o țigară și a tresărit, zicându-și că n-are de ce să se gândească la Babe de câte ori mai aprindea una. Cât despre Truman, a continuat ea cu un glas răutăcios, trăgând în piept fumul cu ochii închiși, de parcă era în extaz, el e ca un șarpe. Nu, nu, e ca un gândac de bucătărie. O să ne îngroape pe toți. Apoi a deschis ochii. Erau plini de lacrimi. Dar, Doamne, n-a fost grozav, nu ne-am distrat noi bine pe vremea noastră? Pe timpuri, când eram tinere?

Lebedele au aprobat, fiecare pierdută în gândurile ei. Spre surpriza lor, primul gând li se îndrepta spre Truman. În ziua în care o înmormântau pe Babe, ele îl aveau pe Truman în minte. Pe Truman cel dinainte. Truman, ca un băiețel așezat turcește la picioarele lor, cu ochi mari și albaștri plini de uimire, cu păr de aur căzut pe frunte. Truman, citind vreo nuvelă de-a lui la centrul cultural Ninety-second Street Y, favoritul mititel devenit dintr-odată adult, strălucitor, electrizant, un nou giuvaier în colecția lor.

Truman și Babe dansând în umbrele de la Kiluna, Babe cu un zâmbet de o grație și de o fericire neasemuite, cu privirea scânteietoare cum nu o mai văzuseră vreodată, făcând piruete cu o desăvârșită uitare de sine, căzând apoi în brațele lui Truman, amândoi mulțumiți unul de altul, trăind o pace care îi făcea pe privitori să se simtă ca niște intruși. Fără ca cineva să își poată desprinde ochii de la acea pereche.

Asta era ce își aminteau lebedele în vreme ce sorbeau vinul lui Babe și mâncau ce le pregătise ea pentru ultima oară. Truman și Babe. Întuneric și lumină, eleganță și nerușinare. Frumusețe și inteligență. Inimă și suflet.

Împreună.

La Côte Basque, 1984

— Bill, dragule!

— Slim!

S-au îmbrățișat, apoi s-au lăsat conduși de *maître d'hotel* la una dintre mesele din față.

Restaurantul nu se schimbase mult de la moartea lui Henri Soulé, în 1966, anul când avusese loc balul lui Truman. Frescele cu peisaje marine erau la locul lor, fețele de masă și șervetele la fel de fine, mesele tot decorate cu buchete proaspete de flori; toate astea se zvonea chiar că ar fi costat câteva mii pe săptămână. Aveau un nou bucătar-șef, însă preparatele continuau să fie dintre cele franțuzești, cu multă smântână și cu unt.

Bill Paley și Slim Keith s-au așezat la o masă *à deux*. Și-au supt burta, s-au instalat pe scaun cu spatele drept și au privit în jur cu discreție. E cazul să fie spus că au fost dezamăgiți. Prea puțini dintre cei din generația lor erau prezenți. Restaurantul era ocupat îndeosebi de oameni de afaceri care își decontau cheltuiala. Bill îi cunoștea, desigur, pe unii dintre ei și i-a salutat. Slim s-a relaxat, a respirat adânc, apoi și-a aprins o țigară.

— Unde naiba o fi toată lumea? a întrebat Slim. Însă nu era decât o întrebare retorică. Știa. Îmbătrâniseră, unii muriseră. Ducele de Windsor murise înaintea lui Babe. Wallis era în Franța, se zvonea că ar fi fost nebună de legat, ținută sub cheie de personalul de serviciu. Marella și Gianni tot mai cutreierau mările pe iahturile lor, însă rămâneau din ce în ce mai mult în Italia, în palatul lor, ca niște zei uitați, căutând refugiu în Olimp. C.Z., tot cu grădinile ei, publica multe cărți de grădinărit și rămânea imperturbabilă ca întotdeauna. Slim o vedea uneori, când C.Z. venea în Manhattan să participe la vreun consiliu de caritate. Frumusețea ei de blondă bostoniană era bine întreținută, chit că înaintase în vârstă, astfel încât acum avea înfățișarea tipică a matroanei bostoniene, pe care jurase că nu o putea suferi, dar nici nu se prea străduise să nu ajungă așa. La toate distracțiile, nebuniile și în toate amintirile legate de Diego Rivera, C.Z. era îmbrăcată ca o

debutantă în înalta societate. Iar acum era ca figura de la prora unei corăbii, acoperită de cașmir și tweed și împodobită cu perle.

Apoi Gloria. La Guinness, cum îi zicea Truman. Ah, Gloria!

— Tu ce crezi? Slim s-a întors spre Bill, care se cocârjase și se subțiasse mai mult decât i-ar fi îngăduit carcasa masivă. Mai avea doar câteva fire de păr și, într-o ureche, purta o proteză auditivă.

— Cum? Și a amplificat volumul sunetului.

— Ce părere ai despre Gloria? Tu crezi că așa a fost? Că s-a sinucis?

— N-a fost inima de vină? La fel ca mulți bărbați de optzeci și trei de ani, vorbea prea tare, cu o voce stridentă, plângăcioasă. Nu mai era lătratul comenzilor de odinioară.

— Mă rog, Loel așa a zis. Însă una dintre servante... ei bine, era depresivă, cu moralul la pământ în ultimii ani.

Gloria murise în 1980; doar la doi ani după ce o invidiasse pe Babe că se dusesse înainte de a fi prea în vârstă.

— Nu cred în căcaturile astea! Bill a chemat chelnerul și a comandat o sticlă de vin pentru amândoi. Nu Gloria. De ce să facă așa ceva? Mai cu seamă ea.

— Pentru că a fost frumoasă, a răspuns încetișor Slim. Pe vremuri.

— Și tu ai fost. Și încă mai ești... Pentru unii. Bill a zâmbit larg, un rânjel aluziv, iar ea a revăzut bărbatul care fusese el odinioară, bărbatul pe care îl știa de mai bine de cincizeci de ani, pe care îl întâlnise prima oară cu prilejul unei partide de pescuit împreună cu Papa, în Cuba. Asta fusese înainte de căsătoria lui cu Babe. Dacă închidea ochii, îl vedea așa cum arăta pe atunci, bine bronzat, cu un zâmbet care îi dezvelea dinții de o albeață orbitoare. Își amintea și de mâinile lui, de fapt asta o izbise la el în primul rând, mâinile acelea enorme, cu palmele întruna deschise, întruna pregătite să înhațe ceva. Întotdeauna ceva mai mult.

— Încetează, i-a întors-o Slim și l-a plesnit peste mâna care i se așezase pe genunchi. Suntem prea bătrâni pentru așa ceva.

— N-am fost așa mereu. Am putea să mergem la mine, așa cum făceam cu ceva timp în urmă. Bill a rânjit iar. Deodată, arăta cu zece ani mai tânăr. Poate chiar cu douăzeci.

Slim s-a destins și l-a lăsat să rămână cu mâna pe genunchiul ei, i-a strâns mâna aia enormă, cu degetele devenite cam noduroase din pricina artrozei, dar pline de vigoare. Încă sigur de ce își dorea și fără vreo îndoială că ar putea să obțină. Dorința nu-și făcuse încă bagajele să plece. Iar pe ea a surprins-o furtivitatea nerăbdătoare dintre picioare.

— Așadar, presupun că soția ta nu e în oraș?

Slim și-a dat pe loc seama că era o cruzime din partea ei să-i amintească de jocul lor de altădată. Dar îi scăpase.

Bill i-a lăsat mâna. Fiecare și-a înfundat nasul în cartonul meniului.

— Deci, îmi închipui că de Truman ai auzit...

— Îhm. A respirat adânc și s-a încruntat, recăpătând brusc privirea înnegurată și glacială a lui Bill Paley cel de altădată. N-am să spun că mi-a părut rău, Slim. Chiar deloc. Nu după ce i-a făcut lui Babe, ori ție, ori mie...

— Am vorbit cu Joanne Carson la telefon. Cred că știi că stătea într-o cămăruță la ea, în Los Angeles. După ce l-am alungat dintre noi, a sfârșit acolo, în camera de oaspeți din apartamentul fostei soții a unui star de televiziune. Ea m-a sunat după ce a fost transportat la morgă. Mi-a spus că ultimele lui cuvinte au fost: „Frumoasa mea Babe“. Voia ca eu să știu asta, n-am priceput prea bine din ce pricină. Slim a zâmbit amar, s-a înecat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Tu chiar crezi așa ceva?

— Mi-ar plăcea să cred. Ție?

— Nu. Nu vreau să cred că ticălosul ăla mititel mai era îndrăgostit de nevastă-mea. Nu vreau să cred că ultimele lui cuvinte au avut de-a face cu ea. Nu vreau să cred nimic altceva decât că Babe a murit cu sufletul împăcat, iubindu-mă numai pe mine, și că Truman a murit de unul singur și sfâșiat de durere. Poți să zici că sunt fără milă, dacă ai chef. Dar...

— Asta-i povestea în care vrei *tu* să crezi, a șoptit Slim. Și te înțeleg, Bill. Pentru că și eu îmi spun o grămadă de povești care să mă ajute să adorm. Una în care Babe a fost cea mai dragă dintre toate prietenele mele, o prietenă pe care n-am înșelat-o niciodată. Alta în care noi doi am trăit o mare iubire, nu doar că ne-am coțăit ori de câte ori era ea plecată. Și încă una despre cât era de frumoasă viața pe atunci, când nici unul nu-i spunea

celuilalt adevărul. Și ce? Era atât de frumos, nu-i așa? Atât de plăcut și de grațios. Nu ca acum.

Un timp n-a mai scos nici unul vreo vorbă, doar au privit pe fereastră Fifty-fifth Street, plină de turiști îmbrăcați ca niște turiști, cu teniși, cu jeanși, cu cămăși sport, cu hanorace și cu urechile acoperite de stupidele căști de walkman din pricina cărora nu mai aveau cum să audă rumoarea încântătoare a orașului. Hotelul St. Regis de peste drum, măreț ca întotdeauna, avea acum apartamentele ocupate de stele ale rockului, căci nimeni nu mai locuia în permanență în hoteluri. Pe deasupra, acesta devenise proprietatea grupului Sheraton. Nimănui nu-i mai era frică de Astori, de Vanderbilți ori de speculatori, vai, nici gând! De nici unul și nici de averile lor moștenite din străbuni. Oricum, nu în acel New York sinistru al anilor '80 și al lui Donald Trump.

Bill Paley tot mai era președintele companiei CBS, în ciuda eforturilor făcute în ultimii anii de a fi înlăturat. El își vindea acțiunile puțin câte puțin și doar din când în când. Timpul achizițiilor trecuse. Plănuse încă de pe atunci să doneze Muzeului de Artă Modernă din New York impresionanta lui colecție de tablouri. De obicei juca golf, înota și dormea la birou între ședințele la care apărea câteva clipe, atât cât să nu se uite cine făurise întreprinderea aia. Și să nu-i iasă cumva și lui din minte.

— Între noi doi e o mare iubire, i-a spus el lui Slim și până și lui însuși, cuvinte pe care le spunea tuturor femeilor pe care încă le mai aducea în apartamentul de pe Fifth Avenue. Păi, cum, nu-i apăruse de curând numele publicat în revista *People* alături de alți nouă dintre cei mai doriți celibatari? Însă de fiecare dată când venea acolo sus cu vreo drăguță, nu se putea abține să nu o plimbe prin tot apartamentul și să nu-i vorbească despre Babe. Cum a cumpărat Babe asta, cum a așezat Babe cealaltă acolo, cum se așeza Babe de obicei dincolo, cum a intuit Babe că în sufragerie trebuia să predomină culoarea asta. Nu făcuse schimbări în apartament, rezistând încercărilor făcute de copii să redecoreze atât apartamentul, cât și casa de la Kiluna. Îi era cu neputință să se hotărască. Era tot ce îi rămăsese de la ea, esența ei, felul ei grațios de a fi, despre care vorbea Slim. Știa că alegerile ei nu mai erau la modă, însă nu-i păsa. Era prea bătrân ca să-i mai pese.

— Nu, Bill, între noi doi nu e o mare iubire. Tu ai fost bun și foarte generos când am avut nevoie de bani. Eu am fost lângă tine când ai avut nevoie de un divertisment ori de o răzbunare, am fost una dintre blondele tale *shiksa*. Iar acum, că Truman nu mai e, trebuie să-ți pun o întrebare: Crezi că Babe a știut vreodată ceva despre noi? Sau Truman? Pentru că povestea aia din *Esquire*... A aflat cumva Truman de la tine povestea aia cu Sidney Dillon și pata de sânge? I-ai vorbit tu despre ce s-a petrecut între noi doi atunci?

— Nu. Dar tu?

Adevăr sau provocare. Jocul bine-cunoscut. Nici unul n-avea poftă să-l joace.

— Nu, nici eu. Însă Babe, a adăugat Slim după o pauză, incapabilă să treacă la altceva, așa cum ar fi trebuit, Babe mi-a spus ceva cu puțin înainte de moartea ei. Mi-a spus că eu aș fi o supraviețuitoare. Pe moment, mi s-a părut ciudat. Spus așa, din senin, din iarbă verde. Apoi, știi bine că mie nu mi-a lăsat mare lucru în testament, sau, oricum, mai puțin decât le-a oferit celorlalte. Dumnezeu știe că nu de asta îmi păsa mie, însă mi s-a părut ciudat când am constatat cât de generoasă a fost cu toate celelalte, cu Gloria, cu Marella, cu C.Z. Nu știu... Mă întreb doar.

— Babe n-a știut. Nici n-avea cum. De unde să știe că femeia din poveste erai tu? Deși sunt al naibii de sigur că își dăduse seama că bărbatul eram eu.

Vorbind, Bill își amintea cât de plină de amărăciune fusese Babe în ultimii ei ani și cât de liber își exprima regretele, suspiciunile... acuzațiile.

— Sper că n-a știut, a șoptit Slim. Dar mă tot întreb... Luase de pe masă o furculiță la întâmplare și o tot clătina în palmă, de jos în sus și de sus în jos, apreciind parcă greutatea rece a argintului fin.

— Nu-ți mai bate capul cu asta, Slim. S-a terminat. Ei au plecat. Noi am rămas.

— Noi am rămas cu amintirile, nu cu o mare dragoste. Nu, Bill, eu cred că nici unul din noi n-a fost vreodată vrednic de așa ceva. Dar Truman și Babe, ei, da... Cum să zic, Babe, în orice caz. Și îmi pare mie că tocmai asta a orbit-o, pentru că, la sfârșit, Truman a fost Truman. Numai că el a făcut ceea ce noi n-am fost niciodată în stare să facem: a început să spună adevărul. Nu al altcuiva, nu al lui Perry Smith ori al lui Holly Golightly,

nici măcar al lui. Nu, el a început să spună adevărul despre noi. Și, chestia e, dragă Bill... Adevărul e urât. Al tău. Al meu. Chiar și al lui Babe.

Bill a scos un sunet nedeslușit, dar în care se simțea spaima. Înghițea în sec, de parcă îi rămăsese ceva în gât. Slim i-a luat din nou mâna și i-a pus-o pe sânii ei moi, căzuți, ca să o simtă, să-i simtă inima, feminitatea, făptura ei caldă, puternică. A închis ochii, s-a bucurat de atingerea mâinii de bărbat pe sânii ei pentru prima oară după timpuri imemorale și, chiar în clipa aceea, și-a dat seama că e vie, că e acolo, de față, nu o amintire ori o relicvă, nu doar o femeie în vârstă la care nu se mai uită nimeni pe stradă. Nu doar un nume pierdut într-o revistă îngălbenită, un răspuns la întrebarea: „Ce s-a ales de ele?”

A deschis ochii. Bill zâmbea cu gura până la urechi, cu rânjetul lui pofticios de băiat fără vârstă, cam nepotrivit totuși cu ochii lui apoși, decolorați și cu proteza din ureche. Era însă destins, cu mâna tot pe pieptul ei, până când Slim i-a pus-o pe piciorul lui.

— Încă îmi face plăcere să te revăd, prietene, a continuat ea. Încă îmi face plăcere să stau aici, să sorb din vin, să gust mâncăruri alese și să îmi îngădui să ne depănăm amintirile, pe cele bune, pe cele pe care vrem noi să le evocăm. Așa că, hai să ne mulțumim cu-atât. Asta e istoria pe care putem să ne-o povestim seara înainte de culcare, când nu ne aflăm somnul. Noi doi putem, așadar, să ne spunem că mai e cineva pe lume care privește trecutul în același fel, care își aduce aminte. Care își aduce aminte de ea. De Babe. Și de Gloria. Ba chiar și de Truman, așa zice, așa cum era el pe vremuri. Amicul nostru bârfitor și plin de haz. Cel care, pentru o vreme, ne-a întredeschis o poartă spre altă lume. Pentru o vreme scurtă și amuzantă. O vreme când încă nu era la modă să spui adevărul și, din pricina asta, lumea să devină din ce în ce mai dezgustătoare.

Slim a ridicat paharul. La fel și Bill.

— Pentru Babe. Pentru Truman. Pentru Papa și pentru toate celelalte fantome sclipitoare și amăgitoare de altădată.

— Pentru Babe, a repetat ca un ecou Bill. Au ciocnit și au petrecut restul după-amiezii vorbind despre nepoții lor.

La sfârșit, la fel ca la început, tot ce au avut ei au fost poveștile. Poveștile despre amândoi și poveștile pe care și le spunea fiecare pentru sine.

— Am iubit-o, a fost marea dragoste a vieții mele, singurul meu regret, a îngăimat Truman aproape de sfârșit, când zăcea obosit de lume, de excese, de sine însuși, mereu de sine însuși.

— L-am iubit, a fost marea dragoste a vieții mele, a șoptit Babe pentru ea însăși când a închis ochii și a încetat să mai lupte, pentru că lupta aceea era lipsită de frumusețe, iar ea nu făcuse niciodată ceva urât, și doar n-avea de ce să înceapă tocmai atunci.

„Sunt singur“, și-a spus fiecare. Unul s-a amuzat, celălalt a fost înspăimântat.

— Mama, a șoptit Truman în timp ce îl ținea de mână o străină care chema o ambulanță.

„Truman“, și-a închipuit Babe că ar fi spus când simțea că se scufundă, se scufundă și că apoi se înalță. Dar și-a dat seama că nu fusese așa. Apoi nu și-a mai dat seama de nimic, niciodată.

— Frumoasa mea Babe, a zis Truman, fiind convins că el rostise cuvintele, pentru că își auzise vocea, aproape stinsă, aproape de nerecunoscut, de parcă ar fi fost o voce străină. Apoi n-a mai auzit nimic.

Așadar n-au mai fost povești de spus, de alinat, de strâns laolaltă oameni care nu se cunosc, dar care să fie aproape unul de altul cu sufletul, cu mintea.

Care să fie loviți, care să sufere. Căroră să li se spulbere tot ce au iubit ei mai mult vreodată.

Frumusețea. Frumusețea în gloria ei desăvârșită, în toate înfățișările ei, frumusețea clipei fermecate când se naște armonia deplină între două suflete singuratice, îndurerate, între două ființe rămase tăcute pe marginea unei piscine, ori la asfințit, ori întinse pe același pat, ușor de rănit, însă dezgolate, fără nici cea mai mică rezistență, fără vreun ascunziș.

Privirea tulburătoare a femeii care se știe frumoasă pentru că se vede frumoasă în privirea prietenului.

Splendoarea dăruirii de sine, a acceptării, a prețuirii, a dorinței.

Frumusețea florii, a mărgăritarului, picăturile lui albe ca zăpada, strălucitoare între frunzele verzi și lucioase. Floarea înfrumusețată de mâna

prietenului care îi oferă cu tandrețe balsamul.

Frumusețea lacrimilor înțelegerii pe chipul cu privire înțelegătoare.

Frumusețea unei cămăși bine croite, bine apretate, de o albeață orbitoare, abia scoasă din cutie.

Frumusețea foșnetului fustei de tafta, a clinchetului clopoțelilor, a scânteierilor smaraldelor și diamantelor sau, dacă nu, a unei imaculate flori de hârtie.

Frumusețea.

*

Lebedele continuau să înoate înainte, mereu înainte, lunecând atât de lin, încât nimeni n-ar fi avut cum să bănuiască efortul depus de ele sub apă, mișcarea, pedalarea, avântul, înaintând mai departe, tot mai departe, spre priveliștea aceea fermecată din zare, o cortină incandescentă, o ploaie de raze de lună, o constelație paradiziacă.

Numai că trupul lui era deosebit, truda lui, anevoioasă, găfâia, gemea, se străduia să facă față, uneori izbutea să o ia înainte, însă respira din greu și avea fruntea acoperită de broboane de sudoare.

Lebăda din frunte își întindea la răstimpuri brațul, lung, alb, grațios, uneori împodobit cu rubine sau cu smaralde, alteori fără bijuterii, și nu aștepta decât mâna lui. Când i-o prindea, își surâdeau, surâsul lor complice, iar lui îi era totul mai lesnicios, nu mai rămânea în urmă, erau ei doi împreună, treceau înaintea tuturor, întorcându-se uneori unul spre altul să-și facă ocheade ori să-și zâmbească.

Însă atunci, la sfârșit, pe când strălucirea începea să coboare asupra lor odată cu o ploaie de diamante și de perle de sticlă lustruite de apa mării, s-a întâmplat ceva. El nu și-a dat seama ce anume. Numai că se împiedicase, zâmbise, se prefăcuse că dansează, dacă nu cumva doar întorsese spatele ori pornise la drum prea repede. La drept vorbind, n-a priceput niciodată prea bine ce se petrecuse. A închis ochii, iar când i-a deschis, s-a trezit înapoi, pe mal, cu picioarele înțepenite în noroi, de parcă prinsese rădăcini. Lăsat în urmă. Singur.

Iar lebedele lunecau spre sclipirile cascadei de lumini fără să privească în urmă, oricât de mult a hohotit el, oricât a urlat, până când avea să-i

piară glasul și să i se suie tot sângele în cap. Ele au lunecat mai departe și au dispărut una câte una în umbrele fine dintre urzeala razelor de lună; lebăda-călăuză le-a îngăduit să o ia înainte, în vreme ce ea avea să rămână de veghe, să le aibă în pază. Într-un târziu s-a întors să-i mai arunce lui o ultimă privire mohorâtă, înțelegătoare, iar el i-a strigat numele cu glas pierdut, i-a cerșit iertare, i-a implorat bunăvoința. Însă ea a urmat calea celorlalte lebede.

Asemenea lor, s-a pierdut și ea în umbrele dintre lumini, iar în urmă n-au mai rămas decât line unduri pe suprafața apei, pe care el le-a privit și le-a tot privit cu ochi înlăcrimați, până când lacrimile i s-au prefăcut în diamante, diamantele s-au spulberat, unduirile s-au întins pâlپând în oglinda sinilie stropită cu pulbere de diamante a heleșteului care fusese lacul care fusese oceanul care fusese visul unei lumi date uitării.

Până când toate aveau să dispară.

Nota autoarei

Când eram copilă, făceam parte dintre cei atrași de New York.

M-am născut și am crescut la Indianapolis, în Indiana. Un oraș minunat, dar am avut întotdeauna impresia că nu acolo îmi era locul. Cumva – și nu-mi aduc aminte cum de s-a întâmplat asta – mi-au picat în mână, când eram mititică, niște reviste *Vanity Fair* și *The New Yorker*. Presupun că le primea biblioteca locală, sau poate că se găseau la unica librărie de la mall. Tot ce știu e că, de când am deschis prima oară *The New Yorker*, fără să înțeleg prea bine caricaturile, dar pretinzând că da, mi-am dat în sfârșit seama unde îmi era menit să trăiesc.

Așa că m-am proiectat în paginile sofisticate ale acestor reviste.

Am citit despre oameni cum ar fi Norman Mailer, Gore Vidal și Brooke Astor – și mi-am imaginat că-i și cunosc. Am devorat descrierile vieții de noapte, ale premierelor și serilor de gală, precum și micile articole despre Central Park, Tiffany, Bergdorf Goodman, Club 21. Truman Capote apărea mereu în paginile acestor reviste, și, de bună seamă, știam multe și despre el. L-am văzut și la televizor – o persoană buhăită, afectată, care dădea tot timpul din mâini în timp ce scotea pe gură povești revoltătoare. L-am văzut în filmul *Cinci detectivi la miezul nopții* și, la vârsta mea de treisprezece ani, mi s-a părut amuzant și inteligent.

Știam că Truman Capote era autorul unei cărți, *Cu sânge rece*, o carte pe care mama o avea, dar pe care nu m-a lăsat s-o citesc. Cam asta-i tot ce știam despre el dintr-o perspectivă literară. Altfel, era doar unul dintre acele personaje exagerate ale anilor '70, la fel ca Liza Minelli, și Halston, și artiștii din Village.

În paginile revistei *Vanity Fair* citeam la fel de des despre o femeie cu numele de Babe Paley. O emblemă a modei, așa era întotdeauna descrisă, la fel ca alte femei, cu nume precum Gloria Guinness, Marella Agnelli sau Slim Keith. Când am aflat eu despre aceste femei, deja se vorbea cu reverență despre ele, la timpul trecut, un trecut după care încă se mai tânjea, chiar spre sfârșitul anilor '70. Ele erau pentru mine niște imagini ireale,

frumoase, impecabil îmbrăcate, cu haine inaccesibile. Desigur că nu știam nimic despre „modă“. Toată garderoba mea provenea de la Sears sau J.C. Penney. Dar visam la lumea modei, la fel cum visam la New York, și tot ce regret în viața mea e că n-am ajuns acolo. Eram un copil al Midwestului, cu părinți din Midwest, care, plini de bune intenții, mi-au inculcat frica de Dumnezeu și de marile orașe, deși eu mă vedeam pe murdarele străzi urbane, visam să iau metroul, doream din toată inima să fiu înconjurată de zgârie-nori și de oameni care vorbesc tare și cu accente interesante. Dar frica a câștigat, spre marea mea părere de rău. Timp de foarte multă vreme.

Oamenii aceștia însă și străzile au trăit în imaginația mea încă de pe atunci, și am citit tot ce se putea despre toți și toate. *Petrecerea secolului* de Deborah Davis, despre celebrul Bal în Alb și Negru dat de Truman Capote. *Capote* de Gerald Clarke. *Truman Capote* de George Plimpton. *Fifth Avenue la ora 5 dimineața* de Sam Wasson. *Slim*, memoriile lui Slim Keith. *Surorile* de David Grafton, despre Babe Paley și surorile ei. Am văzut *Mic dejun la Tiffany* de atâtea ori, că nici n-aș putea să le număr. Continui să fiu abonată atât la *Vanity Fair*, cât și la *The New Yorker*.

Și, bineînțeles, acum am citit toată opera lui Capote și am admirat multe lucruri: *Alte glasuri*, *alte încăperi*; *Cu sânge rece*; nuvelele și *Mic dejun la Tiffany*. Singurul lucru pe care nu l-am admirat, o lectură aproape șocantă, a fost *Rugi împlinite*, din care făcea parte nuvela *La Côte Basque 1965*. Nu semăna deloc cu celelalte scrieri ale lui. Am catalogat-o drept o regretabilă greșeală.

Apoi, într-o bună zi, m-am hotărât să aflu mai multe despre acest roman neterminat. Știam vag că el fusese la originea unui scandal literar de modă veche. Am înțeles elementele de bază: Truman divulgase secrete pe care n-ar fi trebuit să le aștearnă pe hârtie. Dăduse din gură și numise asta literatură. Prietenii i-au întors spatele. Apoi el a devenit personajul acela grotesc pe care-l știam din tinerețe. Și pe urmă a murit.

Desigur însă că sunt mai multe de spus despre povestea asta. Nu-i întotdeauna așa?

În centrul tuturor articolelor scrise despre Truman Capote și *Rugi împlinite* se află întotdeauna povestea prieteniei lui cu Babe Paley. Babe este uneori o ființă intangibilă, de o frumusețe rară. Pentru mine, a fost

întotdeauna cineva care mi-a cam inspirat milă. „Modelul original de soțietrofeu.“ Am întâlnit adesea această expresie, asociată cu numele ei.

Dar prietenia dintre cei doi mi-a ocupat permanent gândurile. Prietenia aceea neobișnuită între grotescul Truman și splendida Babe. Cum era cu puțință? De ce? Ce-a însemnat cu adevărat pentru ei doi? Când m-am uitat la fotografii și am văzut cât de uimitor era Truman din punct de vedere fizic pe vremea când de-abia se cunoscuseră, am rămas cu gura căscată. Acesta *nu era* Truman Capote așa cum îl văzusem eu când am crescut.

Și asta a început să mă frământeze. Ce i se întâmplase, de ajunsese caricatura pe care mi-o amintesc eu, pe care cu toții ne-o amintim când se pronunță numele „Truman Capote“? Ce se întâmplase între el și Babe, care, după spusele multor cunoscuți de-ai lui, a fost singura persoană pe care a iubit-o vreodată?

Ce li s-a întâmplat tuturor acelor ființe mitologice cu apartamente luxoase, ce s-a întâmplat cu New Yorkul, cu sofisticarea și eleganța, cu poveștile cu zâne?

Despre asta am dorit să scriu, asta-i povestea pe care am vrut s-o povestesc. Ce s-a întâmplat cu Truman Capote. Ce s-a întâmplat cu lebedele lui. Ce s-a întâmplat cu toată eleganța. Ce preț au plătit în realitate pentru viața pe care au dus-o. Pentru că întotdeauna există un preț de plătit. Mai cu seamă în poveștile cu zâne.

*

Cu fiecare carte pe care o scriu, îmi dau seama că unii cititori sunt foarte curioși să știe ce corespunde realității și ce e ficțiune. Trebuie s-o spun: scriind această carte m-am distrat mai mult decât oricând, deoarece toate personajele au fost maștri ai minciunii în viață. Asta mi-a permis destulă libertate și mi s-a părut extrem de interesant să mă imaginez implicată în viețile acestor minunați povestitori. Pentru curioși, iată câteva explicații.

Toate conversațiile sunt fructul imaginației, deși despre unele – cum ar fi discuția dintre Truman Capote și Liz Smith, către sfârșit – se știe că au avut loc. Dar ce s-a spus exact? Aici mi-am folosit eu imaginația. Toată linia temporală este conștiincios respectată. Reacțiile negative la *Rugi împlinite* sunt adevărate. Relațiile dintre personaje vin din realitate. Cu alte cuvinte,

Truman, Babe și Bill Paley formau într-adevăr un trio bine sudat. Slim a fost cea mai bună prietenă a lui Babe. Și multe fapte frapante sunt luate din realitate: Ann Woodward a fost suspectată că și-a asasinat soțul. Ea s-a sinucis într-adevăr după ce-a citit *La Côte Basque 1965*. Babe Paley a avut într-adevăr cancer. Truman Capote a murit de-adevăratelea în camera de oaspeți a lui Joanne Carson. Și așa mai departe. Mi-am permis cea mai mare libertate în privința identității femeii cu care Bill Paley a avut aventura descrisă în *La Côte Basque 1965*. Pe vremea faptelor, se zvonea că fusese Happy Rockefeller, soția guvernatorului. Dar mult mai sigur este că femeia din nuvelă reprezenta un amalgam al multor femei cu care avusese aventuri Bill Paley – printre care, dacă se poate avea încredere în bârfe, era și Slim Keith. În vreme ce Slim a fost categoric modelul pentru Ina Coolbirth din nuvelă, la fel de adevărat este că Babe nu i-a lăsat dragei sale prietene mare lucru în testamentul ei. Atunci cine i-a spus despre Slim și Bill? Chiar, cine?

După cum spun eu întotdeauna, emoțiile sunt produsul imaginației mele, motivația și intenția existente în spatele multor fapte reale. Iar faptele sunt oasele pe care eu așez carnea ficțională. Și sper că după ce citiți *Lebedele de pe Fifth Avenue* veți simți dorința de a afla și singuri mai multe despre aceste ființe extraordinare, incredibil de fermecătoare, și totuși tragice în ultimă instanță. Câteva dintre cărțile pe care le-am menționat înainte sunt puncte de plecare excelente, cum e și cartea lui Sally Bedell Smith, *În toată gloria: viața lui William S. Paley* și cea a lui Lawrence Grobel, *Conversații cu Capote*.

N-am ajuns niciodată să trăiesc la New York. Dar am locuit la Chicago, oraș pe care îl iubesc. Până la urmă, tot am devenit o fată dintr-un mare oraș. New Yorkul îl vizitez deseori acum. Pe oriunde o iau, văd fantome pe stradă. Odată, la Plaza, mi s-a părut că-i văd pe Babe Paley și pe Truman Capote stând la o masă și bând câte un pahar de șampanie.

Dar până la urmă nu a fost decât un vis.

Mulțumiri

Fiecare poate să scrie o carte de unul singur, dar cartea aceea nu va vedea lumina zilei fără ajutorul multor oameni deosebiți.

Mulțumesc, ca întotdeauna, editoarei mele minunate, Kate Miciak. Am urcat numeroși munți împreună și știu că vor mai fi și alții. De asemenea, agentei mele, Laura Langlie, care duce în numele meu multe bătălii.

Multă recunoștință echipei de profesioniști conduse de Gina Centrello de la Penguin Random House: Libby McGuire, Susan Corcoran, Kim Hovey, Gina Wachtel, Sharon Propson, Quinne Rogers, Leigh Marchant, Robbin Schiff, Allyson Pearl, Benjamin Dreyer, Loren Noveck și Julia Maguire. Îi mulțumesc mult lui Scott Shannon și uimitoarei lui echipe de informaticieni. De asemenea lui Bill Contardi, lui Caitlin McCaskey și Anastasiei Whalen de la Penguin Random House Speakers Bureau și uimitorilor reprezentanți de vânzări de la Penguin Random House.

Mulțumiri speciale Victoriei Wasserman de la Thornwillow Press, precum și lui Courtney Scioscia și Slater Gillin de la Meg Connolly Communications pentru că mi-au permis o vizită la St. Regis Hotel. De asemenea multe mulțumiri pentru departamentul de cercetări al Bibliotecii publice din New York.

Și, ca întotdeauna, n-aș fi ajuns nicăieri fără să am parte de susținerea familiei mele, în special de a lui Dennis, Alec și Ben.